

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

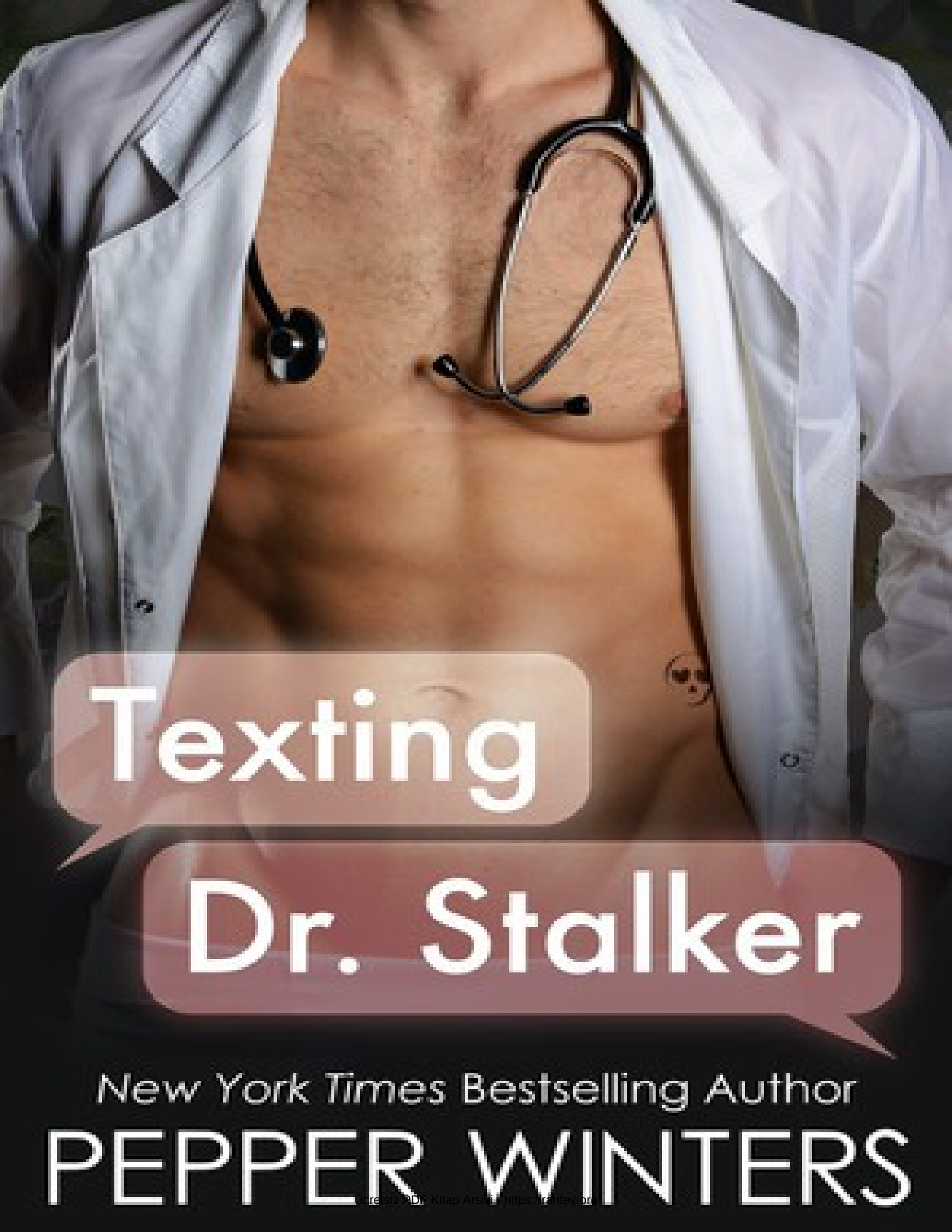
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man's bare chest. He is wearing a white lab coat that is open, revealing his torso. A black stethoscope is draped around his neck, with the chest piece resting on his upper chest. On his lower right ribcage, there is a small, dark tattoo of a skull. The background is dark and out of focus.

Texting

Dr. Stalker

New York Times Bestselling Author

PEPPER WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MESAJLAŞ
AN DR
STALKER

tarafından

New York Times Bestseller

Pepper Winters

MESAJLAŞAN DR STALKER
Telif Hakkı © 2025 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından
yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler, kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmaktan muafır ve bu kitabı stokladıkları için kendilerine teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kapağı veya konusu yapay zeka kullanılarak yazılmamıştır/oluşturulmamıştır.

Yayınlandı: Pepper Winters 2025 pepperwinters@gmail.com
E-kitap Tasarımı: Cleo Studios Ciltsiz
Tasarım: Cleo Stüdyoları
Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)
Son okuma: Christina Routhier

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Ayrıca 2025 yılında FERN RIVERS adı altında yayınlanacak IMMORTAL ROMANTASY kitapları da bulunmaktadır.

WATER DUST bu yeni kalem adı altında yayınlanacak ilk kitap olacak ve daha fazla ayrıntı pepperwinters.com adresinde Fern Rivers başlığı altında bulunabilir.

Diğer tüm kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

ÖLÜMSÜZ ROMANTİZM - Fern Rivers

Su Tozu

Ruh canavarı yoldaşları, karanlık tanrıları, kurnaz iblisleri, güçsüzden güçlüye ilerlemeyi, benzersiz büyü, simya yığınlarını, yavaş yanan ateşli romantizmi, aşırı güçlü ahlaki açıdan gri başrolü ve farklı diyarları seven okuyucular için mükemmel bir ölümsüz romantizm hikayesi.

BUHARLI STANDALONE'LAR

Sırlar Gösterisi Bağımsızlar Kirli

Bir Gece

Bir Sapık Gecesi

(Buharlı, baharatlı, bol ateşli ve bayıltıcı standalone'lar) Devamı gelecek...

Yok edildi

(Grey Romance)

Buna Dokunamazsın

(Romantik Komedi)

Görünmeyen Mesajlar
(Survival Romance)

KARANLIK ROMAN

Mücevher Kutusu Serisi

Yakut Gözyaşları, Zümrüt Çürükler, Safir Yaralar, Elmas Öpücükler

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları, Quintessentially Q, Twisted Together, Je Suis a Toi

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane, İki Dilek, Üçüncü Bir Öpücük, Dördüncü Bir Yalan, Beşinci Bir Öfke, Jinx'in Fantezisi, Sully'nin Fantezisi

Borçlu Seriler

Borç Mirası, Birinci Borç, İkinci Üçüncü Borç, Dördüncü Borç, Son Borç, Borçlu Epilog

Dolar Serisi

Kuruşlar, Dolarlar, Yüzler, Binler, Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Mutluluk Masalı Birinci Kitap, İkinci Kitap, Üçüncü Kitap

YASAK, EROTIK, ERGENLİK ROMANTİZMİ

Luna Düeti

Lunamare ve Cor Amare

Kurdele Düeti

Çocuk ve Kurdelesini, Kız ve Ren'i

Kurdele Düeti'ne Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı, Gerçeğin Tahtı

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı, Yaşayan Tuval

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Kural, Günah ve Acı

ILHAM VERİCİ / ÇOCUKLAR

Pippin & Mo

(Pepper'ın kendi tavşanını temel alan resimli kitap)

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

Su Tozu

2025 ve sonrası başlıklar için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: Peppers Kitapları

Instagram: @pepperwinters Facebook

Grubu: Peppers Playgound Web Sitesi:

www.pepperwinters.com Tiktok:

@pepperwintersbooks

İçindekiler

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Blurb

Tetikleyici Uyarılar

Adanmışlık

* 1 *

* 2 *

* 3 *

* 4 *

* 5 *

* 6 *

* 7 *

* 8 *

* 9 *

* 10 *

* 11 *

* 12 *

* 13 *

* 14 *

* 15 *

* 16 *

* 17 *

* 18 *

* 19 *

* 20 *

* 21 *

* 22 *

* 23 *

* 24 *

* 25 *

* 26 *

* 27 *

* 28 *

* 29 *

*** 30 ***

*** 31 ***

*** 32 ***

*** 33 ***

*** 34 ***

*** 35 ***

*** 36 ***

*** 37 ***

*** 38 ***

*** 39 ***

*** 40 ***

*** 41 ***

*** 42 ***

*** 43 ***

*** 44 ***

*** 45 ***

*** 46 ***

*** 47 ***

*** 48 ***

*** 49 ***

*** 50 ***

*** 51 ***

*** 52 ***

*** 53 ***

*** 54 ***

*** Sonsöz ***

Blurb

Bir sapığım var.

Beni gölgelerden izleyen maskeli bir adam. Beni korumak için orada olduğunu söyleyen bir muhafız, başka bir adamın ellerinde neredeyse ölüyorken iyileşmeme yardım etmek için.

Hayatıma devam etmem için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylüyor. Ondan korkmama gerek yokmuş.

Ona sırrımı saklamayı ve gerçekten ne kadar mücadele ettiğimi paylaşmayı kabul ediyorum.

Karşılığında o da beni koruyor. Bu beni kendinden korumak anlamına gelse bile.

Onu hayatım boyunca tanıdım.

Ömür boyu süren arkadaşlıklarını aileye dönüştürmek isteyen iki büyükkannemiz sayesinde çocukluk nişanını paylaştığım komşu kızı.

Aynı zamanda eski kocası onu öldürmeye çalıştıktan sonra acil serviste onunla ilgilenen doktorum. Ona elimden geldiğince yardım etmek istiyorum ama yardımımı asla kabul etmeyeceğini de biliyorum çünkü onu öldürmeye çalışmasının sebebi benim.

Ama onun acı çekmesine seyirci kalamam, bu yüzden bir plan yaptım.

Yasaları, kuralları ve kendi kalbimi çiğnememle sonuçlanacak son derece yasadışı bir plan...

Tetikleyici Uyarılar

Doktorun hasta sınırlarını aşması
Mahremiyetin ihlali
Ev istilası
Maskeli yabancı
Gizli kameralar
Sahiplenici koruma Ruhsal
travma
Eski tacizci
Zihinsel ve fiziksel iyileşme
Sapıgın güvenlik battaniyesine
dönüşmesi Hafif agorafobi
Ailenin ölümü (hatırlanan) Takip

Adanmışlık

*Kırmızı bayraklı şeyler yapan yeşil bayraklı
kahramanlara... çünkü aşk hepimizi biraz delirtiyor.*

Denizci

Hastaneler ve Hayaletler

BEYAZ IŞIKLAR VE İNCİ KAPILAR GÖRMELİYDİM, değil mi?

Peki neden sadece onu görebiliyorum?

Büyükannemin doğum günü şerefine aldığım halının üzerinde beni boğarak öldürdüğü için Milton'ın yüzü görüş alanımda kalıcı bir kabus olarak yer etti. Doksan dokuz yaşında olacaktı. Sık sık iki yüz yaşına kadar yaşayacağı yapardık.

Ta zaman durabileceğine karar verene kadar.

Tıpkı benim için bitmek üzere olduğu gibi.

Daha doğrusu benim için bitmişti.

Yine de buradaydım, sıra sıra dizilmiş floresan ışıkların altında baş döndürücü bir hızla götürülüyordum, yabancılar endişeli kaşlarla bana bakıyordu, profesyonel denetimlerle bana dokunan eller.

Kapılar ardına kadar çarparken her şey bulanıklaştı ve bu telaş başımı döndürdü. Gözlerimi tekrar kapattım ama Milton oradaydı, belirmiş ve alay ediyordu. Elleri boğazımda demir prangalar gibiydi, başparmakları çok acı verici bir şekilde kazıyordu.

"Benden daha iyi olduğunu sanıyorsun? Sana göstereceğim-"

Sesinin hatırasını engelleyerek yutkunmaya çalıştım ama ateş fişkırıran acı boynuma dolandı.

Zaman yine atladı.

Birdenbire farklı bir yatakta, farklı insanların bana bakmasıyla kendime geldiğimde, bu anlık hareketler için minnettardım.

Her şey acıyordu. Her

parmak ve ayak

parmağı. Her kemik

ve uzuv.

Gözyaşları morarmış gözlerimi yaktı.

Korku tıpkı Milton'ın yaptığı gibi beni

de boğdu. Buraya nasıl geldim?

Durup yardım çağırması mıydı?

O da mı buradaydı? Beni öldürmek için başka bir bahane beklerken şefkatli erkek arkadaş rolünü mü oynuyordu?

Onun hâlâ evimde olduğunu düşününce tüm vücudumu bir dehşet dalgası kapladı. Ninemin bana bıraktığı evde. Her zaman mutluluğu bulduğum odalarda sinsice dolaşıyor, her köşeyi ve bucağı şiddetiyle kirletiyordu.

Tanrım, nasıl bu kadar *aptal* olabildim?

Dünyadaki en sevdiğim yeri kirletmesine nasıl izin verebilirdim?

Bir hemşire beni iğneyle dürttü. Başka bir hemşire başımın yanındaki bir makinenin birkaç düğmesine bastı. Bana acıyan bir gülümsemeyle bakmadan önce birbirlerine baktılar. "İyi olacaksın. Artık güvendesin, tamam mı? Seni buraya getiremez."

Ağlamak istedim.

Doktorlar, hastalar ve bipleyen, sinir bozucu monitörlerle dolu bu kaotik yerde güvende olabilirim ama ya evim? Oraya nasıl geri dönebilirdim? Onunla bir daha nasıl aynı odada olabilirim?

Parlak mercan dudaklı nazik hemşire omzuma hafifçe . "Şimdi rahatla. Seni tutuyoruz."

Zihnimin üzerinde bulanık bir bulut dolaşıyordu. Onunla savaşmaya çalıştım.

Ama uyku beni içine çekti ve son gördüğüm şey, yatağımın ayak ucunda duran ninemin hayaletiydi. Kalın beyaz saçları çenesinin etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı, elbisesinin en üst düğmesinde her zamanki pembe şakayık vardı ve muhteşem, yaşlı yüzünde harika bir gülümseme vardı. "Dinlen, Küçük Lor.

Sonunda her şey yoluna girecek... göreceksin."

Karanlığa gömüldüm.

* * * * *

"Taramalarda herhangi bir iç kanama tespit edildi mi?" Tanıdık erkeksi bir ses, yapışkan düşüncelerimin arasından sıyrıldı.

"Hayır, Dr. North. O şanslıydı."

"Şanslı mı? Cinayete teşebbüse şans mı diyorsun?"

"Oh hayır! Tabii ki hayır. Sadece iyileşecek demek istedim. Zaman alacak ama iyileşecek."

"Bana özet geç."

"Elbette, Dr. North. Kollarının ve bacaklarının büyük bir kısmında ezikler var, kalçasında hematoma, çok sayıda sıyrık ve birkaç kaburgasında çürük var. Dr. Yang boynunu ve omurgasını kapsamlı bir şekilde inceledi ve herhangi bir iskelet hasarı görünmüyor. Bununla birlikte, gırtlığı zarar görene kadar bir hafta boyunca konuşmaya çalışmamasını tavsiye etti. iyileştirir."

"Teşekkür ederim, Hayley."

O kabarık, nazik ses. Sadece tanıdık değildi, son iki yıldır neredeyse her gün duyduğum bir sestir -babamı kaybettikten sonra ninemin yanına taşındığımdan beri. Ayrıca o sesin ergenlikten gençliğe geçişini de duymuştum.

Çitin iki tarafında büyüdüğümüz için çitirtiden derin baritona.

Ağırlaşan göz kapaklarımı zorla açtım.

Bulanık görüş, güzel bir hemşire ve yakışıklı bir doktoru ortaya çıkardı.

Yatağımın yanından uzaklaşırken ayakkabıları sürtündü. "Uyandığında bana haber ver."

"Yapacağım, Dr-"

"Bekle..." Konuşmaya çalıştım. Sigara içen birinin öksürüğü gibi çıktı.

Ve vay canına, acıyordu.

Dr. North dondu kaldı. Canlı yeşil bakışları benimkilere kaydı. "Ah, Bayan Rose.

hoş geldiniz."

Bayan Rose?

Ne zamandan beri bana Bayan Rose diyor?

Yine de başımda dikilen adam, birkaç yılda bir büyükanne ve büyükbabamı ziyaret etmek için bir hafta kadar kaldığımda benimle dalga geçen çocuk değildi. Ninemin taze pişmiş kurabiyelerini çalan ve saç örgülerimi çeken mahalle çocuğundan hiçbir iz yoktu.

Beyaz önlüklü bir yabancıydı.

Milton'ın beni öldürmeye çalışmasının sebebi o.

Tüm vücudumu saran bir adrenalini patlaması beni yataktan fırlattı. Onun etrafında olamazdım.

Gitmek

zorundaydım.

Şimdi.

Milton onunla konuştuğumu göremez. O-

"Hey! Hey, sorun yok." Dr. North omzumu ve dirseğimi tuttu ve beni tekrar aşağı indirdi. Dokunuşu nazikti ama temas ettiği her yerde vücudum milyonlarca morlukla ağrıyordu.

Nefes nefese, irkilerek, acı, korku ve anılarla soluyarak mücadele ettim.

"Güvendesin. O burada değil." Dr. North beni nazıkçe ama sıkıca yastığıma bastırdı. "Hareket etmeyi bırakın lütfen. Aksi takdirde kendinizi daha fazla inciteceksiniz."

Hemşire diğer tarafıma gitti ve elini nazıkçe koluma koydu.

"Bir şeyin . Yeni bir yerde uyanmak şok edici, biliyorum. Ama Dr. North haklı. Burada güvendesin. Sadece bizim için derin bir nefes al. Bu kadar."

Yutkundum ve hemen yutkunmamış olmayı diledim.

Hiç böyle bir ateş hissetmemiştim. Böyle şişmiş, erimiş bir acı.

Parmaklarım boğazıma doğru uçtu, boynumun iki katına çıktığını göreceğimden emindim.

Hemşire Hayley beni durdurmaya çalıştı ama Dr. North ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Buradan sonrasını ben hallederim. Diğer hastalarınızla ilgilenmekte serbestsiniz."

Hayley başını salladı, gözleri onun üzerindeydi. "Emin misiniz? Biraz kafası karışmış görünüyor."

"Eminim."

Hayley dudaklarını büzdü ve geri çekildi. "Bana ihtiyacın olursa çok uzakta olmayacağım." Gıcır gıcır üniforması ve gıcırdayan spor ayakkabılarıyla uzaklaştı. Dr. Alexander North, o gözden kaybolana kadar yerinden kıpırdamadı.

Zengin kızıl saçları, en zengin ateş ve en koyu kahverenginin renk spektrumlarında gezinirken, güneşten bronzlaşmış teni, izin günlerinde geçirdiğimiz sıcak yazın tadını çıkardığını ima ediyordu. Siyah çerçeveli gözlükleri yüzündeki yorgunluğu ya da tehlikeli miktardaki canlı yeşil gözlerinde zeka.

Onu daha önce nane yeşili önlükler içinde hiç görmemişim. Ne zaman birbirimizi görsek -komşu olmamız sayesinde birbirimize rastladığımız günlerde- ya uyumsuz pijamalarımızla postalarımızı alırken nazık bir el sallama ya da günümüze devam etmek için kendi arabalarımıza binerken geçici bir gülümseme olurdu.

Her zaman arkadaş canlısı ama çekingendi. Nazık ama soğuk. Sanırım iki büyükannemiz (on dört yaşından beri en iyi arkadaşlardı) ellili yıllarda ailelerini büyütmek için yan yana evler satın aldıklarında, çocuklarının ve torunlarının aile gibi davranmasını beklediklerinde olan buydu.

Planladığımız gibi gitmemişti.

Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra profesyonelliğinin biraz kaymasına izin verdi.

Beni tepeden tırnağa tararken gözleri kısıldı.

Hastane yatağımın aşırı kolalı beyaz çarşaflarında kıvrınma isteğime direndim. Milton'ın beni kendisiyle ilişki yaşamakla suçladığı anılar tekrar tekrar aklıma geldi.

"Ona çakıyordun. Yaptığını biliyorum. Artık yapamayacaksın, değil mi?"

İrkilerek bu düşünceleri kapattım ve kendimi odaklanmaya zorladım.

Milton'ın nerede olduğunu sormak istedim. Buraya nasıl geldiğimi. Ne oldu böyle? Ama sesim çıkmıyordu ve neredeyse hiç enerjim yoktu, tek yapabildiğim

Yatakta titriyor ve -bilmeden- neredeyse ölmeme sebep olan adama göz kırpıyordum.

Yüzü karardı. "Melody sana ne yaptığını bilseydi o adamı en sevdiği fileto bıçağıyla bıçaklardı."

Ağzım açık kaldı.

Daha önce hiç bu tür bir tutku göstermemişti - her zamanki soğukkanlı görüntüsünün altında gizlenen şiddeti hiç ima etmemişti.

Yastıklarına daha çok yaslandım.

Hiçbir zaman bir duvar çiçeği olmamıştım, ama Milton'ın yaptığı şeyden ve bunu neden yaptığından sonra... dünyanın temellerini sarstı.

Ona karşı temkinli olduğumu fark etmeyerek sol kolumdaki bandaja baktı. Bakir beyaz sargı, beni oturma odasına fırlatırken Milton'ın üzerimde bıraktığı tırnak izlerini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Bir kaşını kaldırdı. "Sağ elini mi kullanıyorsun?"

Kaşlarımı çattım ama başımı salladım.

Onunla konuşmak istemedim. Konuşmak istemiyordum, nokta. Kendimden geçmek ve tüm bu olanları unutmak istiyordum.

Cüppesinin göğüs cebinden küçük beyaz bir not defteri çıkardı, dik duran kalemlerden birinin klipsini açtı ve ikisini de sağ elimin yanına yerleştirdi.

"Buraya nasıl geldiğini biliyor musun? Kim olduğunu biliyor musun? Benim kim olduğumu? Neler olduğuna dair herhangi bir anın var mı?"

Sesindeki sertlik karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Devam et." Çenesini not defterine doğru kaldırdı. "Konuşmaya çalışma. Boğazındaki yumuşak dokunun iyileşmesine izin vermelisin. Ama soruların ya da endişelerin olursa yaz, cevaplamak için elimden geleni yaparım." Burnunu çekti. "Ama önce benimkini cevapla lütfen."

Nefesimi tutarak beceriksizce temiz bir sayfaya geçtim ve kalemi tıkladım. Ona ne kadar çabuk cevap verirsem, beni kadar çabuk yalnız bırakacaktı ve ben de tekrar nefes alabilecektim.

Bir cevap karalarken elim biraz titredi.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Ben Sailor Rose. Sen Alexander North'sun. Ve evet, onu incittiğini hatırlıyorum-

Gözlerimden yaşlar akarken kaşlarımı çatarak ~~acı çekmenin~~ üzerini çizdim ve yazdım:

Beni öldürdüğünü hatırlıyorum.

Buz gibi korku fışkırmasını görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak kaçtım ve asla geri dönmedim, ekledim: *Nerede o? Hâlâ evimde mi? Ben nasıl ölmedim?*

Okuması için not defterini kaldırdığımda Alexander kollarını kavuşturdu. Sağa sola bakarak, geniş koğuştaki çeşitli iyileşme durumlarında olan diğer hastaları incelerken, omuzlarında çatırdayan gerginliği atmak için elinden geleni yaptı.

"Tutuklandı, yani hayır, artık Melody'nin, pardon, *sizin* evinizde değil Kefaletle serbest kalırsa yasaklama emri çıkartmanız gerekecek. Şu anda gözaltında."

Kalbim taze bir dehşetle çırpındı.

Tekrar deneyecek miydi?

Ne kadar süre hapiste kalacak?

Eğer burada olduğumu, konuştuğumu bilseydi... Tanrım, beni öldürmekten daha kötüsünü yapardı.

Başka bir korku tsunamisi beni

sırılsıklam etti. Bundan nefret ettim.

Kaburgalarımı saran ve ciğerlerimi boğan , dikenli dehşetten nefret ettim.

Gitmem gerek. Hemen şimdi.

Omurgasını dikleştirerek ekledi, "Ve sen ölmedin çünkü Jim'in köpeği her zamanki yürüyüşüne çıkarken tasmaını elinden kaçırdı ve arka kapına doğru fırladı. Jim onu kovaladı, tüm mobilyaların devrildiğini, senin yerde yattığını ve erkek arkadaşının ellerini boğazına doladığını gördü." Sesi daha da sertleşti. "Hiç düşünmedi. Tereddüt etmedi. Mutfığa girdi, Melody'nin en sevdiği dökme demir tavayı kaptı ve kafasına vurdu. Ambulans ve polis çağırın oydu. Onun sayesinde hayattasın."

Aramıza sessizlik çökerken sesi soluklaştı.

İçimde eve, mahalleme koşmak için karşı konulmaz bir istek vardı. James McNab'e sarıldım. Seksen üç yaşındaki emekli, çoğu pazar günü gül fidanlarını budarken çitin öte yanında büyükannem Melody ile flört ederdi.

Nana her zaman onun tatlı bir delikanlı olduğunu söylerdi, ama genç erkeklerle işi olmazdı.

On dört yaş büyük olmasına rağmen son derece ciddiydi. Sanırım Jim, ben ve tüm sokak Nana'nın mazeretinin sadece yetmiş dört yıldır ruh eşiyle evli olduğu ve onu iki yıl önce kaybettiği olduğunu biliyorduk.

Not defterini tekrar yatağın üzerine koyarak bir şeyler karaladım:

Jim iyi mi? Milton ona zarar vermedi mi?

Dr. North belli belirsiz bir eğlenceyle ofladı. "O iyi. Köpeği de öyle. Sanırım Jim birkaç arkadaşını evi toparlamaları için ayarladı. mobilyaları devirdi, sonra evinizi kilitledi ve yedek anahtarı lavanta saksısının altına sakladı."

Başımı salladım, sokağımızın birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğu karşısında bir kez daha şaşkına dönmüştüm. Buraya ilk taşındığımda, tamamen yabancıların hakkımdaki her şeyi bilmesine alışmak biraz zaman almıştı.

mahremiyetin ihlali gibi. Ama şimdi, Nana gittiğinde, sanki hala etrafımdaymış gibi hissediyordum. Hala beni izliyor.

Bir sonraki adımda ne yazacağımı düşünürken gerginlik omurgamdan aşağı süzülüyordu.

Dr. North enerjimin düştüğünü hissetmiş olmalı ki çapraz kollarını çözdü ve bir elini parlak kızıl saçlarında gezdirdi. "Sadece dinlen. Seni tekrar kontrol etmek için daha sonra uğrayacağım. Yarın eve gitmekte özgür olmalısın." Profesyonelliği geri dönmüş, lamba ışığında gördüğüm komşusunu saklıyordu. pencereler ve çit parmaklıkları. "Bir şeye ihtiyacın olursa, şu düğmeyi çalman yeterli." Yatağın başucundaki işaret etti. "Bir aile içi şiddet danışmanı taburcu olmadan önce sizinle konuşmak isteyecektir. İyi olduğunu bildirmek için aramamı istediğin biri var mı?"

İrkildiğimi gizlemeyi başardım.

Tüm aile ağacımın kalan son üyesi olduğumu hatırladığımda acının azalması ama asla tam olarak geçmemesi ne kadar da tuhaf. Yazdım: *Arkadaşım Lily'ye haber verir misiniz? Numarası 555-0987.*

"Tabii ki." Telefonunu çıkardı. "Hemen şimdi yapacağım."

"Dr. North? Müsaitseniz size acilen ihtiyacımız var." bir hemşire belirdi, gözlerinde telaşlı bir bakış vardı.

Parmakları ekranın üzerinde gezindi, telefonu önlüğünün cebine koymadan önce numarayı rehberine girdi. "Elbette." Bana bakarak ekledi, "Özür dilerim. Boş bir zamanım olduğunda Lily'yi ararım."

Cevap fırsat vermedi.

Uzun uzun baktıktan sonra hemşireyle birlikte gözden kayboldu ve beni hastane yatakları denizinde bıraktı.

Zander

Komşuluk Görevleri

DOKTOR OLDUM ÇÜNKÜ BABAM KANSERDEN ÖLDÜĞÜNDE ÇOCUKLUĞUMDAN BERİ UMUTSUZ HİSSEDİYORDUM. Annem de kısa bir süre sonra işten çıkarken bir çarpıp kaçma sonucu onu takip etti.

İki kız kardeşimle birlikte büyükannem ve büyükbabamın yanına taşındığımızda on bir yaşındaydım. Onlar ve onların koşulsuz sevgisi ve kayıplarımızı kabullenmeleri sayesinde karanlık tarafa geçip intikam almak yerine insanlara yardım etme umudumu korumayı başardım.

Tüm süper kahraman filmlerini izledim. İyi adamlarla olduğu kadar kötü adamlarla da dertleştirdim. Yaşam ve ölüm üzerinde büyüğü olan insanlarla ilgili okuyabildiğim her kitabı okudum, ancak ailemi asla geri getiremedim veya ölümü durduramadım.

Bu tür bir güce ulaşabileceğim en yakın şey önlük giymek ve neşter kullanmaktı. Ve bu hedefe, diğer her şeyin pahasına gelen katıksız bir adanmışlıkla ulaştım.

Seçtiğim mesleğin uykum, aşk hayatım ve genel olarak varoluşum üzerinde yorucu olmasını umursamadım. Tıbbın ve benim Hastalarım uyanırken her düşüncemi tüketiyordu. Bu kariyere para için değil, hizmet etmek için girmiştik ve Hipokrat Yemini'ni tüm içtenliğimle etmiştim.

Şimdi mi?

Şimdi, bir can kurtarmak yerine bir *can almak* için her şeyimi verirdim. Milton Rild.

Onu neredeyse öldürecek olan piç.

İntikamını almak bana düşmezdi -sadece merhabalaşır ve nasılsın derdik- ama dolaylı yoldan benim sorumluluğumdaydı. Onun Sailor'ın doğduğu gün Sailor'ın büyükannesi tarafından benim altı yaşındaki halime esenlik ve mutluluk görevi verilmişti.

Ailesi hiç ziyaret etmediği için onunla birkaç yıl tanışamadım, ama yüzüme fotoğrafları itildi ve büyükannem Mary'nin Sailor'ın büyükannesi Melody ile nasıl büyüyüp delice aşık olacağımız ve sonunda iki evimizi birleştireceğimiz hakkında dedikodu yaptığı birçok çay randevusunda acı çektim.

Söylemeye gerek yok, benden altı yaş küçük, gayri resmi olarak nişanlanmış bebek gelinimden pek hoşlanmıyordum. Sailor'la ilk tanıştığımda dört yaşındaydı ve Melody'nin oğlu ilk kez ziyaret etmişti. Huysuz herif, aynı derecede huysuz karısını ve acı verici derecede utangaç kızını da getirmişti ve ziyaret beklendiği gibi iyi geçmişti.

Bunun Melody ve Rory'nin duygularını incittiğini biliyordum - oğullarının, tek çocuklarını paylaşmak bir yana, onlarla hiç vakit geçirmek istemediğini. Ve Sailor Rose'a bir kez baktım ve ona göz kulak olma konusundaki can sıkıcı isteğini reddettim, sonra da onunla evlenmeyi kesinlikle reddettim - hangi yaşta olursa olsun. Bu arada Ben on üç yaşındayken ve o yedi yaşındayken, başka bir ziyaret için geldi ve çitin üzerinden merhaba diye bağırdığımda kulübenin arkasına kaçtı.

Ondan sonra onu pek sık görmedim. En fazla birkaç yılda bir.

Zaman atlamaları içinde onun büyüdüğünü görmüştüm. Derisi yüzülmüş dizler ve diş telleri. Çirkin elbiseler ve farklı saç modelleri. Aramızda altı yaş varken, o sadece komşunun sıska küçük kızıydı.

Ama bu Melody'ye bakmak için geri taşınmadan önceydi. Bir yıl önce o pislikle çıkmaya başlamadan önceydi.

Büyükannelerimiz öldüğü ve geriye sadece onların istekleri kaldığı için ona karşı sorumluluğumu biraz daha ciddiye almadan önce

Aynı zamanda ona olan kızgınlığımın *başka* bir şeye dönüşmesinden önceydi. Adını koymak istemediğim ve biri bana sorsa kesinlikle inkar edeceğim bir şeye. Her zaman orada olan, yıllar geçtikçe yavaş yavaş artan, özellikle de onu pencereden gördüğüm o yalnız gecelerde görmezden gelmenin gittikçe zorlaştığı bir şey.

Ama sonra onu öldürmeye çalıştı.

Benim olması gereken kızı incitmeye çalışmıştı, her ne kadar onu kendime mal edemeyecek kadar meşgul, inatçı ve yorgun da.

Ellerim tekrar yumruk oldu.

Milton'la ilk kez sabahın beşinde Melody'nin evinden gizlice çıkarken tanışmıştım. Hastanedeki vardiyama gidiyordum. Artık Melody'nin evi değildi, kırık bir kalpten ölmüştü ve hayatımda bir boşluk daha bırakmıştı.

Kendi sevgili büyükanne ve büyükbabamı yıllar içinde çeşitli hastalıklardan kaybettikten sonra.

Kahretsin, yeter!

Başımı sallayarak, başka bir hastayı görmeye giderken neden gizlice personel odasına odaklandım. Uzun vardiyalar her zaman zihnimi darmadağın ederdi; düşüncelerim hasta verileri, yapılacaklar listesi, geçmiş ve verip de tutmadığım tüm sözlerle karmakarışık.

En azından bu bende kalabilir.

Telefonumu çıkarıp Sailor'ın bana verdiği numarayı aradım.

Çağrıya basarak küçük dinlenme odasında volta attım.

Zil sesi aniden cıvıl cıvıl bir kadın sesine dönüşürken, kahve kokuları taze enerji vaatleriyle benimle dalga geçti. "Alo? ?"

Volta atmayı bıraktım ve kırıntılarla kaplı bir masanın etrafında kümelenmiş yıpranmış vinil kaplı sandalyelerden birine oturdum. Buradaki her doktor ve hemşirenin dezenfektan ve temizlik dünyasında yaşadığı düşünülürse, personel odası tam bir felaketti.

"Bu Lily mi?"

"Evet...?"

"Benim adım Zander North. Cedars Hastanesi'nde cerrahım."

"Aman Tanrım. Babam mı? Ona o beyaz ekmeği yememesi gerektiğini *söyledim*. Çölyak olduğunu biliyor ama dinlemiyor! Buğday yüzünden kendini öldürecek!"

Dirseğimi masaya dayayarak gözlüklerimi yukarı kaldırdım ve burnumun kenarını sıktım. Lanet , uzun bir gün olmuştu. "Baban için aramıyorum. Arkadaşın Denizci adına arıyorum. Sailor Rose. Bana numaranızı verdi-"

"Yelkenler mi? ! Ne oldu? O iyi mi? da ne böyle? *Ahhh*, hemen geliyorum. Arabama bineceğim ve-"

"O iyi. Birkaç yara aldı ve..." Durakladım. Gerçeklere bağlı kalmam ve asla gereğinden fazla bilgi vermemem için bana öğretilen programlama, ani yanmayı geçersiz kılamazdı

Damarlarımdaki şiddet. "Erkek arkadaşını tanıyor musun? Milton Rild?"

Hat sessizleşti. "Evet, onu tanıyorum." İhtiyatlı bir nefes çekti. "Ona ne yaptı?"

Bu, hastanenin adresini verdiğim ve bakımım altındaki hasta hakkında gerçekten nasıl düşündüğümü kapattığım kısımdı. Ama bu gece, yapamadım.

yap.

Sailor benim komşumdu. Kaçtığım sorumluluğum. Eğer büyükannemin söyleyecek bir şeyi varsa, çocukluk kaderimdi. Ve tam bir yıl boyunca o piçle çıkmasını izlemek zorunda kaldım. Yanına izin verdiğinde dilimi tutmak zorunda kalmıştım. Onun nasıl bir adam olduğuna dair şüphelerim bile mesafemi korumak zorunda kalmıştım. Ayrıca o piçle yüz yüze geldim. Onu yıllardır istediğimi ve çok geç kaldığımı biliyordum.

Ya Jim'in köpeği Biscuit onun çılgınlıklarını duymasaydı?

Ya Jim o dökme demir tavayı piçi yere serecek kadar çevik olmasaydı?

Derin bir iç çekerek sesimdeki hırıltıyı bastırmaya çalıştım. "Milton Rild onu öldürmeye çalıştı. Kız iyi, adam da tutuklandı ama kızın bir dost yüze ihtiyacı var."

Başka bir kelime nehri bekledim, ama ürkütücü bir şekilde sessizdi. Sonunda dedi ki, "Onu hak etmediğini hep biliyordum. Bir saat içinde orada olacağım. Evine uğrayıp birkaç şey alacağım."

Onu hak etmiyor muydun?

Kahretsin, bu yüzyılın en hafif deyimiydi.

Ona Sailor Rose hakkında tam olarak ne düşündüğümü, erkek seçimini ve Jim'in benim yerime onu bulduğu için Milton Rild'in ne kadar şanslı söyleyemeden telefonu kapattım.

* * * * *

Altıncı kattaki hemşire istasyonunun yanındaki gölgede kalarak koridorun karşısındaki odaya baktım. Uygun bir şekilde, Sailor görünmeden durduğum yerden görülebilen yatağa taşınmıştı, diğer dört yatak boştu.

Ancak, yalnız değildi.

Lily - son iki yıldır sık sık uğradığını gördüğüm arkadaşı - çekilmiş bir sandalyeye oturdu ve kalemle yazdıklarını okumadan önce iPad'Sailor'a uzatırken güldü. Sailor'ın elini okşayan Lily, "Her şey yolunda gider gitmez seni çıkaracağım," dedi.

Teknik olarak Lily'nin burada olmaması gerekiyordu. Ziyaret saati çoktan geçmişti ama hemşirelere Sailor'a eşlik etmeleri için talimat vermiştim. Ne de olsa Lily aileden olmayabilirdi, ama bir arkadaşımın bugünlerde Sailor'ın olabileceği kadar aileye yakın olduğunu biliyordum. Ailesi, genç kızlarını Orta Doğu'da bir gezide terk ettikten sonra ölmüştü.

Üniversite. Hayatı boyunca hiç çocuk sahibi olmamayı tercih edecekmiş gibi davranmışlardı ve şimdi onun anne babası yoktu.

En azından hâlâ iki kız kardeşim - başımın belasıydılar. Sailor gerçekten de bir yetimdi ve bu da içimde incinmiş ve çaresiz olanlara karşı en büyük zaafı besleyen parçamı harekete geçirdi.

Sailor suratını astı, iPad'i geri çaldı ve sonra öfkeyle yazdı.

Lily ekranı okudu ve başını salladı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Bunu konuşmuştuk. Benimle eve geliyorsun. Benim odamda kalabilirsin. Oda arkadaşım sorun etmez. Bence şu anda yalnız kalmamalısın. Özellikle de onun olduğu o evde-"

Sailor bandajlı bileğini kaldırdı ve konuşmaya çalışırken acı içinde kıvrandı. Şişmiş boğazı ses tellerinin ses çıkarmasını engellediği için vazgeçti. Öfkeyle bir şeyler yazdı ve iPad'i arkadaşına doğru itti.

Mektubu okurken Lily'nin omuzları çöktü. "Orasının senin güvenli yerin ve evin olduğunu biliyorum ama... sana orada saldırdı, Sails. Bundan sonra geri dönüp orada yaşayabileceğini gerçekten düşünemezsin." Lily ürperdi. "Orayı satmalısın. Büyükannenin sana bıraktığı mirası kullan ve başka bir yere taşın."

Başka bir yere mi taşınalım?

Bu düşünce sıkışmış bir sinir gibi sıkıştı.

Melody vefat edip her şeyi Sailor'a bıraktığından beri bu günün gelmesini bekliyordum. Sailor'ın düşüncesinden nefret ediyordum çünkü iki katlı şirin evi kim alırsa alsın

sokağımızdaki dinamikler. Yeni komşularım olacaktı. Mezarlık vardiyası için uyumam gereken günlerde sessiz olamayacak yabancılar. Çılgık atan çocukları, gürültücü gençleri ya da rahatsız edici evcil hayvanları olan insanlar.

Ama gerçek sebep bu değildi. Gerçek neden, ona karşı hiçbir şey hissetmediğime dair kendimi ömür boyu kandırmamın altında gizliydi.

Ancak Sailor satma konusunda hiçbir belirti göstermeyince, beni ara sıra ziyaret etmek yerine onu her gün görerek sürekli bir işkence hayatı yaşamaya mahkûm etti. Onu her gördüğümde, büyükannemin beni lanetlediğine dair gerçek bilgiyle savaştım ve komşuma dayanılmaz bir şekilde aşık oldum.

Ayrılmayı bile düşünmüştüm. Birkaç banliyö ötede, ilk taşındığımda satın aldığım kendi evim vardı. Bilerek yakın bir yerden almıştım.

ampulleri değiştiriyor, internet sorunlarını çözüyor ve yaşlandıkça büyüklerime göz kulak oluyordum.

Onlar öldüğünde, evimi kiraya verip onlarınkini yenilemeye karar verene kadar kendimi onların evinde daha fazla zaman geçirirken buldum. Boş zamanlarımda *-ne boş ?* - evi onarmam ve sonra satmam gerekiyordu.

Ama... zamanın çok hızlı geçme gibi bir alışkanlığı vardı ve yıllar çok çabuk akıp gidiyordu.

Ve şimdi benim olması gereken kızı gözetlemeye umutsuzca bağımlıydım ve kendimi her seferinde hayatıma devam etmem gerektiğine ikna ediyordum... Edemiyordum.

"Bunu kendini daha iyi hissettiğinde konuşuruz." Lily burnunu çekerek iPad'i geri uzattı.

Denizci burnunu kıvırdı ve bir şeyler karaladı. Ekran kalemiyle ekrana dokunarak kaşlarını kaldırdı. O piçin ona bıraktığı siyah göz buradan bile parlıyordu. Kum sarısı saçları, hayatı için savaşmaktan düğümlemiş ve karışmıştı.

Elim ayağıma dolaştı. Aklımdan yerel polisi arayıp Milton'ın yerini sormak geçiyordu. Boğazının zar zor yutkunabileceğı kadar morarmasını hak ediyordu. Bileğinin yırtılmasını ve vücudunun her yerinde çürükler olmasını hak ediyordu.

Sailor'ın derisi, ona uyguladığı şiddetin her saniyesini kaydetmişti. Ona vurduğu, fırlattığı ve tekmelediğı her an artık herkesin okuyabilmesi için orada duruyordu.

Öfkem giderek arttı.

Onu incitmeye nasıl cüret eder? Ne *cüretle* onun güvenlik duygusunu çalar?

-

"Zander?"

Gözlerim Sailor ve Lily'den ayrıldı. Bir arkadaşına odaklanmak için mücadele ettim.

Hemşire masasında kambur duran doktor.

Sailor'ın beni onu izlerken yakalayacağı düşüncesiyle kalp atışlarım hızlandı. Parmaklarımı şıklatarak meslektaşına ve arkadaşına koridorun ilerisinde beni takip etmelerini işaret ettim.

Colin Marx -protez dehası ve her yönüyle harika bir doktor- kaşlarını çattı ama itaat etti.

Kulak mesafesinden uzaklaşana kadar durmadım. Bana tuhaf tuhaf bakan hemşireleri görmezden gelerek kollarımı kavuşturdum ve ona yukarıdan aşağıya baktım.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Benimle eşleşti, siyah önlüğünün altından pazuları çıkıyordu. "Aynı şeyi senin için de sorabilirim." Omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çatı. "Bir hastayı mı gözetliyorsun, Zan?"

İlk tepkim, Sailor söz konusu olduğunda genellikle yaptığım gibi yalan söylemek ve inkâr etmektir ama beni çok iyi tanıyordu ve bu sadece onun son derece şüpheci, sinir bozucu derecede anlayışlı doğasını uyandıracaktı. "Sadece birini kontrol ediyordum. O benim komşum. Onu tedavi etmemde küçük bir çıkar çatışması var ama iyileştikten emin olmak istedim."

Beyninin uğultusunu en ön sıradan izledim.

Otuz üçüncü yaş gününden önce protez departmanının başına aptal olduğu için geçmemişti. Yemin ederim çoğu gün ezberci bir hafızası vardı. Hasta vakalarında işe yarıyordu ama diğer her şeyde düpedüz sinir bozucuydu.

"Denizci burada mı?" diye sordu.

Onun adını biliyor olması beni çözmek istemediğim bir şekilde rahatsız etti.

Kıpırdanma isteğime direnerek omuz silktim. "Ne zaman ziyarete gelsen onu etrafta gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Elbette, hatırlıyorum." Sırıttı. "Bana kırılğan küçük bir fasulye sırtığını hatırlatıyor. Bacakları var ama özü yok."

"Madde yok mu?" Dişlerimi gösterdim ve tuzağına düştüm. "Ne-"

"Yakaladım seni." Kıs kıs güldü. "Onu izin verdiğinden daha fazla izlediğini biliyordum."

devam et." Kollarını çözerek omzuma vurdu. "Ne zaman senin evinde olsam, onu pencereden gördüğünde kaskatı kesiliyorsun. Aslında, banyo panjurlarını kapatmayı unuttuğu zamanı çok net hatırlıyorum ve-"

"Her ne söyleyeceksen, söyleme." Evrakları sıralama kisvesi altında bizi izleyen hemşirelere bir bakış attım.

"Ah, ama. Sapıklık yapmadığını biliyorum. Ne de olsa cam çok çabuk buğulandı."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bir erkeğim ve gizlice baktım. Tıpkı de kızlarla nasıl konuşacağını bilmeyen ergen bir çocuk gibi davranmana neden olan güzel bir kadının yanında yaşadığın için birçok kez gizlice baktığına emin olduğum gibi."

Onunla kazanamazdım.

Hiç . Birincilikle mezun olmam ve bu hastanedeki en gelecek vaat eden cerrah olmam önemli değildi, tüm beyin hücrelerim iflas etmeye karar vermişti. Bu kadar uzun bir vardiyadan ve uykusuz geçen birkaç geceden sonra, onunla uğraşmaya kalkışmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Ben gidiyorum." Koridorda , o da bana ayak uydurunca gözlerimi devirdim.

"Eve gidiyorsun, ha?" Sırıttı. "Ama seksi komşun orada olmayacak. Evi karanlıkta kaldığında, odadan odaya yürürken görüntülerini izlemeden ne izleyeceksin?"

Mantıksız öfke serbest kalmak için o anı seçti. Yakasından tutarak onu merdiven boşluğuna çektim ve hırladım. "O hastanede, pislik. Onu öldürmeye çalışan adam tarafından. Bir daha asla 'gizlice bakamayacağım'. Zaten yeterince suçlu hissediyorum."

"Hey, Zan, sorun yok, dostum." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Beni iğneleme işaretleri şefkate dönüşüyor. "Senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim. Gerçekten-"

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Onu çektiğim önlüğünün yakasını düzelterek çekildim. "Özür dilerim. Seni öyle tutmak istememişim. Ben sadece... uzun bir gün oldu." Gözlüklerimi yukarı ittim. Burnumu çekince omuz silktim. "Büyükannemin en yakın arkadaşının torunu, hepsi bu. Bunu sana söylemişim. Kendimi ona karşı sorumlu hissediyorum. Tıpkı ilerleyen yaşlarında Melody'ye karşı sorumlu hissettiğim gibi."

Dudaklarını büzdü ve akıllıca hiçbir şey söylemedi.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek ofladım. "Her neyse. Benim yatmam lazım. Seni sonra yakalarım. Patlamam için tekrar özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Anladım. Yarın vardiyada mısın, yoksa boş musun?" "Boşum. Aslında kırk sekiz saat iznim var. İşe alınmadığım sürece elbette."

"Harika." Koridora dönmek için kapının kolunu tuttu. "O ben de birkaç bira getireyim. Sanırım ikimizin de biraz rahatlamayı hatırlamaya ihtiyacı var. Bu iş ödüllendirici ama başkalarının acılarını sağlıklı olmadığı kesin. Kendinize bir iyilik yapın ve kimden sorumlu olduğunuzu düşünmeyi bırakın. Aslına bakarsanız, kendinizi rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapın. Sekiz saat boyunca, sonra da öğleden sonra dinlenmek için uğrayacağım. Barbekü yaparız, bira içeriz ve biraz güneşleniriz. Senin için uygun mu?"

Hayır, bu bende işe yaramadı.

İşe yarayacak olan şey, yarın sabah onda buraya dönmek ve Sailor'a her şeyin yolunda olduğunu söyleyip onu evine götürecek doktor olmaktı

Ne de olsa yan yaşıyorduk. Ortak araba kullanmak zor olmazdı.

Suç mahalline geri döndüğünde nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu.

Başa çıkabilecek

miydi? Çıldırır mıydı?

Ama... Colin haklıydı.

Çocukken verdiğim söz ya da bir yetişkin olarak kalbimdeki sızı ne olursa olsun, o benim sorumluluğumda değildi ve ben vardiyada değildim. Ayrıca, Lily onu şimdilik kaçırıyor gibi görünüyordu.

O benim değil.

İşleri olurluna bırakmamı hatırlatacak birkaç biraya kesinlikle ihtiyacım vardı. "Sıra sende." Zorla gülümsedim. "Orada görüşürüz."

Denizci

Ev Acının Olduğu Yerdir

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Beni hastaneden alıp kibarca Ember Drive'a geri götürdüğünden beri yüzlerce kez sorduğu soruyu Lily'ye kaşlarımı çatarak baktım.

Konuşmaya gittim ve yaşlı doktorun bu sabah beni taburcu etmeden önce tavsiye ettiği birçok kuralı hatırladım. Bir gün daha gözlem altında kalmamı önermişti ama uyuyamıyordum, rahatlayamıyordum - Alexander North'un tekrar gelme ihtimaline karşı sürekli tetikteydim.

Ona karşı da Milton'a karşı olduğum kadar temkinli olduğum gerçeğinden nefret ediyordum. Tüm acılarımın katalizörü o olmuştu ve bedenim bunu unutmayı reddediyordu.

Kalmayı reddetmiştim ama boğazımdaki şişliğin inmesi için bir hafta boyunca sesimi kullanmamayı kabul . Morluklarım solacaktı. Kesiklerim iyileşecekti. Hafif beyin sarsıntım kendiliğinden geçecekti. Dün olanlar altı ila sekiz hafta içinde uzak bir anı olacaktı.

Ancak, ben gitmek için beceriksizce giyinirken danışman beni ziyarete geldiğinde söylediği şey bu değildi. Beni flashbackler ve panik ataklar konusunda uyardı ve ben de kendimi iyi olacağıma ikna ederek kibarca başımı salladım.

Hayatta kalmıştım.

atılmıştı. Sonunda.

Neyse ki Milton beni Pazartesi günü öldürmeye çalışmıştı, bu da Cumartesi gününe kadar markette olmam gerekmediği için işime yaradı. Bu da bana iyileşmek ve morarmış gözümü ve numaralandırılmış morluklarımı gizlemek için yeterli kapaticıyı nasıl kullanacağımı bulmak için tam dört gün verdi.

Gümüş renkli Mercedes'inin motorunu kapatan Lily yüzünü bana döndü. "Konuşmadığınızı biliyorum ama sıkıntınızı hissediyorum, Sails." Kaşlarını çatı ve parmağıyla yüzümü işaret etti. "Bundan hoşlanmıyorum. Gerçekten ama gerçekten

Bu. Ya geri gelirse? Ya yemek pişirmene ya da tuvalete gitmene yardım edecek birine ihtiyacın olursa ya da-

Sağlam elimi kaçan ağzının üzerine koydum ve elimden geldiğince gülümsedim.

Tanrım, konuşamamanın kadar acı vereceğini düşünmemiştim ama sessiz kalmak beni kelimenin tam anlamıyla öldürdü. (Ve evet, öldürülmenin beni bu karmaşaya sürüklemesindeki ironinin farkındaydım).

Başımı sallayarak elimi indirdim ve miras kalan evimi işaret ettim.

Çim şeritli araba yolunda otururken, babamın aletleriyle dolu kırmızı tuğlalı garaj beni karşıladı. Beyaz yasemin sarmaşıkları arduvaz çatıdan sarkıyordu,

Gökkuşağı çiçekleriyle dolu pencere kutuları, bükülmüş söğüt dallarından yapılmış muhteşem kemer, tüm karatavukları ve ispinozları çeken küçük çeşme, kuş yemlikleri, Japon akçaağaçları, limon ağaçları ve feijoalar, arka bahçedeki gizli bahçeye açılan hobbit tarzı devasa kapıya kadar. İki katlı ev tüm bunların arasında yer alıyordu. Liken ve sevgi ile yumuşatılmış, sallanan yumurta sandalyeli beyaz bir veranda ile sıkıca sarılmış ve frangipani ve frezyaların isyanını gösteren vitray pencereli bir ön kapı ile .

Burası, ailemle birlikte ülkenin öbür ucunda büyüdüğüm ev gibi değildi. Orası sade ve steril, bahçesi yoktu, hoş karşılanmıyordu, ruhu . Nana'nın yanına taşındığımdan beri gerçekte kim olduğumu bulmuştum ve kendimi hiç bu kadar güvende ya da rahat hissetmemiştim... yani evet.

Bunu yapmak istediğimden
emindim. Bunu yapmam
gerekiyordu.

Milton'ın beni mutlu yerimden kovalamasına izin veremezdim. Nabzımın atması ve adrenalinin içeri girme düşüncesiyle beni gerginleştirmesi önemli değildi.

Ağır ağır iç geçiren Lily, eve bakarken tüm düşüncelerimi duymuş gibi başını salladı. "Anlıyorum. Burayı seviyorsun. Burada kendini güvende hissediyorsun. Ama..."

Dilimi şaklattım ve kaşımı kaldırdım.

Sırıttı. Koyu kahverengi saçları sabah güneşini yakalamıştı, sert mavi gözleri safir parçacıkları gibiydi. Beyaz yakalı ve cep süslemeli lacivert bir takım elbise giymişti ve her açıdan başarılı bir emlakçı gibi görünüyordu.

Onun yanında ben, uygunsuz şakaları ve rahat taytları tercih eden, fark edilmeyen sıksa Minnie'ydim.

Eskiden hep değildim. Eskiden
şirkette çalışırdım.

Bir yayınevi editörünün yönetici asistanıydım. Her ne kadar kitap yığınlarını okumayı ve başkalarının hayallerini gerçekleştirmeye yardımcı olmayı sevsem de, Nana artık kendi başına yaşayamayacağını ve babam öldüğü için bir eve taşınmayı düşündüğünü söylediğinde, işi bıraktım ve eve taşındım.

Hayatım geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Daha iyiye doğru.

Ve Milton bunu benden alamayacak.

Öfkeyle arabanın kapısını sağlam elimle açtım ve yavaşça dışarı çıktım. Her çürük ve yara bugün daha da çok acıyor gibiydi. Zonklama ve sertlik beni neredeyse sakat bırakıyordu, topallayarak bahçe yolunda olabildiğince düz yürüdüm.

"Dur , seni inatçı kadın." Lily peşimden , bagajdan benim için hastaneye getirdiği gece çantasını aldı. Gösterişli arabayı kilitleyerek bana yetişmeye çalıştı.

Önden keserek ön kapıya doğru yürüdü.

Başımı salladım ve arka bahçeye açılan yuvarlak kapıyı işaret ettim.

Anahtarım yoktu.

Ama yedek parça Jim'in izniyle lavanta saksısının altına saklanmıştı.

O benim hayatımı kurtardı.

Jim ve köpeği beni duymasaydı.

Titredim ve bu tür hastalıklı düşünceleri bir kenara ittim. Hayatınızı kurtaran birine borcunuzu nasıl ödersiniz?

Pasta mı yapacaksın? Ona yeni bir şey alacaktım? Dizlerimin üzerine çöküp ona hala burada olduğum için ne kadar minnettar olduğumu mu söyleyeyim?

"Ah, doğru ya." Lily salladı ve çantamı omzundan yukarı kaldırdı.

"Bilinçsizken ambulans yolculuğu eşittir anahtar yok."

Başımı sallayarak, iyi yağlanmış menteşeleri üzerindeki hobbit kapısını ittim ve başka bir dünyaya adım attım.

Arka bahçe bazılarını kaotik görünebilir, ancak benim için Nana'nın içinde ektiği çılgınlığı anladım. Batıda, uçucu yağ preslemesi için tüm bitkiler vahşi bir kaosla büyüdü. Doğuda ise tüm sebzeler. Kuzeyde tüm çiçekleri kurutup mücevher olarak tasarlıyor, güneyde ise tüm şifalı bitkileri tentür ve merhemlere dönüştürüyordu.

Artık onun değil.

Benim.

İçimi bir minnettarlık dalgası doldurdu.

Ninem bana tüm aletlerini kullanarak yaprakları ilaca dönüştürmeyi ve her gece topraktan taze salatalar toplamayı öğrettiği anılar her köşede yankılanıyordu.

İlerlemiş yaşına rağmen her gününü bahçede bana bildiği her şeyi öğreterek geçirirdi. Ve her dersle birlikte, şehirde yaşama ve fare yarışında koşma dürtümü kaybettim. Onun asistanı oldum, yerel esnaf pazarlarında ve doğal şifa dükkanlarında mallarını sattım.

Çıplak topuklu ayakkabılarıyla yanımdan geçen Lily, lavanta saksısını yukarı itti ve altındaki anahtarı aldı.

Böyle bir mahallede başka bir şey daha vardı.

Herkes anahtarlar ve acil durum eşyaları için gizli saklanma yerlerini biliyordu. Eski apartmanımdaki insanların anahtarları ve acil durum eşyalarını Yedek anahtarım , ama burada? Hepimizin birbirimizi kolladığımızı bilmek büyük bir huzur verdi.

Lily kilidi açıp kapıyı iterken arka kapı biraz gıcırdadı. Kuruyan limon otu ve kekik kokuları çiftlikten yayılıyordu-
tarzı mutfak.

Koku beni topuklarımın üzerinde geri
salladı. Tezgâha çarptığımda hissettiğim
acı.

Saçımdan tutup beni yemek masasına fırlatırken çektiğim acı.

"Seni aptal inek, sana ona bakmamamı söylemiştim! Sana onun benim olanın peşinde olduğunu söyledim ve sen ne yaptın? Gülümsedin! Sanırım diğer erkeklerin yanında nasıl davranman gerektiği konusunda bir ders almanın zamanı geldi. Başka erkek yok, duydun mu beni?"

Yumruğu elmacık kemiğime çarpınca irkildim.

Havamı kestiğinde tökezledim-

Burada

değil.

Gerçek

değil.

Her şey

bitti.

Kendimi onun burada olmadığını hatırlamaya zorlarken nefes nefese kaldım. O dündü. Bugün, bana zarar veremezdi.

Bugün hapiste.

Çantamı arka kapının yanına bırakan Lucy, iki kısa basamağı tırmandı ve beni çimlerin üzerinde ezici bir şekilde kucakladı.

Kucaklaması canımı yaktı ama nefesimi kontrol etmeye çalışarak karşılık verdim. Milton'ın bunu mahvetmesine izin vermemek için çok ama çok uğraştım.

"Sadece bir kez daha soracağım, Sails, ve sonra... Ne yaptığını bildiğine güveneceğim." Uzaklaşarak hassas omuzlarımı kavradı ve sıktı. "Bu kadar çabuk burada olmak istediğinden kesinlikle *emin* misin? Satmak zorunda değilsin. Taşınmak zorunda değilsin. Sadece... belki biraz zaman vermelisin?" Mavi gözleri yumuşadı. "Gel benimle eski günlerdeki gibi birkaç kez yatıya kal, tamam mı? Geç saatlere kadar oturup romantik komediler izleyebiliriz. Tüm kötü yemekleri yiyebilir ve tüm erkekler hakkında dedikodu yapabiliriz." Yüzünü buruşturdu. "Ah, pardon. Ne diyorum ben ya? Tabii ki romantik komedi izlemek ve erkekler hakkında dedikodu yapmak istemezsin. Muhtemelen onun yaptıklarından sonra hayatının geri kalanında bekar kalmak istiyorsun. Ama bekar kalırsan, ya davetsiz bir misafirin olursa? Ya bir boru patlarsa? Ya gaz kaçağı olursa? Yalnız yaşamak tehlikelidir, özellikle de böyle büyük ve eski bir evde. Ya biri eve zorla girerse ya da bir tecavüzcü serbest kalırsa ve-"

Sessizce gülerek elimi tekrar ağzının üzerine koydum.

Ben susma eğilimindeyken, o endişelendiği anda çok fazla konuştu.

Bu yüzden bu kadar iyi çalışıyorduk. tanışmıştık. Pek utangaç sayılmazdım ama kendi arkadaşılığımı tercih ederdim. Bu arada Lily, ağzı bozuk biriymi ve telaşlandığı anda çenesini kapatamazdı.

Elimi bırakarak konuşmaya başladım. Boğazım düğümlendi. Sadece başımı salladım ve "*Eminim*" diye mırıldandım.

Sarktı ve başını salladı. "Peki. O zaman seni içeri alalım. Saat üçte ev randevum var ama o zamana kadar kalacağım. Daha sonra, yutması kolay bir çorbayla geri gelirim ve yatıya kalırım. Tartışmak yok."

Kolumu onunkiyle birleştirdim ve gülümsedim. Ona bir başparmak işareti yaptım.

Birlikte içeri girdik.

Zander

Uygun Ahlak

BİRA ŞİŞEMİ TUTARKEN, BAŞIMI ÇEVİRMEYE ÇALIŞTIM ama yapamadım.

Aşağıda, Melody'nin aşırı büyümüş yabancı arka bahçesinde, Sailor iki kişilik ferforje kafe masasında tek başına oturuyordu. Metal eskiden siyaha boyalıydı ama yıllar onu yıpratmıştı ve şimdi kolları ve bacakları pas içindeydi.

Yatak odamda durduğum pencerenin çerçevesine yaslanarak, nasıl başa çıktığını görebilmek için daha yakın olmayı diledim.

Buradan iyi görünüyordu.

Sırtının dik olması ve okuduğu kitaba sıkıca sarılması yeterince normal görünüyordu ama aynı zamanda tamamen yanlıştı. Çok hareketsiz, çok gergindi.

Bu kadar erken dönmek onu zorluyor muydu?

Jim, Milton'ın onu evin içinde ne kadar kötü bir şekilde savurduğunun kanıtlarını görmesin diye mobilyalarını yerli yerine koymuş muydu?

Biradan bir yudum alarak gözlüğümü çıkardım ve burnumda kalan izi ovuşturdum.

Suçluluk duygusu içimi sıktı.

Her şeyi olurla bırakma konusundaki tüm kararlılığıma rağmen, bir şey yapmıştım. Başımı büyük belaya sokabilecek bir şey.

Dün gece, hastaneden eve döndükten sonra, Colin'in bana yapmamı söylediği şeyi aynen yapmaya çalıştım. Zihnim sürekli yarışıyor olsa da vücudumu yormak için koşu bandında koştum. En sıcak duşun ardından en soğuk duşu aldım ve sinir sistemimi şok ederek sıfırladım. Sakinleştirici etkisi olur umuduyla umurumda olmayan bir dizi bile izledim.

Yine de sabahın beşinde kendimi arka kapımdan gizlice çıkarken ve başkasının mülküne izinsiz girerken buldum.

Yasayı çiğnedim.

Ben! Ben! Her kurala ve yönetmeliğe uyan ve bir ömür boyu vicdanlı, uygun ahlaklı olmaktan gurur duyan adam onun yedek anahtarını kullanmıştı

ve her odaya gizlice girdi. Evi kontrol etmek ve mümkün olduğunca temiz ve güvenli olduğundan emin olmak için telefonumun fenerini kullanırken Melody'nin hayaleti beni takip etti.

Ama sonra kanı gördüm.

Fazla değil.

Mutfak tezgahında birkaç iz var.

Yemek odasının zemininde birkaç damlacık var.

Öfkenin hücumuna hazırlıklı değildim.

vahşilik.

Hayatımda ilk kez, diğer erkekleri cinayete iten şeyin ne olduğunu anladım. İyi adamları. Karılarının suçlularını infaz ettikleri için seve seve hapse giren erkekler. Bir sineğe bile dokunmayan adamlar aniden işkence uzmanı oluverdiler.

Ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım.

Lavabonun altındaki temizlik ürünlerini yağmaladım ve her yeri ovaladım. Sailor'ın kanının artık hiçbir şeyi kirletmediğinden emin olana kadar yüzey ve zemin.

Yasadışı faaliyetlerimin üzerine güneş doğarken anahtarı değiştirdim, sonra yatağıma uzandım ve kara bulutlar, kan ve güçsüzlükle dolu saçma sapan rüyalara .

Colin öğleden sonra saat dörtte, hâlâ siyah eşofman altım ve kapüşonlu tişörtümle yüzüstü yerde, buz gibi soğuk, çiy damlayan bira şişesini enleme bastırarak beni uyandırmıştı.

Sarsılarak ayağa kalktığımda kıcıyla güldü, yataktan kalkmamı emretti, sonra ben bir duş daha alırken barbeküyü çalıştırmaya gitti, kötü uykunun sisini ve haddimi aştığım bilgisini temizlemeye çalışıyordu.

Sailor onun evinde olduğumu bilseydi.

Kendini zaten güvende hissetmezken başka bir adamın izinsiz girdiğini bilseydi.

Sikeyim.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm." Colin bir bira daha içerek yatak odamın eşiğinde belirdi. Bebek mavisi beyzbol şapkası, beyaz tişörtü ve siyah kot pantolonuyla sanki ünlü bir doktor değil de hâlâ üniversitedeymiş gibi görünüyordu.

Bakışlarımı kitabına gömülmüş oturan Sailor'dan ayırarak zorla gülümsedim. "Sadece yedek numaralı güneş gözlüklerimi almaya geldim. Alt kattaki gözlüğü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Yalınayak bana doğru yürürken, dağınık yatağımı, siyah komodinler, çekmeceler ve tıbbi metin ve kitaplardan oluşan kuleler. Bu odayı yıllar önce yenilemiş, beton plakalara benzeyen duvar kâğıtları asmaları ve ahşap karartma perdeleri takmaları için yerel iç tasarım yapan iki kadınla anlaşmış ve çiçekli ellilerden endüstriyel bir çatı katına dönüştürmüştüm.

"Tost makinesinin yanında gözlüğünü gördüm." Sırıttı. "Şimdiye kadar bana yalan söyleyemeyeceğini öğrenmiş olmalıydın."

Kamburumu çıkararak biramın kalanını geri fırlattım. "Sana hiç baş belası olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Biliyorsun." Elindeki şişeyi benim boş şişemle tokuşturdu. "Her gün." Komşumun dağınık bahçesine bakarak uzun bir süre Sailor'ı inceledi. Sonunda küçümsemek yerine nezaketle, "Pek iyi görünmüyor," dedi.

Kendimi tekrar ona bakmaya bıraktığımda kaskatı kesildim.

Okuyormuş gibi yapmayı bırakmış, yüzünü ellerine gömmüş oturuyordu. Bandajlı bileği hantal ve garipti, başı yorgunmuş gibi eğikti.

Kalbim düğümlendi.

Ona bakmaya devam edemezdim. Eğer , oraya gitmek gibi aptalca bir şey yapardım.

Kendimi pencereden uzaklaşmaya zorlayarak şifonyerimdeki yedek güneş gözlüğümün kılıfını aldım ve parmak arası terliklerimle kapıya doğru yürüdüm. Siyah şortum ve beyaz tişörtüm, hayatımın çoğunu hastanede geçirdiğim için mümkün olduğunca fazla D vitamini almamı sağlıyordu. "Bu anlaşılabilir bir şey.

Bu kadar erken dönmek istediği için cesur ama kendini yeniden güvende hissetmesi zaman alacak. Geliyor musun?" Çenemi dikleştirdim. "O kanatlar Şimdiye kadar bitmiştir. Sanırım bu yüzden beni bulmaya geldiniz."

Colin pencere kenarındaki görevini bırakarak beni merdivenlerden aşağıya, geniş fuayeye ve açık plan oturma odasına kadar takip etti. Şal desenli perdelerden ve shagadelic halıdan kurtulmuştum. Yoğun duvar kâğıtlarını sökmüş ve duvarları kirli beyaz ve gri renklerle yenilemiştim.

Yıllar içinde buranın her santimini yenilemiş olabilirim, ama yine de büyükannem ve büyükbabamın kış bahçesinde dergilerini ve gazetelerini , iPad'ler ve interweb'lerle dijital çağa girmeyi reddettiklerini hissettim.

"Seni *tanıdığım* kadarıyla bulmaya geldim." Colin omuz silkti ve beni iterek geçti. Modern ahşap ve mermer mutfığa uğrayarak buzdolabından bir bira daha aldı ve altıgen kış bahçesine ve ötesindeki güverteye adım attı. "Onun için endişelendiğinizi biliyorum, tıpkı aileniz için endişelendiğiniz gibi. Başkalarının hayatlarına kişisel olarak yatırım yapıyorsun ve-"

"Peki ya sen?" Bir bira daha aldım ve güvertede ona katıldım. Kömürde kızartılmış tavuk kanadı, sarımsaklı ekmek ve kremalı patates salatası kokuları öğleden sonraya mükemmel bir şekilde eşlik ediyordu. "Her zaman eve iş götürdüğünü gördüm. Geçen ay o kadının bacağı için sayısız saat harcadın, atlarını zıplatmaya devam edebilmesi için diz eklemının güçlendirilmesini sağladın."

"Ben sevdim. Ama aramızdaki fark, ben onu sevdiği bir şeyi yapmaya nasıl devam ettireceğimi bulmayı seviyorum, sen ise bacağı kaybetmesine neden olan bir spora geri dönmesi konusunda endişeleniyorsun." kullanarak zaten sosis, sulu biftek ve ızgara mısırla dolu bir tabağı doldurdu. "Yeni bir mekanizmanın çalışması için yollar bulmak benim için eğlenceli. Her hastanın ihtiyaçları ve protezleri farklıdır." Bir sosis kapıp ısırdı ve kalanını yüzüme doğrulttu. "Aramızdaki fark, Zan, ben onların akıl sağlığı konusunda endişelenmiyorum. Ben orada bir hizmet sunmak. İyi olduğum bir hizmet. Ve yeni yaşam biçimlerine uyum sağlarken sürekli olarak ruh halleri hakkında endişelenirsem benden en iyi şekilde yararlanamazlar. Benim işim bu değil. Benim işim bu yeni yaşam biçimini hediye etmek. Gerisi onlara kalmış. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musunuz?"

Kaşlarını çatarak bir kanadı kaptım ve vefat etmeden önce büyükbabamla birlikte yaptığımız ahşap ağır ağır oturdum. "Oldukça ağır konuşuyorsun, yani evet. Nereye varmak istediğini anlıyorum."

"Güzel." Ağzındaki lokmayı bitirince tabağına bir kaşık patates salatası koydu, sarımsaklı ekmekten bir parça kopardı ve yanıma oturup tıkinmadan önce tehlikeli derecede yüksek bir kanat dağı yığdı. "Onun akıl sağlığı senin sorumluluğunda değil. Yaralarının icabına bakıldı. Gözetmen doktoru onu kontrol için görecektir. Başa çıkamazsa arayabileceği numaralar var. Endişelenmeniz gereken tek şey, ona bir içki teklif etmeden önce ne kadar zaman vermeniz gerektiği."

Biram boğazımda kaldı. "Sen ne?"

Kıkırdadı. "Oh, hadi ama. O kadar kalın kafalı olamazsın ya da benim o kadar kör olduğuma inanamazsın." Bir parça ekmeği ısırarak, dedi ki, "Bir süredir gizlice bakıyordun."

Yıllardır. Beni kandırdığını sanıyorsun ama sadece kendini kandırıyorsun. Onu istiyorsun." Büyük lokmasını yutarken sırttı. "Ve şimdi nihayet bekâr, yani... ona tüm erkeklerin katil pislikler olmadığını hatırlatmak için daha ne kadar bekleyeceksin? Tanıdığım en iyi adamlardan birinin yanında yaşadığını ve-"

"Öndeyken konuşmayı bırak." Ayağa fırlayarak bir tabak yemek doldurmakla meşgul oldum. Güneş gözlüklerim için minnettardım; hem güneşi hem de onun delici bakışlarını engelliyordu. "Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. Sadece büyükannesinin bana söylediği gibi ona göz kulak oluyorum-"

"Evet, evet, *tabii ki* . Yani bu büyükannesi, o kendi odasında ışıkları açıkken karanlık bir yatak odasında durmanı özellikle mi söyledi? Onu posta kutusunun yanında her gördüğünüzde donup kalmanızı mı söyledi? Belki de komşunuz sizi bir kadınla görürse diye buraya kadın getirmemenizi de söylemiştir.

ve bu onun minicik kalbini mi kırıyor?"

İnledim ve sandalyeme geri çöktüm. "*Bir keresinde* senin yerini kullanmak istemişim. Bir kez, Col."

"Çünkü sevişmek istedin ve komşuna sahip olmak istemedin-"

"Hayır, çünkü bir yere gidemeyecek kadar yorgundum ve o da çakırkeyifti. Senin dairen daha yakındı. O gece hiçbir şey olmadı."

"Benimle dalga geçiyorsun." Bir kaşını kaldırdı. "Bardan süper güzel bir kızla eve gittin, balkonunda spa küveti olan bekâr evimi kullandın ve *yine* de puan alamadın mı?" Bana doğru eğilerek kaşlarını çattı. "Neyin var senin?"

"Dediğim gibi. Çakırkeyifti."

"Çakırkeyif sarhoş değildir."

"Hâlâ doğru değil." Ne göz temasını koruyabildim ne de söz konusu kadının gece boyunca nasıl defalarca seks yapmaya çalıştığını hatırlamadan durabildim. Ve her seferinde onu kibarca ama kesin bir dille geri çevirmiştim.

Sabah olduğunda ve yeterince ayıldığında Mantıklı bir karar vermek için doğru şeyi yaparak onu o kadar sinirlendirdim ki, özgüvenini mahvettiğimi söyledi, bana alaycı dedi ve gitti.

Ki bu iyiydi. *Tamamen*

iyiydi.

Bir kız arkadaş için zamanım yoktu.

Bir arkadaş için çok az zamanım vardı ve ikimiz de çılgın saatler boyunca çalışıyorduk, bu yüzden ilişkimiz yerleşik bir anlayışla geldi.

Bu mesleğe girerken, bu işi yapmakta zorlanacağımı çok iyi biliyordum. Aşk ve kariyeri dengelemek. Bunu seçmişim çünkü yaptığım işte harikaydım, insanlara yardım etmekten tatmin oluyordum ve tek başıma olmaya alışmışım.

Peki ya bana dokunulmasının nasıl bir his olduğunu tamamen unuttuysam? Birini mi? Ya her serbest bırakılmam benim elimle olduysa ve başka kimsenin eliyle olmadıysa?

Değerli bir şey yapıyordum, bu da yalnızlığımı telafi ediyordu.

Yalnız olduğumdan

değil. Tabii ki

değilsin.

Yirmi dokuz yaşındaydım, ipoteği kira ile karşılanan bir mülk sahibiydim, bana miras olarak alabileceğimden çok daha değerli bir ev kalmıştı ve ailem vefat ettiğinde hayat sigortası poliçesi sayesinde eğitimimin büyük bir kısmı ödenmişti.

Kendi hayatımda hiçbir endişem yoktu.

Bu da benim kadar çok parası olmayan diğer insanlara vermek için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Benim bahçemle Sailor'ın bahçesi arasındaki çite bir göz atarak burnunu çekti. "Eğer ona çıkma teklif etmezsen, bunu senin için yaparım."

"Ciddi olamazsın."

Gözleri sertleşti. "Çok ciddiym. Kendini en sona koymandan bıktım. Arada sırada kendini düşünmeni sağlamanın tek yolu , öyle olsun."

"Eski sevgilisi tarafından daha yeni boğuldu, seni aptal. Biriyle takılmak için piyasada değil."

"O yüzden takılma." Bir kanadı yuttu. "Olduğun gibi biri ol. Bu zor geçerken ona destek olun. Eğer seni mutlu edecekse önce onunla arkadaş ol. Tanrı biliyor ya, bir arkadaş daha ihtiyacın var. çünkü sana tahammül eden tek kişi benim."

"Evimden defol." Elimdeki birayla kapıyı işaret ettim. "Misafirliğinizi fazla uzattınız."

Güldü. "Ciddi olmadığını bildiğim zaman tehditler işe yaramıyor."

Derin bir iç çekerek tabağımı aramızdaki ahşap masanın üzerine bıraktım. Hayatımı mahvetmemesi için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Bak, endişeni takdir ediyorum-"

" ederim. Sen herkes için endişelendiğine göre ben de senin için endişelensem iyi olur diye düşündüm."

"Ama ona yaklaşmayacağına dair bana söz vermelisin, tamam mı? Burası benim yerim değil ve kesinlikle senin de değil."

Ayağa kalktı ve ellerini peçeteye sildi. "Senin yerin değil mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Yani bu etik değil. Ben bir doktorum ve o da bir hasta ve-"

"O *senin* değil. Ve öyle olsa bile, çıkamayacağınızı söyleyen bir yasa yok." Sırıttı. "O 'öneri' sadece önleme amaçlı konulmuş bir ahlak maddesiydi-"

"Yırtıcılar yaralı insanları avlıyor." "Yani artık bir avcı mısın?"

"Hayır, ben-" diye bir iniltiyle kestim sözümü. "Ben onun komşusuyum. Hepsi bu."

"Büyükkannelerinizin çocuklarını birbirleriyle evlendirme hayalleri olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Yaptılar ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığına bakın. Melody ve Rory'nin oğlu onlardan olabildiğince uzağa kaçtı ve annemle babam çocukluklarını On sekiz yaşında evlenerek ve evli kalarak tüm olasılıklara bir şekilde meydan okumak."

"O zaman torunlar her zaman var. Bu arada, o sensin. Ben de kızıyla evlenirsen eminim bazı hayaletleri çok mutlu edersin." "Böyle bir şey olmayacak. Ve eğer bu konuyu kapatmayacaksan, git." "Bu arada kız kardeşlerin nasıl?" Colin kaşlarını salladı,

Tehditlerimin işe yaramayacağını çok iyi biliyordum. "Bekar mı?"

Konuşma konusunun artık beni içermediğine şükrederek hafifçe rahatlardım. "Jolie kötü bir ayrılık yaşadı aslında ve Christina da eski sevgilisinin ona yaptıklarından sonra karşı cinsle hiçbir şey yapmak istemiyor, yani şansın yok."

"Neden hayatındaki tüm kadınlar erkeklerden nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun?" Bana bir sosisle kadeh kaldırdı. "Biliyor musun, kadınların adil cinsiyetimize olan inancını onarmaya şuradaki Bayan Denizci Komşu'ya şunu kanıtlayarak başlamalısın sen-"

"Bu iş bitti." Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. "Başka bir konu seç ya da bu kadar yemeği yiyip eve aç gitme hakkını kaybet."

O da ayağa kalkarak omzuma vurdu. "Bak ne diyeceğim." A Mavi gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Eğer onun için bir tabak hazırlar ve oraya götürürsen, yan komşunun kızına olan özleminden bahsetmeyi bırakacağım."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, seninkini saklıyorum." Sırıttı ve beni masaya doğru itti.

"Evde olmanın üstesinden gelebildiğini görmezsen rahatlayamazsın. Al sana bahane. Sadece iyi bir komşu oluyorsun. Biraz yiyecek al. Zaten buralarda herkes böyle yapmıyor mu? Şeker ödünç alıp kek falan mı pişiriyorsun? Yemek pişirdiğinden şüpheliyim.

iyi olacağını görmek için bir bahanen olur. İzin gününde onun için endişelenmene ihtiyacı yok ve sonra içki içme ve rahatlama programına geri dönebiliriz. Anlaştık mı?"

Birden içimden eve girip kapıyı çarpmak geldi. Ama bir öfke nöbeti Dr. Colin Marx'ı davamdan alıkoyamazdı.

Davetsiz misafiri olan bir rottweiler gibiydi: bir kolu kopana kadar gitmesine izin vermiyordu.

"Peki." Öfkelandim. "Ama günün birinde seni buna pişman edeceğim."

"Dört gözle bekliyorum."

Denizci

Sessizlik Bazen Sağır Edicidir

"AMAN TANRIM, BENİ ÇOK KORKUTTUN!"

Lily'nin tiz sesi açık arka kapıdan içeri süzüldü. Yavaş yavaş batan güneşin içeri süzülmesine izin vermek, gölgeleri ve anıları kovalamasını teşvik etmek için aralık .

Seksen üç yaşındaki Jim sadece dökülen mobilyalarımı yeniden düzenlemekle kalmamış, temizlik de yapmış olmalı. Çam ve limon kokuları her yeri istila etmişti.

Milton'ın miskli tıraş losyonunun kokusunu gölgede bırakıyordu.

Jim'e iki kek pişirmek için aklıma bir not aldım. Hayır, *on* kek.

Artık yatak odamda bile Milton'ın kokusunu alamıyor olmam, korkunç geri dönüşleri uzak tutmama yardımcı oldu.

Çoğunlukla.

Yatak odama girdiğimde dün yaşananları tüm ayrıntılarıyla görmeye hazır değildim. Komşum Dr. Alexander North, üzerinde sadece beyaz bir havluyla, su damlacıklarıyla parıldayan yatak odasına girdiğinde, pencerenin kenarında durmuş yeni bir el losyonu tarifi düşünüyor ve derin düşüncelere dalıyordum.

Bakmıyordum.

Ortaya çıktığında orada durmam tamamen tesadüftü. Ne yazık ki, Milton da o zaman ortaya çıktı.

Alexander şifonyerine doğru ilerlerken beni şaşkın şaşkın bakarken ve yanaklarım alev alev yanarken yakalamıştı. Elleri havluya gitti. Havlu çözüldü. Gıcırdadım ve ona biraz mahremiyet sağlamak için hareket etmeye başladım. Ancak bir yumruk başımı o kadar hızlı geri çekti ki, tek bir çekişle halıya düştüm.

"Yani ben isteyken bütün gün bunu mu yapıyorsun? Komşunun seni becerdiğini mi hayal ?"

Tükürüğü yüzümü kaplamıştı.

Hareket edemeyecek kadar şok olmuştum.

Ve sonra siyah noktalar ve acı, beni yumruklarken kaçma yeteneğimi aldı.

"Özür dilerim, niyetim bu değildi."

Alexander'ın sesi alacakaranlık gibi mutfağa yayılınca donup kaldım durduğum yerde, anılarımı keserek ve bana panikleyecek başka bir şey vererek.

"Her şey . Sadece Sails ile takılmak için gelmiştim. Misafiri olduğunu bilmiyordum." Lily'nin sesinde bir miktar şüphe vardı.

"olduğunu bile bilmiyor. Daha yeni ," diye yanıtladı Alexander. "Akşam yemeği için bir şey yememiş olabileceğini düşündüm, o yüzden..."

"İyi bir komşu olup erzak mı getiriyorsun?" Lily tüm ihtiyatlı seslerini kaybetti. "Vay canına, çok . ama. Ben Eminim çok değildir. Çok lezzetli kokuyor bu arada. Folyonun altında ne var? Barbekü mü?"

Bir çıtırtı duyuldu ve ardından hırçın bir ses yükseldi: "Arkadaşım her zaman çok fazla yemek yapar. Bütün mahalleye yetecek kadar var."

"Bu gece yatıya kalacağım için çok kullanışlı ve söylemeliyim ki, Sails'in hepsini almasına izin vermeyecek kadar güzel kokuyor."

Alexander cevap vermedi.

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlandığımı hayal ettim. Birbirimize pek bir şey söylememiştik, ama bana öyle geliyordu ki kendi bildiğini okuyordu ve Birçok insan gibi.

Ki aldım.

İşinde o kadar çok kişiyle muhatap oluyordu ki. Elinde o kadar çok hayat tutuyordu ki, eve geldiğinde aynı sokağı paylaştığı insanlarla gevezelik etmek yerine sessiz olma ve yeniden şarj olma ihtiyacını anlayabiliyordum.

Su bardağımı yere bırakarak çıplak ayaklarımla arka kapıya doğru yürüdüm. Kot pantolonum ve beyaz kazağım bu güzel yaz akşamı için fazla sıcak olmalıydı ama ateşimi bir türlü eşitleyemiyordum. Ayrıca uzun kollu pantolon Milton'ın yaptıklarının çoğunu gizliyordu.

Bu gece duş aldığımda tüm çürüklerimi ve kesiklerimi gördüğümde bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Cesur bir yüz ifadesi takınmak için kendimi zorladım. Bir bardak su almak için içeri girdim.

Öğleden sonrasının çoğunda bahçede oturup kitap okudum ya da en azından okumaya *çalıştım*.

Lily gittikten sonra açık eviyle ilgilenmek için içeride kalmaya çalışmıştım ama o gider gitmez duvarlar içime kapandı ve klostrofobi beni pençesine aldı.

O olmadan zihnimin karanlık yerlere gitmesini engelleyemiyordum, bu yüzden güneş benim bebek bakıcım olmuştu.

Döndüğüne çok sevindim.

Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

Bu sabah tam bir melek gibiydi.

Ben alt katta yerinde olmayan eşyaları düzeltirken, o elinde siyah bir çöp kovasıyla üst kata çıkmış ve her bir

Milton'a ait olan giysiler, tuvalet malzemeleri ve telefon şarj aletleri.

Beni kabul etmemem konusunda uyaran küçük sese rağmen birkaç ay önce taşınmıştı. Onu habersizce evden atan berbat oda arkadaşıyla ilgili bana anlattığı acıklı hikâye, çekincelerime rağmen evet dememi sağlamıştı. Ne de olsa neredeyse bir yıldır birlikteydik. Bu sürenin tamamının mutlu geçmemiş olması önemli değildi. İlişkimizdeki bir sonraki aşamaydı.

Ve o zamana kadar zalimce bir şey yapmamıştı.

Elbette, pasif-agresif yorumlarda bir usta haline gelmişti. Elbette, bir 'çiçek çocuğa' dönüşmemi ve ev yapımı satmamı eleştirdi.

Her gün şehre gidip ruhumu emen insanlar için çalışmak yerine yerel bir pazarda mal satmak. Nana'ya verdiğim sözü tutarak hem sevdiğim işi yapmamı hem de onun müşterilerini memnun etmemi umursamadı. Ve tabii ki, borçsuz olmamı sağlayan mirasım ve bankada ömrümün geri kalanında rahatça faizle yaşayabileceğim anlamına gelen birikimlerim sayesinde bana tembel dedi. Kırmızı bayraklar oradaydı ama ben körmüşüm-

Tanrım, yeter, Lor.

Başımı sallayarak evden çıktım ve neredeyse takılıp düşüyordum. Alexander alt basamakta donup kalırken biz iki basamağı çıktık. Gözlerimiz onun uzun boyuyla aynı hizaya geldi. Canlı yeşil bakışları tekrar yukarı fırlamadan önce dudaklarıma kaydı.

Bir an için nefesimi tutamadım.

Çok yakındı. *Çok* yakın. Tüm içgüdülerim onu bana zarar verebilecek biri olarak görüyordu, oysa o sadece nazikti.

Ama beni incitmişti. Korkunç talihsiz bir şekilde.

Sertçe nefes alarak geriye doğru bir adım attı ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, ben... ben size bunu vermek için geldim." Lezzetli kokular yayan yemek tabağını neredeyse elime tutuşturacaktı.

Otomatik olarak kaptım.

Bu kadar yakın olduğu için nabzım fırladı.

"Gördüğüm kadarıyla yine ağzının suyu akıyor. Sırada dilini koparmama ne dersin?"

Milton'ın kafamın içindeki sesinin acımasızlığı karşısında neredeyse öğürecektim. Sallanıp tabağa tutundum ve Tanrı'dan onu düşürmemeyi diledim.

Kendine gel.

Başka bir adrenalin fışkırması omurgamdan aşağı ter akmasına neden oldu.

Ne kadar sağduyuya tutunmaya çalışsam da, bedenim sarsamadığı dehşetle boğuldu.

Ensesini sıkı Alexander, dün acil servisteki kendinden emin doktora hiç benzemiyordu. Bakışlarında sinirler çarpışıyor ve sanki buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi ağzını çizgiler kaplıyordu. Sonra gözlüklerinin arkasından gözleri kısıldı. "Denizci? İyi misin?"

Geriye doğru takıldım.

Lily koşarak merdivenlerden çıktı ve tabağı benden alıp şezlonga bıraktı ve kolunu belime doladı.

Üzerine bastırarak yirmi çürük bulmayı başardı ama ben yine de ona doğru sarktım.

Zihnim uğuldadı.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Şakaklarımdan ter boşandı ve hastalık boğazıma hücum etti. "Denizci-"

Alexander bana doğru uzandı.

"Sana dokundu, değil mi? Benim olanı kaç kez becerdi?"

Milton'ın kırmızı benekli yüzü Alexander'ın nazik ilgisinin yerini aldı ve bir çığlık attım.

Lily beni doğru çekerken o da geri çekildi. "O iyi. Sadece... geri dönmek çok zor, anlıyor musun?" Batan güneşe karşı gözlerini kısıtı. "Yine de iyi olacak. Değil mi, Sails?"

Onu gücendirmediğimi umarak hızla başımı salladım.

Yemek getirerek o kadar tatlı bir şey yapmıştı ki, tek yapabildiğim ona sanki beni boğan oymuş gibi bakmaktı. Hatırlıyorum da

Terbiyemi takınarak ve korkunç siyah gözüme lanet ederek çenemi eğdim ve konuşmaya başladım.

Ama sadece acı çıktı.

"Hayır, hayır, konuşmaya çalışma." Alexander acıyarak irkildi. "Sadece dinlen."

Lily bana daha sıkı sarıldı ve acı içinde homurdanmama neden oldu. Sesi emlakçılık eğitiminin cilasını taşıyordu. "Sails için yiyecek bırakmanız çok hoştu. Çok teşekkür ederim, Dr. North."

Kaşlarını çattı ama ona bakmadı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Unvana gerek yok. Bana Zander de."

"Yemek için teşekkürler, Zander." Lily beni pek de kibar olmayan bir şekilde arka kapıya doğru itti. "Bizimle yemeni çok isterdim ama bekleyen bir arkadaşın olduğunu söylemiştin?"

Gitmesi için pek de ince olmayan iması karşısında yine irkildim.

Konuşmaya çalıştım. Özür dilemek için. Paniğim korktuğumu söylese bile ondan korkmadığımı açıklamak için.

Ama o başını salladı ve parmağını dudaklarına götürdü. "Konuşma, hatırladın mı?"

Gözlerim onun ağzına kilitlendi.

Yanaklarım sebepsiz yere sıcaktan kavruldu.

O an rahatsız edici bir şekilde sürüklenirken omuzları gerildi. Çenesini sıkarak yanağımdaki siyah ve mavi şişliğe odaklandı. "Gitmeden önce, iyi olduğuna emin misin? Bir şeye ihtiyacın var mı? Ağrı kesici için reçete aldın mı? Peki ya Dr. Klep? Biriyle konuşmak istersen diye sana numarasını verdi mi?"

Korkum peşimi bırakmazken içimde bir şeyler söndü. Bu adam bir doktordu.

Ara sıra merhabalaşarak tanışıklığımızı ilerletmek istediği için burada değildi. Buradaydı çünkü işinde harikaydı ve teknik olarak onun hastası olmasam bile her hastayı ciddiye alıyordu.

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım.

Bu sefer konuşmaya çalışmadım ve aslında konuşamadığım için minnettardım.

Mantıksız korkumu örtbas etmeye çalışırken kendimi aptal durumuna düşüreceğimden hiç şüphem yoktu; bir yandan da kalbimin hızla şişmesi ve ardından gerçekliğin hızla sönmesi karşısında şaşkınlık içindeydim.

Sen cidden kafayı yemişsin Lor.

Lily bana bir bakış attı. İyi tanıdığım bir bakıştı ve o gittikten sonra pek çok soruyla birlikte gelecek bir bakıştı.

Yine de şimdilik arkamı kolladı ve titremelerime rağmen bana sarıldı. "O iyi. Onu reçete edilen ağrı kesiciyi almaya götürdüm ve ihtiyacı olursa Dr. Klep'in kartının buzdolabında durmasını sağladım." Tatlı tatlı gülümsedi.

"Yukarıda ve öteye gittiğiniz için harikasınız. İnanamıyorum. ev araması, ama gerçekten, buna gerek yok. O bana sahip ve çok güçlü." Bana bir gülümseme attı. "O bunu halleder."

Zander başını sallayarak bir adım daha geriledi. "Bunu duyduğuma sevindim. O halde ben gideyim. Dediğin gibi, arkadaşım beni bekliyor."

Başka bir sancı beni gafil avladı, tıpkı ona karşı duyduğum korku kadar keskin ve acı vericiydi.

Arkadaşı bir kadın mıydı?

Eve kimseyi getirdiğini görmemiştim ve yalnız yaşıyordu ama bu biriyle görüşmediği anlamına gelmiyordu.

Bir şey söylemek için göğsüm sıkıştıyordu. Herhangi bir şey.

Ama bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra gülümsedi, başını salladı ve arkasına bile bakmadan kapıdan içeri girdi.

Zander

Sıfır Sorumluluk

SAAT ÜÇ VE SÜRPRİZ, SÜRPRİZ, YİNE UYANMIŞTIM.

Hiçbir zaman iyi uyuyan biri olmamıştım, ama bu günlerde? Uyku tamamen zordu. Özellikle de başka birinin evinde bütün gece süren derin temizlikten sonra bugün erken saatlerde yaşadığım neredeyse koma sayesinde.

Yatak odamda volta atarken, kanımda süzülen endişeli enerjiyi yakmak için mahallede koşmayı düşündüm.

Endişelenmek için bir nedenim yoktu.

Colin'le güzel bir akşam geçirdikten sonra saat 10'da bir Uber çağırdı. Öğleden sonra. Sailor yaşadığı çileden kurtulmuştu ve ona bakan iyi bir arkadaşı vardı. Kız kardeşlerimin başka yerlerde kendi hayatları vardı. Evcil hayvanım yoktu, sorumluluğum yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla bana güvenen ya da bana ihtiyaç duyan kimse yoktu ve ... lanet olası sorun buydu.

Alt kata inerek karanlık evin içinden mutfığa doğru yürüdüm. Uykusuzluk çeken hastalara asla sabahın üçünde içki içmeyi önermem ama şu anda aklıma gelen tek çare buydu.

Üst dolaptan Johnny Walker şişesini aldım ve ilacımı oturma odasına götürmeden önce ağır bir cam bardağa fazlasıyla doldurdum. Ay dışarıdaydı. Gümüş ışığı saksı bitkilerinin ve duvardaki düz ekran televizyonumun üzerinden süzülüyordu.

İlacımı içer, zihnimi sakinleşmeye zorlar, sonra da yatağa giderdim.

Okuma koltuğunu cumbalı pencereye yaklaştırdım, içine düşecektim ama dışarıdaki hareket dikkatimi çekti.

Sokağımızı cüret eden davetsiz misafirleri ararken bir anda kaskatı kesildim. Ay fazladan parlıyordu ve saklanacak hiçbir gölge bırakmıyordu.

Ve sonra, onu gördüm.

Birbirine benzeyen evlerimizin ön tarafındaki çitler daha alçaktı ve sokağa bakan bahçelerimiz komik bir şekilde farklıydı. bahçesinde büyükanne ve büyükbabasının kemerleri, kuş yemlikleri ve bitkiler varken, benimkinde modern çakıl yollar ve kesilmiş çitler vardı.

Sundurmalarımız karmaşık arşitravları ve korkuluklarıyla ikizdi. Ancak Sailor geçen yıl kendisininkini karamela sarısına boyamıştı, benimki ise simsiyahtı.

Ön tarafa mobilya koyma zahmetine girmemiştim çünkü Ember Lane'de yaşamaktan ve buradaki ailelerle birlikte büyümekten ne kadar keyif alsam da, her rahatlamaya çalıştığımda onlarla konuşmak istemiyordum. Ön tarafta oturmak, yaşlı hizmetçi Josephine'in aşk hayatımdaki eksiklikleri sorması ya da işgüzar Patricia'nın bana uzun süredir acı çeken yeğenini ayarlaması için olgun davetiyeydi.

Arka bahçe benim güvenli alanımdı ama Sailor bu gece ön bahçeyi tercih ediyor gibiydi.

Belki de ay banyosu yapmak istiyordu. Belki isteği dışında bir sohbeta sürüklenme şansının sabahın üçünde gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Her iki şekilde de, .

Hafifçe sallanan bir yumurta sandalyeye kıvrılmış, dizlerine sarılmış ve gökyüzüne bakıyor.

Hareket
etmedim.

Cesaret
edemedim.

Pencerelerimde ayın yansıması varken beni görebileceğinden ama her ne yaşıyorsa onu bölmek istemedim.

Buradan bile görülebilen gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken göğsüm sıkıştı. Düşmelerini engellemek için hiçbir hareket yapmadı.

Bütün içgüdülerim oraya gitmek için hırıliyordu.

Onu güvende olduğuna ikna etmek için. Ona dokunamayacağını. Yalnız olmadığımı.

Ama ben bir psikolog değildim ve bu beni ilgilendirmezdi.

Biriyle konuşması gerekiyorsa, bunun bir profesyonelle olması gerekiyordu ve neşter konusunda ne kadar becerikli olsam da, konu ruh sağlığına geldiğinde hiçbir becerim yoktu.

Bir keresinde en büyük kız kardeşimi o kadar kötü yaralamıştım ki ağlayacak bir omuz vermekten men edilmişim. Bu benim hatam değildi.

Ölü hamsterını kurtarmak için, ben de yardımsever bir şekilde hamsterın öldüğünü ve onun yerine otopsi yapabileceğimi söyledim.

Annem beni bir kenara çekti ve Jolie'nin bana teselli edici sözler söylemem için ihtiyacı olduğunu, sevgili Hamster Harry'yi kesmem için değil.

O olaydan bu yana konuşmayı, ağlamayı ve sempati duymayı içeren her türlü iyileşme sürecinden kaçınmak için elimden geleni yaptım çünkü ben bu şekilde yaratılmamıştım. Benim yardım etme anlayışım bu konuda bir şeyler yapmaktı, öylece oturup hiçbir şey yapmamak değil. Hiçbir şey yapmamak travma yaşayan çoğu insanın tam da ihtiyacı olan şey olsa bile.

İyileşmek için sessizlik.

Saklanmak için sessizlik.

Bu nedenle, Sailor'ın oraya gidip işleri daha da kötüleştirmeme kesinlikle ihtiyacı yoktu.

İçkimin tamamını boğazımdan aşağı atarak, korkunç bir karar verip çitlere tırmanmadan önce pencereden uzaklaştım.

O benim sorumluluğumda değil.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ve kendimi yüzüstü yatağa atarken bunu tekrarlayıp durdum.

Denizci

Korkunç Bir Karışıklık

ÜÇ GÜN GEÇTİ, SONUNDA cesaretimi toplayıp
Lily'e bir not yaz.

Her şey için teşekkür eden bir not, ama tepemde gezinip bir ana tavuk gibi beni izlemek umduğunun tam tersini yapıyordu.

Burada uyumasını takdir ediyordum ama bu hayatıma devam etmeme yardımcı olmuyordu; sadece yüzleşmekten kaçınmam için bana bir koltuk değneği veriyordu. O işe gittiğinde, duvarlar içime kapanıyordu. Geri döndüğünde, kendimi boğulmuş hissettim.

Milton'ın cinayet girişimini atlatmak için neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama her neyse... *Bunu kendi başıma yapmalıydım.*

Notu okuyan Lily, anlayışla başını sallamadan önce dişlerini sıktı. İşe giderken götürmesi için ona bahçeden topladığım otlar ve lezzetli şeylerle dolu taze bir salata hazırladığım mutfakta durduk.

Cuma günü çok hızlı geçti ve iyileşip yarın pazara gitmek için sesimi geri kazanacağımı ummama rağmen, organizatöre e-posta gönderip her zamanki yerde olamayacağım için özür diledim.

Ayrıca bu evden ayrılma düşüncesinin içimde bir pençelenme, sürünme hissi yarattığını da itiraf etmek istemiyordum. Milton beni burada incittiği için bu hiç mantıklı değildi. Tam da bu mutfakta. Beş metre ötemde, oturma odasında beni boğazlamıştı, ama birdenbire canavarca görünen şey dışarıdaydı.

Büyük, kötü dünyada Milton gibi daha pek çok adam vardı ve ben hangilerine güvenip hangilerinden kaçacağımı bilemeyecek kadar aptaldım.

"Emin misin?" Lily sordu. "Burada yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor."

Notu geri alarak, karmakarışık el yazımı okuyabileceğini umarak olabildiğince hızlı bir şekilde karaladım. *Umarım alınmamışsındır Lil, ama...*

Sonsuza kadar burada yaşayamazsın ve ben de bununla yüzleşmeden hayatıma devam edemem. Yani evet, eminim.

Baş aşağı okurken kaşlarını çattı. Bugünkü kıyafet tercihi ince gümüş çizgili bir elbise, beyaz bir bluz ve inci damla küpelerdi. Dumanlı gözleri ve yumuşak pembe dudaklarıyla muhteşem görünüyordu.

İlk defa erkek cinsi hakkında endişelenmiyordum.

Nasıl olmuştu da hiçbiri onun ayaklarını yerden kesmemiştii? Denemediklerinden değil.

Sık sık çıkıyordu ve aşkı aramak için çok sayıda uygulaması vardı.

Ne yazık ki kendi çapında başarılıydı, süslü bir arabası vardı, komisyonunun her kuruşunu kendi gelişimini yapmak için bir arazi satın almak için biriktirdi ve büyük olasılıkla on yıllık ve yirmi yıllık yaşam planıyla tüm erkekleri korkutup kaçırdı.

Onunla karşılaştırıldığında, ben hiçbir yere gitmiyordum.

Bende ne bulduğunu gerçekten bilmiyorum.

"Anlıyorum. Anlıyorum." Şık at kuyruğuyla oynadı. "Sadece bundan hoşlanmıyorum. Geri dönüp işi bitirmeye çalışmayacağından ne kadar eminiz?"

Konuşmaya çalışmaktan daha iyisini bildiğim için -iyileşmek yerine daha da kötüleşen boğazım sayesinde- bıçak bloğuna yöneldim ve oyma bıçağını çıkardım. Göz kırptım ve bıçağı havaya doğru savurdum.

Sırıttı. "Eğer ona birkaç delik açmaya karar verirsen çok kötü olur."

Omuz silktim ve baş parmağımı kaldırdım.

"Evet, evet, biliyorum. Buna kesinlikle değer." Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Bakışları gezindi, şüphesiz ayaklarımın üstünü örten beyaz yazlık elbisemi inceliyordu. Kolları yoktu, bu yüzden kollarımdaki morluklar gizlenemiyordu, ama en azından kollarımdaki kocaman mor lekeler Bacaklar ve gövde kaplıydı.

"Tamam, görüldüğünden çok daha güçlü olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum.

Sadece..." Omuzlarını dikleştirdi ve salata çantasıyla el çantasını kaptı. "Gün boyunca bana mesaj atacak ve nasıl konusunda beni bilgilendirecek misin? Ve geri dönmemi istersen gece ya da gündüz beni arayacağına söz veriyorsun. Söz mü?"

Başımı salladım. Bıçağı yerine koyarak yanına gittim ve onu kucakladım. Morluklarım şikâyet etmeye çalıştı ama onları susturdum. Fısıldamaya çalıştım ama sesim bir kurbağanın vıraklaması gibi çıktı. "*Söz veriyorum.*"

Sırtımı sıvazlayarak yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Tamam. Seni yalnız bırakayım. Bugün ne planlıyorsun? Yarın markete gitmeyeceğini biliyorum, o yüzden son dakika siparişi vermek zorunda değilsin."

Yine de bahçeyi işaret ettim ve bir kasede hasat ve dövme taklidi yaptım.

"İksirlerini yaparken sana iyi eğlenceler. Gerçekten dinlenmen gerekiyor ama bu önerimin kulak ardı edileceğini biliyorum." Arka kapıya doğru yöneldi. "Seni uyarıyorum, eğer makul bir süre içinde bana mesaj atmazsan, en kötüsünü düşünüp buraya koşarak gelirim." Sahte bir bakışla gözlerini kıstı. "Öyleyse cevap ver, Ay Savaşçısı.

Aksi takdirde polise seni kontrol etmelerini söyleyeceğim."

Bu lakaba sessizce güldüm.

Kendimize her sabah liseden önce oynayan anime çizgi filmin adını verdiğimiz anılar soğuk yanlarımı ısıttı.

O zamanlar ikimiz de süper güçlerimiz olduğuna inanıyorduk. Ben Ay Savaşçısı, Lily de Jüpiter olmuştu, benim sarışın, onun siyah saçları sayesinde. Gündüzleri sıradan kızlar, geceleri ise güçlü tanrıçalar olurduk. Dürüst olmak gerekirse, hala buna inanıyordum... *ta ki ona* kadar.

Öfke içime aktı.

Kes

şunu.

Yeter!

Milton tüm gücümü elimden almaya nasıl cüret eder? Ona nasıl *izin veririm?*

Bunu aşmanın ve hayatımıza devam etmenin zamanı geldi.

Lily'yi kapıya doğru iterek gülümsedim ve onu verandaya doğru kışkırttım.

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." Öfkeyle bana son bir kez baktı, sonra bahçe yolunu takip ederek kapıya kadar geldi ve beni yalnız bıraktı.

* * * * *

Keki dik tutarken parmağım sıcak kenarına takılınca irkildim. Şeftali şuruplu baş aşağı kek aşağıdaki çiçek desenli tabağa mükemmel bir şekilde düşerken nefesimi tuttum.

Tanrıya şükür bir felaket değil.

Havluyu bir kenara atıp, Jim için yaptığım tatlıya bakarken yanan parmağımı bir süre soğuk musluğun altında gezdirdim. Şeftali onun en sevdiği şeydi; büyükanneyle konuşmalarına göre

Çit. Her şeyin içinde şeftali. Cobbler, crumbles, bisküvi, muffin.

Nana'nın yanına taşınana kadar hiç fırıncı olmamıştım, ama onunla mutfakta geçirdiğim son derece keyifli günler sayesinde, mağazadan satın alınmış hazır ambalajlı canavarları yemekten, sıfırdan şahane lezzetler yapmaya mezun oldum.

Dudaklarımı yalayarak, dilimlediğim ve esmer şekerle karamelize ettiğim şeftalilerin tatlılığını hâlâ tadarken, sargılı bileğime sardığım plastik torbayı kontrol ettim ve bulaşık makinesini kirli mutfak eşyalarım ile doldurdum.

Yaralarımın beni dinlenmeye itmesine rağmen bütün gün meşguldüm.

Jim ve komşular yüzünden ev hâlâ tertemiz olsa da temizlik yapmıştım. Hazır olan tüm otları ve çiçekleri topladım ve yeni bir nane ve sardunya tentürü yapmak için yağ presini çalıştırmanın karmaşık sürecinden geçti. Yağ baş ağrılarına iyi geliyordu ve markette sunduğum doğal eczane için stoklar .

Nana küçük tezgahına *Topraktan Ruha* adını vermişti ve ona ilk yardım etmeye başladığımda, bunun çevredeki arkadaşlarından harçlık getireceğini düşünmüştüm.

Daha fazla olamazdım.

İnsanlar onu ziyaret etmek için her yerden geliyordu. Çok fazla kişide yeniden doldurmak için kişisel numarası vardı ve karışımlarını internete koymayı teklif ettiğimde, gece gündüz siparişler geliyordu.

Doksan yaşında on dokuz yaşından daha fazla çalıştığına dair sık sık şaka yapardı ve ben de buna inanırdım. Ayrıca onun müşterilerine sahip olduğum için sonsuz minnettardım çünkü eğer sahip olmasaydım, gerçekten nasıl düşüncelerimi dizginleyebilirdi.

Ev güneşle birlikte genişlemekten her çatladığında sıçradım. Ne zaman bir kuş pencereleri gagalayıp daha fazla tohum istese, irkildim.

Bu kadar temkinli, bu kadar korkak olmaktan nefret ediyordum.

Ben değilim.

Ve ne kadar çabuk kaygısız, mutlu yerime dönersem, o kadar çabuk yoluma devam edebilirdim.

Bütün gün kendimi işe vermek kurtarıcı bir lütuf olmuştu ama şimdi yapılması gereken her şeyi yapmıştım. Elimde hediye edilmeye hazır nefis kokulu bir pasta ve onu teslim etmek için bu küçük sığınaktan ayrılmak zorunda olduğumun korkunç bilgisi vardı.

Nabzım anında fırladı.

Sersemlik başımı döndürdü. Mutfak tezgahına yaslandım, parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım ve devam eden sarsıntının geçmesi için yalvardım.

Evi hemen yan . Güvende olursun.

İyisin.

"Sen bir sürtüksün, işte sen busun! Komşusunu beceren orospunun tekisin. Onun nesi var, ha? Seni sadık erkek arkadaşın yerine bacaklarını pislik bir doktor için açmayı tercih eden bir züppe olarak hiç düşünmemiştim!" Milton beni oturma odasına fırlattı, ben kanepeye çarpıp kanepa ile sehpa arasındaki boşluğa düşerken gülüyordu. Üzerime inerek bacaklarımı ayırdı ve kemerini karıştırdı. "Şimdi onları açmaya ne dersin?"

Nefes nefese iki büklüm oldum ve lavaboya tutundum.

Hatırlamaya cesaret edemediğim anılar mide bulandırıcı bir filmde çözüldü. O gün beni sadece dövmemişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hadi o zaman. Onun için inlediğin gibi benim için de inle." Kalçaları benimkilere baskı yapıyor, fermuarı içime giriyordu. "Neden ağlıyorsun? İnle!"

Yüzümü ellerimin arasına gömüp başımı salladım. Hatırlamak . Beni koruyan sisli unutkanlığı seviyordum.

"Aç şu lanet bacaklarını!" Milton iç çamaşırımı yırttı. "kere benim olanı aldı, ha? Kaç kez o pisliğin fahişesi oldun?"

Yan yatarak başımı kollarımın arasına gömdüm ve kıvrıldım. Doğduğumdan beri neredeyse yüz kelime bile konuşmadığım bir adam için Milton'ın kıskançlığı yüzünden neredeyse ölüyordum. Ona Alexander North'un benim için hiçbir şey ifade etmediğini anlatmaya çalışmışım. O sadece ninemin en iyi arkadaşının torunuydu. Elbette, büyürken hakkında onu tanıyormuşum gibi hissettirecek kadar çok hikaye duymuştum. Elbette tatlı ve harikaydı ve ninem onu kendi çocuğu gibi seviyordu ama bir ilişkimiz yoktu. Arkadaşlığımız bile yoktu.

Milton elbisemi yırtarken ve onunla mücadele ederken kollarımı bir kenara atarken tüm bunları haykırıştım. Ama sonra elleri boğazıma gitti ve çok sert bir şekilde sıkı.

"Ben senin içinde yaşayacağın son erkeğim, beni duyuyor musun?"
Bilincim kaybolurken tıslaması bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Hıçkırıklarımın arasından nefes nefese doğruldum ve saçlarımı tuttum.
O yapmadı.

Bana tecaviüz etmedi.

Hastanede bir test yapıldı ve cinsel aktiviteye dair hiçbir kanıt bulunamadı.
En son *isteyerek* yakınlaşmamızın üzerinden en az bir hafta geçmişti.

Jim onu durdurmuş olmalı.

Tanrım, Jim.

Sanki içimde bir şalter attı.

Gözyaşlarım . Anılar durdu. Jim o gün akıl sağlığımı ve hayatımı kurtarmıştı. Ona en azından bir pasta verebilirdim. Ve yarın, ona başka bir şey pişirecektim. Ve sonraki gün, ve sonraki gün. Beni asla uyanamayacağım bir kaderden kurtardığı için onu şeftalili tatlılara boğacaktım.

Derin bir nefes çekerek titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve yüzümü yıkadım. Biraz kayısı alırken aklımdan tek bir düşüncenin bile geçmesine izin vermedim.

Nana'nın hediye sepeti yapmak için kullandığı renkli selofanı açtım ve tabağı ortasına . Kenarlarını toplayarak bir kule haline getirdim, tepesini gümüş bir kurdeleyle sabitledim, minnettarlığımı asla ifade edemeyecek bir kart yazdım ve cesur adımlarla kapıdan çıktım.

Arka kapıya kadar çenemi dik tuttum ve Jim'e söyleyeceklerimin provasını yaptım ama ön bahçeye adım atıp sokağa baktığım anda Milton'ın bana yönelttiği tüm suçlamalar ve ıstıraplar çılgık çılgına geri geldi.

"Komşun için yayıyorsun da benim için neden yaymıyorsun?"

Alexander dirseğini posta kutusuna dayamış, zümrüt rengi Gözlerini koyu renk güneş gözlükleriyle kapatmış, siyah pantolonu ve gömleği güneşte daha da kararmıştı. Kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı ve saçlarını birkaç kez karıştırmış gibi görünüyordu, bu da yorgunluğunu ve muhtemelen hastaneden yeni döndüğünü ima ediyordu.

Onu sadece izin günlerinde kot pantolon ve şortla görürdüm. Diğer zamanlarda, işe adım attığı anda önlük giymesine rağmen profesyonelce giyinirdi.

"Seni yine bakarken yakaladım. Ona kaç kere baktın, ha?" Milton'ın korkunç sesi kulaklarımda yankılandı.

Hiçbir zaman yanlış bir şey yapmamış rağmen suçluluk duygusu bir yangın gibi yayılıyordu. Pencerede Alexander'ı gördüğümde hep başka tarafa bakmaya özen gösterirdim. Evlerimiz birbirine o kadar yakındı ki, yatak odalarımıza ip merdivenler gerip birbirimizin pencerelerine tırmanabilirdik. ama bu saygı sınırını aştığım anlamına gelmiyordu. Alexander gülümseyerek,

"Mable'ın Evermore Care'den hoşlanmasına sevindim," dedi. yaşlı Josephine'e yorgunca baktı. Kadın hafif bir esintide uçup gidecekmiş gibi görünüyordu ve bastonuna bir çapa gibi yapışmıştı ama gülümsemesi tüm yıpranmış yüzünü aydınlatıyordu. "Tavsiye ettiğin için ve bekleme listesine alınmasını sağlamak için yazdığın kişisel mektup için çok teşekkür ederim sevgili Zander. Zavallı Mable'ın bu dünyada fazla zamanı kalmadı ama en azından son birkaç ayı rahat geçecek."

"Lafı bile olmaz." Posta kutusunu açarak birkaç mektup aldı ve garip bir şekilde olduğu yerde kaydı. Vücut dili içeri girip yalnız kalmak için sabırsızlandığını haykırıyordu, ancak Büyükanne ve büyükbaba daha geniş bir gülümsemeye zorladı ve orada kalıp onunla konuşmaya devam etti. "Gary Alaska'yı nasıl buluyor?"

Josephine kulaktan kulağa sırttı, durulanmış saçları güneşte parıltıyordu. "Oh, o muhteşem. Vahşi Kuzey'e tapıyor. Keyfinin yerinde olduğunu söylüyor. yeni bir pozisyonda çalışıyorum." Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve elini onun koluna koydu. "Beni görüntülü aradı, ne güzel değil mi? Bana evini ve her şeyi gösterdi." Kaşlarını çattı. "Ama hava o kadar güneşli ve sıcak ki benimle geçiyor olabilir. Alaska'nın karla kaplı olması gerektiğini sanıyordum."

Alexander onun kolundaki elini okşadı. "Onların da bizim gibi yazları var, Jo.

Duyduğuma göre çok sıcaklarmış ve bolca böcek varmış." "Ah canım, böcekleri sevmem."

"O zaman yazın Alaska'dan uzak durmanızı öneririm." Kadının elini sıkarken çenesi yukarı kalktı ve dondu kaldı.

Bana doğru baktığında yanaklarım cehenneme döndü. Yalnız kalmayı tercih ettiği bir anda konuşmanın verdiği gerginlik daha da sıkı düğümlere dönüştü. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken elindeki zarflar kırıştı.

Beyaz yazlık elbisemle orada durdum, çürükler sergileniyordu ve onları oraya koyan adamın küfürleri kulaklarımda çınlıyordu.

"Ona bakmaya nasıl cüret edersin? Senin gibi birini isteyebileceğini düşünmeye nasıl cüret edersin!"

Geldiğim yoldan geri kaçmamak için tüm cesaretimi topladım.

Bu nasıl olmuştu?

Bunun olmasına nasıl *izin vermiştim*?

Milton korkunç bir anda dünyanın iyi insanlarla dolu mutlu bir yerden tehlikelerle dolu korkunç bir yere dönüşmesini sağlamıştı. Ve Nana'nın bana aşıladığı, yardıma ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacak tek adam tüm bunların sebebiydi.

Bakışlarımı kaçırarak yüzümü gizlemek için selofan kulesini kaldırdım ve aptal bir fare gibi sokağa fırladım, Alexander ve Josephine'i geçip doğruca Jim'in evine gittim.

Neredeyse arka kapısından kaçana kadar durmadım.

Ekose takım elbiseli ve tel çerçeveli gözlüklü yaşlı adam sandalyesinden kalkıp beni içeri almak için ağır ağır ilerlerken titredim.

Kendimi ona şiddetle sarılarak, sözsüz şükranlarımı sunarak ve kocaman bir parça şeftalili baş aşağı pasta yiyerek teşekkür etmeye adadım. Ayrıca köpeği Biscuit'e milyonlarca kez sarıldım, böylece Alexander North'u, gençlere ve yaşlılara gösterdiği harika ilgiyi ve onunla bir daha göz göze gelemeyeceğimi düşünmek zorunda .

Zander

Benim Yerim Değil

KALBİM YÜZÜNCÜ KEZ YUMRUKLANDI.

Sailor'ın kolları dolu, gözleri ağlamaktan kızarmış ve saçları dağılmış bir halde Jim'in evine doğru koşuşturduğu görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Beyaz yazlık elbisesi sıcak havaya derece uygundu ama kollarındaki ve omuzlarındaki siyah, mor ve yeşil lekeler içimi sıkıyordu.

Onu çok kötü incitmişti.

Ona *asla* izin verilmemesi gereken şekillerde ellerini sürmüştü.

Josephine'le posta kutusunun yanında neşeli bir komşuluk sohbeti yapmak yerine, sanki onu inciten benmişim gibi bana baktı.

Gözlerindeki korku parıltısı. Yanaklarındaki utanç parıltısı. Kamburunu çıkarmış ve benden uzağa kaçmıştı. Tüm içgüdülerim onu kovalamak için harekete geçti. Onu Jim'in kapısına kadar takip etmek ve her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için çünkü belli ki yolunda değildi.

Ama..

. Ugh.

...benim yerim değil.

Eğer psikopat bir canavarın ona yaptıklarından sonra başka bir adamla konuşma fikri bile onu en yakın saklanma deliğine kaçmaya ittiyse, o zaman onu yakınımda olmaya zorlayarak nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm?

Jim'i ziyaret etti.

Bu düşünce beni durdurdu.

Evin içinde kaybolmuş ve bir saat boyunca dışarı çıkmamıştı. Oturma odamın döşeme tahtaları üzerinde cilalı bir çizgide yürümeme ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez ön pencereden dışarı bakmama yetecek kadar uzun bir süre.

Uzun bir vardiyadan sonra eve dönerken hayal ettiğim tek şey düş almak olmasına rağmen düş almayı unutmuştum. Karnımın guruldamasını görmezden geldim.

Yemek. Kanımdaki cızırtılı endişe büyüdükçe büyüdü ve kendimi kapımın koluna uzanırken bulana kadar lanetledim, ancak elimi geri çekip tekrar adım attım.

Saat akşamın yedisiydi ve onun evinde ışıkların yandığını görmemiştim.

Ya karanlıkta yalnızsa ve korkunç düşünceler içinde boğuluyorsa? Ya başa çıkamıyorsa?

Lily'yi arayıp oraya gitmesini söyleyeyim mi? Bu çizgiyi aşmak olur mu?

Gidip onu kontrol edeyim mi?

"Lanet olsun, burası benim yerim değil!" Gözlüğümü burnumdan çekip gözlerimi ovuşturdum. Çalışmaktan kaynaklanan tüm yorgunluk beni eziyordu. Komşumla ilgili tüm endişeler sonsuzmuş gibi geliyordu.

Lily'nin arkadaşının durumunun iyi olmadığını hissedip yanına gelmesini diledim. En azından yanında biri olacaktı. Konuşmaya ihtiyacı olduğunda onu dinleyecek ya da aptalca bir şey yapmasını engelleyecek biri olurdu.

anılar çok kötüleşti.

Tamam, bu .

Gözlüklerimi tekrar takarak arka kapıma doğru yürüdüm ve kapıyı kırarak açtım.

Kendim görmeliydim.

Onun iyi olduğunu bilmeliyim.

Yüreğim çalkalanarak ve yumruklarımı sıkarak, bakımlı bahçemden geçip çocukluğumda gevşemiş ve o zamandan beri yavaş yavaş çürümüş olan üç çit teline doğru ilerledim.

Melody'yi ziyaret etmek ve taze pişmiş bir ya da iki kurabiye çalmak için bu gizli girişten birçok kez gizlice geçtim. Hatta 'kardeşlerimden nefret ediyorum' evresindeyken ve iki kız kardeşime katlanamazken birkaç kez onun evinde saklandım. Melody'ye beni evlat edinmesi için yalvarmıştım. Yine iki kavgacı kızla aynı evi paylaşmak.

Paslı bir çivi gömleğime takıldı ve ben sıkarken gömlekte bir delik açtı.

Bakışlarım, bana her zaman gördüğüm bir Roma hastanesi resmini hatırlatan vahşi bahçeyi izledi. Hastaneyi çevreleyen araziye bilinen tüm şifalı bitkiler ekilmişti.

Doktorlar çiçek tarhlarına girip ihtiyaç duyulan şeyi dalından koparıp alıyorlardı.

En azından mutfağın ışığı yanıyordu, kuruyan ot demetlerini ve büyük boy endüstriyel buzdolabının üzerindeki güzel çiçek mıknaatılarını gösteriyordu.

Bu ev bana kendi kadar tanıdık geliyordu ama şimdi sanki şeytan dokunmuş gibi hissediyordum.

Yıllar boyunca Sailor'la konuşarak daha iyi bir iş çıkarmış olsaydım, ona bir süre benim evimde kalmasını teklif edebilirdim. Sevdiği her şeye yakın olabilirdi ve pazar için karışımlarını yapabilirdi ama onu öldürmeye çalıştığı yerden uzakta olurdu.

Melody muhtemelen şu bana küfrediyordur.

Son solgunluğa doğru ilerlerken nefesimi içime çektim ve eve doğru bir adım attım. Sonra cep telefonum en derin uykularımda bile duyduğum iğrenç ve tiz bir zil sesiyle patladığında donup kaldım.

Sikeyim.

Cebimden telefonu çıkarıp gürültüyü kestim ve öfkemi yutmak için elimden geleni yaptım. "Dr. North konuşuyor."

"Dr. North? Zaten uzun olan gününüzün ardından bunu yaptığım için çok üzgünüm ama tekrar gelebilir misiniz? Bir minibüs ile aşırı yüklü bir kamyon çarpışmış ve herkesin yardımına ihtiyacımız var."

Sailor'ın koltukta oturduğunu ve yüzünün bana dönük olduğunu gördüğümde omuzlarım çöktü. Saçları eskisi gibi karmakarışıktı. Televizyon açık değildi. Orada oturmuş, tek başına hiçbir şeye bakmıyor olması içimdeki düğümleri paramparça etti.

Endişemin onu acil serviste gören mi yoksa arkadaş olmayan ama çocukluktan kalma bir şey olarak mı kaynaklandığını anlayamadım.

Her iki durumda da, onu bu şekilde bırakamazdım, ama... başka seçeneğim yoktu.

Benim yerim değil, unuttun mu?

Nefesimi zorlukla vererek çitten geri döndüm ve arabama doğru yöneldim. "Tabii, hemen geliyorum."

Denizci

Duvarlar Kapanıyor

ÜÇ GÜN DAHA GEÇTİ VE DÜNYA etrafımı sarmaya etti.

Durduramadığım nefret ediyordum.

Bunun olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Bunun ben olmadığımı *biliyordum*. Bu korkunun bana ait olmadığını biliyordum. Güvende olduğumu ve iyi bir hayatım olduğunu biliyordum. ve *ben olduğum* için şanslıydım ve hiçbir şey bu temeli sarsmamalıydı, yine de... sarsıldı.

Kendi kendime ne kadar moral konuşması yaparsam yapayım, düşüncelerime yapışan pıhtılaşma bulutunu veya her seferinde sürünen depresyonu durduramıyordum.

Aynaya baktığımda morluklarımın mor-siyahtan kahverengi-yeşile dönüşmesini izledim.

Boğazım nihayet iyileşmeye başlamıştı ve çok fazla acı çekmeden fısıldayabiliyordum. Lily açık evleri ve müşteri randevuları arasında habersizce uğrayıp duruyordu, bu da etrafta sürekli bir Tek yapmak istediğim köşede hıçkırığa hıçkırığa ağlamakken, beni şaşırtma ihtimaline karşı yanlış tezahürat.

İçimdeki bilge bir parça, içimdeki bu engellenmiş duyguları serbest bırakmak için ne hissettiğimi hissetmem gerektiğini biliyordu. Kendime karşı nazik olmalıydım ve Şu anda kendimi incinmiş, zayıf ve küçük hissettiğimi ve bunu hissetmeme ne kadar çabuk *izin verirsem*, o kadar çabuk yoluma devam edebileceğimi kabul ettim.

Ama adını bile koyamadığım bir şeyi kaybetmenin acısına kendimi kaptırmaya çalıştığım an, başka bir duvar yükselir ve güçlenirdi Zaten koymuş olduğum bariyeri. 'Aptalca davranıyorsun, iyisin' gibi düşüncelerle geldi. "Üzülmeyi bırak, yaşıyorsun. "Kendin için üzülmeyi bırak, daha kötü durumda olan çok kişi var.

Ve böylece, yas tutmam gerektiğini bildiğim halde, herhangi bir şey için yas tutmam gerektiğini düşünemeyecek kadar inatçı olduğum o korkunç atlıkarıncada kaldım.

Sesimin boğulmadan biriyle konuşabilecek kadar geri geldiği sabah, devam için tahsis edilen polis numarasını aradım. Memurun bana istediğim her bilgiyi vermesini dinledim. Milton kefaletle serbest bırakılmamıştı ve şu anda birkaç eyalet ötedeki bir hapishanede yargılanmayı bekliyordu. Ailesi ona yardım etmemişti ve hiçbir arkadaşı da onun nasıl bir insan olduğunu davranışlarıyla ortaya koyarak destek olmamıştı.

Onun tarafından bu kadar uzun süre nasıl kandırıldığım, zaten aşırı yüklü olan başarısızlık duyguma yeni bir suçluluk ve utanç katmanı daha ekledi. Bir kadın olarak başarısız olmuştum. Ninemi hayal kırıklığına uğratmıştım. Ve en önemlisi, kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım.

Argh, yeter!

Evin içinde dolaşırken ellerimi yumruk yaptım.

Zihnim işlemeye hazır değilse ve kalbim bir tür duygusal hapishane hücrelerinde sıkışıp kaldıysa, oturup her şeyin daha iyi olmasını beklemezdim. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya ulaşmak için mücadele ederdim, bu da meşgul olmak anlamına geliyordu. Önümüzdeki hafta sonu pazar için gereken tüm stokları çoktan doldurmuşum. Hasat etmem gereken başka çiçek ya da ot kalmamıştı ve yağ presinin de başında durmama gerek yoktu.

İnsan içine çıkmak istemiyordum. Bir alışveriş merkezi, bir kafe ya da hatta yerel bir parkla yüzleşmeye hazır değildim. Bu nedenle... Yenileme yapacaktım.

Merdivenlerin dibinde çarparak durdum. Tadilat mı?

Ninemin evini yavaş yavaş kendi evime dönüştürme fikriyle uğraşmıştım ama... şimdi? Bu akıllıca bir karar mı olacaktı yoksa bir yardım çığlığı olarak mı görülecekti? Duvarları boyayıp evin ya da kendimin geçmişini silmeye mi çalışıyordum?

Ben iş bitirici miyim?

Vay canına, kendimi deli ediyorum.

Merdivenleri çıkarken, büyükannemle büyükbabamın siyah-beyaz fotoğrafları yanımdaki duvara tırmanıyor, dans salonundaki ilk buluşmalarını, düğünlerini, balaylarını ve beşikteki babamı gösteriyordu. Onları duvarlarda görmeye o kadar alışmıştım ki artık onları görmüyordum.

Hayat da böyle değil miydi zaten? Bir şey bize dikkatimizi vermemizi hatırlatana kadar kör ve kayıtsız hale gelmiyor muyduk?

Belki de tam olarak ihtiyacım olan şey bir tadilatı? Kendimi geri kazanmak için, tıpkı sevdiklerimden sonra artık bu evi kendiminmiş gibi sahipleneceğim gibi gitmişti.

Son birkaç aydır Milton'la paylaştığım yatak odama girdiğimde, içimden tanıdık bir kara buz sızdı. Yatağım artık dantelli yastık yığınıyla, duvar kenarındaki eski ahşap şifonyeriyle ya da tozlu Tiffany lambalı komodinler.

Bunların hiçbiri benim değildi. Nana'nın misafir odasına taşınmıştım ve mobilyalarım için yer olmamasına aldırmamıştım. Ne de olsa daha önce sadece kiracıydım ve eşyalarımın çoğu ikinci eldi.

Ama şimdi... burada bir daha asla uyumama ve beni mahvetmeye çalışan adamın hayaletini silme düşüncesi kulağa *harika* bir fikir gibi geliyordu.

Kalbimde bir umut kabarcığıyla koridordan ninemin yatak odasına yöneldim. Büyük süit evin ön tarafını kaplıyordu. Onun Doksanlı yıllarda, misafirler için başka bir yatak odası yapmak üzere büyük ana binadan biraz yer çaldığı zaman yaptırdığı inşaat çalışmaları sayesinde pencere doğrudan Alexander'ın yatak odasıyla aynı hizada değildi.

Alexander'ın yatak odası oyulmamıştı ve evin ön tarafının büyük bir kısmını kaplıyordu. Alt kattaki uyumlu kavisli cumba, durup özenle bakılmış sokağı seyretmek için güzelce yuvarlatılmış bir alan ekliyordu. Nana'nın şifonyeri, dantelli masa örtüsü ve el yapımı yüz kremlerinin bulunduğu kavanozlarıyla hâlâ yerinde duruyordu. Yatağı ve çiçek açan bir gül şeklindeki büyük rattan başlığı, çiçek sevgisinin yanı sıra soyadına da bir övgü niteliğindeydi.

Paylaştığım bir soyadı. Rose.

Anılarına izinsiz girme hissi içimi kemiriyordu. Geçmişine saygısızlık etmek ya da eski hayatını bir kenara atmak istemiyordum ama o gideli epey olmuştu.

Artık burada yaşamıyordu. Sona yaklaşırken evine kendi damgamı vurmam için bana sayısız kez yalvarmıştı.

Bu evin benim olduğumu iddia etmeyi ertelemiştim, ama şimdi benlik duygumu kaybettiğime göre, kendimi de düzeltmek umuduyla her odayı yenilemekten daha iyi bir yol miydi?

Tamam, ben yaparım.

Bir nalbur dükkanını ziyaret etme düşüncesi içimi bir anda korkuyla doldurdu.

Ama bugünün ve çağın güzelliği de buydu. Dışarı çıkmama gerek yoktu. Her şeyi internetten sipariş edebilir ve teslim alabilirdim.

Ayağımın ucunda dönerek, somon pembesi elbisemle aşağıya, dizüstü bilgisayarımın yemek masasının üzerinde uyuduğu yere doğru ilerledim. Zihnimdeki fısıltıları duymazdan geldim.

gitmemek. Er ya da geç, bu hafif agorafobi vakası savaşılamayacak kadar büyüyecekti ama yerel ev eşyaları mağazasına tıklayıp ihtiyacım olan her şeyin bir listesini yaptığımda kendimi biraz daha sakin hissettim. Kontrol biraz daha elimdeydi. Ve bu his şu anki sarmalımdan çok daha iyiydi.

Zander

Fazla Çalışmak Eşittir Casusluk

Personel odasında dördüncü fincan kahvemi yudumlarken oturdum.

Bugün iki küçük ameliyatı tamamlamıştım ve hâlâ bir ameliyatım vardı. En azından kırk yaşında bir adamın dizinde basit bir anahtar deliği. Fit olma hedefinin bir parçası olarak aniden futbola başlamış ve bir bağı patlatmıştı çünkü bir sonraki David Beckham olduğunu düşünmeden önce egzersize alışık olmayan vücudunu hazırlamamak gibi temel bir kuralı çiğnemişti.

Ondan sonra eve gidip dinlenebilirim.

Ve Sailor'a casusluk yap.

Yarısı boş kaşlarımı çattım. Nasıl olduysa, yakalamaktan Pencereden onu görmeye çalışmaktan, çitlerin ötesinde onu aktif olarak aramaya kadar. Özellikle de bir haftadan uzun süredir evden çıkmadığını görünce, onun orada tek başına olmasından endişe etmekten kendimi alamıyordum.

Yemekler, bakkaliye malzemeleri teslim ediliyordu ve dün kocaman bir kamyonet, kutuları ve boya kovalarını boşaltıp arka güverteye taşıyan iki adamla birlikte gelmişti.

Malzemelerin bir tadilat için gerekli aletler olduğunu fark ettim, Sailor'ın Melody'nin evinin tek bir odasını bile yenilemediğini görünce bu mantıklı geldi. Ancak, projeye hemen şimdi atlamış olması? Bu beni endişelendirdi.

İnleyerek gözlüklerimi çıkardım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Senin yerin değil, Zan. Bunu kaç kere söylemem gerekiyor!

cümleyi o kadar sık tekrarlamıştım ki artık lanet bir mantra haline gelmişti. Yine de bu onu kontrol etme isteğimi durdurmuyordu.

Benden kaçış şekli zihnimde tekrarlandı. Böyle bir tepkiye neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama oraya istemeden giderek işleri daha da kötüleştirmeye hiç niyetim yoktu.

Ama ya kötüye gidiyorsa?

Ya çok geç olmadan kimse ona yardım etmezse ve-

"Siktir ." Cebimden telefonumu kaptığım gibi evimin güvenlik kameralarına girdim. İki gün önce, kameraları ön ve arka kapımı kaydetmeyi bırakıp onunkileri kaydetmeye yönlendirmiştım. Sailor'ın evini görüntülediğim için kendimi iğrenç hissediyordum ama kendimi durduracak kadar da değil.

Yerel polisle eski sevgilisinin hâlâ hapiste olduğunu kontrol etmişim ama yakında başladığı işi bitireceği endişesini silemiyordum.

Şifreyi girdikten sonra, yayın yenilenip bana öğleden sonra güneşi sayesinde tereyağı sarısına boyanmış evini gösterirken alt dudağımı emdim.

Hareket yok. Sensörlerin daraltabileceği bir şey yok.

Kahretsin, ne yapıyorsun?

Eğer biri beni onu gözetlerken yakalarsa, benim de başım Milton kadar belaya girer.

Etrafta gördüğüm ama konuşmadığım bir hemşire yorgun bir şekilde içeri girerken personel odasının kapısı açıldı. Taze kahve cezvesini görünce gözleri parladı ve bana yukarıdan aşağıya bakarken genişleyen bir gülümseme verdi.

Midem düğümlendi. Odada başka biri varken komşumu gözetleyemezdim. Ona yarım bir gülümsemeyle karşılık vererek gözlüklerimi taktım ve oturumu kapatmaya gittim.

Ancak... Sailor arka güverteye adım atıp, yüzünü aşağıya doğru çevirdiğinde kameralar aniden hareket algıladı ve otomatik olarak yakınlaştırdı.

gökyüzü. Boya lekeli bir kot pantolon ve gri bir tişört giymiş, başına çiçek desenli bir mendil sarmış ve kumral saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı.

Kameranın yüksek çözünürlüğü sayesinde -bir servete mal olmuştu ama tam da bana vaat edilen kaliteyi sunuyordu- çıplak kollarındaki morlukları neredeyse sayabiliyordum. Siyah gözü özellikle koyu görünüyordu ve titreyerek nefes alması ve ellerini zorlar gibi sallaması Kendisinin ağır duygulara kapılması tüm korkularımın haklı olduğunu gösteriyordu.

O iyi değil.

"Siz Dr. North'sunuz, değil mi?"

Derin bir nefes alarak telefonumu kapattım ve başımı kaldırdım. Hemşire gülümsedi ve büyük yuvarlak masada karşıma oturup kahvesini yudumladı.

"Alexander North?"

"Zander," diye düzelttim, sonra sırtıtmak için kendimi zorladım. "Ve sen...?" "Elisabeth. Genelde pediatriye çalışıyorum ama acil servise yardım için gönderildim."

"Bu bana bir şey hatırlattı." Saatime baktım. "Geri dönsem iyi olacak." "Oh, tamam." Omuzları çöktü.

Ayağa kalktım ve ona baktım. Ve hiçbir şey hissetmedim.

İçsel ya da cinsel, arkadaşça ya da ilgili hiçbir tepki vermedi. Boş bir nikâh parmağıyla güzeldi ama yine de daha az umursayamazdım. İri kara gözleri, düzgün kahverengi saç örgüsü ve acil servislerde asi ya da bilinçsiz hastaları tartaklarken söyleyen kaslı formuyla tek görebildiğim lanet olası komşumdu.

Gözleri benimkilere takıldı, tanıdık bir bakışla kaynıyordu.

Onun ilgi ve davet sinyallerini fark ettim. Bu davete karşılık vermek tam da doktorun istediği şey olabilirdi. Kariyerimin yanı sıra aşk hayatımı da nasıl dengeleyeceğimi öğrenmem . Ama bu güzel kızı öpme, onu tanıma ve birlikte yatağa girme düşüncesi... tek istediğim başka bir şeymiş gibi görünüyordu.

Siktir, kendimi toparlamam lazım

"Molanın tadını çıkar," dedim usulca.

Cevap vermesini beklemeden lavaboya doğru yöneldim, fincanımı yıkadım, süzme tahtasının üzerine koydum ve iyileşme kaosa geri döndüm.

* * * * *

Akşam sekizdi ve ben hâlâ eve gitmemiştim. Son rutin ameliyatım iyi geçmişti ama birkaç acil duruma yardım etmek zorunda kalmıştım. Başka bir şeye ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı burada kalmaya karar vermiştim. daha sonra geri çağırılma kabusu.

Personel odasında dinlenirken, midemden gelen sürekli açlık sancılarını görmezden gelmeye çalışarak telefonumu açtım ve güvenlik kamerası uygulamasının hâlâ açık olduğunu fark ettim.

Kapatmaya gittim, ama yayın Sailor'ı .

vahşi bahçesinin ortasında. Çiçek çevreleyen narenciye ağaçlarına dizilmiş yüzlerce peri ışığıyla aydınlatılmış, kendisi de yarı peri gibi görünüyordu. Elinde bir şey tutuyordu ve arada bir, elindeki şeye göz gezdiriyordu.

Gözyaşlarını siler gibi yanaklarını.

Göğsüm daraldı.

Lily'nin etrafta olduğunu ve Sailor'ı kucaklayacağını ya da en azından onu üzen her ne ise paylaşması için bir kulak vereceğini umarak onun yanından geçip evinin arka kapısına doğru baktım.

Ama kimse ortaya çıkmadı.

Tek başınaydı, karanlıkta ağlıyordu.

Ve bu kadarını .

Ellerim telefonumun etrafında kıvrıldı. İçime bir öfke yayıldı. Kamera yayınından çıktım, telefonumu cebime koydum ve Colin'in ofisi, kişisel eşyalarımı sakladığım yer. Çantamı ve anahtarlarımı kaptığım gibi, kimseyle göz teması kurmayı reddederek hastaneden çıktım. Evrenin şansı sayesinde, başka bir acil duruma sürüklenmeden bunaltıcı geceye kaçtım.

Otoparkı geçip anahtarlığa bastığımda siyah Chrysler'ım bip çıkardı. Kendimi içine attığımda ve profesyonel olmayan bir hızla caddeye çıktığımda kükreyerek canlandı.

Her parçam eve gitmek için çekiyordu. Çitin üzerinden gizlice geçip Sailor'ın ağlamak için ihtiyaç duyduğu omuz olmak için. Psikolojik olarak zarar görmüş insanlara yardım etme konusundaki önceki başarısızlıklarımın canı cehenneme. Acı çekiyordu. Belli ki Dr. Klep'e ulaşmamıştı. En iyi arkadaşına güvenmemişti. Ve komşusu olarak benden kaçtı.

Daha iyisini bilmesem, gerçek duygularını sakladığını söyledim. Ve bundan ne kadar uzun süre kurtulursa ve sahte bir cephe inşa ederse, onu parçalamak o kadar zor olacaktı.

Dönmene izin vermeyeceğim, Sailor. Melody beni asla affetmez.

Genellikle eve doğru sola döndüğüm kavşakta, göstergemi yaktım ve sağa döndüm. Kafamda aptalca bir plan çözüldü. Benim yaptığımı bilmeden ona yardım edebileceğim bir plan. Yandaki adam ya da onu bu halde gören doktor yerine onun günah çıkarıcısı olabileceğim bir plan.

Büyük mağazanın otoparkına girdim, kapıyı kilitledim ve içeri yöneldim.

Aradığım şeyi bulmam uzun .

Karşıma çıkan ilk cep telefonunu aldım. Süslü bir şey değildi. Sadece mesaj gönderip alabilmem gerekiyordu. Bonus olarak, bir SIM kart ve veri ile önceden yüklenmiş olarak geldi.

Nakit ödedim.

Eğer bunu yaparsam, beni mantıksız, çılgın bir fikre bağlayacak hiçbir şey istemedim çünkü yaşlı bir kadına yemin etmişim ve şimdi bunu yerine getirmeye karar verdim.

Dönüş yolculuğu boyunca direksiyonumu boğazladım; içimde bir kaosla evimin önünde durdum. Bu yanlış hissettirdi. Bu keyifsiz hissettirdi.

Yine de motoru durdurup gecenin karanlığında orada otururken kendimi durduramadım.

Ember Drive sessiz ve sakindi, insanlar çoktan yatmış ya da yatmaya hazırlanıyordu. Aniden titreyen parmaklarımla cep telefonu kutusunu yırtarak , yeni cihazı başlattım ve çalıştırmak için sahte kimlik bilgileri olarak bir sürü X işareti koydum.

Ön ödemeli SIM bilgilerini tarayarak numarayı telefonuma onun adıyla gittim ama donup kaldım.

Ne yapıyorum ben?

Bu gibi karanlıktı... değil mi?

Yani, benim olduğumu bilmeden mesaj atabilmek için kullan at bir telefon almıştım, hepsi de yüz­süz birine güvенеceği gibi aptalca bir umutla, neredeyse ölene kadar dövüldükten sonra isimsiz yabancı.

Sen yaşayan en aptalsın.

Başımı koltuk başlığına yaslayarak inledim. Bu yeni bir düşük seviyeydi.

Tüm koruyucu, besleyici yanı­mı serbest bıraktırdım.

Sailor'ın bunu atlatmasına yardım edecek nitelikte değildim. Onun işlerine kesinlikle karışmamalıydım, özellikle de görünmezlik duvarının arkasına saklanmışken.

Ve yine de...

Gözlüklerimi çıkarıp yüzümü ovaladım. Onun tek başına ve karanlıkta ağladığı görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Çok küçük görünüyordu. Kaybolmuş. Melody burada olsaydı, ne yapacağını bilirdi. En iyi nasıl yardım edebileceğim konusunda bana patronluk taslardı. Benim yardımıma bile *ihtiyacı olmazdı* çünkü Melody torununa ne söyleyeceğini ve onu nasıl iyileştireceğini çok iyi bilirdi.

Ama o artık burada değil.

Sanırım bunu sen yapıyorsun.

Dişlerimi sıkarak yeni numarayı telefonuma yazdım ve LL altına kaydettim.

Küçük Lor'un LL'si.

Büyükbabası Rory'nin taktığı ve arka bahçede onunla oynarken sık sık rüzgarda dans ettiğini duyduğum bir isim.

Kendi telefonumda yeni bir mesaj açarak başparmağımı ekranın üzerinde gezdirdim. Ne yazacağımı bulmak çok uzun sürdü. Alay ederek ve dudak bükerek pek çok cümleyi sildim. Ona acı çektiğini bildiğimi söylemek istedim. Neden ağladığını bildiğimi ve benimle konuşabileceğini söylemek istedim.

Ama bu kim olduğuma dair ipucu verirdi. Sonunda, basit olanla yetindim.

Basit ya da ürkütücü, artık anlayamıyordum.

Gönder tuşuna bastım; diğer telefon okunmayı bekleyen mesajla birlikte çaldı.

Gömleğime silerek -parmak izlerini silerek çizgiyi aşmamış gibi düşünen bir suç dehası olarak kaderimi yerine getirerek- arabamdan çıktım ve Sailor'ın posta kutusuna doğru temkinli bir şekilde yürüdüm.

Benimkiyle her yönden eşleşti.

Evimde yaptığım revizyonun aksine, posta kutusunu olduğu gibi bırakmıştım. İki iki büyükannemizin de taşındıkları ilk hafta yaptıkları zencefilli ev posta kutusunu paylaşıyordu.

Büyükannemin bu hikâyeyi yüzlerce kez anlattığını duymuştum. Tahtayı nasıl zımparaladıklarını, çivileri nasıl çaktıklarını ve eğimli çatıya sırayla nasıl güzel çiçekler . Pembe-mor sayılar yıllar içinde birkaç kez yeni boya gerektirecek kadar solmuştu ve sonunda Rory, güneş ve yağmur iki arkadaşın mirasını yok etmesin diye ikisini de cilalamıştı.

Telefonu kutusu ya da evrakları olmadan içine yerleştirirken ensem karıncalandı. Orada siyah bir tuğla gibi duruyordu, uğursuz ve beni yargılıyordu.

Pencerelerine baktığımda, Denizci'nin beni izlediğini fark etmedim ama bu onun görmediği anlamına . Sadece etik olmayan yardım girişiminin yüzümde devasa bir şekilde geri tepmemesini umuyordum.

Denizci

Rastgele Hediyeler

Merdivene geri tırmanmak ve Nana'nın -şimdi benim- yatak odasını boyamaya devam etmek için ŞAFAĞA KADAR NEREDEYSE BEKLEDİM.

Tüm ev boya kokuyordu ve neredeyse duvarlara kadar boya sürmüştüm. Ev eşyaları mağazası online siparişimi teslim eder etmez, tüm mobilyaları eski yatak odama taşıdım, Nana'nın eşyalarını Goodwill'e götürmek üzere paketledim ve altın ve gümüş rengi girdaplı halıyı eski çarşafarla kapladım. Üst katı boyamayı bitirdikten sonra hangi döşemeyi yapacağıma karar verecektim ama şimdilik kendi başıma yapabileceğim kısımlara odaklandım.

Duvarların nasıl hazırlanacağına dair birkaç YouTube videosu izlemiş, eski resim ve tabloların asılı olduğu deliklere alçı uygulamış, düzeltilmesi gereken yerleri zımparalamış ve trafiğin yoğun olduğu alanları şeker sabunuyla yıkamıştım. Astarı dün uygulamıştım ve şimdi güneş gözlüklerine ihtiyacım vardı.

Çünkü duvarlar göz kamaştıracak kadar beyazdı.

Bugün, son kat boyanın ilk katmanını planlıyordum. Bir Pinterest gönderisi sayesinde duvarlar için yumuşak bir güvercin grisi seçmiştim. Hatta yeni günün buğusunda uzun bacakları üzerinde duran beyaz balıkçılarla puslu bir gölün duvar kağıdını bile bulmayı başarmıştım.

Tüm ortam sakin ve huzurluydu ve duvarı yaptırmak için sabırsızlanıyordum, böylece Nana'nın rattan karyola çerçevesini soğuk tonları tamamlayacak şekilde parlak gümüş rengine boyayabilir, ardından da buna uygun bir yatak örtüsü bulmak için internette gezinebilirdim.

Öğle yemeği vakti gelip de açlığım kendini belli ettiğinde, artık griye bulanmış eski lise spor ayakkabılarımla aşağıya indim ve bir havuç, salatalık ve salata yaprağı almak için dışarı çıktım. Hızlanan bir minibüsün sesi yönümü değiştirmeme ve hobbit kapısından sokağa çıkmama neden oldu.

Yeni projem sayesinde kaşınıtlı rahatsızlığımı ve Milton'la ilgili anılarımı günün büyük bölümünde görmezden gelebildim. Ancak, bir an için

Dün gece arka bahçede elinde ninemle babamın bir fotoğrafı vardı. Bu fotoğraf ellinci evlilik yıldönümlerinde çekilmişti.

Yeminlerini yerel bir bahçe merkezinde ettiler ve Mary-Alexander'ın büyükannesi ve ninemin en yakın arkadaşı- babam ninemle dans ederken çiçeklerin hiç bitmeyen pembe ve beyaz bir dansla açmasını ayarladı.

Katıksız romantizm şefkat beni mutluluk ve hüzne boğdu ve biraz temiz havaya ihtiyacım olduğu için tökezleyerek dışarı çıktım.

Ben onlar gibi ömür boyu sürececek bir birlikteliği ve evliliği asla yaşayamayacağım düşüncesiyle hüngür hüngür ağlarken Lily ortaya çıksaydı gözyaşlarımı tutamaz ve iyiymişim gibi davranırdım. Sarıldığım resmi en yakın sebze tarlasına atar ve Milton'ın beni ne kadar kırdığını gizlerdim.

Neden bu kadar üzgün hissettiğimi asla
açıklayamayacaktım. Hiçbir şey değişmemişti.

Pek sayılmaz.

Elbette birkaç çürüğüm vardı ama hâlâ hayattaydım. Kimse beni almamıştı. evimi elimden aldı ya da beni yoksul bıraktı. Hâlâ finansal olarak istikrarlıyım ve gençtim. Hâlâ 'doğru kişiyi' bulmak için zamanım vardı. Hâlâ sağlığım ve mutluluğum vardı.

Yine de içimdeki o yapışkan karanlığa teslim olduğum o keder anında, çimlere doğru hıçkırarak ağladım ve kimsenin beni görmediğine şükrettim.

Tadilattan başka bir şey düşünmeyecektin, hatırladın mı?

İşe ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi.

Konuşmak istemediğim komşular için sokağı tarayarak, bugünün postasını kontrol etmek için zencefilli posta kutuma yöneldim. Yolumun sonunda Alexander'ın evine göz attım. Garaj kapısı açıktı; ev sessiz görünüyordu. Ya uzun bir vardiyadan sonra uyuyordu ya da evde değildi.

Neden bir hayal kırıklığı sarmalının içimde işlediğini ve ardından en sıkı endişe düğümünün geldiğini analiz etmek umurunda değildi.

Çatlaklarımı kimsenin göremeyeceği bir yere geri dönme telaşıyla posta kutumu açtım, içindeki iki mektubu aldım ve hızla güvenli bir yere geri döndüm.

Mutfağa adım attığımda, mektupları mutfak tezgahının üzerine fırlattım ve yerine ağır bir şey takırdayınca kaşlarımı çattım.

"Bu da ne...?" Üstteki zarfı bankın çekip aldığımda, altına sıkıştırılmış cep telefonunu görünce nefesimi tuttum. Şık ve küçük, tamamen

kaybolmuş ve yersiz.

Biri yanlışlıkla postama mı koydu? Biri onu mu ? Tüm fotoğraflarını ve verilerini kaybettiği için çıldıran biri mi?

Elime alıp ekrana dokundum.

Şifre veya anahtar kodu gerektirmeden hayata geçti. Bir mesaj balon okunmayı bekledi. İçimde bir tereddüt titreşimi belirdi. Kimsenin mahremiyetini ihlal etmek istemiyordum ama eğer bu telefonun bulabileceğim anlamına geliyorsa, o zaman... okumak o kadar da kötü olmazdı.

Baloncuya dokunarak yüklenmesini bekledim, ardından yemek odasındaki sandalyeye ağır ağır oturdum.

Beni tanıımıyorsun ama buradayım. Yüzü olmayan bir arkadaşına ihtiyacın varsa, bir tane var.

Neredeyse düşürüyordum.

Neden bu kadar kişisel hissettirdi? Neden sanki mesaj bana gönderilmiş gibi hissettim?

Gözlerimi devirdim.

Lily.

Endişem şefkate dönüştü.

Bana rastgele şeyler almak gibi bir alışkanlığı vardı. Okuduğu ve hoşuma gideceğini düşündüğü kitaplar. Hayatını değiştiren mutfak aletleri. Ben de aynısını ona yaptım. Geçen ay eski kulaklıklarının kulaklarını ağrıttığından şikâyet ettiğinde ona kulaklık göndermişim ve her şeyiyle dolu kocaman bir sepet sipariş etmişim.

büyük bir komisyon kazandığında en sevdiği yiyecekler.

Birbirimizin kutularına ya da arka bahçelerine, birbirimizi düşündüğümüzü gösteren küçük hatıralar bırakmamız alışılmadık bir şey değildi.

Gülümseyerek telefonu okşadım. Bana verdiği en mantıklı hediye değildi ama en tuhafı da değildi. Ambalajında bırakmamış olması biraz tuhaftı ama belki de sığmayacağını düşünmüştü.

Kotumun arka cebinden kendi telefonumu çıkarıp hızlı aramadan Lily'yi aradım.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Hey, Sails. N? İyi misin? Güvende misin? Buraya gelmemi ister misin? Söyle bana!"

Pek de ince olmayan öfkesini görmezden gelerek, kısık bir sesle, "Bu sabah posta kutuma gizlice bir telefon mu koydun?" diye sordum.

"Ha?"

"Bana bir telefon verdin mi?" Acının tortusuyla sertçe yutkundum. Ses tonu panikten şüpheyeye dönüştü. "Hayır, neden?"

"Az önce postamda bir tane buldum ve içinde biraz tuhaf bir mesaj var."

"Milton'ın seni korkutmaya çalışması gibi garip mi? Mahkumlar bir yolunu bulabilir mi?"

Eşyaları teslim etmek mi? Faturada hangi isim yazıyor? Tanrımaya bombaysa? Polisi ara, Sails. İhbar et!"

Kalbim güm güm attı.

Belki de haklıdır.

Sakin kalmaya çalışarak, fısıltımı iyileşme sürecimin elverdiği ölçüde yükseltmeye zorladım. "Bu bir bomba değil Lils ve ondan geldiğinden de şüpheliyim."

Sertçe yutkunararak diğer zarfı bir kenara ittim, makbuz ya da telefonu kimin bıraktığına dair bir ipucu aradım. "Fatura falan yok. Kelimenin tam anlamıyla tek başına bir telefon. Şarj aleti bile yoktu." Sesim yandı ve çatladı. Vay canına, bu kadar çok konuşmak hâlâ acı veriyordu. "Belki de fazla düşünüyorum ve mesaj benim için değil? Bu sadece olukta bulunmuş ve saklanması için posta kutuma atılmış olabilir mi?"

Farkına varmadığım gerginlik yavaş yavaş kayboldu. "Bu kadar. Sorun yok. Sanırım biri onu bulmuş ve bulabildiği en yakın yere koymuş." Boğazımı ovuşturdum, devam eden şişliği hafifletmeye çalıştım.

"Emin misin? Bilmiyorum, Sails. Bu konuda içimde kötü bir his var. Ya Milton'sa? Seni korkutmaya çalışıyor olabilir. Sence gelip başladığı işi bitirecek arkadaşları var mıdır? Belki senin için bir kiralık katil tutmuştur ve-"

"Bu bir film değil, Lily. O sadece şiddetin kendisini daha büyük bir insan yaptığını düşünen tembel, kıskanç bir pislikti. Hepsi bu."

"Hâlâ polisi araman gerektiğini düşünüyorum. Bak ne diyeceğim, arayacağım. Onları hemen arayacağım. Davanıza bakan memurun adı neydi? Yine mi?"

"Andrew bilmem ne."

"Yararlı." Arka planda bir hışırtı duyuldu. "Buldum. Kartvizitinin fotoğrafını . Onları arayacağım ve-"

"Bekle, sanırım-"

"Mesajda ne ? Bana kelimesi kelimesine anlat. Bilmek isteyeceklerdir."

"Gerçekten aşırı tepki veriyor olabileceğimizi düşünüyorum."

"Sadece söyle bana. Yazacağım."

"Tamam." Tuhaf telefonu tekrar açarak mesajı tekrar okudum. "Diyor ki, beni tanımıyorsun ama ben buradayım. Yüzü olmayan bir arkadaşına ihtiyacın varsa, bir tane var."

"Kulağa kesinlikle tehdit gibi geliyor," diye nefes nefese kaldı. "Sanki... Seni izliyorum ve seni öldüreceğim gibi mi?"

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Arkadaş cinayet için bir kod olabilir. ona karşı tanıklık etmemen için seni izliyormuş gibi."

Tanrım, *tanıklık mı?*

Bunu düşünmemiştim bile.

Mahkemede oturmak, yaptıklarını yeniden yaşamak.

Onu *görmek*. Tüm vücudum buz kesti ve ürperdim.

Ben daha kendimi toparlayamadan Lily atıldı: "Telefonu kapat ve polisleri ara. Onlara bunu anlatacak kişi sen olmalısın. Hemen geliyorum. Birazdan orada olurum-"

"Hayır, yapma." Titreyen bir elimle, göğsümün ortasında beliren panik atakla savaşmak için elimden geleni yaptım. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama nefesimin daralması, göğsümün sıkışması... Ya bu ya da kalp krizi. Burnumdan dikkatlice nefes alırken, cızırtılı sesim neredeyse kesiliyordu. "Bugün gelecek vaat eden bir çifti ikinci kez göreceğinizi söylememiş miydiniz?"

"Evet, ama-"

"O zaman oraya git. Buraya gelme. Ben iyiyim. Gerçekten."

Şu anda senden saklanacak kadar güçlü değilim.

Sertçe yutkunarak zoraki bir kahkahayla ekledim, "Resim yapmakla meşgulüm, o yüzden uzak dur, beni duyuyor musun?"

"Ama-"

"Aması yok. Seni sonra ararım." O tartışmadan telefonu kapattım.

Cep telefonlarını değiştirirken ve parmaklarımı yabancı olanın üzerinde gezdirirken nabzım titredi. Ekranda cevap bekleyen bir mesaj parlıyordu.

Ya Milton bana eziyet ediyordu, ya tamamen tesadüftü ya da... birisi çok acımasız ve gereksiz bir şaka yapıyordu.

Tüm paniğim öfkeye dönüştü.

Öfkelendim.

Muhtemelen saçma sonuçlara varıyordum ama kendimi yazarken buldum:

Kim bu? Bu telefonu buldum ve gerçek sahibine iade etmek istiyorum.

Gelecekteki cinayetimi soruşturan polisin yuvarlanan gözlerini hayal edebiliyordum. *"Ah, evet, Gül Savaşçısı? Bir tetikçiden gelen mesaja cevap verdi.*

onu öldürmek için kiraladı ve ertesi hafta onu bir bavula doldurulmuş minicik parçalar halinde bulduk.

Ayağa fırladım, telefonu yumrukladım ve fırlatıp atma isteğiyle titredim.

Bu bir hataydı.

El yordamıyla yan düğmeyi bulup kapatmaya çalıştım ama yeni bir mesajla çınladı.

Sağduyum bir istatistik olmamam gerektiğini haykırırken bile *aptalca* bir merakla tıkladım.

Mesaj sana. Bu bir hata değil. Gerçek sahibi sensin.

Nabzım fırladı.

Parmaklarım tuşların üzerinde uçtu.

Sen kimsin ve neden bana telefon verdin?

Yabancı cevap verdi: Yani biri var.

Kalp atışlarım gittikçe . Neden konuşacak birine ihtiyacım olsun ki?

Anında bir cevap geldi. İçimde bir his var. Bu da kim?

Milton mı? Sen misin?

Telefon elimde titredi.

İsimler önemli değil. Ama bana bir şey demen gerekiyorsa, X diyebilirsin.

Tüm vücudum jöleye döndü.

X? Bu hiç de korkutucu ya da tuhaf değil. Sen de kimsin be? Milton seni bu işe mi bulaştırdı? Ne istiyorsun?

Cevap beklerken gözlerim yaşardı.

Telefon çaldı. İsimlerin önemi olmadığı gibi, benim kim olduğum da önemli değil. Bilmen gereken tek , sana asla zarar vermeyeceğim. Seni asla tehdit etmeyeceğim ya da tehlikeye atmayacağım. Ve hayır, bu Milton değil ve hayır, beni buna o zorlamadı. (O her kimse.)

Aman Tanrım, hasta olacaktım. Bu bir eşek şakasıydı. Bana eziyet edebileceğini düşünen hasta, şeytani bir adamın yaptığı hasta, şeytani bir şaka.

Cevap verirken titredim: Sana inanmıyorum.

X: Size huzur vermek için ne bilmiyorum. Bana neye ihtiyacın söyle, ben de vereyim.

Bana bu telefonu neden posta kutuma koyduğunu söyle. Beni nereden tanıyorsun? Başka ne biliyorsun? Bunu neden yapıyorsun?

Yeni bir mesajın yumuşak çan sesi nefesimi tutmama neden oldu.

X: Bu planladığım gibi gitmiyor. Bu kadar açık sözlü olmak istemezdim ama sanırım... Sanırım en iyisi bu olabilir. Hazır mısın?

Zar zor yazabildim, o ürperdim ki. Ben:

Anlat bana.

X: O gece seni gördüm. İncinmiştin.

Gözlerimi yakan yaşlar sonunda mührü kırdı ve yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Ağır ağır oturdum. Nasıl gördün? Neden umursuyorsun ki?

Masanın ortasındaki tığ işi tutucudan bir mendil aldım ve burnumu . Gözyaşlarımı sildiğim sırada telefon çaldı.

X: Siren seslerini duydum ve ambulansa bindirildiğini gördüm. Senin için üzüldüm. Ve önemsiyorum çünkü iyi insanları acı içinde görmekten hoşlanmıyorum.

Beni tanımıyorsun bile.

Haklısın. Bilmiyorum. Beni mükemmel yapan da bu.

Taze gözyaşlarımı geri çektim. Ne için mükemmel?

X: Konuşmak için.

Ben: Dayak yediğimi gördüğü için posta kutuma telefon bırakan bir pislikle neden konuşayım ki?

X: Çünkü o ucube sana asla zarar vermeyeceğine söz verdi. Ve eğer sana yardım etmek için bir şey yapabilecekse... zaman yapacaktır.

Ben: Yani erkek olduğunu kabul ?

Kahretsin, sanırım az önce yaptım.

Ben: Ve sen benim mahallemde mi yaşıyorsun?

X: Ben öyle bir şey demedim.

Ben: Ambulansa bindirildiğimi nasıl gördün o zaman?

X: Sadece .

Doğru. Tabii. Sana inanmıyorum.

Beynim sorularla zonkluyordu. Sandalyeye çökerek, o cevap vermeden önce bir mesaj daha gönderdim. Jim'le mi görüşüyorum?

X'in seksen üç yaşındaki James McNab olduğunu gerçekten düşünmüyordum ama bu onu yanıltabilirdi. Eğer Jim'i tanıyorsa, o zaman kim olduğunu bulabilirdim. Bu sokağın sakinlerine böyle bir şeyi yakıştıramazdım. Yardımsever bir Samaritan doğru şeyi çok karanlık bir şekilde yapıyor.

Jim'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben: Tabii, yok.

X: Bu arada, bunu mahvediyorsun.

mi mahvediyorum? Tam olarak neyi mahvediyorsun? Ürkütücü bir tanrı-kompleks süper kahraman girişimini.... buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

X: Nasıl istersen öyle de. İstersen bana arkadaşım da diyebilirsin.

Benim bir arkadaşım var. Başka birine ihtiyacım yok.

Tamam o zaman, beni küçük sırrın olarak kabul et.

Benim küçük sırrım mı?! Bunu öldürmeyi planladığın tüm kızlara söylüyor musun?

Öldürmek mi? Ne? Az önce sana asla zarar vermeyeceğimi söyledim.

Ben: Yine de bir ekranın arkasına saklanıyorsun ve benden seni sır olarak istiyorsun.

X: Kimse beni tanımazsa, ne hakkında konuştuğumuzu da kimse bilmez.

Ve bu benim limitimdi.

Telefonu yere atıp kendiminkine uzandım ve polisi aradım.

Zander

Kimse Mükemmel Değildir

Bu da suratımda patladı.

Ne düşünüyordum ki ben?

Posta kutusuna kullan-at telefon koymak mı? Beni kirli sırrı olarak söylemek mi? Hayret bir şey! Onu öldürmeyi planladığımı düşünmesine şaşmamalı!

Tanrı'ya şükür, telefon için nakit ödeme yapmışım ve hiçbir bilgimi girmemişim.

Bu kariyerimi mahvedebilir. Tutuklanabilirdim. Büyükanнем şu anda küllerinin içinde yuvarlanıyor ve neden bu kadar aptalca bir şey yaptığımı merak ediyor olurdu!

Polisi aramış.

Eğer bu kadar korkmuş olmasaydım, onunla gurur duyardım.

Melody'den Sailor'ın sivri bir dili olduğuna dair hikayeler duymuştum,

uygunsuz bir espri anlayışına sahipti ve aldığı kadarını geri verebiliyordu, ama hiç böyle bir konuşmanın muhatabı olmamışım. Ne zaman konuşsak, yabancıların ortak hoşluklarından öteye gitmemişti.

Verdiği cevaplar avucumda titreşirken içime inen tekmeye hazırlıklı değildim. Milton'ın ona yaptıklarından dolayı kırıldığı konusunda yanılmışım. Kırılmamıştı. Biraz hırpalanmış ve dile getirmek istemediği şeyler yüzünden boğuluyor olabilirdi ama kırılmamıştı ve bu... bu bana kesinlikle karışık duygular verdi.

Artık sadece karşı sorumlu hissetmiyordum, aynı zamanda *ilgisini* de çekiyordum. Ve bu işe yaramayacaktı çünkü ilgimi çekemiyordu.

İlgimi çekecek *zamanım* yoktu. Merak başka duygulara yol açtı. Kendimi asla orada olmadığına ikna etmek için elimden geleni yaptığım duygular.

Kesinlikle hissetmemem gereken duygular: göğsümdeki o sıkışma. Endorfin salgılanması ve testosteronun izinsiz sahiplenmeyle hırıltılı bir şekilde yükselmesi.

Tanrı aşkına, kadınla sadece bir kez ve şimdiden oraya gidip ona her şeyi anlatmayı düşünüyordum.

Her zaman iyi biri olduğumu biliyordum. Asla yalan söyleyemez, çalamaz ya da en küçük bir kuralı bile çiğneyemezdim. Ama içimde yaptıklarımı itiraf etme ihtiyacı duyan sadece uslu doktor değil, aynı zamanda onun ne kadar inanılmaz olduğunu kimsenin bilmesini istemeyen çok gerçek, aniden çok korumacı bir parçamdı.

Lanet olsun, bu çok kötü.

Buzküçük Johnny Walker kadehimi yudumlarken oturma odamın penceresinden iki polis memurunun Sailor'ın ön kapısından çıkıp garaj yolunun karşısına park etmiş araçlarına doğru ilerleyişini izledim.

Son saniyede patikadan aşağıya, arazime indiler ve kapı zilimi çaldılar.

Tanrım, daha kötü olabilir miydi?

Beni ele veren neydi?

Ben olduğumu nasıl bu kadar çabuk

anladılar? Bir avukat çağırmalı mıyım?

İçkimin kalanını boğazımdan aşağı atarken, öğleden sonra saat ikide alkol kokmadığımı umuyordum. Ellerimi dağınık kızıl saçlarımda gezdirdim, gözlüklerimi düzelttim, gri tişörtümü düzelttim ve sanki içeride patlamak üzere değilmişim gibi kapıya doğru yürüdüm.

"Yardımcı olabilir miyim, memur bey?" Kapımı ardına kadar açarken dudaklarıma kibar bir gülümseme yerleştirdim ve kendimi gizlemek için bana öğretilen her numarayı uyguladım.

gerçek duygular. Bekleme odasında kötü haber verme konusunda yeterince pratik yapmıştım. Kendimi bir insan olarak nasıl engelleyeceğimi ve hiçbir şey olamayacağımı öğrenmişim.

Hastalarımın ihtiyacı olan soğukkanlı, şefkatli doktordan daha fazlasıydım.

Biri kahverengi saçları dökülmüş, diğeri bira göbeği olan iki memur gülümsememe karşılık verip ellerini dinlendirirken kılımı bile kıpırdatmadım. elleri kalçalarında. Silah ve telsizlerle dolu alet kemerlerinin büyüklüğü ağzımın kurummasına neden oldu.

"Komşunuz Sailor Rose'u tanıyor musunuz?" diye sordu kel olan.

"Elbette tanıyorum. Büyükbabalarımız ve büyükbabalarımız çok iyi arkadaşlardı. Biz büyüdük

birlikte."

"Demek onu iyi tanıyorsun?" Bira Göbeği canlandı.

"Ben öyle demezdim. Biz tanışıyoruz. Neden, bir şey mi oldu?"

Sakin ol. Sakin ol.

"Dün ya da bugün yabancı bir adamın onun posta kutusuna bir cep telefonu bıraktığını gördünüz mü?"

Mümkün olduğunca masum bir tavırla omuz silktim. "Üzgünüm, hayır. Yerel bir hastanede ve vardiyalarım uzun. Dün gece dokuz buçuğa kadar eve gelmedim ve bu geceki vardiyam için uyudum." Sırıttım. "Ne yazık ki bugünlerde çalışmaktan başka bir şey yapacak vaktim yok."

Yaşlı olan gülümsedi. "Ne kadar sıkı çalıştığınızı farkındayım. Seni acil serviste gördüm. Harika bir doktorsun. Getirdiğimiz vakalarda her zaman elinizden gelenin fazlasını yapıyorsunuz."

Gerçek bir takdir beni biraz daha dikleştirdi. "Bunun anlamı çok büyük. Teşekkürler."

Bu iyi mavi yakalı işçinin beni tutuklaması gerçekten berbat olurdu.

Bir süre konuşmadılar. Kalp hızlandı. Sonunda Bira Göbeği, "Bu mahalleye ait olmayan birini görürseniz lütfen bizi arayın" dedi. Bana bir kartvizit uzattı.

Kaşlarımı çatarak aldım. "Denizci iyi mi? Bir şey mi oldu?" "Oh, endişelenecek bir şey yok. İyi günler, Dr. North."

Adımı bildiklerine dair endişelerimi görmezden geldim ve bunun beni hastaneden tanıdıkları için olduğuna kendimi ikna etmek için elimden geleni yaptım. Hatta tutuklamalar ve ihbarlar kötü gittiğinde birkaç memur arkadaşlarının yaralarını sarmıştım.

Adımı kesinlikle bilmiyorlardı çünkü bir telefon almıştım ve umutsuzca genç kızı konuşturmaya çalışan maskeli bir kanunsuz gibi davranmıştım.

"Sen de." Başımı salladım. İçeri çekilerek kapıyı kapattım ve onların arabalarına binip uzaklaşmalarını izledim. Onlar gider gitmez merdivenleri ikiye ikiye çıktım ve yatak odamın penceresine doğru koştum.

Sailor'ın yatak odası , tıpkı birkaç gündür olduğu gibi. Melody'nin odasındaki bir anlık görüntüsü - mobilyalardan arındırılmış ve yeni bir boya ile boyanmıştı - nihayet evi kendisininmiş gibi sahiplenmeye karar verdiğini gösteriyordu.

Bir merdivenin tepesinde dengede durmuş, tavanın köşelerine boya ekliyordu.

Kalp atışlarım biraz sakinleşti.

En azından o iyiydi.

En azından ona yardım etme girişimim geri tepmemiş ve onu daha da kötüleştirmemişti.

Sikeyim.

Bu *iyi* bir şeydi. Harika bir şey. Polisi aramıştı çünkü Zekiydi. Cep telefonunu elimden almalarına izin verdi, bu da benim son derece yanlış bir şey yapmaktan kurtulduğum anlamına .

Bensiz de iyi olacaktı. Kendi kendine iyileşir.

Ne de olsa, kalpten kalbe konuşma konusunda deneyimim olmadığını çoktan kanıtlamıştım.

İlk mesajlarda kimliğimi zar zor gizleyebilmişim.

İlk birkaç mesajda onu ambulanda gördüğümü söyleyerek yalan söylemek zorunda kalmıştım ki aslında bu *tamamen* yalan değildi. Onu ambulanda görmüştüm, sadece hastanede indirilirken, sokakta indirilirken değil.

Ama bu dışında.

Çizgiyi aşmıştım.

Ve şimdi bu hat güçlendirilmişti.

Yardım etme girişimimi tamamen unuttur ve onu rahat bıraktırdım.

* * * * *

"Bu akşam bira içmeye gelmek ister misin?" Colin, üç gün sonra ofisinde öğle yemeği için yirmi dakikalık bir mola verdiğimizde bana bakarak sordu.

Tavuk dürümümü bitirdikten sonra paketini çöpe attım ve maden suyundan bir yudum aldım. "Bu işe yarayabilir. İçeri girmem gerekiyordu ama planlanan ameliyat ."

"Güzel, bu bir randevu." Susamlı biftek salatasını bitirdi ve kabı kapattı. " zamankinden biraz daha bitkin görünüyorsun. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Şişenin kapağını kapatarak başımı salladım. "Hayır."

"Suçlu bir suçlu gibi söyledin."

Sırıttım. "Suçlu mu? Neyden suçluyum?"

"Oh, bilmiyorum. Ateşli küçük komşunu mu gözetliyorsun?"

Şişemi düşürdüm. Neyse ki kapağı ; yoksa çoğunu giyecektim.

Colin bir kahkaha patlattı. "Yorum yok, ha? Sonunda o küçük pis alışkanlığına boyun eğdin. Ona çıkma teklif mi? Tehdidimi hatırlıyor musun? Eğer yapmazsan, senin yerine ben yaparım."

Yanaklarım alev alev yandı. Kızıl saçlı olduğuma hiç o anki kadar lanet etmemiştim. Kız kardeşlerimi süsleyen çillerden uzak durduğum için şanslıydım ve saçlarım çoğu gün kızıl renk paletindeki herhangi bir şey yerine koyu kumral olarak kabul edilebilirdi, ama şu anda doğal ten rengim beni ele veriyordu.

Ben boğulurken Colin gülmeyi bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla tükürüğe boğuldum ve kapıya doğru kaçmayı düşündüm.

"Vay canına, ben... Şaka yapıyorum, Zan. Kalp krizi geçirmene gerek yok." Masasının üzerine eğilmiş, benim iyiliğim için gerçekten endişelenmiş görünüyordu. "İyi misin dostum? Yani, seni daha önce de yaralı görmüştüm ama bu... bu başka bir şey. Bir hastanı falan mı kaybettin?"

İnleyerek gözlüklerimi çıkardım ve masasının üzerine fırlattım. Parmaklarımı yorgun gözlerime gömüp ona bakmayı reddettim. "Sadece... uzun bir hafta oldu, hepsi bu."

"Bugün Salı."

"mi?" Kafamı kaldırmadım. "Sonsuz bir Pazartesi gibi geliyor o zaman." "Neler oluyor? İtiraf et."

Elimi bırakarak gözlerimdeki yıldızları kırıştırdım ve yalan tespitinde usta olan bir arkadaşşıma yalan söylemek için elimden geleni yaptım. "Bir şey olduğu yok."

Telefonum öttü.

Sandalyemde kımıldamadan oturdum, çünkü gelen uyarı bir hasta ya da başka bir iş çağrısı için değil, o sesi bir kişiye atamıştım. Bir daha asla haber alamayacağımı düşündüğüm bir kişiye.

Bir an, okumaya niyetim olmadığına kendimi ikna ettim.

Bir sonraki sefer, arka cebimden telefonumu çıkarmak için el yordamıyla kendimi sandalyemden aşağı attım.

Colin'i görmezden gelerek ekranı kaydırdım ve yeni mesaja tıkladım. LL:

Bir sır, ha?

Tüm vücudum titrerken başparmaklarım ekranı çok hızlı

yumrukluyordu. Başka kimsenin bilmesine gerek yok.

Beni öldürmeyecek misin?

Ben: **Eğer** olsaydım, şimdiye kadar ortaya çıkmaz mıydım?
Ne de olsa beni polise ihbar ettin.

Kahr

etsin!

Siktir

!

Gönderme. Gönderme.

Çok geç.

Polisi aradığımı nereden biliyorsun?

Başımı eğerek kendimi bu bok çukurundan nasıl çıkaracağımı düşündüm. Kim olduğumu itiraf edemezdim. Eğer sırrı olmamı isteseydi, onun lanet sırrı olurdu. Ama onu evimden normal, yasal ya da kabul edilebilir olandan çok daha sık izlediğimi de itiraf edemezdim.

LL: Gecikmeniz bir yalan bulmaya çalışmanızdan mı yoksa gerçeği itiraf etmenizden mi kaynaklanıyor?

Lanet olsun, bu kız.

Bu benim için çok ama çok kötü bitecekti.

Korkunç derecede zeki ve neredeyse Colin kadar anlayışlıydı. Ve onun yanında kendimi ne kadar iyi tuttuğuma bakın.

Hayatımın en büyük hatalarından birini yaparken altından omurgama doğru ter akıyordu.

Evinde bir kamera var.

"Sen *ne*?" Colin çığlık atarak telefonumu elimden kaptı ve mesaj dizisinde gezinmeye başladı.

Ah, Tanrım.

Üzerime doğru geldiğini nasıl fark etmedim? Onun evinde kameram olduğunu söylememe ne sebep oldu?

Ne yapıyorum ben? !!!!!

Tek bir mesajla, ona cep telefonu hediye eden ürkütücü bir aptaldan, tam anlamıyla evini istila eden bir sapığa dönüşmüştüm.

Colin'in yüzü bembeyaz oldu. Ekranaya bakarken koyu kahverengi saçları alnına döküldü. "Bu da ne böyle, Zan? Ne-"

"Geri ver onu." Ayağa fırlayarak telefonu elinden kaptım. En iyi arkadaşıma deli olmadığıma ikna etmekten se Denizci'nin cevabını okumak için yanıp tutuşımdan nefret ediyordum.

İşte burada yine polisi arıyorum.

Bekle!

"Zander... konuşmaya başlamalısın. Aksi takdirde-"

"Bana iki saniye ver."

Bir cevap yazarak, evrendeki tüm tanrılara, uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvetmediğimi umdum.

Ben: Evinin dışını kastetmiştim. Evinin *dışında* bir kameram var.

Teknik olarak yalan değil.

LL: Ve bunun uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Nesin sen? eşit sapık mı?

Hayır. Sana söyledim. Seni asla incitmeyeceğim. Senden asla faydalanmayacağım.

Onun yerine beni izle.

"Zander... konuş benimle. Hemen şimdi." Colin kollarını kavuşturdu. Kafamı kaldırmaya zahmet etmedim.

Ben: Güvende emin için kullanıyorum. Hepsi bu kadar.

Cevap vermedi.

Tabii ki cevap vermedi.

Bekledike nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Telefon sessiz kaldı, derin bir nefes aldım ve Colin'in yüzüne döndüm.

Beklendiği gibi, gözleri akıl sağlığım için korkuyla parlarken, öfke sanki beni yumruklayacakmış gibi kollarından aşağıya doğru dalgalanıyordu. "Söyle bana. Hemen şimdi. Ne yapıyorsun?"

Bu yüzden kendimi hiç ortaya koymadım. Bu yüzden neşterler ve ameliyatlara başkalarına yardım etmeye odaklandım. Ders kitaplarına ve tekrar ve çalışma yoluyla öğrendiğim şeylere bağlı kaldığımda daha iyiydim. Senaryonun dışına çıktığım an, her şeyi berbat ettim.

Büyükannem her zaman çok düşüncesiz, çok hevesli olduğumu söylerdi. Ne zaman hasta bir kuşa yardım çalışsam ya da okuldan bir arkadaşına arka bahçede ilaç vermeye kalkışsam, her seferinde işleri daha da kötüleştirdim.

Ve bu daha da kötüye gidemez.

"Üç saniyen var, yoksa seni istemediğin psikiyatri koğuşuna yatıracağım."

Sandalyeme geri çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım ve onun yanında her zaman yaptığım şeyi yaptım. Gerçeği ağzımdan kaçırdım çünkü o her zaman bir yalan duyardı.

"Bir hafta kadar önce evimin güvenlik kameralarını Sailor'ın evine bakacak şekilde ayarladım. Durumu iyi değil. Arkadaşıyla konuşmuyor ve başka bir desteği de yok. Bir gece onu bahçede ağlarken gördüm ve... ona konuşabileceği birini vermek gibi aptalca bir karar aldım."

Gerginliği yavaş yavaş azaldı. Masasının arkasına geçip oturdu ve saati beş yüz dolar isteyen bir psikiyatrist gibi çenesini ellerinin arasına aldı. "Devam et."

"Bir psikologla konuşmuyor - ya da en azından benim bir psikologla. İnsanların tür şeyleri yabancılarla konuşmasının daha kolay olduğunu söylediklerini biliyorum. Sevdiklerinden daha çok. Tarafsızlık, tüm bu karışık düşünceleri dile getirmeye yardımcı olur. Ben de onun için o kişi olmaya çalıştım."

"Tamam... kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Elini bıraktı. "Başka bir şey var mı?"

"Polisi aradı."

Nefesini içine çekti. "Sen olduğunu biliyor muydu?" "Hayır... ama kapımı çaldılar-"

"Tanrım, Zan-"

"Ama sadece posta kutusuna telefon bırakan adamı görüp görmediğimi sormak için. Dikkatliydim. O zamandan beri bana mesaj atmadığı için teslim ettiğini düşünmüştüm ama meğer... telefonu saklıyormuş." Ve bu yüzden göğsümün seğirmesinden nefret ediyordum. "Onu nakit parayla aldım ve-"

"Ve ona mesaj atmak için kendi telefon numaranı kullanıyorsun. Hiç film izlemiyor musun? Seni bu şekilde takip edebilirler."

Bu kadar o

zaman.

Boku yedim.

"Oh." Başım aşağı eğildi.

"Sana yalan söylemeyeceğim, Zan. Bu iş çok ama çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilir."

"Zaten kötü."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Öyle sayılır." Dudakları büzüldü. "Ama bunu doğru nedenlerle yaptın. Ve aslında seninle gurur duyuyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, uzun zamandır kendini işine hapsedmişsin. Hiç böyle senaryo dışı bir şey yapmamıştın. Ne yaptığını anlıyorum. Kendini dağınıklıktan korumak için işini kullanıyorsun, ama sana söylemekten nefret ediyorum dostum, bu ona önerdiğim gibi bir içki içmeye çıkma teklifinden çok daha dağınık."

İçimden zoraki bir kıkırdama yükseldi. "Evet, biliyorum."

"Acaba telefonu neden polise vermedi?" "Hiçbir fikrim yok."

"Eğer bunu yaparsa ve numaranı takip ederlerse, muhtemelen işini kaybedersin." "Bunu ben de biliyorum."

"Şimdi dursan bile, zaten boyundan büyük işlere kalkışmışsın demektir."

"Biliyorum. Bekle." Sertleştim. "Şimdi durursam? Bana tüm teması derhal kesmemi söylemen gerekmez mi?"

Bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor, düşüncelerle çalkalanıyordu.

"Söyle bana neden

bunu yapıyorsun. Siz bir doktor olduğunuz ve o da komşunuzun çürük torunu olduğu için mi kendinizi ondan sorumlu hissediyorsunuz? Ya da..."

Sormak istemedim. "Yoksa?"

"Belki de bu kızdan gerçekten *hoşlandığın* gerçeğine uyanıyor musun? Ondan yıllardır hoşlanıyorsun. Büyükannen sana bunu söylediği için değil, ona her baktığında belli bir duyguya kapıldığın için."

"Ne tür bir duygu?"

"Eğer tarif etmek zorunda kalırsam, o zaman o değildir."

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" Kollarımı kavuşturdum. "Senden hiç şu anda hoşlandığım kadar hoşlanmamıştım."

Kıkırdadı. "Soruya cevap ver."

"Yoksa ne olur? Hâlâ beni deli gömleği giydirmekle mi tehdit ediyorsun?" "Hayır, sana yardım edip etmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

"Bana yardım eder misin?" Ayağa fırladım. "Ciddi olamazsın. Telefonumu nehre atmalı ve bana kariyerimi mahvetmeyi bırakmamı söylemelisin."

O da ayağa kalktı. Bana doğru ilerleyerek omzuma vurdu. "Belki de kariyerini mahvetmeyeceksin. Belki de bu senin bir hayata sahip olmaya çalışmandır. Sonunda."

"Neredeyse ölmek üzere olan savunmasız bir kızı takip ederek." "Hey, kimse mükemmel değildir."

"Bu bir şaka değil, Col."

Ciddileşti. "Hayır, öyle değil. İşin kontrolden çıkıp ciddi yasal sorunlara yol açabileceği konusunda sana yalan söylemeyeceğim ama..." İç çekti. "Ama eğer onun iyileşmesini gerçekten istiyorsan ve başka kimsesi yoksa, o zaman... sana ihtiyacı var. Ve açıkçası senin de ona ihtiyacın var. Yani ben . Arkanı kollarım. Bu işi berbat etmemen için sana yardım edeceğim ama yardımımın bir zaman sınırı var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, iyileşme sürecini atlatmak için tarafsız birine ihtiyacı varmış gibi görüldüğüne katılıyorum ama kendini yeniden bulmaya başladığı anda bunu ona söylemelisin. Tamam mı? Perdenin arkasındakinin sen olduğu konusunda dürüst olmalısın. Kim bilir, belki de o zamana kadar sana deliler gibi aşık olur ve bunun çok sevimli olduğunu düşünür."

"Ya da benden o kadar nefret eder ki Avustralya'ya taşınmak zorunda kalırım." "Bu büyük bir olasılık."

İnledim. "Kahretsin, bu bir felaket."

"Flört dünyasına hoş geldin dostum." Yanağımı okşayarak kapıya doğru yöneldi. "Gitmem gerekiyor. Bir hasta bekliyor. Ama bu konuşma daha bitmedi. Akşam bira için görüşürüz. Sakın geç kalma."

Denizci

Yıldızlar Konuşmaz

YALAN SÖYLEDİM.

Polise.

Lily.

Jim çitin karşısında.

Ben bile.

Polis ifademi almaya geldiğinde telefonu yok ettiğim yalanını söyledim.

Lily'ye test için götürdükleri yalanını söyledim.

Dün gece gülleri budarken her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda Jim'e yalan söyledim.

Hepsi yalanlarımı satın almıştı ama ben kendime söylediklerimi satın alamıyordum.

Üç gece boyunca yatakta yattım ve kendimi bana telefonu veren çılgın adama bir daha asla cevap vermeyeceğime ikna ettim. Elime bir cep telefonu tutuşturup onun benim küçük sırrım olabileceğini söylemek kabul edilebilir bir şey değildi. Bu yanlıştı. Çok, çok yanlıştı.

Ve yine de...

Ne zaman gecenin köründe uyansam, tek başıma yatak odamın köşesine kıvrılsam, ön kapıda bir anahtar duyduğumdan o kadar emindim ki, Milton Başladığı işi bitirmek için geri dönmüştü; tek yapmam gereken o küçük siyah telefona bakmaktı ve ben de kalkıp ışıkları açmadan tüm kapıları kontrol edecek gücü kendimde bulacaktım.

İlk gece tüm dolapları açarken ve her kapının arkasını kontrol ederken yanıma aldım. Resim yaparken onu cebimde tuttum ve saatlerce ona , uyuyamadım.

Bir daha mesaj atmadı.

Ve yapmadığı gerçeği yavaş yavaş rahatlamadan hayal kırıklığına dönüştü. Hayatıma giren oydu.

beni korkutan tek kişi oydu. Ama aynı zamanda mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey yapmıştı. Gölgelele biraz olsun dağıtmıştı ve artık kendimi o kadar boğulmuş hissetmiyordum.

Beni izliyor.

Kanepeye çökmüş, hâlâ değıştirmem gereken eski kare televizyona bakıyordum. Nana, *Topraktan Ruha* işine fayda sağlamadığı sürece hiçbir zaman teknolojiden yana olmamıştı. TV'sini düz ekrana yükseltti.

Çoğu şeyi tabletimden izliyordum, bu yüzden devasa eski kutu köşede titriyordu, bulanık ve karlı, oturma odasında ışık dansı yapıyordu.

Mesaj dizisinde gezinirken, beni izliyor olmasından neden gerektiğı kadar rahatsız olmadığımı anlamaya çalıştım. Onu tanımiyordum. Milton kadar tehlikeli olabilirdi... hatta daha da kötüsü.

Peki neden tehdit altında hissetmek yerine korunduğumu hissettim?

Neden bir kamera bulmak için bahçemin tüm kuytularını aradım - onu çıkarmak için değıl - ama yalan söylemediğinden emin olmak için?

Bu çok saçma. Sen . Bu saçmalığı hemen kes.

Son mesajı ekranda parladı.

X: Güvende emin için kullanıyorum. Hepsi bu kadar.

Kaç kez okuduğumun sayısını unutmuşum. Her seferinde, kendimi ihlal edilmiş hissetmenin ilk anlaşılabilir tepkisini kaybederken, anlaşılmaz bir güvenlik hissine doğru ilerlerken buldum.

Ekrana dokunarak klavyenin sağladım ve başparmağımı yerinde tuttum.

Sakın buna cüret etme.

İçimi çektim ve kamburumu çıkardım.

Hayır, gerçekten yapmamalıyım.

Saate baktım, gece iki olmuştu ve ben hala yatakta değıldim diye irkildim, yetişkinlerin yapacağını yaptım ve ekranı kapattım. Kendimi toparlayarak yalınayak merdivenlere doğru yürüdüm.

Kendimle gurur duyuyordum.

Ona mesaj atma isteğimi bir gece daha erteledim.

Birkaç gün sonra bu his geçecekti. Telefonu atabilirdim ve hayat normal şekilde devam ederdi.

Ama normal şu an berbat.

Dışlerimi sıkarak yönümü değiştirdim.

Milton'ın neredeyse bana tecavüz ettiği halının üzerine bastım.

Yatağa girme düşüncesi - onunla paylaştığım oda yerine yeni boyanmış bir yatak odasında yerde bir şilte üzerinde olsa bile - davetkâr değildi.

Uyuyamayacağımı biliyordum.

Milton'ın fısıltıları zihnimin kenarlarında dolaşıyordu. Boğazım hâlâ gıdıklanıyordu ve sonuncusundan bu kadar kısa süre sonra başka bir kâbus görmek istemiyordum.

Akşamı boşa geçirmek yerine, arka kapıdan geçip güverteden indim ve çimlerin üzerine .

Orada bağdaş kurdum ve yıldızları seyre daldım. Yeşilliklerdeki parlayan peri ışıkları, yapraklar ve ta yapraklar üzerinde parıldayan, dünyaya bağlı göksel toplar gibi hareket ediyordu. Köşede karatavuklar için yapılmış yin-yang fıskiyesi tembel tembel şırıldıyor, birkaç ev ötede bir köpek gece geç saatte işedikten sonra içeri alınmak için sızlanıyordu.

Ben

güvende

yim.

Ben

iyiyim.

Peki neden birdenbire gözlerim ağrımaya ve gözyaşlarım kontrolüm dışında akmaya başladı?

Yıldızlara bakıp karmaşayı çözmeleri ve düzeltmeleri için yalvarırken neden çenemden damlıyorlardı? Günün büyük bölümünde iyileşiyormuşum gibi . Ama gecenin bu saatinde, bu kadar dürüstken... yapamazdım.

Yüzümü ellerime gömdüm, teslim oldum ve söyleyecek söz bulamadığım şeyler için ağladım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Ay Savaşçısı tişörtüm ve gece şortumla titremeye başlamıştım. İçeri girip sıcacık battaniyelerin altına girmem gerekiyordu ama... hareket etmek istemiyordum.

Belki de burada çiçeklerin ve böceklerin arasında uyumalıyım.

Belki bana göz kulak olurlar ve-

Telefonum sessizce çaldı.

Hayır, benim
telefonum değil.
Onun telefonu.

X: Ay ışığında ağlamandan nefret ediyorum.

Bir an için tek yapabildiğim kelimelere aval aval
bakmak oldu. Başımı , gözlerim gölgeler arasında
geziniyordu. *Şu anda beni izliyor.*
Başka bir mesaj titreşti.

X: Seni ağlatan her kimse bir daha asla sana dokunmayacak. Sana söz
veriyorum.

Korkum dehşete dönüştü. Dizlerimin üzerine çökerek ayağa fırlamak
istedim ama üçüncü bir mesaj daha geldi.

X: Ben sadece seni güvende tutmak için izliyorum. Sana asla
yaklaşmayacağım.

Seni asla incitmeyeceğim. Beni asla görmeyeceksin ya da benimle rol
yapmak zorunda kalmayacaksın. Ben sadece buradayım...
seninleyim.

Taze gözyaşları görüşümü camlaştırdı.

Telefonu kucaklayarak çimenlerin üzerine geri çöktüm. İçimdeki tüm
aniden, *çılğınca* bir rahatlamaya dönüştü. Bu, hiçbir anlam ifade etmeyen ve
akıl sağlığımdan endişe etmeme neden olan en tatlı, en keskin rahatlamaydı.

Başparmaklarım ekranı okşadı. Cevap vermek istedim ama ne diyeceğimi
bilemedim. Neden beni korumayı seçtiğini bilmek istiyordum ama bunu yapıp
yapamayacağımı bilmiyordum.
cevap gibi.

Yorgunluk üzerime çökerken çenem aşağı eğildi.

Dördüncü bir mesaj titreşti, sanki isteksizliğimi, hevesimi... kafa
karışıklığımı hissetmiş gibiydi.

X: Yıldızlar yerine benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Onların aksine
ben cevap .

Ağır bir şekilde iç çekerek, şaşkınlıkla cevap verdim.

Ben: ? Beni nasıl görebiliyorsun?

Asıl bilmek istediğim ne yakın olduğu ve ne kadar tehlikede olduğumdu. Bir kez daha, duydu ve bana tam olarak duymam gereken şeyi gönderdi.

X: Eve kaçarsan sana ulaşamayacağım kadar uzaktayım, ama sana zarar vermeye çalışırlarsa kimsenin sana ulaşmasını engelleyecek kadar yakıным.

Beni kameradan mı izliyorsun?

Öyleydim. Ama şu anda... hayır.

Ayağa kalkarak çiçeklerin, otların ve meyve ağaçlarının oluşturduğu cümbüşün etrafında yavaşça yürüdüm. Her oyuk ve dallarla dolu köşe boş görünüyordu ama nereye gitsem onun gözlerini üzerimde hissediyordum.

Bahçede tam bir tur atarken bana mesaj göndermedi. Ben çimenlerin ortasında bağdaş kurup oturmaya devam ederken o sessiz kaldı. Fakat Derin bir nefes alıp ne kadar aptalca, çılgınca ve yanlış olursa olsun bunu kabullenmeyi seçtiğim anda telefonum sessizce çaldı.

X: Sana asla elimi sürmeyeceğime güvenmeni sağlamak için ne söyleyebilirim?

Milton'ın beni tekmelediği dizimdeki sızıyı ovuşturarak cevap verdim: Bana kim olduğunu söyleyebilir misin?

X: Ama bu ulaşmaya çalıştığım amacı boşa çıkarır. Ben: Peki

neyi başarmaya çalışıyorsun?

Gerçekten mi?

Ben: Her zaman. Aslında, eğer seninle konuşacaksam -daha iyi bir yargı ve akıl sağlığına rağmen- o zaman bana göndereceğin her mesaj

gerçeklerden başka bir şey söylemem. Eğer bana yalan söylersen, telefonu polise bırakırım ve seninle onlar ilgilenir.

X: Bunu onları son aradığında da yapabilirdin. Neden yapmadın?

Ben: Gerçekten mi?

X: Gerçek iki yönlüdür. Soru şu ki, yeterince cesur musun?

Alt dudağımı çiğneyerek aya baktım. Tanrım, bu beni neden bu kadar görülmüş, bu kadar savunmasız, bu kadar... parçalanmış hissettiriyordu?

O bir hayaletten başka bir şey değildi.

Nana ve Pops beni terk ettikten sonra hayaletlerle konuşmaktan payıma düşeni yaptım. Sık sık cevap vermelerini diledim.

Biraz daha uzun oturarak yazdım: **Polise telefonu vermedim çünkü**

Yüzü olmayan, isimsiz bir yabancıyla yaşam bağına sahip olmanın verdiği garip rahatlığı açıklayabilecek kelimeler ararken tekrar aya baktım. Benim için tamamen insan değildi. Koruyucu bir melek ya da koruyucu bir savaşçı olabilirdi. Bedenimi, evimi ve güvenimi teslim ettiğim bir adamın merhametine kaldıktan sonra zihnimin enkazında - X her kimse... o *daha fazlasıydı*.

Bana asla yaklaşmamak, beni asla incitmemek gibi kendi kurallarına uyduğu sürece, Milton'ın şimdiye kadar olduğundan on kat daha iyi bir adamdı. Telefonum çaldı.

X: Eğer yanlış bir şey söylediysem, beni affet. Senden bana en derin, en karanlık korkularını anlatmanı istemiyorum, sadece... Gerçekten bilmiyorum. Sadece yardım etmek istiyorum.

Göndermediğim cümleyi sildim ve yazdım: Etrafta acı içinde gördüğünüz herkese yardım mı ediyorsunuz?

X: Asla yalan söylemeyeceğime yemin ettiğim için cevabım kulağa kendini beğenmiş ve pişmanlık dolu gelecek. Ama evet. Evet, . Ya da en azından .

Ben: Neden?

X: Çünkü hepimizin zaman zaman yardıma ihtiyacı oluyor.

Ben: Sen kimsin?

X: Yeni kural. Artık kim olduğumu, adımı ya da diğer kişisel bilgilerimi sormak yok.

Ben: Neden? Beni öldürmeye geldiğinde sokakta seni tanımayayım diye mi?

X: İşte yine cinayet işliyorsun.

Beni suçlayabilir misin? Kimse sana neden mesaj attığımı anlamayacak. Herkes şansım varken bu telefonu polise teslim etmediğim için psikotik bir kriz geçirdiğimi düşünecek.

X: Ve soruma geri dönüyoruz. Neden ?

Klavyeye baktım. Alt
dudağımı çiğnedim.

Ben ayın altında bir su birikintisinin içinde otururken peri ışıkları
titriyordu.

Sadece Milton beni incittiğinden beri değil, çocukluğumun büyük bir bölümünde itmek ve görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım mutlak dürüstlük. Elbette, her türlü fiziksel ihtiyacımın karşılandığı iyi bir terbiye almıştım ama ailem duygusal ihtiyaçların karşılanması konusunda pek bilgili değildi.

Nana beni bu şekilde besleyen tek kişiydi.

Ama onunla bile, açık sözlü, senaryosuz, Tanrı'ya karşı dürüst
Biriyle *acımasız* bir konuşma mı?

Tekrar ekranıma bakarak, talep ettiği tüm gerçekleri yazmaya başladım.
Çünkü bunu yapıyorsak anlaşma buydu ve... kendimi sansürlemek zorunda olmamak hoşuma gidiyordu. İkinci bir tahminde bulunmama, rol yapmama ya da endişelenmeme gerek yoktu. Kendimin en çığ, en gerçek versiyonu olabilirdim ve eğer
Beğendiysen ne olmuş?

O benim için hiç kimse.

: Neden yapmadım? Sanırım senin sırrım olman fikri hoşuma gittiği için. Daha önce hiç tanışmadığım ve asla istemediğim biri. Kötü şeyler yapan ama umarım doğru nedenlerle yapan biri. Sabahın üçünde herkes yataktayken oturup onu izleyecek kadar bir yabancıyı önemseyen biri.

O kadar çabuk cevap vermedi. Ama bekledim ve güvendim ve sonunda telefonum yeni bir mesajla cıvıladı.

X: Seninle konuşarak ne elde etmeyi umduğumu sormuştun? Sana baktığımda ne yaptığımı görmeni istiyorum. Ağlamak yerine gülümsemeni istiyorum. Ve o morlukları sana kim yaptıysa ağzını burnunu kırmak istiyorum.

Midem alt üst oldu.

X: Şiddet yanlısı olduğumdan ya da sana zarar vereceğimden değil. **Bunu söylememeliydim.**

Yanaklarımda kuruyan gözyaşlarımı sildim ve yarım bir gülümsemeye zorladım. **Ben:** Keşke sen de onun canına okuyabilseydin.

X: Gerçek mi?

Ben: Az önce , değil mi?

X: Az önce sana asla yaklaşmayacağımı ve adımı asla bilmeyeceğini söylediğimi biliyorum, ama gerçekten bilmek istiyorum. Seni asla şahsen görmeyeceğime dair verdiğim sözün beni çıldırtacağını şimdiden söyleyebilirim.

Eski benle ilgili en ufak bir his bile canlanırken zoraki gülümsemem sahiciye dönüştü.

Ben: Bana yaklaşırsan bir daha kimseye yardım edemeyeceğinden emin olurum.

X: Beni uzak tutmak için daha iyi sözler söyleyemezdin.

Güzel. Onları hatırla.

X: Bana bir isim ver.

Ben: Ne? Sanki bana tek bir harf verdin? X bir isim değil.

Alacağın tek şey bu. ama... Seni aramak için bir şeye ihtiyacım var. Seç birini. Herhangi bir şey.

Gökyüzüne bakarken zihnim karardı. Gözlerim Alexander'ın çatı çizgisine kaydı. Pencerelerinde ışık yoktu. Uyanık olduğuna dair bir işaret yoktu, Jim, Josephine ya da Ember Drive'daki diğer komşulardan herhangi biri de.

Yapayalnızdım ama uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyordum.

Ona nasıl bir isim vereceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Yaptığımız şey gerçek olmadığı için gerçek adımı kullanmak istemedim. O cep telefonu kullanabilen bir hayaletti ve ben de diğer taraftan izlediği bir insandım.

Bu fikri sevdim.

Bahçenin etrafındaki çiçeklere bakarak isimleri denedim. Orkide, Şakayık, Papatya veya Lavanta.

Hayır.

Hercai menekşe tarlasını takip ederken, bakışlarım üç çite takıldı Her zaman gevşek duran ve bu bahçeden yan taraftaki North'lara bir geçiş yolu sunan çitler.

Bir anı patladı. Tamamen unuttuğum bir an.

Mythical'daki tek boynuzlu atımın yelesine dikkatlice mor ekleyerek Yaratıklar boyama kitabı, genç bir çocuk çitlerin arasından sıyrılırken nefesim kesildi.

"Oi!" Çimlerin üzerinde yüzüstü yattığım yerden doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

Alexander yanakları kızarıırken siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Ah, sensin demek. Ziyarete geldiğinizi bilmiyordum." Burnu kırıştı. "Nasıl?"

Kaç yıl oldu, hâlâ ot gibi görünüyorsun." "Sen kime ot diyorsun?"

"Vay be, hiç zeki değilmişsin." Sırıttı. "Kız kardeşlerimle iyi anlaşırdın." Ofladım ve kollarımı kavuşturdum, kalemim yan tarafıma saplandı.

"Gizlice ne yapıyorsun?"

"Kurabiye kokusu aldım." Bana sırtarak baktı ve sanki büyükannesi ve büyükbabası hem bu evin hem de yan evin sahibiymiş gibi doğruca arka güverteye yürüdü. "Melody birkaç tane çalmama aldırılmaz."

"Benim. Onlar benim. Onları benim için pişirdi!" Ayağa fırladım ve önüne atıldım. "Git başımdan."

Bana çarpmamak için topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken kaşlarını çattı ve sol saç örgümü çekiştirdi. "Yoldan çekil, Lori."

"Lori?" Elini saçlarımdan çekerken çenem daha da yukarı kalktı. "Benim adım Sailor. Lori değil." İyi bir önlem için ayağımı yere vurdum.

"Hayır, öyle değil. Rory'nin sana sürekli Lori dediğini duyuyorum.

"Küçük Lor diyor, seni dingil, ve bana böyle seslenmesine izin verilen tek kişi o."

Bir kahkaha patlattı. "Dingbat?" Bir kıkırdamayla savaştım. "Sana yakışıyor."

"Evet, şey. Lori sana daha çok yakışıyor. Şimdi yolumdan çekil Lori, çalmam gereken kurabiyeler var."

Başımı salladığımda geçmiş yok oldu. Bunu nasıl hatırlamamışım? Komşu çocukla kaç tane başka etkileşimim olmuştu ve unuttun mu? Ve neden göğsüm biraz fazla sıkılmıştı çünkü artık Milton'ın yumruğunu ya da bacaklarımın arasında gezinen ellerinin dehşetini hissetmeden Alexander'ı düşünemiyordum bile.

"Ben yokken komşuyu kaç kere siktin?"

-"

Sertçe yutkunarak Milton'ın tıslamasını bir kenara ittim ve yazmaya başladım: Lori. Beni ara.

Lori.

Sanki düşüncelerime dalmamı izliyormuş, sabırla bekliyormuş ve beni karanlıktaki canavarlardan koruyormuş gibi hızlıca cevap verdi.

X: Lori ismini her zaman sevmişimdir.

Esnedim ve sırtüstü uzandım, çok ama çok uzun zamandır ilk kez uykulu ve halsiz hissediyordum. Eve gidip normal bir insan gibi yatağına girmeliydim. Ama ılık akşam, yumuşak çimenler ve parıldayan yıldızlar kâbusları uzak tutmaya söz vermişti. Titremelerim bile sanki başka şeylerden titriyormuşum gibi azaldı.

Beni daha ne kadar izleyeceksin?

X: İçeri girmelisin.

Ben: Ne ?

X: İstersen bütün gece.

Yan dönerek cevap yazmaya başladım. Tam da duymak istediğim şeyi söylediğı için ona teşekkür edecektim ama uyku bastırdı, telefon parmaklarımın arasından kaydđ ve kurabiyeler, tek boynuzlu atlar ve beni uzaktan izleyen koruyucu hayaletlerle dolu rüyalara daldım.

Zander

Acı Takma Adlar

Uyuduğundan emin olana kadar bekledim. Ta ki bacakları kıpırdayıp vücudu çimenlerin üzerinde gevşeyene kadar. Ancak o zaman onu izlediğim yatak odamdan sıvıştım, kanepemden gri sherpa battaniyeyi aldım (uzun bir ameliyattan sonra bayıldığımda işe yarıyordu) ve ön kapıdan sıvıştım.

Neden sokakta battaniye taşırken görülemeyeceğimi, neden neredeyse sabahın dördünde kapısından gizlice giremeyeceğimi ve neden Zander North olarak onun yanına yaklaşamayacağımı anlamadan önce evine giden yolu yarılardım.

Sikeyim.

Telefonum siyah pijama cebimde binlerce kilo ağırlığındaydı. İkinci konuşmamızda artık bunun benim için kötü sonuçlanacağından korkmuyordum, biliyordum.

Bir erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiği ifadesi bazılarında işe yarayabilir, ama benim için? Kalbime giden yol umursamama izin vermektir. Hayatını ellerime bırakacak kadar bana güvenmek. Ve bu gece bunu yaptı.

Dışarıda uyumaya gitmişti.

Ona göz kulak olacağıma güvenmişti. Kendisini çürükler içinde bırakan kişi de dahil olmak üzere, diğer tüm erkeklere karşı onu koruması için karanlık iletişim araçlarına sahip bir yabancıya güvenmişti.

Sadece başım belada değildi, boku yemiştim.

Büyükannem her zaman hızlı ve sert düştüğümü söylerdi. Bana yaralı bir şey verin ve onu tekrar iyileştirmeyi tamamen saplantı haline getireyim.

Uyanık olduğum her anı, her kuruşu ve çabayı buna adardım ve eğer yardım etmeye çalıştığım yaratık ölürse? Tanrım, bu beni mahvetti.

Bunu ona telefonu vermeden önce hatırlamalıyım.

Bir hayat kurtaracak kadar iyi olmadığım da gençliğimde yaşadığım tüm kalp kırıklıklarını hatırlamalıyım.

Zaten kötü olan durumu daha da kötüleştirmek için ona Lori dememi istedi.

Ona yanlışlıkla verdiğim bir isim.

Ziyarete geldiği nadir zamanlarda kullandığım bir isim, içten içe onu etkilemesinden hoşlanıyordum.

Bu berbat bir fikirdi.

İşsiz bir aptal gibi bütün gece onu izlemeyi kabul etmişim. En azından yarın çalışmıyordum ama de... nasıl bir aptal çalılıkların arasında durup bir kızın güvenli bir şekilde kilit altında olması gerekirken çimenlerin üzerinde uyumasını izlemeyi kabul eder?

Bana cevap vermesine sebep olan neydi? Neden sağduyulu davranıp bana uçurumdan atlamamı ya da kendine bir silah almamı söylememiştii?

Battaniyeye sarılarak garajımın yan kapısına doğru ilerledim ve içeri girdim. Işığı açmaya cesaret edemedim ve Harley'ime her bindiğimde kullandığım eski motosiklet atkısını bulmak için telefonumun fenerini kullandım.

Şık makine kanvas örtüsünün altında, düzgünce düzenlenmiş alet ve kesilmiş parçalardan oluşan rafların ortasında kederli şekilde duruyordu. Makineyi satın almışım.

Mezun olduğum gün motosiklete bindim. Yarı cesaret, yarı isyandı.

Hayatımı kurtarılmaya ihtiyacı olan herkesi kurtarmaya adanmışım ama bu ağırlığı? Sorumluluğun altında eziliyordum. Beni kendi hayatımın sınırlarını test etmeme neden olan kayalık bir bölgeye sürükledi. Ameliyatta geçen uzun bir günün ya da bir hastayı kaybettiğim korkunç bir öğleden sonranın ardından, bisikletimi devirip pervasız bir aptal gibi zum yapmak, uyanık hayatımdaki aşırı muhafazakâr, aşırı güvenli doktora karşı mükemmel bir panzehirdi.

Motosikletin kapağını kaldırarak parmaklarımı krom gidonun üzerinde gezdirdim ve zengin metal ve yağ kokusunu içime çektim.

Üç yıldan fazladır binmemişim.

Çoğu gün hastaneden eve döndüğümde yorgunluktan doğru dürüst göremiyordum. Ayrıca kadar çok motosiklet kazası görmüştüm ki, içimdeki kamikaze pislik bugünlerde güvenli bir Chrysler kullanmaktan oldukça memnundu.

Ama uzun zamandır ilk kez, gece boyunca uçma dürtüsü özgürlük için acı çekmeme neden oldu. Bir hayata sahip olma, hatalar yapma ve insan olarak binlerce insanı hayal kırıklığına uğratmama özgürlüğü.

Lanet olsun, yeter artık.

Derin bir nefes çekerek kaskımı ve yarım yünümü en son yerleştirdiğim yerde beklerken buldum. Siyah malzemenin üzerindeki kafatası çenesinin beyaz izi fenerimin ışığında biraz hortlak gibi görünüyordu. Uyanırsa muhtemelen onu taşlaştıracaktı.

Hiç yoktan iyidir.

Kumaşı başımın üzerine iterek gözlerimin hemen altını kapatana kadar çektim, sonra battaniyeyi yumrukladım ve arka bahçelerimizin arasındaki parmaklıkların arasından gizlice geçtim.

Biraz gıcırdadılar ama Sailor hareket etmedi.

Basamaklı taşların ve yaylı çimlerin üzerinden sürünerek geçerken hiç kıpırdamadı. Battaniyeyi üzerine örttüğümde biraz mırıldandı, sonra batı köşesindeki küçük pagodadaki okuma koltuğundan bir minder çalıp başının altına sıkıştırdığımda iç çekti.

Burada olmamalıydım. Ona yaklaşmama yeminimi bozmamalıydım. Ama elimde değildi.

Gözlerinin altındaki gölgeler yorgunluğunu anlatıyordu.

Yüzündeki keder.

Bu kadar zor bayılmak için kaç uykusuz gece geçirmişti? Onu ayakta tutan anılar mıydı yoksa kabuslar mı?

Bir dahaki sefere bana X olarak mesaj attığında ona sormak için aklıma bir not aldım.

Bir dahaki sefere mi?

Ellerimi birleştirdim ve gölgelere geri döndüm.

Kendini duyuyor musun?

Bir dahaki sefer *olmamalı*. Bu sefer yeterince tehlikeliydi. Durmam gerektiğini biliyordum.

Yarın onun evine gidip, ona bir şey olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum.

Başından beri. Her zaman dürüst olacağımı söylerken yalan söylediğimi itiraf etmem gerekiyordu. Bana X gibi çok kişisel bir şey izin veremezdim çünkü ben olduğumu öğrendiğinde hissedeceği ihanet felaket olurdu.

Kahretsin, bu bir karmaşa.

Göğsüm çok daralmış ve sinirlerim çok gerilmiş bir halde, uyanırsa hemen kaçabilmek için parmaklıkların yanına gittim.

Yıldızlar yavaşça kaybolup gökyüzü tembelce aydınlanırken ve şafak yeni bir gün getirirken durduğum yer orasıydı.

* * * * *

Lori: Kaç ?

İki gün sonra uzun bir ameliyat sabahından sonra nihayet telefonumu kontrol edecek zamanım beni bekleyen mesaja sııttım.

Penceremden ona her baktığımda suçluluk duygumun artmasına izin veriyor ve kendimle tartışıyordum. En azından ona mesaj atmanın cazibesine kapılmayacak kadar kendimi kontrol edebilmişim.

Hala her konuştuğumuzda ona ihanet ettiğim gerçeğinden kurtulamıyordum.

On

u. Ama kendime hapisten bedava çıkma kartı da vermişim. *O bana* mesaj atarsa ben de ona mesaj atabilirdim.

Eğer o zaman bana ulaşıyaydı - benim çarpık mantığıma göre - beni X olarak kabul ederdi.

ve Zander, o bile.

Ayrıca, ona göz kulak söyledim, bu yüzden bana ihtiyacı olursa diye ona bir cevap borçluydum.

Diğer kuralını hatırlıyor musun?

Sandalyemde biraz çöktüm.

Kurallarla aram daha iyi olduğu için kendime sıkı bir sözleşme hazırlamışım.

O bana mesaj attığında ben de ona mesaj atabiliyordum ama kışkırtamıyordum. Ve bunu bir ay boyunca sürdürmeme izin verildi. Bir ay sonra, eğer iyileşmezse, bu benim bir danışman olarak berbat olduğumu ve bir profesyonele görünmesi gerektiğini kanıtlıyordu. O gün aynı zamanda ben olduğumu itiraf ettiğim gün olacaktı.

Kahvemi yudumlarken gözlüklerimi düzeltiltim ve cevap verdim.

Ben: Yüz iki yaşındayım ama merak etme, sana davetsiz yaklaşmaya cüret eden herkesi hâlâ dövebilirim.

Telefonumu yere bırakarak dün akşamdan kalan makarnayı almak için ortak buzdolabına gittim. Pek sık yemek yapmazdım ama Sailor dün yine market alışverişi yapmıştı ve ben postalarımı toplarken o da poşetleri toplarken bir kap spagetti sosu düşmüştü.

Canım çekmişti, bu yüzden kendiminkini almak için dükkana gittim, her ne kadar arabama atladığımı gördüğünde sertleşmesinden nefret etsem de.

El salladım ve bir şey söylerse diye onunla X yerine Zander olarak nasıl hatırlamaya çalıştım. Ama aceleyle koşarak uzaklaştı.

Büyürken biraz alay ve isim takma dışında, beni her gördüğünde mavi gözlerindeki utanç ve korku karışımını haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse,
canımı yaktı. Hayır,
öldürdü.

Özellikle de X'i -hiç tanımadığı meçhul bir yabancıyı- hayatı boyunca komşusu olan adamdan daha çok seviyor gibi görüldüğü için.

Benim neyim bu kadar saldırgan?
Telefonum masanın üzerinde titredi.

Nedense bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Dürüstlük sözüne ne oldu?

İnledim ve dirseklerimi masaya sıkıştırdım. Ellerimi saçlarımda gezdirerek başımı öne eğdim. Çitinin yanında durup sabaha kadar onu izlediğim aynı gece irtibat numarasını LL'den Lori'ye çevirmiştim.

Ne yazık ki, seçtiğim bu lakap sayesinde geçmişi aklımdan çıkaramıyordum. Onun atkuyruklu cılız bir kız olduğu ya da ziyarete gelip suçüçeğı olduğu zamanki anıları. Berbat görünüyordu, her yeri sivilceli ve hastaydı ama... O iki hafta Melody'nin evinde hiç geçirmediğim kadar çok zaman geçirmiştim, pek de belli etmeden iyileşmesine yardımcı olmaya çalışmıştım.

Sailor ve ailesi gittikten sonra Melody bana sıkıca sarıldı. Torununa bu kadar iyi baktığım için bana teşekkür etti ve kıkırdayarak bizim büyümemizi ve Mary ile çocuklarını birbirleriyle evlendirme hayallerini gerçekleştirmemizi sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Alay ettim, bir brownie çaldım ve kaçtım.
Sailor üç yıl sonra beni ziyaret ettiğinde her şeyi unutmuşum.

Tamam, yirmi dokuz yaşındayım. Ve alacağın tüm kişisel bilgiler bunlar.

Gönder tuşuna basacaktım ama
durdum. Ucuz atlattım.

Bu işte iyiydi. Çok iyiydi. Ve kurnaz insanları alt etme konusunda zayıf yönlerimi biliyordum. Ona ne kadar çok bilgi verirsem, yaşıım gibi küçük bilgiler bile, kim olduğuma dair o kadar çok resim çizmeye başlardı.

Bir gün komşuya bakıp parçaları birleştirebilir. Mesajımı silerek yeniden yazdım.

Otuz dört yaşıındayım. Şimdi kişisel sorular sormayı bırak.

Kaç yaşıında olduğumu bilmek istemiyor musun?

Ben zaten biliyorum. Doğum günüün 9 Mayıs'ta. Benden altı yaş küçüksün. Melody her doğum günüünde sana kendi ağacından limonlarla limonlu pasta yapardı.

X: Dur tahmin edeyim, on altı yaşıındasın ve seninle konuşarak bir yasayı daha çiğniyorum.

Ha ha. Öyle olsaydım sana hizmet ederdim. Ama gerçekten mi? O kadar genç görünüyor muyum? O kadar kırılğan?

Birbirimize nasıl bu kadar çabuk aşına bilmiyordum.

Bir ekran ve klavyede, yüz yüze hiç bu kadar basit görünmeyen bir kolaylığın oluşmasına izin veren şey neydi?

Numaramı Zander olarak bilmediği için galaksideki her yıldıza şükrettim çünkü kendi bilgilerimi kullanmak gibi aptalca bir karar verdiğim için zaten gerçeğe çok yakındı.

Onunla bir daha asla bu şekilde konuşamayacağımı düşününce birden midem bulandı.

Ben: İyi. Yirmi üç yaşıında görünüyorsun.

Kahretsin, göndermeyi

iptal et. *Gönderme!*

Çok geç.

Onun gerçek yaşıını kullanırken ne

düşünüyordum ki? Evime hiç girdin mi?

Ben: Bunu neden sordun?

Lori: Çünkü geçen gece bana yaklaşma kuralını çiğnedin ve bahçede bana bir battaniye verdin.

Kahretsin.

Ellerim titredi.

Ben: Seni açıkta bırakamazdım. Bu mümkün değildi.

Bana yaklaştığına pişman etme tehdidimi yerine getirmeliyim.

Ben: Yapacak mısın?

Lori: Dokunacak kadar yakın olduğun için korkmalıyım.
Ben.

Ben: Ama sen değilsin?

Lori: Bunu itiraf etmemeliyim ama hayır...etmiyorum.

Ben: Senin rızan olmadan sana asla dokunmam. Ben sadece seni korudum.

Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama... Sana inanıyorum. Ve teşekkür . Ve şimdi, lütfen soruma cevap ver. Başka bir kuralı çiğneyip evime mi girdin? Çünkü yaşımla ilgili cevabın hiç de şanslı bir tahmin gibi gelmiyor. Evraklarımı mı karıştırdın?

"Lanet olsun, Zan, bu işte çok kötüsün-"

"Uh-oh, kendi kendine mırıldanmak deliliğin ilk belirtisidir." Colin kıkırdarak kapıdan içeri daldı ve personel odasını göz kamaştırıcı kişiliğiyle doldurdu. Elbise ayakkabılarıyla yanıma gelip makarnamı inceledikten sonra telefonumu elimden çekip aldı.

"Hey!" Ayağa kalktım ve telefonu geri almaya çalıştım. Bana yaslanarak telefonumun üzerine eğildi ve mesaj dizisini hızla kaydirdi.

"Sakıncası var mı?" diye hırladım.

Telefonu bana geri verip sırtıttı ve kahve cezvesine yöneldi. "Sadece hapse girmeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum. Henüz."

"Tanrım, şaka bile yapma."

Kendine bir fincan doldurup masaya oturdu ve bana içten bir gülümseme verdi. "Nasıl gidiyor? Verdiği cevaplara bakılırsa, dost canlısı mahalle sapığını kabullenmiş görünüyor."

Sandalyeme gömülüp tavana bakarak inledim. "Başımı belaya biri varsa, o da sensin. Lanet sesini alçalt."

"Haklısın." Öne doğru eğilerek sesini komplocu bir fısıltıya düşürdü. "Eee... söyle bana. Sana çoktan aşık oldu ve perdenin arkasındaki adamı görmeye hazır mı yoksa sen hâlâ Bu mu?"

"Nasıl olur da bana aşık olabilir? O bile *bilmiyor* Ben."

"Seni hayatı boyunca tanıdı, sık kafalı."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onu. X." Kapıya bir bakış attım ve fısıldadım, "Onun dost canlısı komşusu sapık."

Kahvesini yudumlarken bana baktı. Gülümsemesi biraz azaldı çünkü uykusuzluktan oluşan çizgilerimin beni otuz dört yaşındaki halimden eser yokmuş gibi gösterdiğini fark etmişti. Temiz traşlı çenemi bilinçsizce kaşıdım. "Ne dedin?"

Derin bir iç çekti. "Yine yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?"

"Başkasının sağlığı için kendi sağlığını feda etmek. Ne konuştuk biz? ne hakkında?" Beni işaret ederek azarladı. "Oksijen maskesi kuralını hatırlıyor musun? Kendine yardım etmediğin sürece başkalarına yardım edemezsin."

"Evet, evet."

"Yapma, evet, evet ben." Avucunu masanın üzerine çıkan yüksek ses ikimizin de irkilmesine neden oldu. "Bence onunla bağ kurman iyi bir şey, ama aynı zamanda bütün gece onu izleyerek uyanık kalmandan ya da bu kıza aşık olarak kendi akıl sağlığını feda etmenden de hoşlanmıyorum, üstelik o da sen olmayan birine aşık olurken."

"İşin içinde düşmek yok. Biz sadece arkadaşız. Arkadaş bile değiliz. Ben sadece yardım ediyorum."

"İşte yine o kelime, Zan. Sen ve yardım etmek iyi bir karışım değil. Maaş bordrosundayken ve önlüğün üzerindeyken harika ama buranın dışında?" Bir kaşını kaldırdı. "Daha iyi bir denge kurmalısın."

İçimi çektim.

Tartışmak istedim ama... haklıydı.

Burnumun kenarını sıkarak başımı salladım. "Peki."

Kulağını kavrayarak bana doğru eğildi. "Seni duyamadım. Ne dedin sen?"

Kıkırdadım. "Daha iyi bir denge kurmaya çalışacağımı söyledim, ahmak."

"Aferin oğlum." Boş fincanını kaptığı gibi lavaboya yöneldi. "Cumartesi günü evimde aylık poker gecesi düzenliyorum. Orada olacaksın, değil mi?"

Saatimin alarmı çaldı ve iyileşmekte olan hastamı kontrol etmem gerektiğini hatırlattı. Onu personel odasından takip ederek başımı salladım.

"Orada olacağım."

"Ve küçük hanımının yardıma ihtiyacı olduğunda beni desteklemeyecek misin?"

"Ah şey, bunun için söz veremem." Sırtına bir tokat attım. "Ne de ben bir hizmet sunuyorum."

"Onu her zaman getirebilirsin. Markus ve Oscar eşlerini getiriyorlar. Biz erkekler kumar oynayıp bira içerken onlar da balkonda kokteyl içmeyi planlıyor."

"Nedense bunun sanmıyorum."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "X olarak değil, hayır. Ama Zander olarak... olabilir." Koridora doğru ilerlerken ona ters ters baktım.

Denizci

Lanetli ve Avlanmış

"İYİ GECELER, LILS. TEKRAR TEBRIKLER!"

Lily caddede bekleyen Uber'e doğru ilerlerken bana titrek bir el salladı. Dün bir milyon dolarlık bir ev için anlaşma yapmıştı. komisyonla, sadece bir emlakçı değil bir müteahhit olmak için her kuruşunu biriktirmeye karar verdiğinden beri gözünü diktiği arsayı satın almaya yetecek parası vardı.

Hıçkırdı ve fısıltıyla bağırdı, "Gece daha yeni başlıyor. Bizimle kasabaya gelmeyeceğine emin misin? Steph ve ben sana göz kulak oluruz. Sana iyi davranacak, saygılı bir çocuk buluruz."

Güldüm ve ön kapımı kapatmaya gittim. "Hayır, size iyi eğlenceler. Bir gece için yeterince içtim."

Ki bu doğru.

Bahçeden taze nane ve fesleğenle mojito yapmıştık, bolca kırılmış buz ve çok ama *çok* fazla shot. Çakırkeyiftim ve Lily buradayken eğleneliydi ama şimdi gidiyordu, ev sessiz ve boş bir şekilde etrafıma yerleşmişti.

Gölgelerde, kâbuslar sürüler halinde dolaşmaya hazırlandı.

Kot pantolonumu ve çiçek desenli bluzumu fırçalayarak, hala hassas olan morluklarımı görmezden gelerek, ne kadar kötü başa çıkamadığımı ortaya çıkarmadan önce gitmesine ihtiyacım .

"Byeeee!" O Uber'e binerken el salladım. "Dikkatli ol."

"Yarın konuşuruz!" Kapıyı çarptı. Arabası uzaklaşana kadar bekledim. Ancak arka lambalar sokağın sonunu döndüğünde geri çekildim, kapıyı kilitledim ve yalınayak eve doğru yürüdüm.

Oturma odasından kaçındım ve kaneppe ile sehpa arasındaki halıya bakmayı reddettim. Milton'ın hayalet parmakları daha şimdiden boğazımı sıkıyor, yeni iyileşmiş sesimi çalıyor ve keşke hiç içmeseydim dedirtiyordu.

Ev gece boyunca soğudukça çatırdadı.

O kadar yükseğe zıpladım ki, ayak parmağımı süpürgeliğe çarptım.

"Ow, ow, ow." Dişlerimin arasından tıslayarak, odanın omurgasında durdum.

ve sadece güzel zamanları hatırlamak için elimden geleni yaptım. Ninemin elmalı turta pişirdiği ve babamın yemek masasında yapboz yaptığı günleri. Milton'ın beni odadan odaya tekmelemesini ya da yumruklarından kanlar içinde kalırken attığı iğrenç kahkahaları değil.

Geçmişte

kaldı.

O burada

değil.

İyisin.

Şimdiye kadar daha iyi olmalıydım.

Ama içimde daha da kötüye gittiğime dair

korkunç bir his vardı. Ev yine gıcırdadı.

Bir gölge gözüme çarptı. Korkunç bir şekilde Milton'a benzeyen bir gölge oturma odasından beni takip ediyordu.

Çık

dışarı.

Şimdi.

Bir çılgılık atarak ayak parmaklarımın üzerinde döndüm ve ön kapıdan dışarı fırladım.

Hiç düşünmeden sokakta koştum, arkama bakmadan, uzaklara gitmekten başka bir şey düşünmeden...

O gerçek değil.

Kafanın içinde.

Sakin ol biraz.

Yolun sonunda yavaşlayarak, iki evin arasından ilerideki parka giden bakımlı patikaya göz attım.

Milton beni acıya boğmadan ve zar zor yürüyebilir hale getirmeden önce, çoğu gün Ateşböceği Parkı'nın etrafında koşardım. Bana arka bahçem kadar tanıdık geliyordu ama şu anda... karanlık ara sokak dişler ve dehşetle dolu görünüyordu.

Kanımdaki alkol beni sendeletti.

Ne yapıyorum

ben?

Kendine gel, Lor!

Evden çıkmamalıydım. Sarhoştum, yalın ayaktım ve tam bir Aptal.

Sinirlerim bozuldu ve koşarak eve döndüm.

O kadar hızlı koştum ki, ayaklarımın tabanı sıyrıldı ve sanki tüm sokak baltalı katillerle doluymuş gibi kendimi ön kapıdan attım.

Kapıyı çarparak kilidi açarken ve sürgüyü yerine yerleştirirken ellerim takırdadı.

Ev sardı, ağır ve uğursuzdu. Dizlerimin bağı çözüldü.

Kapıya doğru çöktüğümde, halının üzerinde ilk panik atağımı geçirdim. Ciğerlerim sıkışmış, kalbim duracak gibi olmuştu ve tek yapabildiğim yerde küçük bir topa dönüşüp ağlamaktı.

Nasıl bilmiyordum.

Bu kadar zayıf olabileceğimi bilmiyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ben *iyiydim*.

Kimse beni tehdit etmemişti. Kötü bir şey olmamıştı ama tüm sinir sistemim sanki Milton beni tekrar dövmüş gibi davranıyordu.

Yalnızım.

Yalnız olmaktan o kadar nefret ediyordum ki.

Ama Lily'yi arayıp beni bu halde görmesine izin verme düşüncesi? Yapamazdım.

Ona asla düşüncelerimin nasıl umutsuzlukla dolu olduğunu ya da artık nasıl mutlu olunacağını bilmediğimi söyleyemezdim. O kişi olmak istemedim. Bana bakmasını ve beni yargılamasını istemiyordum çünkü neden bu kadar üzgündüm ? Hayattaydım. Hiçbir endişem yoktu. Zorluklar yoktu.

Tanrım!

Başım gözyaşlarıyla doldu. Mojitolar geri gelmekle tehdit .

İhtiyacım var.

Bilmiyorum.

Sadece bir şeye ihtiyacım vardı. *Birine*. Açıklamaya gerek kalmadan bir sarılma. Acımadan nazik bir söz.

Topumun içine daha da gömüldüm. Cep telefonum kot pantolonumun cebinden düşerek halıya çarptı. Göğsüm ağrıyordu ve içimi panik değil de kalp krizi olabileceğine dair yeni bir korku kapladı.

Pırıltılı bir figür çevremde parıldadı; Nana'nın fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim, "*Birini çağır, Küçük Lor. Çabuk ol. Ne olur ne olmaz.*"

Yere düşen telefona uzanırken tüm vücudum titredi.

Bu ay içinde ikinci kez evimin önüne bir ambulans daha gelirse komşularımın ne düşüneceğini düşündükçe yeni hıçkırıklara boğuldum.

"Boş ver onu," diye Nana'nın hayaleti. "Gittikçe kötüleşiyorsun canım. En iyisi birinin yardım etmesine izin ver-"

Yardı

m

edin.

Evet.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Ama beni tanıyan birinden değil.

Cebimden düşen telefonu kaptım ve kendi telefonumu değil, onun bana verdiği telefonu okşarken kahkahalarla güldüm.

Bir işaret. Bir yaşam çizgisi.

Kendimi yukarı çekerek duvara yaslandım, dizlerimi yukarı kaldırdım ve titreyen parmaklarımla yazmaya başladım.

Bana rastgele bir şey söyle. Herhangi bir şey. Çabuk

ol. Zaman ilerledi. Gözyaşlarım döküldü. Bir mesaj

pingledi. X: Ne oldu? Sen iyi misin?

O tek cümledeki şefkat seviyesi. Onun duygularını korumak için saklanmak zorunda olmadığım gerçeği.

: Hayır, iyi değilim. Panik atak geçiriyorum. Sanırım.

X: Semptomlarınızı listeleyin. Şu anda.

Kalbim küt küt atıyor. Zihnim de öyle. Kendimi aptalca bunalmış hissediyorum, sanki dünya üzerime . Bu çok saçma çünkü hissetmeye hakkım yok. Ama beni inciten adamı görmeden duramıyorum.

X: Birincisi, kesinlikle panik atak gibi görünüyor. İkincisi, hissetmeye hakkınız var. Ne olduğunu bilmiyorum ama morluklarınız ve morarmış gözünüz ciddi bir şey olduğunu gösteriyor.

Ben: Muhtemelen sinir krizi geçirirken hiç biriyle aptalca mesajlaştığımı düşünüyorsun.

Teklif etmiştim, hatırladın mı? Ve beni kabul ettiğin ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Eğer yardımı olacaksa, bana neler olduğunu anlat. İstediğin kadar az ya da çok anlatabilirsin. Sır saklamakta iyiyimdir.

Gözyaşlarımı geri çektim, kalbim artık kaburgalarımın çarpmıyordu. Beni sakat bırakan sıkı pantolonlar yerine derin bir nefes alarak yazmaya başladım ama durakladım.

Kimseye söylememiştim.

Taburcu edilmeden önce beni ziyaret eden psikiyatrist bile.

Hiç tanımadığım birine başıma gelen en korkunç şeyi anlatmayı nasıl düşünebilirdim?

Yap hadi.

Kaybedecek neyin var?

Belki de benim sorunum buydu. Konuşmayarak tüm o anıları bloke etmiştim. Eğer onları paylaşırsam, belki de üzerimdeki güçlerini kaybederek yok olacaklardı.

Ben: Kördüm ve çok geç olana kadar işaretleri görmedim.

Sertçe nefes vererek ekledim.

Ben: Şimdi geriye dönüp baktığımda yanıma taşınmasına neden izin dair hiçbir fikrim yok. Aylardır ona karşı bir ilgi ya da şefkat hissetmemiştim. Ama sanırım onun için üzülüyordum. Beni suçlu hissettirmekte iyiydi.

X: Seni sık sık döver miydi?

Ben: Hayır, sadece bir kere yaptı. Bana zarar vermek için yapmıyordu. Beni öldürmek istedi.

Derin bir nefes çekerek, asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim kısmı yazdım.

Ben: Oturma odasındaki halının üzerinde neredeyse bana tecavüz ediyordu. Eğer yaşlı komşum ve köpeği olmasaydı, o bana tecavüz ederken ben ölebilirdim. Ama beni rahatsız eden kısım bu bile değil. En bana tecavüz etmeye çalışmasının nedeni.

Anılar yerine metinlere odaklandıkça titremelerim yavaş yavaş yatışıyordu. Her şeyi siyah beyaza dökmek gücünü çaldı. Evin ağırlığı hafifledi. Baskıcı terör her kelimeyle birlikte yok oldu.

X'in cevap yazması uzun sürdü. O kadar uzun sürdü ki, endişe tüylerimi diken diken etti ve neden kimseye söylemek istemediğimi bana tekrar hatırlattı.

: Özür dilerim. Bunu paylaşmamalıydım.

X: Sebep neydi? Sana tecavüz edip öldürmeye çalışmasının sebebi?

Halının üzerine oturdum ve bir yol ayrımına geldim: bu yabancıya içimde bir delik açmaya devam eden sırrı söylemek ya da hayatımın geri kalanında bu sırla boğulmak.

Ben: Diğer tarafımda- hayatımı kurtaran komşum değil -Ninemin en yakın arkadaşının torunu yaşıyor. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ama neredeyse hiç konuşmadık. Arada sırada pencereden onu görüyorum. Mahremiyetine saygı duymak için elimden geleni yapıyorum ve gözümü kaçırıyorum ama Milton'ın eve geldiği gün, onun evine bakıyordum, kafam bulutlarda, izlemek yerine işimi düşünüyordum.

Ne yazık ki komşumun görüş alanıma girdiğini fark etmemiştim. Havlu giymişti. Milton ona aval aval baktığını düşündü ve kıskandı. Beni aldatmakla suçladı. Bana bir ders vermek için beni merdivenlerden aşağı attı. İçime girecek son kişinin kendisi olacağını söyledi. Parmakları boğazımdayken bayılmışım.

Yazdıklarımı tekrar okurken nefesim kesildi, başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu. Böyle bir şeyi itiraf edebilir miyim? Böyle bir şeyi
İtiraf mı ediyorsun?

Parmaklarım yine klavyenin üzerinde gezinerek uzun mesaja eklemeler yaptı: Bu kısım korkunçtu, beni yanlış anlamayın, ama mücadele... Milton'ın beni boğduğunu hissetmeden artık komşuma bakamıyorum bile. Gerçekten korkunç bir şey yapmışım gibi suçlu hissediyorum ve utanıyorum. Onu gördüğüm anda tüm sistemim paniğe kapılıyor. Tek duyabildiğim Milton'ın beni aldatmakla suçladığı ve sadece ait olduğumu bana nasıl hatırlatacağı.

Panik atağımdan sonra soğuk ve ürkütücü bir şekilde boş, en derin, en karanlık gerçeklerimi taradım. Hepsini silmeyi düşündüm. Neredeyse her cümleyi silecektim. Ama... sadece yazma eylemi bile yardımcı olmuştu. Onları uzağa gönderme düşüncesi, düşünceleri benden mümkün olduğunca uzaklaştırmak?

Tanrım, evet.

Gönder tuşuna

bastım. Sonra

bekledim. Ve

bekledim.

O kadar uzun süre bekledim ki, halıdan mutfığa ve bir bardak su. Dolaptan bir kupa alarak musluğun altına tuttum, çenem yukarı kalktı ve gözlerim pencereden ötedeki karanlık bahçeye kaydı.

Çılgılık attım ve bardağı düşürdüm. Lavaboya çarptı ve her yere su püskürttü.

Kendi telefonumu bulmaya çalışarak polisi aramaya gittim.

Kullan-at telefonum gelen bir mesajla cıvıldadı.

Sadece ben varım. Güvendesin.

Arka kapıya gidip kilidin yerinde olup olmadığını kontrol ederken kalbim adrenalinle çarpıyordu. Mutfak penceresine döndüğümde, çimenliğimin ortasında duran karanlık maskeli siluete gözyaşlarımla dolu gözlerimi diktim.

Klavyeyi karıştırarak yazdım: Burada ne halt ediyorsun? Bana asla yaklaşmayacağını söylediğini . Bu iki .

Sözünü tutmayı bırak!

Ekranının mavi ışıltısı, yüzünün alt kısmını kaplayan kafatası atkısının üzerine cafcacflı bir ışık gönderiyordu. Akşamın karanlığı ve alnına doğru sıyrılmış beyzbol şapkası yüzünden saçlarının koyu kahverengi mi yoksa siyah mı olduğunu anlayamadım, göz rengini tahmin etmek için de telefonunun mavi gölgelerini göremedim.

Tamamen siyah giyinmiş, kalın çizmelerinin içinde bacaklarını hafifçe ayırarak ayakta duran adam, tam anlamıyla bir katil gibi görünüyordu.

Ben: Git! Benden uzak dur.

Mesajımı okuyup cevap verirken omuzları gerildi.

Telefonum çaldı. Aşağı bakmak için tüm irademi kullandım. Gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum, eve hücum edip içeri girmesinden korkuyordum.

Ona bu kadar çok kişisel şey anlatırken ne *düşünüyordum*?

Sen bir aptalsın! Aptal, geri zekalı bir !

X: Bunun benim planım olmadığını söylediğimde bana inanmayacağını biliyorum. Bu kadar yaklaşmak gibi bir niyetim yoktu ve kesinlikle beni görmeni istemiyordum. Ama kendime engel olamadım. Ayaklarımın beni buraya getirmesine engel olamadım.

Çenesi yukarı kalktı, gözleri kasketinin altından kalın bir gölgeye büründü. Tekrar yere baktı, benimki başka bir mesajla biplemeden önce başparmakları telefonunun üzerinde uçuşuyordu.

X: Ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Aslında, tam tersi olduğumu rahatlıkla söyleyebilirsin. Ama mesajını okuyunca? Sana ne yaptığını bilmek? Ve neden yaptığını?

Başparmaklarını öfkeyle hareket yazarken bir yandan da çimlerin üzerinde sinsice yürüyordu. Her kası gergin ve kopmaya hazır görünüyordu.

X: Onu öldürmek istiyorum. küçük parçalara ayırıp yok etmek istiyorum. Komşunu öldürmek istiyorum.

Canım yanıyor. Sana hayranlık duyarken sana yardım edebileceğimi düşündüğüm için kendimi öldürmek istiyorum.

Yukarı baktı, pencereden bakışımı yakaladı.

Ekranı daha parlak parlıyor, gözlerini buz gibi bir ışıkla dağlıyor, uykusuz gölgeleri vurguluyor, sanki o da benim kadar iyi uyuyormuş gibi.

Yazmayı bitirdi. Telefonum çaldı.

X: Böyle hissetmek için her türlü nedene sahip olmanızın yanı sıra, olayın yaşandığı evde yaşamaya devam edecek kadar da güçlüsünüz. Bunun nasıl bir his olduğunu, komşunuzla konuşmanın nasıl acı verdiğini hayal bile edemiyorum.

Mesajını okurken yeni gözyaşları usulca süzüldü.

Tekrar göz göze gelince omuz silkti ve sanki gerçekten nutku tutulmuş gibi başını eğdi.

An uzadı. İkimiz de başka tarafa bakmadık.

İçini çekip kamburunu çıkararak bana bir mesaj daha gönderirken tüylerim diken diken oldu.

Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Yapmayacağımı **söyledi**ğimi biliyorum. Ama . Henüz gidemem. Bana her şeyi anlatabileceğini söylemiştin. Karşılığında ben de sana bir şey söyleyebilir miyim?

Başparmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ona gitmesini söylemeliydim. Dehşete düşmeliyim. Yine de ona sahip olmak burada...? Tıpkı geçen gece bana verdiği battaniye gibi yavaşça üzerimden kayan sakinliği açıklayamıyordum.

Duygularımı incelemek istemedim. Anlayabileceğimden şüpheliydim. Bunun yerine, sağladığı güvenliğe güvendim ve cevap verdim.

Ben: En kötü biliyorsun. Senin en kötü yanını bilmenin yardımı olurdu.

Omuzları çöktü; gözleri telefonuna kaydı.

X: Başkalarına yardım ederek kendimi tatmin ettiğim bir kompleksim var.

Bu kompleksin gerçekten ne kadar kötü olduğunu kimseye söylemedim. Günlük olarak mücadele ettiğim bir şey. Bu bir saplantı. İçgüdüsel bir ihtiyaç. Çoğu zaman kontrol edemiyorum, o yüzden... Sanırım sizi uyarmalıyım.

Kalbim tekmeledi.

Ben: Beni ne hakkında uyaracaksın?

Bunun bitmesini istemiyorum. Bana mesaj atmayı bırakmanı istemiyorum, ama bana ne kadar yaslanırsan ve sana yardım etmeme ne kadar izin verersen... uzak o kadar zor olacağını söylemezsem seni söylediğim gibi korumuş olmam.

Telefonumu tutarak pencereden geri çekildim.

Parmaklarımı terbiye etmeye ve ona geri mesaj atmaya çalıştım. Daha az şifreli bir cevap talep etmek için. Ama o karanlıkta kayboldu ve beni boş bir bahçeye bakarken bıraktı.

Son bir mesaj geldi.

Bunu kendimle ilgili yapmayacağım. Bu seninle ilgili. Bu senin hayatına devam etmenle ilgili ve hissettiğin, korktuğun ya da yaptığın her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Sana göz kulak olacağım, Lori. Uslu duracağım ve mesafemi koruyacağım. Beni bir daha görmeyeceksin. Sana söz veriyorum.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Yemininin beni neden hem rahatlattığını hem de hüsrana uğrattığını çözemiyordum.

Ama... kilitleri dördüncü kez kontrol edip yatağa yöneldiğimde, aklımda beni öldürmeye çalışan adam değil, başka bir adam vardı.

Gözlerim Milton yerine X'i gördü.

Ve çok uzun zamandır ilk kez uyudum.

Zander

Taciz Kötüdür, Ama Arkadaşlar Daha İyi Hale Getirir

"YÜZDE YÜZ HAPSE GİRECEĞİM." Fırlatma

Kendimi Colin'in masasının karşı tarafındaki hasta koltuğuna attım, gözlüklerimi çıkardım ve evraklarının üzerine fırlattım. Başparmaklarımı gözlerime sokarak inledim. "Sence burada doktorluk yapmama izin verirler mi?

Hapishane mi? Demek istediğim... Çamaşırhane kaltağı olmak ya da mutfakta bok yakmak yerine hangi hastaneleri varsa orada daha iyi hizmet verebilirim."

Colin dosya dolabının yanında durduğu yerden güldü. Elindeki dosya kalın kâğıtlarla doluydu ve özel olarak tasarlanmış bir protez için vaka notlarıyla dolu olduğuna şüphe yoktu. "Şimdi vedalaşayım mı, yoksa sadece dramatik mi davranıyorsun?" Odanın diğer ucuna geçerek dosyayı masasına bıraktı ve oturdu.

Ofisi on üçüncü katın köşesinde en iyi konuma sahipti. İki sıra pencereden içeri süzülen güneş ışığı üç kat boyunca raflarından sarkan iskeletler, duvarda tendonların ve bağların nasıl çalıştığına dair çeşitli diyagramlar ve çok sayıda çekmece dolusu protez , hastalarının kaybettikleri uzuv ya da eklemi bir üst seviyeye taşımalarına yardımcı olmaya hazırdı.

Ona göre, kanlı ve kemikli bir bacağı en üst düzey titanyum koşu bıçağıyla takas etmek bir yükseltmeydi. Onunla çalıştığım onca yıl boyunca hiçbir hastanın ofisinden gözyaşları içinde çıktığını görmemiştim. Çocuklar bile yarı robot olma düşüncesiyle heyecanla zıplayarak çıkıyorlardı.

"Sen iyi bir adamsın, Col." Gözlüklerimi aldım ve tekrar taktım.

Sırıttı. "Vay canına, gerçekten hapse giriyorsun. Öyle olmasaydın bana rastgele iltifatlar etmezdin."

"Ciddiyim. Yaptığın işte harikası. Yardım etmeye bağımlı olduğumu söylüyorsun ama sen de bir o kadar kötüsün." Masasının üzerindeki siyah metal sandığı gösterdim. "O alet kutusuyla kaç hayat kurtardın?"

Biraz kaşlarını çatdı. Kapağı açarak, parmak ve dizlerdeki küçük sabitlemeler için bir mikro tornavida çıkardı. "Sanırım ameliyatta kurtardığın kadar hayat kurtarmışsındır."

"Benimkini kurtarabileceğini mi sanıyorsun?" Kara mizahla kıkırdadım. Mavi gözleri karardı. "Beni gerçekten korkutmaya başlıyorsun." Tornaavidayı kapıya yöneldi, kapıyı kapatıp kilitledi ve tekrar yerine oturdu. "Konuş benimle, Zan. Bana her şeyi anlat."

Başımı arkaya atarak tavana baktım. Protezli hayvan posterleri bile vardı. Biyonik boyunlu bir zürafa. Metal hortumlu bir fil.

"Zander," diye hırladı. "Dökül yoksa telefonunu tekrar çalar ve kendim görürüm."

"Sonunda bana açıldı. X'e yani." "Bütün amacın bu olduğunu sanıyordum?"

". Öyleydi. Sadece bu acıtacağını tahmin etmemiştim."

"Acı mı?"

İçimi çektim ve göğsümü ovuşturdum. Göğüs kafesimin etrafında dün geceki aynı ıstırap ezilmesi belirdi. Sailor bana Milton'ın ne yaptığını ve neden yaptığını anlattığında kalbimin sıkışması beni neredeyse boğacaktı. Neden benim yanımda Zander olarak bulunmaya katlanamadığını. Neden kendini tanıdığı herkese kapatmayı seçmişti.

Mesajını okuduğum anda şaşkınlık içinde evimden sendeleyerek çıktım. Nabzım kulaklarımda kükreyene kadar atıyordu. Milton *benim yüzümden* neredeyse ona tecavüz edip öldürüyordu.

Mesajını binlerce kez okuduktan sonra başımı bahçesinde duruyordum.

"Pekâlâ, bakalım." Colin parmaklarını şıklattı. "Telefonu bana ver. Hemen şimdi."

Çenemi aşağı eğerek kolçakları kavradım ve itiraf ettim, "Görünüşe göre Milton onu yatak odama bakarken yakalamış. Havlu giymiştim. Beni gözetlediğini düşünmüş. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüş, sonra da tecavüz etmeye kalkışmış ve tüm bunları yaparken de onu boğarak öldürmüş."

Sessizlik çığlık çığlığa yankılandı.

Colin konuşmadı.

Ağzımı ovuşturarak ekledim, "Bu yüzden bugünlerde benimle iki kelime bile konuşmuyor, oysa daha önce en azından hoşbeş ederdik. Kendimi bir anda

Daha oraya gittiğimi bile fark etmeden bahçesine girmişim." Sesim kalınlaşarak hırıltıya dönüştü. "İçimdeki her zerre ona sarılmak ve onu kucaklamak istiyordu. Ona bir daha elini sürmeyeceğine söz vermek için ama yapamam. Ben onun tüm kabuslarının bağlantısıyım. Sadece incindiği bir evde yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda beni her gördüğünde nedenini hatırlıyor. Hayır.

daha da kötüye gittiğini merak ediyorum. Bunu daha da kötüleştiren *benim*. Bu benim hatam ve-"

"Orada dur bakalım," diye tersledi Colin. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil ve bunu söylemek egoistlik ve onun haklı travmasını çalmaktır. Bunu kendinle ilgili hale getirmeyi bırak."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Bunu biliyorum. Bunu ona ben *söyledim*. İşleri daha da kötüleştirmeden Ama bunu durdurmalıyım, değil mi? Bir daha asla

Çünkü eğer X ile bir şeyler paylaşmaya devam ederse, benim yaptığımı öğrenecek. Gerçekten zarar verebilirim."

, gecenin büyük bir kısmını onun bu şekilde hissetmesini engellemenin bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmiş olmama ve bir şekilde ona meçhul bir sapık olarak değil de kendim olarak yardım etmenin bir yolunu bulmama rağmen sessizce ona bir çözüm bulması için yalvardım.

Colin , derin düşüncelere dalmış bir halde yanağının içini çiğnerken sert bir nefes verdim.

"Ona yardım etmek için telefonu verdim ama sanırım durumu daha da kötüleştiriyorum" diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere kaydı. Bir an için beni düşündüm, ama sonra sandalyesinden kalktı ve çekmecelerle dolu bir dolaba doğru yürüdü.

Birkaç tanesini açıp karıştırdı. Birkaç kutu ve şişe alarak sandalyesine döndü ve malzemeleri önümdeki masaya bıraktı.

Kaşlarımı çattım. "Bütün bunlar da ne?"

"püf noktaları, böylece sen olduğunu asla anlamayacak." Kollarını kavuşturuyor,

Omuz silkti. "Asla bilemeyeceğine katılıyorum. Seni olanlarla ilişkilendirdiği için değil. Sen onun tetikleyicisisin, Zan. Ve eğer en karanlık sırlarını seninle paylaştığından şüphelenirse, haklısın, işleri çok daha kötü hale getirebilirsin."

İnledim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "O zaman duracağım. Hemen şimdi."

Sanki bizi birbirimize bağlayan iplerle ilgili hissetmiş gibi, telefonum cebimde cıvıladı. Ona atadığım aynı cıvıltı.

Sertleştim.

Colin bir kaşını kaldırdı. "Donup kaldığına bakılırsa sanırım bu o."
Çenesini bana doğru eğerek, "Oku şunu. Ne yazıyor?"

Titreyen parmaklarımla sandalyede kaydım ve cebimden telefonumu çıkardım. Ekranı kaydırırken, mesajı görüldüğünde dudaklarımı büzdüm.

Lori: Bu benim hakkımda ne söyler bilmiyorum ama... bahçemde belirtdiğın için sana kızgın değilim. Bunu itiraf edeceğime inanamıyorum ama... aslında uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum, çünkü uyumadan önce olanları hatırlamak yerine gördüğüm son adam sendin.

İnleyerek, yüksek sesle okurken Colin'le göz teması kuramadım. Ona tekrar ettiğimde, gelen kutuma bir başkası düştü.

hissetmekten bıktım. Bu depresyon bana göre değil ve onun mutluluğumu elimden almasına izin vermeyi reddediyorum. Haftalardır dışarı çıkmıyorum çünkü korkuyorum. Korktuğum için içerde rahatlayamıyorum. Yeniden yaşamaya başlamalıyım. Eğer hala bana göz kulak olmayı teklif ediyorsan, sana her şeyi anlatmak istiyorum. Ama bunu yapmak için beni yargılamayacağına ya da bana acımayacağına dair söz vermen gerek. Ne kadar dürüst **olayım**.

Mesajının ikinci kısmını iletirken Colin nefesini içine çekti. Bu kadar kişisel bir şeyi paylaştığım için ona tekrar ihanet etmişim gibi hissettim.

Yorgunluk üzerine çökerken omuzlarım çöktü. İkimiz de konuşmadık.

Bir kez başımı salladım, bana söyleyeceğı şeyi kabul ettim - onun isteğini reddedip tüm bağları koparmak - ona artık bunu yapamayacağımı söylemek için baş parmaklarımı ekrana bastırdım.

"Bekle." Elini kaldırdı ve başını salladı. "Yapamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapamam?"

"Yardıminızı kabul ettiğı anda ona arkanızı dönün." "Bunun yol açabileceğı bok fırtınasını unutuyor musun?"

"Farkındayım."

"Eğer ben olduğumu anlarsa-"

"Bunu emin olacağız." Bana bir kutu fırlatarak, sanki beni savaşa hazırlıyormuş gibi soğuk davrandı. "Siyah saç boyası, sahte bir kaş piercingi ve reçeteli renkli lensler."

"Bekle, ne?" Burnumu kırıştırdım. "Ne diyorsun sen?"

"Bir sürü kozmetik ürünüm ve sahne kıyafeti protezim olduğunu söylüyorum.

En başta bu alana nasıl girdiğimi unutuyorsunuz. Hastalarım sadece yeni bir hareket kabiliyeti sağlamakla kalmıyor, gerekirse yeni bir görünüm de kazandırıyorum.

Bazen yeni bir saç rengi veya göz rengi, kişinin yeni normaline uyum sağlarken giymesi gereken zırhtır. Farklı

Görünüş beyni, eskiden kim olduklarını hatırlamaktan çok hızlı bir şekilde değişimi kabullenmeye yönlendirir."

Ayağa kalkarak yanıma geldi ve masanın üzerine tünedi. "Boya tek bir yıkamada çıkar, hastanedeki nöbetlerin için kolayca durulanır. Geçen sefer kazayla gözlüğünü kırdığımda göz reçeteni hatırladığıma eminim ve bana yeni bir çift aldırmaştın, ama eğer yanlış anladıysam, kendine yardım et. Bende daha çok var. Koyu kahverenginin parlak yeşilini gizleyeceğini düşünüyorum. Onu temiz traşlı değil de yüzünde biraz kirli sakalla görürsen daha iyi olur ve muhtemelen daha farklı yürümelisin. Seni asla Zander olarak görmeyeceği kıyafetler giy ve-"

", dur, bekle." Ayağa saç boyası kutusuna baktım. "Ciddi olamazsın? Ona mesaj atmaya devam etmeyip yüz yüze görüşmem gerektiğini mi söylüyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?

Akıl mı? İçimi göreceksin!"

Sırıttı ve kollarını kavuşturdu. "Clark Kent etkisini hiç duydun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne böyle?"

"Bilimsel tanım şudur: makyaj, sakal ve/veya gözlük gibi bir kılık değiştirme yoluyla yüz tanınmanın bozulması. Bu işaretlerin değiştirilmesi tanınmayı engellemek için yeterlidir. Görünüşünü değiştiren kişiye göz önünde saklanma olanağı verir."

"Ben lanet olası Süpermen değilim."

"Hayır, değilsin. Mesele de bu zaten." Kıkırdadı, ölümünden fazlasıyla zevk alıyordu. "Ona dönüşmek üzeresin." Bana bir el sallayarak sıırıttı. "Şu anda sen Clark Kent'sin. Biraz inek, biraz utangaç.

Gözlüklerini bile takmışsın ve gözlerini ovuşturmak için sürekli gözlüğüne dokunman ya da gözlüğünü çıkarman, Zander North olarak seni yansıtıyor."

"Az önce bana seğirmesi olan bir inek mi dedin?"

"İnsanların sadece görmek istediklerini gördükleri kanıtlanmış bir gerçektir. Savaşta askerler bazen gözleri ya da yüz hatları olmayan tam yüz kapüşonları giyerler çünkü insanların göremediklerini gösteren ezici kanıtlar vardır.

Eğer gözleri ya da kilitlenecekleri bir ağızları , diğer insanlar."

"Savaşa gitmiyorum Albay. Bu çok saçma." Sandalyeyi geriye iterek gitmek için yer değiştirdim. "Benden bu kadar."

"Bunu sen başlattın dostum." Bana küçük bir kutu kahverengi lens fırlattı. "Artık senin yardımına ihtiyacı kalmayana kadar bitiremezsin."

"Sana söylüyorum, ona yaklaşacak kadar aptal olduğum anda benim olduğumu anlayacak."

"Dün gece seni tanıdı mı?"

Sırtım gerildi. "Şey, hayır, ama sadece maske ve şapka taktığım için."

"Tamam, onları takmaya devam et ama saçlarını da durula ve Bağlantılar. Sana söylüyorum Zan, seni başkalarına tarif edeceğim zaman aklıma gelen tek şey aptalca yeşil gözlerin ve gözlüklerin. Bu ve havuç rengin."

İnledim. "Az önce bana havuç demedin. Neyiz biz? Anaokuluna mı ?"

Bütün kutuları kapattığı gibi kollarıma itti. "Yanında olmaman gereken bir kadına yardım etmeye karar vermen benim suçum değil. Artık bu işin içindesin. Yardım etmek mi istedin? Öyleyse yardım et. Ve tekrar gülümsediğinde, X'in gizemli bir şekilde ölmesini sağlayabilir ve Zander olarak onunla ilişkini düzeltmeye çalışabilirsin."

"Bizim bir ilişkimiz yok."

"Ama senin bir tane istediğini biliyorum."

Alay ettim ve kapıya doğru yürüdüm. "Melody gibi konuşuyorsun. Torunuyla evleneceğimi düşünerek beni delirtti. Hatta büyükannemle düşünümüz için kenara para koyduklarını bile itiraf etti!"

Bir kakhaha patlattı. "Tanrım, sen konuştukça bu daha da aptalca bir hal alıyor. Şimdi, kışt. Bir hastam ." Bana el salladı.

Kapıyı. "Unutmayın, Zander olarak yaptığınızın tam tersini yapın. Eğer aksan yapabiliyorsan, takmaktan zarar gelmez. Ve eğer şüphelenmeye başlamış gibi görünüyorsa, aldırın. Bulmaktansa merak etmesi daha iyi.

Süpermen davrandığını kanıtlayacak bir kanıt." Kıkırdadı. "Ona Lois Lane demeye başlamalısın."

Eşikte tökezledim. Kahretsin, bu çok yakındı.

Lori ve Lois mi?

Neden isimleri bu kadar benzer olmak zorundaydı ki?

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Neredeyse telefonunu unutuyordun." Colin cep telefonumu bana doğru fırlattı. Birkaç kutuyu karıştırırken yakaladım. "Ona mesaj atsan iyi olur. ondan kaçtığını düşünüyor. Kim bilir? Belki bu gece gelmeni ister."

"Onun yanına bile yaklaşmayacağım."

"Bana mı yoksa kendine mi yalan söylüyorsun?" Masasına geri oturarak, sorunlarımla ilk geldiğimde üzerinde çalıştığı dosyayı açtı. "Bana gelip onunla yüz yüze görüştüğünü söylediğinde sana söylemiştim demeyeceğim. Onun sana güvenmek istemesi ve senin de onu korumak zorunda olman kaçınılmaz." Gözlerimi yakaladı, ciddiyet ağzının etrafına parantezler açmıştı. "Ama sözümü unutma Zan, bu iş daha iyiye gitmeden kızışacak, o yüzden umarım hazırsındır. Şimdi git buradan. Zander North ve Sailor Rose'un Hayatlarında Bir Gün'ün bir sonraki bölümünü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sen bir ahmaksın." Kahkahasının üzerine kapıyı kapattım.

Denizci

İzinsiz Giren Muhafızlar

ELLERİM EKSTRA SİRKE ZEYTİNYAĞINA BULANDI, balmumu, gotu kola özü, portakal çiçeği ve cadı *findığı* içeriyordu, X dört saat sonra cevap verdiğinde.

O kadar uzun sürdü ki, yazdıklarım hakkında tereddüt ettim. Şüpheyi düştüm, surat astım ve kendimi aptal yerine koydum; acaba posta kutuma bir telefon bırakıp hayatıma zorla giren *o* olduğunda çizgiyi aşan *ben miydim* diye düşündüm.

Ellerimi silerek temizledim, mutfak penceresi ve kapısı açık olduğu için boş kristal şişelerin tezgâhımdan uçmayacağından emin oldum, sonra yemek masasından telefonumu kaptım.

X: Daha erken mesaj atmadığım için üzgünüm. Acil bir durumla uğraşmak zorunda kaldım.

Bekle. Bu mı?

Son mesajımdaki muhtaçlık seviyesi yüzünden bütün gün paniklemiştim ve sadece tek satırlık bir yanıt mı aldım?

Aman Tanrım, kendini duyuyor musun?

Sana hiçbir şey borçlu değil. O seni tanımıyor. Sen de onu tanımıyorsun.

Belki de bu sağlıklı değildi. Bir şekilde kendimi güvende hissettiğim ve yanında görüldüğüm tek kişiye yapışmışım - iyi davranmak için rol yapmak zorunda olmadığım birine

-Ve çok hızlı bir şekilde çok fazla şey ifade ettim.

Şu itibaren kesiliyorsun.

Telefonumu kapattım ve cevap vermedim.

Nana'nın özel yüz kremini yapmaya geri dönmek için kendimi zorladım, bu hafta sonu pazara gitmeye ve her zamanki gibi satmaya kesinlikle kararlıydım.

From Soil to Soul müşterilerimizi hayal kırıklığına uğrattırdım ve internet

Gelen siparişler, paketleyip postaneye bırakmam gereken bir bavul dolusu ürün anlamına geliyordu.

Telefonum tekrar çaldı. Ve
sonra küçük bir vızıltı daha.

Sakin cüret etme.

Harika kokulu karışımı, Nana'nın on yıl önce arkadaş olduğu yerel bir cam üfleyicisinden toptan satın aldığım kesme kristal şişelere doldurmaya devam ettim.

Telefonum sessizliğe gömülmeden önce son bir kez titreşti.

Güneş batarken, yüz kremi partisini bitirdim, tüm doğal içerikleri ve iletişim bilgilerini listeleyen özel etiketlerimizi bastırdım, ardından soğuması ve katılaşması için dikkatlice alt kattaki çamaşırhanenin deposuna koydum.

Her yanım telefonuma sarılmak istiyordu ama kendimi tavada balık pişirmeye ve taze bir yaz salatası toplamak için dışarı çıkmaya zorladım. Hatta babamın sevdiği gibi kupada yapışkan bir lav kek bile yaptım.

Kendimi yeterince cezalandırdığımda, aklımı başıma topladığımda ve tekrar aklı başında olduğuma inandığımda, Ember Drive'ın üzerini gece karanlığı iyice örtmüştü.

Maskeli bir yabancıyla tuhaflaşmadan konuşabilirim. Konuşabileceğimi biliyorum.

Telefonumu elime alıp mutfağın ışıklarını kapatırken aptal kalbim çırpınıyordu. Milton'ın yaptıkları yüzünden oturma odasına bırakmıştım ama bu gece cesur davranacaktım.

Sadece bir kanepeydi. Sadece bir sehpa. Sadece bir halı. O kilitliydi. Ben buradaydım.

Kimse bana zarar vermeyecek.

Kendimi kanepeye attım, bacaklarımı yukarı çektim, kucağıma bir battaniye örttüm ve X'in mesajlarını açmaya cesaret ettim.

X: Olmaması gerektiğini biliyorum ama benim sayemde daha iyi uyuduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Ve izinsiz girdiğim için bana kızabilirsin. Kurallarımı bu kadar erken çiğnediğim için kendime kızgıyım. Sana söz veriyorum. Bir daha yapmayacağım.

Dişlerim sıkıntıyla birbirine çarptı.

İzinsiz girmesinden hoşlandığımı *kabul* ettiğime göre, neden bir daha asla yapmayacağı konusunda kararlıydı?

Durakladım, içimde kabaran duyguları değerlendirdim. Gülümsedim.

Kendimi kontrolden çıkmış ve kaybolmuş hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. En ufak bir hayal kırıklığı bile iyi hissettiriyordu. Bana bir kıvılcım, bir alev geri verdi ve hevesle mesajlarının geri kalanına göz attım.

X: Bahsettiğin depresyona yardımcı olabileceğimi söylemiyorum ama sana mutluluğunu geri vermeye çalışacağım. Nasıl emin değilim ama... Konuşmak için her zaman buradayım.

Bir sonrakini taradım.

X: Doktor - ki değilim - açık alanlara güvenemediğiniz için artan agorafobiden muzdarip olduğunuzu söyledim, ama aynı zamanda klostrofobiksiniz çünkü ev üzerinize kapanıyor. Sizi neyin tetiklediği hakkında konuşmak yardımcı olabilir, ancak muhtemelen bu koşullarda uzman olan biriyle de görüşmelisiniz.

Doktor olmadığını söylemesine rağmen neden sesi tam olarak bir doktor gibi çıkıyordu?

Şimdi başlamaya ne dersin? Sanki söylediğin her kelime yazdığın anda siliniyormuş gibi konuş . Bir ses ver ve sonra bırak .

Telefonumu kucaklayarak sonuncusunu okudum ve tekrar okudum.

Söylediğim her şeyin, söylediğim anda aniden var olmaması fikri son derece cazipti. X her kimse, bu işte iyiydi. Bana zihnimin karanlık ormanından çıkış yolları göstermekte iyiydi.

Ben: Geç cevap verdiğim için özür dileme sırası bende. İşim için yüz kremi yapmakla meşguldüm.

Gönderdim ama hemen kendimi suçlu hissettim.

Bu bir yalan. Meşguldüm çünkü sana geri mesaj atmak istemedim.

Bir saniye sonra telefonum avucumun içinde uğuldadı.

X: Neden bana geri mesaj atmak istemedin?

Ben: Çünkü beni yargılamayacağını ya da bana acımayacağını bilmek isteyen yapışkan bir kız arkadaş gibi konuştum. Sesimin bu kadar zayıf çıkması hoşuma gitmedi.

X: Sana acımamın fiziksel olarak imkansız olduğunu bilmenin bir faydası olur mu?

Yapamam çünkü sana hayranım.

İşte yine kalbim gitti. Beni

yargılamaya ne dersin?

X: Yargıladığım tek şey kendim ve bunu ne kadar berbat ettiğim.

Kalbim çırpınarak ip başladı. Ben: Ne demek istiyorsun?

Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi birkaç dakika durdu.

X: Dürüstlük yeminimizi olduğu kabul edeceğim, tamam mı?
Sanırım senden beni yargılamamanı istiyorum.

Titredim ve battaniyeme daha sıkı sarıldım.

Ben: Yapmayacağım.

X: Sanırım sana mesaj göndererek bir hata yaptım.

Tüm kabarcıklı hisler çöktü ve yandı.

Oh.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve beni güvende tuttuğu gece üzerimi battaniyeyle örtmek zorunda olmayan ama bunu yapan maskeli bir gözetmene ne kadar aptalca bir yatırım yaptığımı ortaya çıkardı. Olanlar hakkında en iyi arkadaşım Lily'den daha çok şey bilen meçhul bir yabancı.

Genel bir cevap yazacaktım-' değil. İyi hayatlar' yazacaktım ama telefonum çaldı.

X: Seni düşünmeden duramıyorum. Seni izlemeden duramıyorum. Ve korkarım ki sen artık bana ihtiyaç duymadığında, **ben** sana ihtiyaç duyacağım ve dürüst olmak gerekirse bunun benim için nasıl biteceğini bilmiyorum.

Bir önceki mesajının yakıcı gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. Hiç ağlayan biri olmamıştım. Filmlere, kitaplara ya da mesaj gibi aptalca şeylere ağlayan biri olmamıştım.

Ama son zamanlarda... Tanrım.

Yüzümdeki ıslaklığı silerek yazmaya başladım.

Ben: Normal bir insan gibi cevap vermeli ve birbirimizi tanımadığımızı söylemeliyim. Yaptığımız şeyin kesinlikle saçma olduğunu.....

X: Ama...?

Ben: Konuştukça, durmak istemiyorum.

X: Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun? Ne olursa olsun, hayatım üzerine yemin ederim, seni asla incitmeyeceğim.

Ben: Neden bu bir önsezi gibi hissettiriyor?

X: Muhtemelen öyle olduğu içindir. Eninde sonunda durmak zorunda kalacağız. Hayatımızın sonuna kadar mektup arkadaşı olamayız.

Kısa bir kahkaha attı.

Bilemiyorum. Bence mektup arkadaşlarına çok az değer veriliyor.

X: Aslında çocukken benim de bir tane vardı. Ailem beni Çin'deki bir çocukla sohbet etmem için kaydetmişti, bir çeşit küresel ağ olarak. Eğlenceliydi. Hala arada e-postalarımızı değiştiririz.

Ben: Bu aslında süper havalı. Çiçek perilerine not yazmak mektup olmak sayılır mı? Onları bahçeye bırakarak gönderdim. Ninem her zaman çiçeklere teşekkür edersek çiçeklerin daha parlak olacağını söylerdi.

X: Seni çocukken çiçek çocuk olarak görebiliyorum.

Ben: Ve işte yine evime girip aile fotoğraf albümlerini karıştırıp karıştırmadığınızı merak ettiriyorsunuz.

X: **Eğer** orada senin fotoğrafların varsa, beni kışkırtma.

Nefesim kesildi. Bu mesaj kesinlikle güvensiz ve tamamen fazla eğlenceli geldi. Tanrım, eğlence.

Tıpkı hayal kırıklığı gibi, eğlenceyi de kaçırmıştım.

Yüksekleri ve heyecanı özledim. Uzun zamandır kayıp olan flört etme sanatını.

Flört mü?

Aklını mı kaçırdın sen? Bu adamı tanımıyorsun. Nasıl da flört etmeyi düşünüyorsun?

Özellikle Milton'dan sonra. Özellikle sonra-

Milton böyle bir ilişkiye girmeyi düşündüm.

Omuzlarımı dikleştirerek cesaretimi topladım ve kendimi özgürlüğe doğru atacağım ilk adıma attım.

Bana bir şey söyle, X.

Mesajı biraz daha yavaştı ama telefonum ürperdim. Ne diyeceğim, Lori?

Kalbim yine tepki verdi. O aptal atlama. O küçük kabarcık.

Alexander North tarafından bana verilen bir lakabın beni eritebileceği kimin aklına gelirdi?

Alexander zihnimde patlarken her kası kilitlendi. Yatak odasında üzerinde sadece bir havluyla beliren ince göğsü. Yağsız kaslarından aşağı yuvarlanan damlacıklar. Milton beni saçlarımdan geriye doğru çekerken kafa derimdeki kör edici acı.

Nefesimi tutarak Alexander'ı uzaklaştırdım ve tamamen dün gece bahçemde ölümsüz bir muhafız gibi duran kafatası maskeli yabancıya .

Ben: Beni Batman olmaya çalışan gizli bir kanunsuz olduğun için mi izliyorsun, yoksa sevdiğin için mi izliyorsun?

Bu sefer mesajı biraz uzun sürdü. Muhtemelen onu . Bir tane daha göndermedim, sinirleri ne kadar gergin olursa olsun.

Sonunda telefonum çaldı.

X: Sana dürüstlük vereceğimi , işte dürüstlük. Seni bir süredir izliyorum. İtiraf etmem gerekenden çok daha fazla izledim. Ve haklısın, bu tamamen seni korumak için değil.

Ben: Ne ?

X: Buna cevap veremem.

Beni çıplak gördün mü?

Cevabı anında, neredeyse diz çökerek verdiği bir tepkiydi.

Hayır! Tanrım, hayır. Ben olsam yapmazdım. Soyunmaya gözümü kaçıırırm.

Bir tane daha gönderdi.

Siktir, bu işte gerçekten çok kötüyüm. demek istemedim. Bak, ikimiz için de bir karar vereceğim ve buna bir son vermemiz gerektiğini söyleyeceğim. Muhtemelen seni çok ve bir şeyi kabul ettiğim için bile **midem** bulanıyor.

Ben cevap veremedim üçüncü bir tane daha gönderdi.

Özür dilerim. Güvendesin. Seninle bir daha iletişime geçmeyeceğim. İyi geceler, Lori.

Bu sözünü yerine getireceği düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeyi elimden alamazdı.

Bir şekilde, bana acımadan görüldüğümü hissettirdi. Dehşete düşmeden istendiğimi. Olanlara rağmen, beni hala çekici buluyordu. Ama Kendisine ait olmayan bir şeyi almayacak kadar nazik ve *insandı*.

Bunu buldum.

Tanrım, tahrik oldum.

Kalçalarımı birbirine bastırırken yüksek sesle güldüm ve Milton'dan sonra zevk kırıntılarını bile hissedebildiğime hayret ettim.

Ruhumdan bir bulut daha dağıldı, beni soğuk ve boş yerine sıcak ve kızarmış bıraktı.

Başparmaklarımı ekranın üzerinde gezdirirken alt dudağımı ısırdım. Bunu oynamak için iki yolum vardı.

Dönüştüğüm kurbanı . İçimdeki paniğin onu kötü adam yapmasına izin verebilir ve bana gelen her mesajı çarpıtabilirdim. Dürüst ve ürkütücü. Ya da... İçgüdülerim beni yönlendiriyor olabilirdi, ki bu da onun yaptıklarına rağmen iyi bir adam olduğunu söylüyordu. Sonuçta ne biliyordum ki? Bir pislikle yaşamıştım ve bunun işaretlerini hiç görmemiştim. Maskenin ardına gizlenmiş bir azizle konuşuyor olabilir miydim?

Ben: Bunu söyleyip duruyorum ama... Beni izlemenden hoşlandığımı itiraf ettiğimde benim hakkımda ne söylediğini gerçekten bilmiyorum.

X: Telefonunu tekrar polise vermek istemediğine emin misin?

Ben: Seninle konuşmayı tercih ederim, yani hayır.

X: Beklediğim hiçbir şeye

benzemiyorsun. Ben: Hayal kırıklığına

uğramış gibi mi konuşuyorsun? X: Hayal

kırıklığına mı uğradım?

Hemen bir tane daha gönderdi.

X: Sanırım başım büyük belada demek istiyorsun.

Ben: Ne tür bir sorun?

X: Bunu söyleyeceğime inanamıyorum. Bunu yazmayı düşünmek bile beni soğuk terler dökmeye itiyor.

Bana kesinlikle gerekecek.

X: Seni izliyorum çünkü seni çok güzel, akıllı, cesur ve... Kahretsin, bu dürüstlük maddesi beni kıcımdan ısırap duruyor.

Ben: Devam et.....

X: Seni izlememin asıl . Siktir, kulağa çok klişe geliyor. Eğer seni , güldürecektir.

Ben: Dene beni.

X: Seni izliyorum çünkü senden hoşlanıyorum. Sanırım hep öyleydin. Ama şimdi başımı belaya sokacak başka bir şey söylemeden önce bu konuşmayı bitiriyorum. Bana ihtiyacın olursa buralardayım. Zorlanırsan bana mesaj at. İyi uykular.

Dramatik bir baygınlık geçirerek yan tarafıma düştüm.

Benden hoşlanıyor mu?

Bu kelimeyi duymayalı ne kadar olmuştu? On dört yaşında okuldayken mi? Bir erkeğin benden hoşlandığını bilmek neden o zamanki gibi lezzetli bir ürperti ve karıncalanma yaratıyordu?

Başının belada olduğunu mu söyledi?

Peki ya ben ne olacağım?

Bu nasıl oldu? Bunu nasıl durdurdum?

Durdurmak *istedim* mi ki?

Kanepeye kıvrılıp battaniyeyi omuzlarıma kadar çektim ve başımın altına bir minder sıkıştırdım.

Tiffany lambanın yumuşak ışığında uzanmış, birbirimize gönderdiğimiz her mesajı tekrar okuyordum.

Ve sonra, bir adamın beni öldürmeye çalıştığı yerde uyuyakaldım, tüm bunları hayatıma devam etmeme yardım eden kişiyi düşünürken yaptım.

Zander

Yalınayak ve Maskeli

BİRİNİN ÇIĞLIĞIYLA UYANDIM.

Gürültü doğrudan kabuslarıma girdi ve beni uykumdan öyle hızlı çekti ki kalbim çarpmaya başladı. Çok hızlı kalktığım için baş dönmesi görüşümü bozdu ve beni yana doğru savurdu. Pencereye doğru koşarken ayak parmağımı yatağın ucuna çarptım.

Denizci!

Bir çığlık daha. Dehşeti, açık pencerelerimiz sayesinde iki evimiz arasında kolayca süzülüyordu.

Düşünmedim.

Bir çift siyah eşofman altı giyip siyah bir tişörtle mücadele ederek merdivenlerden aşağı fırladım. Kış bahçemde kayarak güverteden uçmak istedim ama sağduyum beni eve geri koşturdu ve motosiklet atkımı ve şapkamı kaptım.

Kar maskesini başımdan çekerek şapkamı yerine oturttum ve atkırı gözlerimin hemen altına kadar getirdim. Gözlüklerim olmadan görüşüm bulanıktı ama Sailor'a zarar verenin canına okuyamayacak kadar da kötü değildi.

Telleri birbirinden ayırarak çitin içinden geçmeye çalıştım. Arka bahçesine girerken gevşek vida tişörtüme takıldı. Yalınayak ve tamamen panik içinde arka güverteye çıktım ve kapının kolunu denedim.

Kilitli.

Sikeyi

m.

Acele

edin.

Acele

edin!

Bir dizimin üzerine çökerek Melody'nin her zaman yedek anahtarı sakladığı lavanta kabını buldum. Kilide sokup kapıyı açtım.

Oturma odasından inilti ve çırpınışlar geliyordu.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. doktor olarak aldığım tüm eğitim, hayat kurtarmaktan hayat almaya dönüşmüştü. En çok hangi atardamarın kanadığını biliyordum. En çok acı veren kemiğin hangisi olduğunu biliyordum.

O öldü.

Kayarak oturma odasına girdim, ışığı yaktım, sonra tekrar kapattım.

Kahretsin.

Kahretsin!

Bu çok kötü.

Çok kötü.

Çok, *çok* kötü.

Sailor, tepe lambasıyla onu kör ettiğim için . Beyninin çalışması bir saniye, beni içine çekmesi ise bir saniye sürdü.

Şakaklarında ter parlıyordu, telefonu uyuyakaldığı yerin yanındaydı, bacakları dışarıda uyuduğunda ona verdiğim battaniyeye dolanmıştı.

Gözlerimiz buluştu ve bir an için tepki vermedi. Ve sonra, harekete geçti.

"Hayır. Yapma. *Yardım edin!*" Kanepenin diğer ucuna doğru çabalayarak bir top haline geldi ve tekrar çığlık atmaya başladı.

Yapabileceğim tek mantıklı şeyi yaptım.

Kendimi kanepenin koluna atarak yanına indim ve elimi dudaklarına götürdüm. Diğer elimle uzandım ve odayı karanlığa boğan yan lambayı kapattım.

Colin'in söylediği her şey kafamda yankılandı.

Clark Kent etkisi. Yüzümün ve saçlarımın gizlendiği ama parlak yeşil gözlerimin gizlenmediği gerçeği. Karanlıkta kalmak zorundaydım. Farklı davranmalı, farklı konuşmalıydım. Eğer beni tanımamasını istiyorsam, gecenin müttefikim olması gerekiyordu.

Ağzımın altında kıvrılırken gözleri dehşetle doldu. Tırnakları bileğimi tırmalıyor, sabah asla açıklayamayacağım yaralar bırakıyordu.

"Benim," diye homurdandım, sesimi hırıltılı tutarak, uykunun hâlâ ses kutuma dolanmış olmasına . "Benim-" *Gerçek adını söyleme.* "X." Geri çekilerek parmaklarımı yanağına doladım. "Bırakayım da

ama bağıramazsın, tamam mı? Meraklı bir komşunun araması sayesinde polisin burada olmasını isteyeceğini sanmıyorum, değil mi?"

Gözlerini benden ayırmadan, yüzü gölgelerle örtülü bir şekilde, bir kez başını salladı.

Ona hayatım pahasına güvenerek -kelimenin tam anlamıyla- avucumu yavaşça çektim ve kanepenin diğer ucuna geçtim. Kanepenin ucuna tüneyerek aramızda mümkün olduğunca mesafe bıraktım. Ellerimi kaldırarak, açılmış bacaklarımın arasında birleştirmeden önce teslim olma gösterisi yaptım.

Tek kelime etmedi, beni kaşındıran bir yoğunlukla izliyordu. "Burada ne yapıyorsun?" Dudaklarına dokundu, ona dokunduğum yeri ovuşturdu. "İçeri nasıl girdin?"

İşte bu, itiraf etmem gereken andı. Yalanlardan oluşan bir köprüde yürümek yerine gerçeği söylemeliydim. Bu bir köprü değildi - beni ayakta tutan en ince, kırılabilir ipin olduğu timsah dolu bir uçurumdu.

Tek bir yanlış cevapla kariyerimi, onun akıl sağlığını ve yıllar içinde kurduğumuz ilişkiyi mahvedebilirdim.

Boğazımı temizleyerek ve sesimi kasten alçaltarak, "Yedek anahtarı nerede sakladığını biliyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Beni izlediğin için mi biliyorsun?"

"Evet." Aceleyle ekledim, "Ama sırf ben biliyorum diye yerini değiştirme. Acil durumlar için kullanışlıdır."

"Ve sen de sabahın ikisinde evime girmenin acil bir durum olduğunu mu düşündün?"

Kaşlarımı çatarak hâlâ siyah gözünü çevreleyen morluklara odaklandım. "Çılgılık atıyordun."

"Hayır, ben-" Tartışmak istedi ama sonra nefesini içine çekti. "Bekle. Öyle miydin?"

Neredeyse 'beni ' diyecektim ama bu kim olduğuma dair kesin bir ipucu olurdu. Ayaklarımın üzerinde düşünerek, bitkin beynime küfrederek yalan söyledim, "Geçiyordum. Seni duydum."

Alay etti. "Evet, tamam." Daha uzun oturarak, morarmış dudaklarını kıvırdı.

Yüzünü bana dönerken bacaklarını altına aldı. "Tam da bu saatte sokaklarda dolaşıyordunuz." Öne doğru eğilerek beni inceledi. "Tekrar dene. Yalan yok, unuttun mu?"

Gerginlikten parmaklarım maskeme dokunuyor, hâlâ yerinde olduğundan emin oluyordum. Şapkamı daha da aşağıya çektim, bakışlarımı düşürdüm, umarım

Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.

Lanet olsun.

O içimi görmeden önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Ben, eh..." Yutkundum. Bu iş için biçilmiş kaftan değildim. Aldatmada iyi değildim.

Büyükannem yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorduğunda her zaman baskı altında kalırdım. Çoğu zaman, iki kız kardeşimin hatası bile, sırf sorgulamayı kaldıramadığım için her türlü kabahati itiraf ederdim.

Panik kalbimi yumrukladı; gerçek dilimi yaktı.

Eşarbımın alt kısmını çekiştirdim, onu çekip çıkarmama ve ona her şeyi anlatmama bir saniye kalmıştı. Ona şimdi anlatmak daha iyi olmaz mıydı? Bu her neyse daha da derine inmeden önce?

Ona aşık olduğumu itiraf ettiğimde de aynı heyecanı hissetmiş miydi? Onu mu? Onlarca yıl inkâr ettikten sonra, sadece yazmak bile bu duyguyu fazlasıyla gerçek kılmıştı. Yalanlar ve aldatmacalar yüzünden bu duyguyu mahvetmeyi düşünmek çok acı vericiydi.

Siyah ve mavi olmasının sebebi sensin, hatırladın mı? Onu senin yüzünden dövdü.

"Bunu çıkarmak için yardım ister misin?" Kar maskemi kurcaladığım yere bir kaşını kaldırdı. "Neden saklanıyorsun? Yüzünü görmem gerçekten önemli mi?"

Ellerimi aklıma bile gelmeyen kelimeler döküldü ağzımdan. "Yüzü olmayan bir yabancıyla her şeyi paylaşabileceğine dair sana söz verdim." Omuz silktim. "Bu benim yüzüzlüğüm. Devam edeceğim."

"Peki ya şapka ve maskeyi çıkarmanı istersem?"

"O zaman ben gidiyorum ve sana sonra mesaj atarım." Ayağa kalktım, yalınayak olduğumu fark ettim.

Kahretsin, bunu nasıl açıklayabilirim?

Sabahın ikisinde yürüyüşe çıkmam bir yana, ayakkabısız mıydım?

Lanet olsun.

Omuzlarımı yuvarlayarak, yatak odamın bir çit ötede olduğunu anlamasını ve hakkımda uzaklaştırma emri çıkartmasını bekledim.

Gitmek için döndüğümde, "Artık tehlikede olmadığını biliyorum, ben gidiyorum," mırıldandım.

Ayağa fırlayarak, "Tehlikede olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Yüzümü şapkamın tepesiyle gölgelemeye dikkat ederek ona baktım. "Dediğim gibi, çılgılık attığını duydum. Birinin seni öldürdüğünü sandım. Ama sadece bir kabustu. Yatağa gitmelisin, Lori.

Ve bir *yataktan* bahsediyorum. Kanepede uyuma."

Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi kendine sarıldı. "Bana Lori dedin."

Donup kaldım.

Şimdiden kaymış mıydım?

X bu ismi biliyor muydu yoksa Zander'i mi?

Sana X olarak mesaj attı, seni aptal.

Zor nefes alarak endişemi kontrol altına almaya çalıştım. Bu kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadar en kötü şeydi ve zaten tanınmamak için yeterince şansımı .

"Gitmem gerekiyor." Mutfığa doğru adım attım.

"Bekle." Elini kaldırırken bana doğru sallandı.

Kaskatı kesildim. Ruhumun beni çok fazla mücadeleye sokan besleyici yönü anında tepki verdi. Tekrar ona doğru kayarak, *neredeyse* ona tekrar dokunacaktım. Parmaklarım dirseğini kavramak ya da elini tutmak için yanıp tutuşuyordu. Destek ve temas sunmak için.

Olduğum yerde kalmak için tüm irademi kullandım.

Bakışları gezindi, siyah kıyafetlerimi inceledi. Gözleri büyüdü, korku bakışlarını parlattı.

Gözlerini dikmiş bakarken çıplak ayak parmaklarımın üst kısımları acıdı.

"Sorma," diye homurdandım, sesime daha fazla taş ekleyerek. "Cevap veremem ve yalan söylemek istemiyorum."

Kaşları birbirine çarptı ama yavaşça başını salladı. "Aslında ayaklarına bakmıyordum. I..." Sertçe ve ellerini kavuşturdu. "Senin durduğun yerdeki halıya bakıyordum."

Kalbim kaburgalarımın gümbürdedi. Bakışlarım kanepenin sehpanın arasındaki noktaya kaydı. İçine çektiği acı dolu nefes bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Sesimi hırıltıya çevirmek için odaklanmama gerek yoktu, kendiliğinden oldu. Her zaman gömdüğüm tüm o saldırgan, sahiplenici içgüdüler içimde *kükredi*. "Burası seni öldürmeye çalıştığı yer."

İrkildi ve çıplak kollarını ovuşturdu.

Elbisesi yumuşak gri ve pembe katmanlarla bacaklarının etrafında süzölüyordu. Kolsuz korsaj, düşen çiçek yaprakları şeklindeki pembe ve gümüş ipliklerle gecenin içinde . Kumlu sarı saçları etrafında uçuşuyordu. omuzları dağınık, uykulu bukleler halindeydi ve gece yüz hatlarını yumuşatarak onu bir rüyaya benzetmişti.

Her an uyanabileceğim ve onun gitmiş olacağı bir rüya.

Karanlıkta parlayan tek bir damla gözyaşı çenesine doğru yuvarlandı.

Ve düşünmedim.

Ona doğru yürüdüm, onu ensesinden ve belinden yakaladım ve bana doğru sertçe bastırdım. Vücudu benimkiyle çarpıştığı anda gerçek yıldızları gördüm.

Her sinaps ona doğru oklanıyordu. Her nefes. Her kalp atışı. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey hissetmemiştim. O kadar doğru hissettiriyordu ki. O kadar mükemmel uyuyordu ki.

Biraz debelendi ve mantığım hatamı yırttı.

"Kahretsin, özür dilerim." Elimi ensesindeki saçlarından çözerek onu nazıkçe ittim. "Öyle demek istemedim. Yapmayacaktım-"

Yumuşak bir çığlık atarak kendini göğsüme attı. Yüzünü tişörtümün içine gömerken kolları belime dolandı.

Bir saniye bile hareket
etmedim. Hareket
edemedim.

Ve sonra, kimyasal reaksiyon sağduyunun önüne geçti. Ona o güne kadar sarıldığım en sıkı şekilde sarıldım. Yanağını kalbime bastırırken parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyordu. Omurgam onun etrafında kıvrıldı, onu elimden geldiğince korurken, diğer kolum beline sıkıca oturdu ve onu yerinde sabitledi.

Sanki sessizce ağılıyormuş gibi biraz titredi ama beni itmedi. Onu bırakmamı istemedi. Orada, neredeyse ölmek üzere yerde durduk ve tek kelime etmedik.

Çenemi başının üstüne yasladığımda gözlerim kapandı.

Kalp atışlarım kalınlaştı ve gürültülü bir şekilde içimde çarpmaya başladı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Kaç dakika ya da saat geçtiği umurumda değildi. Onu kollarıma almıştım. Benim korumam altında güvendeydi. Onu asla bırakmak istemedim.

Sanki koridordan birinin gölgesi geçmiş gibi bir ışık parıltısı etrafımda dans etti. Eski kutu televizyon aniden kar püskürterek ve yüksek sesle tıslayarak açıldı.

Sailor kucağımdan fırladı ve bir elini göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım." üzerinden kumandayı kaptığım gibi . Kısmen gürültü berbat olduğu için ama aynı zamanda ışık da benim çöküşüm olacaktı.

Kumandayı kanepeye fırlatıp yemek odasına doğru yöneldiğimde kırptırdı. "Gitsem iyi olacak."

"Muhtemelen yapmalısın. Bu ev perili."

"Pardon?"

Gülümsedi. "Ninem tarafından. Sanırım televizyonu açan oydu. Muhtemelen gecenin köründe kafatası maskeli bir yabancıya sarılmamı onaylamıyordur."

"O bilge biri ve muhtemelen onun önerisine uymalısın." Yavaşça geri çekildim. "Umarım seni korkutmamışımdır. Buraya gelirken niyetim bu değildi. Söz veriyorum kork-"

"Anahtarı yerinden oynatmayacağım." Utanmış gibi gözlerini kaçırdı. "Bunu sabah tekrar düşünebilirim ama... içeri girebilmene sevindim. Özellikle korkunç bir kâbusu durdurdun." Haliya tekrar bakarken ürperdi. "Burada uyuyakalmamam gerektiğini bilmeliydim. Anıların en kötü olduğu yer burası."

Bakışlarım yere düştü. "Burada kalmak istediğine emin misin? Belki manzara değişikliği-"

"Sakın başlama." Ses tonundaki tüm yumuşaklık kayboldu. Kollarını kavuşturdu, dik ve cesur durdu. "Beni evimden kovmasına izin vermeyeceğim. Ben burada mutluyum. Ya da en azından öyleydim. Ve tekrar nasıl olacağımı hatırlayacağım.

Ayrıca -" omuz silkti "- beni gözetleyen bir hayalet var. İyi olacağım." "Ve mesajın diğer ucunda da bir yabancı var." I

Gülümsedim, ama maskemin arkasından bunu göremezdi.

"Ne zaman istersen." "Ama yüzünü görmeme izin vermiyorsun?"

İç çekerek başımı salladım. "Hayır, yapmayacağım." "Hiç mi?"

Omurgamdan aşağıya doğru bir umutsuzluk sızısı yayıldı. "Bir gün öğreneceksin."

"Sanki bu kötü bir şey olacakmış gibi konuşuyorsunuz."

Hafifçe eğilerek balık tutma yorumunu görmezden geldim. "İyi geceler, Lori."

Nefesini içine çekti. "Bana Lori dediğini duymak neden kalbimi hoplatıyor bilmiyorum."

Kaskatı kesildim. Ekrandaki dürüstlüğüne alışmışım ama bunu yüz yüze yaşamak?

Kahretsin, bu benim için daha kötü olamazdı.

Kızların oynadığı oyunlar hiç umurumda olmamıştı. Sırlar ve flörtler - bir şey söyleyip başka bir şey kastetmek. Biriyle çıkmamamın nedeni kısmen buydu, bir de acımasız çalışma saatlerim. Ben açık ve basit bir ilişki istiyordum. Eğer birini kızdırdıysam, aksinin söylenmesindense bunu bilmeyi tercih ederdim. Onu etkilediysem ya da mutlu ettiysem, bunu benden saklamasından ve bunun onu zayıf gösterdiğini düşünmesinden ziyade tepkisini görmek isterdim.

Burnuma sokmak için gözlüğüme , *takmadığımı* hatırlayınca elim durdu.

Colin'in uyarısı aklıma geldi, gözlüklerimle oynamam en büyük biriydi. Onu bir daha gördüğümde dikkatli olmalıydım.

Siktir, bir dahaki sefere?

Bu sefer zar zor üstesinden geldin.

Kolumu yavaşça bırakarak fısıldadım, "Yatağına git. Sabah sana mesaj ."

Kendine sarıldı, hafifçe gülümsemeden önce uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "Teşekkür ederim X. Beni yargılamadığın ya da bana acımadığın için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Kapıdan sıvıştım, kilitledim, anahtarı yerine koydum ve pencereden dışarı bakıyordur diye evin aksi yönüne doğru yürüdüm.

Denizci

Pazar ve Hatalar

X: Eğer seni , harika bir gün geçirdiğini söylerdim. Ama sırlarının koruyucusu ben olduğum için, anlat bana küçük Lori. Gerçekten ?

Bütün sabah sahip olduğum tek boş saniyede mesajlarımı kontrol ederken sııttım.

Pazar ekstra telaşlıydı,  r nlerimle ilgili sorular bitmek bilmedi, test cihazları çok iyi kullanıldı ve tanıdık yüzlerden gelen gülümsemeler bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra daha da dostaydı.

Sıcağa rağmen bilinçli olarak uzun kollu koyu gri bir bluz giymiştim ve kot pantolonumu şortla değiştirmeyi arzuluyordum ama en azından morluklarımın çoğu solmaya başlamıştı. Siyah gözüme biraz kapatıcı sürdüm ve yeşil-kahverengi renk kaplıydı.

Jim'in sadece birkaç arkadaşı ya da benim sokağımda yaşayanlar Milton'ın ne yaptığını biliyordu, bu yüzden çok fazla şeyle uğraşmak zorunda kalmadım. Nasıl dair istemsiz sorular. X'in sormasına

aldırış etmemem komikti.

Onun orada olduğunu, beni izlediğini... beni uzaktan koruduğunu bilmek beni aynı anda hem neşeli hem de cesur hissettirdi.

Burada olmak için panik atakla mücadele etmek zorunda kalmamın bir önemi yoktu.  nemli olan tek şey burada olduğum gerçeğiydi.

Dört gün önce kâbus gördüğümde, X içimdeki küçük ve dehşete düşmüş bir şeyi serbest bırakmıştı. Milton'ın beni tekrar tekrar öldürdüğü bir rüyaya hapsolmuştum, ne bir çıkış yolum ne de yardım edecek kimsem vardı. Ama sonra bu rüya k r edici bir ışıkla paramparça oldu. Görme yetim geri geldiğinde, tamamen siyah giyinmiş, maskeli ve beyzbol şapkalı bir adama baktım.

Hissettiğim dehşet içgüdüsel bir tepkiydi. Her kadınsı yanım kaçmak için çığlık atıyordu, ama sonra... o konuştu.

Sesi, kâbusumda halının üzerinde çırpındığım ve nefes nefese kaldığım derinlere, içimin derinliklerine ulaşmıştı ve tek bir cümleyle beni yaşama geri çekti. ve çakıllı, sesi kesinlikle çok lezzetliydi - sanki çok fazla çizgi roman kahramanı izlemiş gibi, tınısını agresif bir sahiplenmeyle katmanlıyordu.

Keşke onu kaydetmiş olsaydım.

Keşke kalmasını isteseydim.

Onun yanındayken hissettiğim akıl almaz güven tarif .

Hiç mantıklı değildi. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ama bana verdiği rahatlama hissini görmezden gelemedim.

O gittikten sonra üst kattaki yatağıma çekildim ve sabah, beni depresif kara bulutlardan uzaklaştırıp gerçek benliğimin ilk işaretlerine doğru çeken bir mesajla uyandım.

Mutlu ben.

X: Bugün hava sıcak ve bir yandan da kavurucu olacak. Kendinizi yakıp kül etmemek için dokuz ile altı saatleri arasında bahçede uyumamanızı tavsiye ederim. Yine de korkmayın, tavsiyemi dikkate almazsanız, alevler içinde kalmanızı önlemek için yanınızda bir hortumla olacağımdan emin olabilirsiniz.

Kıs kıs gülmüştüm.

Ne tür bir metindi bu? Harika mı?

Arsız

mı?

Güzel

mi?

Ben de klişe bir cevap vermiştim ve o zamandan beri bir şekilde aynı derecede tuhaf mesajlaşıyorduk.

Dünkü başlığa göz gezdirirken gülümsedim.

X: Yine zavallı çiçeklerini mi pişiriyorsun? Tek koklayabildiğim çiçek parfümü.

Ben: Karışımlarımı koklayacak kadar yakınsın, ha?

Seni görebilecek kadar yakınlım. , ama... o tişört ve şortun içinde kesinlikle büyüleyici görünüyorsun.

Ben: Bugünlerde erkekler hâlâ büyüleyici kelimesini mi

kullanıyor? X: Bu kullanıyor. Ama bana daha önce de

inek demişlerdi. Ben: Takipçi kişiliği olan bir inek.

Sapıkça olabilir.

Dikkatli ol, Lori. Yedek anahtarını nerede sakladığını biliyorum.

Ben: Ve bunu kullanmak için iznim var.

X: Beni cesaretlendirme.

Ben: Bu arada, Ay Savaşçısı fetişin var mı?

X: Eh, mıydım?

Giydiğimi beğendin mi? Ay Savaşçısı'nın 15 yıllık soluk bir tişörtü. Şortum da 14 yaşımıdayken aldığım Sailor Moon setinin bir parçası. idolümdü.

X: Onu hatırlıyorum. Bir arkadaşımın o gösteriyi yiyen kız kardeşleri vardı. Ve ne var biliyor musun? Ona benziyorsun.

Ben: Ve bu adil değil çünkü neye benzediğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana göstermek ister misin?

X: Ben grotesk biriyim ve sen çığlık atarak kaçarsın. İlk defa bir kıza, çirkin yüzümle onları korkutmadan yaklaşabiliyorum. Bunu benim için mahvetme.

Ben: Her zaman dürüst olmamız gerektiğini sanıyordum?

Öyleyim. Ben bir trolüm. En iyisi ısıltılı kişiliğimin tadını çıkarın ve maskemin altında sakladığım çıbanları unutun.

: Bir gün o çıbanları sayacağım.

X: Bu pek de heyecan verici olmayan sohbetten ne kadar keyif da gitmem gerekiyor. Bir işim çıktı. Tek başına iyi olacak **mısın** yoksa seni güvende tutmak için başka bir takipçi mi tutmam gerekiyor?

Senden başka kimsenin beni takip etmesini istemiyorum.

Cevap vermemişti.

Çok geçmeden Alexander'ın Chrysler'garajından çıktığını duydum, hızla uzaklaşırken lastikleri biraz gıcırdıyordu - büyük olasılıkla hastaneye ve acil bir duruma doğru gidiyordu.

Bir an için X'in Alexander olduğuna dair çılgınca bir fikre kapıldım. Karanlıkta kalmasının ve yüzünü örtmesinin nedeni, o olduğunu bilmemi istememesiydi.

Ama sonra başka bir mesaj pingledi ve bu aptalca fikri ortadan kaldırdı.

AÇIK FOTOĞRAF.

X'in gönderdiği resme tıkladım ve kendi resmime bakıp sııttım. Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme ve bir elimde tahta kaşıkla olduğum yerde durmuş, mutfak penceresinin önünde jojoba, vanilya ve limon otunu dudak kremi haline getirirken özenle karıştırıyordum. Ay Savaşçısı baskılı tişörtüm solmuş, bollaşmış ve morarmış bir omzumdan sarkıyordu, hilal ay şortum ise biraz fazla kısaydı.

Kendimi . Bu kadar göz kamaştırıcı olmayı bırak.

Gerçekten alınmam gerekirdi. Sadece mahremiyetimi ihlal etmekle kalmamış, bir de fotoğrafımı mı çekmişti?

Beni izlemediği zamanlarda onlara bakıyor mu?

O zaman beni düşündü mü-

Orada dur.

Çok geç.

Bir yatağa yayılmış, elinde siki, sergilenen tonda vücudunun görüntüsü zihnimde patladı. Üzerindeki tek giysi o lanet olası maskeydi ve onu çekip çıkarmak istedim, böylece kendi kendini tatmin ederken alt dudağını ısırıldığını görebilecektim.

Profesyonel yardıma ihtiyacın var.

"Hey, Sails. Sails! Dünya'dan Ay Savaşçısı'na!"

Telefonumu karıştıracak kadar yükseğe zıpladım. Elimden uçtu ve son birkaç uçucu yağ şişesine çarptı.

"Oops. Özür dilerim." Lily kıs kıs güldü. "Son beş dakikadır dikkatinizi çekmeye çalışıyorum." Genç ve güzel bir kadına el salladı, yanında da kot pantolonuna sarılmış bir o kadar güzel bir kız vardı. "Bu güzel müşteri egzamaya iyi gelen bir şeyiniz olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Anneye başımı sallamadan önce utangaç kıza gülümsedim. "Aslında biliyorum." Nana'nın kaşınıtlı ve kuru ciltle olan savaşı sayesinde yıllarını harcayarak mükemmelleştirdiği özel bir tentürü alarak ona uzattım. "Bu orta güçte, ama yeterli gelmezse daha güçlü bir karışım hazırlayabilirim. Tamamen doğal ve hiçbir yan etkisi yok."

"Vay canına." Kadın sırtıttı. "Çok ."

Bugün yardım etmeyi kabul ettiği için çok minnettar olduğum Lily'yi satışla ilgilenmesi için bıraktım.

Ona büyük kötü dünyaya meydan okuyup pazara gideceğimi söylediğimde, açık olan üç evini iptal etti ve benim fahri dükkan sahibim olmakta ısrar etti.

Yüz kremi, gece kremi, dudak kremi, tentürler, uçucu yağlar ve bahçemden elde ettiğim diğer ürünlerden sayısız kutuyu babamın eski Honda Civic'ine yüklememe yardım etmek için benimle evimde buluşmaya çalışmıştı, ancak ona gülüp geçtim ve güzellik uykusuna ihtiyacı olduğunu ve benimle yerel pazarın düzenlendiği gösteri alanı.

Evime gelmesini neden yasakladığımı ona söylememiştim.

Arabayı hazırlamamın o kadar uzun süreceğini bile bile sabahın üçünde kalktığımı itiraf etmek istemiyordum, çünkü ayrılma düşüncesi bile beni titretiyor ve paniğe sürüklüyordu. İyiymişim gibi davranamazdım ve onun beni böyle görmesini istemiyordum.

Bunu atlatacak gücü ancak X sabahın beşinde mesaj attığı için bulabilmişim.

X: musun?

Ben: Hayır, sadece normal olmaya ve rutine dönmeye çalışıyorum.

X: Ve buna hayatınızı bir arabaya sığdırmak da dahil, neden?

: Pazara gidiyorum. Çiçek karışımlarımı satmak için.

Bu durumda. Bugün ne yapacağımı biliyorum.

Ben cevap veremediğim bir tane daha gönderdi.

X: Bu arada, harika gidiyorsun. Doğal saklanma içgüdünle kolay olmadığını biliyorum ama sen inanılmaz ve güçlüsün ve ben seni izliyor olacağım. Güvendesin.

Sözlerini tekrarlamıştım, özellikle de boğazıma düğümlendiğinde ve kamelya fidanına kusma isteği boğazıma dolandığında. Sonunda arabayla uzaklaşırken yanımda olmasını diledim, markete giden yol boyunca zayıflatıcı gerginliklerle savaştım.

Bir sonraki mesajını aldığımda şafak, pazarın kurulduğu gösteri alanını pembe ve altın rengine bürümüştü.

Bu iş sende. kadar numara yap. Biraz dengesizsen arkanda olduğumu biliyorsun. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin.

Ve sonra, bırakın korkmayı, düşünemeyecek kadar meşguldüm.

Yavaş yavaş, müşteri müşteri, hayatımı yavaş yavaş kısıtlayan agorafobi pençelerini gevşetti ve nefes almama izin verdi.

Kadınla birlikte gülüşen Lily'ye gülümseyerek klavyeyi açmak için ekranıma dokundum.

Merhaba, Sırların Koruyucusu. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler. Burada mısın? İzliyor musun? Eğer yeterince cesursan gelip merhaba diyebilirsin.

İçimden gülerек ekledim: Eminim çok utandığın çıbanlar için bir kremim vardır.

Cevabı hemen geldi.

Pizza suratıma oldukça bağılıyım. Yine de teşekkürler. Seninle gurur duyduğumu söylemem küçümseyici mi?

Ben: Küçümseyici değil. Oldukça tatlı.

X: Giydiğin küçük önlüğün beni deli ettiğini söylersem çizgiyi aşmış mı olurum?

Önlüğüme bakarken parmaklarımı ninemle babamın yıllar önce tasarladıkları logonun üzerinde gezdirdim. Hayat Ağacı amblemini kullanmışlardı. ışıltılı toprak ve süslenmişti. Yaka ve etek ucundaki pembe firfırlar, elbiseye yazlık bir ev kadını havası vermişti.

: Kıyafetlerim söz konusu olduğunda birden fazla fetişin olduğunu düşünmeye başlıyorum.

X: Sanırım sen fetişi olduğumu

söylüyorsun. Nefesim kesildi.

Müşteriler gelip geçerken bir kadın kalabalığın içinde kıkırdadı ev yapımı reçeller, mücevherler, tatlılar ıvır zıvır satın alıyordu. Kalabalığı tarayarak, X olabilecek bir adam görmeye çalıştım. birkaçı geçip gitti. Hatta biri gözüme çarptı ve gülümsedi ama kısa boyu tamamen yanlışti. X'in saç rengi ya da yüz hatları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oldukça uzun olduğunu biliyordum.

Çenesini başıma dayayabildiği sırada yanağım göğsüne mükemmel bir şekilde yaslanmıştı.

İçimi çektim, onun kucağında bulduğum ezici rahatlığı hatırladım.

Uzaktan biri dikkatimi çekti.

Kaygısız mutluluğun her damlası, acı ve boğulma anısının altında .

Alexander North, başka bir adam ve çok uzakta olmayan kumral saçlı güzel bir kadınla birlikte duruyordu. Arkadaşı ev yapımı bir doğrama makinesini incelerken

Alexander telefonuna bakarken, kadın yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle iki adamı da izledi.

Kendi telefonum çaldı.

X: **Pardon**, yine çizgiyi aştım mı? Kendime not: Fetiş gibi kelimeler kullanmayın veya teknik olarak takip ettiğiniz kadının fotoğraflarını doğru nedenlerle olsa bile göndermeyin.

Alexander'ın arkadaşı yüksek sesle güldü ve doğrama tahtası için bir miktar para uzattı. Her iki adam da kadınla birlikte tekrar kalabalığın içinde kayboldu.

Milton'ın saçımı kopardığı yerdeki kafa derimin arkasını ovuştururken Alexander'a baktığım için beni sırt üstü yere fırlattı, acıyı unutmak için elimden yaptım. Tekmesinin kalçamda yarattığı zonklamayı görmezden geldim. Çürük kaburgalarımı. Köprücük kemiğimde bıraktığı ısırığı.

Çok güzel bir gün geçiriyordum. Çok kısa bir süre için özgürdüm. Ama komşumu gördüğüm için tek yapmak istediğim eve gitmekti, Her kapıyı kilitle ve bir daha Alexander'a bakma.

Telefonum çaldı.

Ne ? Ne oldu? Pek iyi görünmüyorsun.

Derin bir iç çekerek, mallarımı taşımak için kullandığım büyük plastik kutunun üzerine oturdum.

Ben: Az önce komşumu gördüm. Bana geçmiş

hatırlattı. Cevabı o kadar hızlı değildi ama sonunda geldi.

Onu bulmamı ister misin? Üzerindeki her çürüğü sana teslim edebilirim.

Onun yüzünden.

Ben: Hayır! Tanrım, tabii ki hayır! Milton'ın kıskanç bir pislik olması onun suçu değil. Komşum aslında çok...

Yazmayı bıraktım.

Alexander'ı nasıl tarif edeceğimi bilemedim.

Çocukken bir düzenbazdı. Gençken yaralı her şeye takıntılıydı. Bir yetişkin olarak sessiz, çekingen ve biraz mesafeli, on iki yaşından beri bir çift gözlüğü olmasına rağmen sanki onları takmaya hiç alışmamış gibi gözlükleriyle oynama gibi çocuksu bir alışkanlığı var.

Neden gözlük aldığında kaç yaşında olduğunu hatırlıyorum ki?

Nedenini biliyordum.

Çünkü büyükannem ona üzerinde "Tebrikler, seçkin bir beyefendi oldunuz" yazan büyük bir çift gözlük olan bir pasta yapmıştı. Babamla Alexander'ın dört gözü olduğu için okulda nasıl zorbalığa uğradığını konuşurken kulak misafiri olmuştum ve onun moralini düzeltmek istemişti.

Ben: ...o iyi bir insan. **Bu** onun hatası değil. Bilseydi çok kişisel alırdı.

X: Eminim yapabilseydi onunla ilgili anıları silmek için ne gerekiyorsa yapardı.

Ayağa kalkarak önlüğümü düzelttim ve Lily'ye doğru ilerledim.

Ben: Gitmeliyim. Arkadaşım bu kadar çalışırken ben kaytarıyorum. **Sonra konuşuruz.**

Kalabalığın içinde Alexander'ı arama dürtüsüne yenik düşmemek için kendimi müşterilere yardım etmeye verdim, çaresizlik ve panik hissinin yok olmasını umuyordum.

Zander

Pençeler Her Şekil ve Boyutta Olabilir

Colin yeni aldığı doğrama tahtasını incelerken, "BUNLARIN HEPSİ SENİN SUÇUN," diye homurdandım. "Seninle buraya gelmeyi asla kabul etmemeliydim. Planım uzaktan gizlice izlemektir. Alışveriş yapmak değil. beni görebilirdi."

"Bu sabah hastanede uykusuz halinden faydalandığımı ve seni isteğin dışında bir şey yapmaya zorladığımı mı söylüyorsun?" Sırıttı. "Resmi bir şikâyetle mi bulunmak istiyorsunuz? Belki de aşık olduğun kıza bunu söyle."

"Sessiz ol." Gözlerimi kısmıştım. "Dilini tutacağını ."

Güvenlik kameralarım Sailor'ın çoğu hafta sonu yaptığı gibi pazar için arabasını hazırladığını bildirmeseydi, burada olduğunu bilemezdim. Sabahın beşinde bir kahve molasında giriş yapmıştım, kameralarım bana bir hareket uyarısı gönderdi. Bir süre izledim, ne kadar cesur olduğunu görünce göğsüm gururla kabardı. Ayrıca kapısının eşiğinde oturup dizlerine sarılırken, gözyaşlarını silerken ve paniğiyle savaşıırken kalbimin birkaç kez sıkışmasına neden oldu.

Col'a işten sonra markette ona göz kulak olacağıma dair aptalca bir yorum yapmıştım ve o da kendisini davet etmişti.

"Öyle mi yaptım? Bunu söylediğimi hatırlamıyorum." Kıkırdadı. "Beni haksız yere suçluyorsun. Kendimi savunmak için her hakka sahibim. Ne düşünüyorsun?"

Christina? Ağabeyini on beş saat sonra hastaneden güneşi görmesini sağlayarak dostça bir şey mi yaptım?

Yoksa sınırlarımı mı aştım?"

Christina -kötü bir ayrılık geçirmiş ve yirmi sekiz yaşına yeni girmiş olmasından nefret eden kız kardeşim- bıyık altından . "Bana sorma. Zan'ın kötü tarafına geçmeyeceğim."

"Ama tüm suçu benim üstlenmemden memnunsun. Çok sert."

Christina ona bir saniye kadar uzun süre baktı. Uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"İlgilenmiyor, seni aptal," diye mırıldandım. "Sana bunu söylemiştim."

Colin suratını astı. "Gerçekten mi?" Kirpiklerini kız kardeşime doğru kırıştırdı. "Seni tekrar flört havuzuna çekemeyeceğime emin misin? Söz veriyorum ısırmam."

"Benim nereden biliyorsun?" Christina kollarını kavuşturdu. Colin yüksek sesle güldü.

önünde flört etmeleri hiç hoşuma gitmedi. "Kesin şunu. İkiniz de."

Colin, "Ancak bu kadına mesaj atarak kendini üzmemekten vazgeçersen," diye karşılık verdi.

"Sessiz ol dedim," diye tısladım, biri gelirse diye omzumun üzerinden baktım.

-Denizci duymuş.

"Ne diyeyim?" Christina kaşlarını çatı. "Biriyle mi görüşüyorsun, Zan? Keşif yaşam tarzını seçtiğini sanıyordum."

"Kesinlikle birini *izliyor*. Değil , Zander?" Colin göz kırptı. "İzlemede çok ama *çok* iyidir."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı.

Kalabalık bir pazarın ortasında en iyi arkadaşımın yüzüne yumruk atsam tutuklanır mıyım?

Christina bir ileri bir geri baktı. ". " Gözlerini devirerek omuz silkti.

"Bilmek de istemiyorum. Ben gezmeye gidiyorum. Görüşürüz."

"Ara beni!" Colin arkasından bağırdı. Diğer insanların etrafından dolanırken bakışları onu takip etti. Bize katılması en başta onun suçuydu. Biz pazara doğru ilerlerken onu fark etmiş ve peşimize takılması için neredeyse yalvarmıştı.

"Bir de sevişmem gerektiğini söylüyorsun," diye . "Arkadaşın olarak Christina'ya olan ilgini anlıyorum. Akıllı, komik ve mantıklı biri. Ama kardeşi olarak seni uyarıyorum... O tek gecelik bir ilişki için uygun değil."

"Kim tek gecelik bir ilişkiden bahsetti ki?" Çenesini kaşıdı saat beş gölgesinin geldiği yerde. İkimiz de bütün gece çalışmıştık. Ben acil servisteydim ve onun da amputasyon ameliyatından sonra zorluklar yaşayan bir hastası vardı. "Ben de seninle aynı şeyi ." Kendini beğenmişliğini biraz bıraktı. "Ben sadece bakacak birini arıyorum. beni önemsiyor, hepsi bu."

Her ne kadar bana açılmasını takdir etsem de -büyük olasılıkla yorgunluktan bitap düşmüştü ve eve, birinin yanına dönmenin rahatlığını arzuluyordu- benim de kendi sorunlarım vardı. Christina gittiğine göre onları paylaşabilirdim.

Telefonumu yüzüne doğru iterek tısladım, "Beni gördü. İşte bu yüzden hepsi senin suçun. Sailor'ın X sayesinde bugün kaydettiği tüm ilerleme benim yüzümden uçarak pencereden dışarı fırladı. İşte onun için bu kadar zehirliyim. Hemen oraya gidip ona kim olduğumu söylemeliyim ki onu daha fazla mahvetmeyeyim."

Colin gelen kutuma göz gezdirdi, hiç şüphesiz biraz daha müstehcen mesajlar. Bunlar için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. "Kendin hakkında X'in bakış açısından konuşmayı bırakmalısın," dedi. "Yalanlar tepetaklak olursa, aktif olarak hileyi sürdürçok fazla örnek olmasını istemezsiniz. Ona neden yaklaştığına dair makul bir nedenin olduğu sürece Bu şekilde seni affetmenin bir yolunu bulabilir. Ama kendini ne kadar çok arkadan vurursan, o kadar çok açıklama yapmak zorunda kalacaksın."

"Tanrım, bu iş tamamen kontrolden çıkıyor."

"Katılıyorum." Bileğimden tutarak beni kalabalığın arasından geldiğimiz yöne sürükledi. "Bakalım tamir edebilecek miyiz?"

"Bekle, ne?" Elini çektim. "Ne yapıyorsun?"

"Yardım ediyorum." Parmakları içime gömüldü, Sailor'ın çığlıklarının üzerine elimi vurduğumda oluşan çiziklerin geride bıraktığı soluk yaralara bastırdı.

Ona dokunmayı her düşündüğümde, vücudum olmaması gereken bir şekilde geriliyordu. Dört gün boyunca -sıradan arkadaşlar olarak saçma sapan şeyler hakkında mesajlaşırken ve arada sırada onun akıl sağlığını kontrol ederken- inkar edilemeyecek kadar ısrarcı hale gelen çok gerçek, çok korkunç arzuyla savaştım.

Onu istedim.

Sadece onu korumak ya da güvende tutmak istemiyordum. Onu *istedim*. Kollarımda. Yatağımda. Kalbimde.

Ve X varken, ben yapamadım.

Ama Zander var olduğu sürece, benimle asla X ile gibi konuşmazdı.

Dün işe çağrıldığım sırada kazanda her ne yapıyorsa onu karıştırırken çekilmiş bir fotoğrafını yakalamış olmam tamamen şans eseriydi. Muhtemelen arabamın çıkışını duyduğunu biliyordum ve eğer Zander ayrıldığı anda ona X olarak mesaj atmayı bırakırsam... bu, birleştirilemeyen birkaç noktayı birleştirebilirdi.

Ona sadece benim için olması gereken bir fotoğraf göndermişim. İşe çağrılmadan birkaç dakika önce çektiğim, pencere kenarındaki fotoğrafını. Hâlâ orada, aynı pozisyonda olmasını umuyordum; hâlâ kıpırdanıyor ve bahçeye bakıyordu. Eğer öyleyse, fotoğrafı yeni çektiğimi düşünecek ve hiç merak etmeyecekti.

Çok akıllıca davrandığımı ve onun da bunu yuttuğunu düşünmek hoşuma gidiyordu ama kim emin olabilirdi ki?

İçimde endişeyle Colin'in elini çözmeye çalıştım. "Bırak beni." Parmaklarını çekmeyi başardım, tam o sırada beyaz örtüsü, düzgün küçük şişe piramitleri ve

Farklı hastalıklar için eski moda ilaçları listeleyen çok sayıda kartpostal.

"Zander!" Lily ışınlandı. "Seni dışarıda görmek çok güzel. Ve kim Bu mu?"

"Bu Colin," dedi Colin aptalca bir selam vererek. "Zan'la birlikte çalışıyorum." "Oooo, başka bir doktor. Kıpırdama atan kalbim." Lily'nin kahkahası kesildi

Yoldan geçenlerin sesleri arasında Sailor'ın başını bize doğru çevirdi. Ağır çekimde hareket etti; kumlu sarı saçları omzunun üzerinden savruluyor, mavi gözleri korkuyla açılıyor, dudakları şokla aralanıyordu.

Onun zor kazanılmış mutluluğunun geçmişin gölgelerine görebilecek en iyi konumdaydım.

Lanet olsun sana, Colin.

Colin, Sailor'ın çadırdan fırlayacakmış gibi görünmesine aldırmadı ve el salladı. "Hey, . Nasıl ?" Ekranın karşısına uzandı ve elini uzattı. "Seni buralarda görmüştüm ama hiç resmi olarak tanıştırılmamıştım. Ben Colin Marx."

Boğazım çölü taklit etti. Kalbim pes etti ve göğsümde ölü taklidi yaptı. Sailor sertçe yutkunup bize katılmak için hareket ettiğinde tek kelime edemedim.

Masa bizi ayrı tutuyordu ama çiçek, vanilya ve diğer güzel kokulu çiçeklerin yumuşak kokuları havaya sinmişti.

Sailor sanki kendini çalışırmış gibi yavaşça Colin'in tokalaşmasını kabul etti. "Merhaba, Dr. Marx. Haklısın. Alexander'ı görmek için uğradığınızı görmüştüm. birkaç kez."

"Bana Colin de, lütfen." Başparmağını bana doğru kaldırdı. "da Zan de. Diğer ağız dolusundan daha iyi."

Tokalaşmayı keserek gülümsemeye zorladı. "Ona lakap takmam için yeterince tanıdık olduğumuzdan emin değilim."

"Oh, bilmiyorum." Colin göz kırptı. "Bence düşündüğünden daha tanıdık olabilirsin."

Karnına dirsek attım. *Sertçe.*

Sailor sanki benim 'dostça' cezam daha çok ölümcül bir darbeymiş gibi irkildi.

Tüm sırtım gitme ve bir daha asla geri dönmeme dürtüsüyle karıncalandı. Gözlerinin ısıltılı olmak yerine düzleştiğini görmekten nefret ediyordum. Tüm tavrının içe doğru katlanmasından, kendini olabildiğince küçültmesinden nefret ediyordum.

Ellerim yumruk oldu.

Eğer Milton'a yaklaşırsam, kesinlikle cinayetten içeri girerim.

Ona yaptıklarından iğreniyordum. O olmadığı halde onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum. tüm tarih öncesi canavarlarla birlikte onu parçalamam gerekiyordu. "Peki... sizi markete getiren nedir?" Lily beni sürükleyerek sordu.

dikkatini Sailor'dan çekti. Ona bakmayı bıraktığım anda geriye doğru ve panik atakla mücadele ediyormuş gibi elinin topuğuyla göğsünü ovuşturdu.

duyduğum gecenin aksine, onu kucaklayamadım.

Tek yapabildiğim ondan uzaklaşmaktı. Ona ihtiyacı olan boşluğu vermek çünkü ben onun en kötü anlarını temsil ediyordum.

"Ben, eh, ben sadece hatırladım..." Aklıma gelen her türlü inandırıcı yalan uçup gitti. Homurdanarak gözlüklerimi burnuma doğru ittim, arkamı döndüm ve Sailor'ın durağından olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

* * * * *

"?" Telefonuma bağırdım. "Beni şoförün yaptığına göre, seni eve bırakmak için bekliyorum."

"Ah, üzgünüm! Çoktan evime döndüm. Kız kardeşin beni nazikçe bıraktı. Birbirimize bu kadar yakın yaşadığımızı bana söylememiştin." Colin güldü. "Ayrıca, Clark Kent'ten Süpermen'e geçmek için burada kalıp kalmayacağını bilmiyordum."

Parmaklarım cep telefonumu sıkıca kavradı. "Şakayı bırakır mısın, Col? Bana ne kadar kötü tepki verdiğini görmedin mi? Bu gülünecek bir mesele değil." Ağır ağır iç geçirdim, stresimin beni çabuk sinirlendirmesinden nefret ediyordum. "Özür dilerim, Adamım. Ben sadece... evet, bununla mücadele ediyorum. Hıncımı senden çıkarmak istemedim."

"Sen iyisin. Huysuz halini seviyorum. Ve... haklısın." Ayıldı. "Bu gülünecek bir mesele değil. Onun için gerçekten üzülüyorum ve haklı olarak Bunu nasıl karşılayacağı konusunda biraz endişeliyim ama aynı zamanda ona nasıl bir erkek olduğunu göstermediğin için aptallık düşünüyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani, X'in günü kurtarması yerine Zander olarak bir şeyler yapabilirdin."

"Ne gibi?"

"Onunla normal bir erkek gibi konuşmaya ne dersiniz, bahane uydurup sonra da on altı yaşında bir moron gibi dörtlale kaçmak yerine?"

"Özrümü geri alıyorum. Gerçekten seninle neden arkadaş olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Harika bilgeliğim için tabii ki. Git onu bul. Tezgahını indirmesine yardım et. Daha da iyisi, onu yemeğe götür. Evini terk ederek bazı sorunlarıyla mücadele etmeyi başardı. Bu kutlanmaya değer. Duvarlar içine kapanmaya başladığında ona tutunabileceği mutlu bir anı verin."

"Eğer benim yerime bir restorana götürseydim, masada panik atak ."

"Ama eğer onunla konuşursan ve ona her ne yaptıysa onun hissettiği acının aynısını hissettirmeyeceğini gösterirsen, o zaman tüm hasarı tersine çevirebilir ve onun için bir tetikleyici olmadığını kanıtlayabilirsin. Tüm bu olanlarda sen masumsun ve bunu ne kadar çabuk anlarsa, ikiniz de sonsuza dek sürecek mutluluğunuza o kadar çabuk kavuşabilirsiniz."

"Sonsuza dek mutlu diye bir şey olmayacak."

"Üç ila beş yıl sonra evlendiğinde sözleri sana yedireceğim."

"Bu kadar pozitif olmanızdan ve masallara inanmanızdan nefret ediyorum."

"Meh, ne diyebilirim ki? Bu benim süper gücüm." Kıkırdadı. "Şimdi git. Hala marketteyseniz, hizmetlerinizi sunun ve her şeyi toplamasına yardım edin - tabii uyanık kalabilirsiniz. Beni sonra ara ve nasıl olduğunu anlat. gitti."

Telefonu kapattı.

Hâlâ işlek olan otoparktan yavaş yavaş boşalan pazara doğru baktım. Kıçımı Chrysler'imın kaputuna yaslayarak kollarımı kavuşturdum ve hâlâ faaliyette olan tezgâhların koridorlarına baktım.

Pazar sona , ancak müşteriler hala gün sonu pazarlıklarını kapmak için gösteri alanlarına ediyordu.

Colin'in önerdiği şeyi yapmayı düşündüm.

Yardıma gidersem, tüm bu hayali acıların benimle bir ilgisi olmadığını ona yavaş yavaş öğretebilir miydim? Onu neredeyse öldürecek olan ben değildim. Ama... kontrol etmek için birkaç kez mesaj atmama rağmen bana X olarak mesaj atmamıştı. Bana sırtını dönmüştü ve cevap vermesine o kadar alışmışken kapıyı yüzüme kapatması canımı yakmıştı.

Derin bir iç çekerek gözlüklerimi çıkardım ve gözlerimi ovuşturdum. Mantıklı düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Zihnim o kadar bulanıktı ki, sonunda ona Lori diyecek ve her şeyi berbat edecektim.

En iyisi eve gidip biraz kestirmek, sonra da muhtemelen X olarak bahçesine gizlice girip-

Hiçbir yere gizlice girmiyorsun.

Onun yanına yaklaşmana izin yok. Tek izin verdiğin mesajlaşmak.

En yumuşak miyavlama bakışlarımı ön tekerleğimin yanındaki çakıllara çevirdi. Bıyıkları bükülmüş ve kürkü çamurdan matlaşmış turuncu bir kedi yavrusu belirdi.

Yürek parçalayan parlak yeşil gözleriyle başını kaldırdı ve çığlık attı. Bana doğru ilerleyerek minik bedenini ayak bileğime doladı. Miyavlamaları daha yüksek ve daha acınası bir hal aldı, olabildiğince çılgınca yalvarıyordu.

Bacağımı geri çekerek kalçalarımın doğru eğildim ve küçük kafasını avuçladım. Kürkü kaba ve yetersiz beslenmişti, küçük kafatası parmaklarımın arasında korkunç derecede kırılıyordu.

Korkuyla kaçmak yerine, yavru kedi elime doğru sürünmeye çalıştı. Miyavlamaları hırıltıya dönüştü ve içimdeki her içgüdü -çocukken sahip olduğum her dürtü ve bir doktor olarak sahip olduğum çağrı- anında tepki verdi.

İskelet halindeki kediye otoparktan çıkarıp iki elimle kucakladım. Onu burnuma doğru tutarak küçük yüzünü inceledim.

Çeneme kafa atmaya çalıştı, yaklaşmak için kıpırdandı ve kıvrandı.

"Benden kesinlikle korkmuyorsun," dedim usulca. "Nereden geldin sen?"

Yanıt olarak çığlık attı, kurtulmaya çalıştı, aşağı atlamak için değil ama kolumdan boynuma doğru sürünmek .

Onu sıkıca tutarak park etmiş arabalar denizine baktım. Birisi buraya satmak için bir çöp mü getirmişti? Kaçmış mıydı? Geçen gece büyük bir yağmur fırtınası vardı. Belki de bir yerden akıp gitmiştir?

Arabasının anahtarları şingirdayan bir kadın geçti.

"Affedersiniz?" Yavru kediye uzattım. "Bu küçük adamın kime ait olabileceğini görmediniz, değil mi?"

Turuncu tüy yumağı tekrar çılgılık attı ve koluma tırmanmaya çalıştı.

Güldü. "Sanırım sana ait olduğunu söylüyor." Başının üstünü kaşıyarak göz kırptı. "Tebrikler, artık bir kedi babasısn."

Benimkinin yanındaki arabasının kilidini açarak arabaya bindi. El sallayarak uzaklaştı ve beni istenmeyen bir hastayla baş başa bıraktı.

Bir evcil hayvan için zamanım yoktu - evde başka bir ruh olmasını çok istememe rağmen. Ne zaman bir hayvan edinmeyi düşünecek kadar yalnız hissetsem, kendime bunun uzun ve düzensiz çalışma saatlerim için adil olmadığını hatırlatıyordum.

Yavru kedi ağlamayı kesti ve sanki düşüncelerimi duymuş ve yalvarmak için yanlışı bacak çiftini seçtiğini biliyormuş gibi üzgün bir şekilde somurttu.

"yok, küçük adam. Sana yardım edeceğim. Sadece seni tutamam." Miyavladı ve bana hüznü gözlerle baktı.

"Seni burada bırakmayacağım, tamam mı? İyi olacaksın."

Kulakları biraz huysuzdu ve vücut azlığı muhtemelen yavru kedi maması almam gerekeceğini gösteriyordu.

Arabamın kilidini açarak onu ön koltuğa oturtmaya gittim ama uzakta Sailor ve Lily'yi gördüm. büyük bir plastik kutu taşıyorlardı. Lily bir şeyler söyledi ve Sailor gülmeyi başardı.

Sailor'ın arkadaşına karşılık verdiğini görmek göğsümdeki endişe gerginliğini hafifletti.

O iyi.

Yalnız değildi ve güvendiği biri vardı.

Daha iyi ya da tamamen iyileşmiş değildi ama bir süre daha iyi olacaktı.

Bu iyiydi çünkü şu anda başka birinin yardımına ihtiyacı vardı.

Küçük yavru kediye deri koltuğa yerleştirdikten sonra kapıyı kapattım ve sürücü tarafına yöneldim. Önce onu hızlı bir kontrol için en yakın veterinere götürecekti, malzemeleri almak için markete uğrayacak ve sonra eve dönecekti.

Peki uyku buna ne zaman dahil oluyor?

Otoparktan çıkarken ve dikiz aynamdan Sailor'ı kontrol ettim.
Uyku biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

Denizci

Pouncing Panik

KARANLIKTA YATIYORUM.

Kollarımı battaniyemin altında kavuşturdum.

Parmaklar her iki kolumu da neredeyse derimi yaracak kadar sert bir şekilde sıkıyordu. Hareket edemiyordum.

Zor nefes alıyordum.

Piyanın stresi ve Lily için aklımı başımda tutmak ve müşterilerime gülümsemek için harcadığım çaba beni umutsuzluğa sürüklemişti.

Ama bu ilk seferinde halının üzerinde geçirdiğim panik atak gibi değildi. Bu çok daha gizliydi. Lily ile Tayland yemeği yiyene, tüm eşyalarımı kaldırıma ve ona iyi geceler dileyene kadar beklemişti. Beni takip etti.

Kapıyı kilitledim, dişlerimi temizledim ve büyükannemin eski yatak odasının yatağıma girdim.

Duvar kâğıdı puslu göller ve gümüş vinçlerle parıldıyordu; havada hafif bir boya kokusu vardı. Biraz kitap okuduktan sonra uykuya dalmıştım ki bir ses duydum.

Merdivenlerdeki botlar ve koridor sahanlığının gıcırdaması gibi bir ses.

Ve hepsi bu kadardı.

Panik atağına geçti.

Sistemim adrenalin ve endişeye doymuştu.

Gözyaşlarım kontrolümden çıktı. Nefesim düzensizleşti. Ve kendime kaç kez sakinleşmemi söylediysem de yapamadım. Hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Beni çılgın atarak bayılmaktan alıkoyan tek şey, tırnaklarımın her iki kolumu da sıkıştırması ve bana tutunacak bir şey vermesiydi.

Acı.

Acı iyiydi. Acı *gerçektir*.

Buna odaklandığım sürece geçmişe değil gerçekliğe odaklanıyordum. Yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Kendimi yalnız hissetmekten nefret ediyordum.

Ev bastırđı, durgun ve boğucu, beni anılarımdaki Goblin-Milton'la birlikte içeriye hapsetti.

Bir güve çok yakınımnda kanat çırttı, tozlu kanatları yanağıma sürtündü.

Bir çığlık atarak doğruldum ve yanında yere koyduğum yan lambaya uzandım. Ninemin eski karyola iskeletini hâlâ spreyci boyayla boyamam gerekiyordu. Mobilya almak için alışverişe çıkmam gerekiyordu ama tekrar dışarı çıkma düşüncesi? Ne kadar nazik ve tatlı olurlarsa olsunlar, insanların arasında olmak... Tanrım, *yapamam*.

Benim sorunum ne?! Neden bunu atlatamıyorum?

Karanlıkta bir şey gümbürdedi.

Yemin ederim yatak odamın kapı tokmağı şingirdadı. Güve tekrar görüş alanıma girdi.

Bir çığlık atarak hediye telefonumu yorganın altından aldım. Ben: **Uyanık mısın?**

Saate bakmadan önce mesajı gönderdim.

Sabahın bir buçuğı.

Tabii ki uyanık değildi. Normal bir insan gibi bir işi vardı. Profesyonel mesleğı yaşamak için beni izlemek değildi.

Tabii ki yatakta!

Ev yine gıcırdadı ve kalp atışlarım korkutucu bir seviyeye ulaştı.

Sık büyüyen ağaçlardan biri dallarını pencereye sürttü.

"Nana, eğer sensen... durabilir misin?" Karanlığa doğru nefes nefese kaldım. "Pek iyi değilim ve hayal gücümün çılgınca çalışmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım var."

Güve tekrar belirdi, başucu lambam tarafından çekildi, ama sonra yön değıştirdi ve cep telefonu ekranımın mavi parıltısına kondu.

Sanki bana cevap veriyormuş gibi kanatlarını açıp kenara tünedi.

sallayarak, ev yeniden çatırdayıp duvarlardan uğursuz bir inilti geçirse de ninemin isteğimi duyduğunu kabul ettim.

Bu .

Heyecanım ve ürpertilerim bana başka bir mesaj yazdırdı.

Umarım X'in sesi kapalıydı ve onu uyandırmazdım. Umarım bunu sabah görürdü ve ben de geceyi tek başıma atlatmış olurum.

Ben: Bugün pazar ve akşam yemeğinde çok fazla şey yaptığımı biliyorum ama bunları yapmazsam nasıl iyileşmeyi bekleyebilirim? Tek sorun şu ki... Şu anda iyi değilim. Bir şeyler duyuyorum, bir şeyler görüyorum ve hareket edemiyorum, nefes alamıyorum ya da düşünemiyorum. Parmaklarımı şıklatıp bu işi bitirememekten nefret ediyorum. Bunun saçma olduğunu bildiğim halde içimdeki kaç ya da savaş duygusunun hâlâ geçmişte yaşamasından nefret ediyorum. Uyuduğumu biliyorum ve bunu sana yüklediğim için çok üzgünüm. Bu senin sorumluluğun değil. Ve benmişim gibi hissetmeni istemiyorum. Ama bunu başkasına söyleyemem, o yüzden sana söylüyorum. Ben iyi değilim. Bu kelimelerden nefret ediyorum. Ama doğrular. Lütfen bunu sil.

Sabaha iyi olacağıma eminim ama şu anda seni bir can simidi olarak kullanacağım, tamam mı? Saçma sapan şeyler yazmaya devam edeceğim, böylece başka şeylere odaklanabileceğim.

Gönder tuşuna bastım ve hemen yeni bir metin balonu başlattım.

Ben: Mangoyu sevmiyorum. Bunu daha önce kimseye söyledim mi bilmiyorum.

Ben de kayısı sevmem. Kokusu beni etkiliyor ve çok tatlılar. Büyükannem kremlerinde kullandığında, kokusundan midem bulanırdı. Başka ne var? Bu evi seviyorum. Çocukken ailemle yaşadığım soğuk ve sevgisiz ev yerine hep burada yaşamayı diledim. Burada isteniyordum. Ailemdeyken bir rahatsızlıktım. Bu evi seviyor olabilirim ama tıpkı ailemin yaptığı gibi bana rahatsızlık veriyormuşum gibi davranıyor. Sürekli gıcırdıyor ve inliyor. Tüm kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor ama hareket edemiyorum. Gerçekten yataktan çıkamıyorum ve aman Tanrım, bu çok aptalca. Çok özür dilerim. Duracağım. Böyle saçma şeyler yazmak istememiştim.

en aptalca mesajlarından birini gönderdikten sonra telefonumu battaniyenin üzerine bıraktım ve kollarımı olabildiğince sıkı kavuşturdum. yaşamı ezerek, bu korkunç korkudan kurtulma ihtiyacıyla titreyerek çimdiklemeye devam ettim.

Telefonum sessizce çaldı.

Bunun için fırlattım.

X: Bir dahaki sefere merdivenlerde ayak sesleri duyarsan, o benim, tamam mı?

Çığlık atmayın. Komşuları uyandırma. Ben .

"Ne?"

Nefes nefese kaldım ve aceleyle cevap yazdım.

Ben: Hayır! Yani. Bunu yapmanı beklemiyorum. Yatakta kal. Uyu! Beni görmezden gel. Ben iyiyim.

Yalan yok diye anlaşmıştık Lori. Bana yirmi dakika ver.

Telefonuma göz kırptım.

Ciddi olamaz, değil mi? O kadar yakın mı oturuyordu? Yürüme mesafesinde yoksa arabayla yirmi dakika mı?

Sırf ben ruhsal bir çöküntü yaşadığım için şehri bir uçtan bir uca geçtiği düşüncesi beni suçluluk duygusuna boğdu.

Lütfen yapma. Kendimi çok kötü hissediyorum. Seninle konuşmak bile paniğimi azalttı. Artık iyiyim. Gerçekten.

Cevap vermedi.

Beş dakika, on dakika, on beş dakika boyunca cevap vermedi.

Ve sonra ev, sanki arka kapı açılmış ve içeri temiz hava girmiş gibi nefes alıp verdi.

Battaniyemin altında donup kaldım.

Dikkatle dinlemekten kulaklarım çınladı. Titredim ve dişlerim takırdadı. Merdivenlerde bir botun ilk ağır tıkırtısı beni bir çığlık atmaya zorladı ve aynı zamanda rahatlama gözyaşlarına boğulmak istedim.

ardına. Adım adım.

Yavaşça, metodik bir şekilde yürüdü.

Sahanlığa ulaştı. Botlarının sesi ağırdan yumuşağa doğru değişti.

Parmak eklemleri kapıya vurduğunda ciyakladım. "Bir seçeneğin var, Lori. Ya ben burada kalacağım ve sen de yakınında olduğumu bilerek uyuyacaksın... ya da beni içeri alacaksın ve yüz yüze konuşacağız."

O kadar zor yutkundum ki neredeyse dilimi yutacaktım, öksürdüm, "Eh... içeri gelebilirsin."

Kapı kolu aşağı bastırıldı. Tek fark, bu sefer gerçek olduğunu ve benim hayal gücüm olmadığını anladım. Kapı, tekrar kapanmadan önce içeri süzülmesine yetecek kadar açıldı.

Çıplak pencerelere bakarak sessizce, "Perdeleriniz nerede?" diye sordu.

"Ben... Onları boyamak için indirdim. Henüz yenilerini almadım."

Olumlu bir ses çıkararak yerdeki başucu lambamı işaret etti. "İstediğin kadar kalabilirim ama şunu kapatmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Ama o zaman seni göremem." Kaşları kalktı. "Mesele de bu zaten."

Onu incelerken tamamen siyah kıyafetine, kalın botlarına ve kafatası desenli atkısına/maskesine baktım. Başörtüsünü o kadar yukarı çekmişti ki, alt kirpiklerine değiyordu. Onda farklı bir şeyler vardı. Kendime yakıştıramadığım bir şey-

Şapka takmıyor.

Başına ve alnının üzerine çapkınca düşen saç tellerine odaklandım. Saçları parlak mavi bir tonla simsiyah görünüyordu. Uçları hafif nemliydi.

"Az önce duş mu aldın?" Sessizce sordum.

İnkâr edecekmiş gibi dik durdu ama sonra nefes vererek başını salladı. "Evet. İşten geç geldim."

"Ne iş yapıyorsun?"

Bir adım daha yaklaştı. "Fark etmez. Işığı kapatacak mısın?"

Panik, dizlerimin üzerine oturmama yetecek kadar gevşedi. Ona bakarken gözlerine odaklandım. Sol kaşını delen gümüş bir halka, asi bir çizgisi olabileceğini ima ediyordu. Tüm o siyahın altında dövmeleri var mıydı? Gözleri zengin, koyu bir kahverengiyle parlıyordu. Alnında çıban ya da çıban izi yoktu.

Yalan söylediği gibi, gözlerinin ve kalın kirpiklerinin güzelliğine bakılırsa, maskesinin altında çok yakışıklı olduğunu söyleyebilirim.

"Işığı kapatmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Açık bırakmamın bir sakıncası var mı?"

Derin bir iç çekti. "Neden takmak istediğini söyle. Korkun seni karanlıktan mı korkutuyor yoksa..." Ellerini iki yana açtı. Güçlü, uzun parmakları ve güzel kare avuç içleri, kaş piercingi ile asi olabileceğini ima ediyordu, ancak el işçiliği işi yoktu. Elleri çok mükemmeldi, hassas işlere daha uygun görünen tendonlar ve bağlarla çok tanımlanmıştı.

"Yoksa?" Gözlerimi ondan alamıyordum. Ağzının ve çenesinin üzerindeki beyaz kafatası beni kendine çekti. Yüzünü göstermeyi reddetmesi yüksek sesli uyarı zillerini çalmalıydı, ama bunun tam tersi olduğunu gördüm. Tıpkı bana aşık olduğunu itiraf ettiğinde verdiğim tepki gibi, kanımın daha önceki panikten çok farklı şekillerde ısındığını fark ettim.

Bana aşık.

Bu kabulün ağırlığı tüm odayı yutmuş gibiydi. Benim odamı. Tanımadığım bir adam sabahın ikisinde yatak odamdaydı. Ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bu benim hakkımda ne söyledi?

Milton'ın yaptıkları yüzünden ne kadar kötü durumdaydım?

Kendime sarılarak, sahip olduğum tüm güveni kaybettim.

Bu normal bir davranış değildi. Kendimi bu şekilde riske atmamalıydım. Belki de pervasızca şeyler yaparak nasıl yaşanacağını hatırlamaya çalışıyordum çünkü bu kesinlikle pervasızlık sayılırdı.

"Işığı açık tutmam gerekiyor." Çenemi yukarı kaldırdım. "Lütfen."

Elini yüzüne götürdü. Bir an için var olmayan bir gözlüğe uzanmış gibi göründü ama sonra maskesini biraz daha yukarı çekip başını salladı. "Peki."

bir gariplik girdi. Yataktan kalkıp bir sandalye aramaya başladı. Kaşlarını çattı, yumuşak lamba gözlerinin etrafındaki yorgun çizgileri ortaya çıkarıyordu.

Bitkin görünüyordu.

Suçluluk duygusu tekrar ortaya çıktı. "Seni uyandırdım, değil mi? Ne olsa işten eve dönmüyordun. Yataktaydın ve ben seni buraya sürükledim."

Sertleşti. " değil. Bana ihtiyaçın vardı. Burada olduğum için mutluyum." Ayaklarının üzerinde biraz sallanarak burun kemiğini sıktı.

Yanımdaki boş yeri okşayarak, "Düşmeden otur," dedim.

Çenesi düşük ve koyu renk gözleri hakimiyetle parlayarak bana sert bir bakış attı.

En ufak bir heyecan içime işledi.

"Ben burada iyiyim," diye homurdandı, sesi fazladan çakıllı çıkıyordu.

Yorganı geri çekerek gülümsemeye zorladım. "Her an düşeceksin diye endişelenirsem konuşamam. Otur... lütfen."

Öfkelendi. "Yani maskeli bir adam hakkında sorun çıkarmadan patronluk taslayacak kadar cesursun ama gıcırdayan bir ev sana kâbus gördürüyor." Bu oldukça sert cümleyi alçak sesle kıkırdayarak yumuşattı. "Bu durum için bir kelime olduğundan emin değilim."

"Minnettar. Bu da bir kelime." Birazcık gülümsedim. "Burada olduğun için minnettarım. Benim için uykunu feda ettiğin için minnettarım. Bana konuşacak birini verdiğin için minnettarım."

Nefesini içine çekti ve neredeyse iradesi dışında bana doğru adım attı.

Bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Sarsıntılı adımlarla mesafeyi kapattı, döndü ve uzun bacaklarını bükerek alçak şiltenin üzerine oturdu.

Yatak onun ağırlığıyla sarktı ve o geriye doğru çekilip omuzlarını duvara dayadığında yorgan kalçalarımın üzerine çekildi. Arkasına bakarak yerleştirdiğim vinli duvar kağıdını inceledi.

Birleştirmeler mükemmel değildi ama ilk denememle gurur duyuyordum. Kendi başıma yapmıştım ve macunu elde etmek için sayısız YouTube videosu izlemiştim.

Sağ karışım.

"ok güzel." Bakışlarını tekrar indirdi, sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "İyi iş ıkarmışsın."

Kaşlarımı attım. "Yeni olduğunu nereden biliyorsun?"

Sanki onu açığa vurmak istemediği bir şeyle yakalamışım gibi yüzünü buruşturdu ve homurdandı: "Tadilat malzemelerinin teslim edildiğini gördüm. Ayrıca burası yeni boyanmış gibi kokuyor."

"Ben senin hayatın hakkında hiçbir şey bilmezken, senin beni izlediğin için benim hayatım hakkında çok şey bilmene alışkın değilim."

Hâlâ yerde duran ayaklarına doğru uzanarak tokaları çözdü ve botlarının çözdükten sonra bacaklarını botlarının üzerine uzattı.

Yorganımı. "Nasıl hissediyorsun? Önceki gibi bir panik atak mıydı?"

Gözlerimi ondan hiç ayırmıyor, alnının pürüzsüz derisini ve bakışlarından taşan belli belirsiz çizgileri inceliyordum. Bana otuz dört yaşında olduğunu söylemişti. Yarı görünüşüne bakılırsa bunun yalan olduğunu düşünmüyordum.

"Biliyor musun, bir gün konuyu değiştirmene izin vermeyeceğim."

İçinden kıkırdadı, sesi daha da hırıltılıydı. "Bir gün benimle hiçbir konu hakkında konuşmak istemeyeceksin."

"Belki de." Başımı salladım. "Ya da belki seninle sonsuza dek konuşmak isterim."

Konuyu bir kez daha geçiştirerek, "Öyleyse... şimdi konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Yüzümü ona dönerek biraz daha uzun oturdum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, daha önce beni boğan tüm kelimeleri aradım.

Ve huzurlu bir şekilde sessiz olduğumu fark ettim.

Burnumu kırıştırdım ve biraz geri çekildim. "Bu çok garip."

"Tuhaf olan ne?" Alnı çatıldı; birkaç mavi-siyah saç teli öne doğru düşerek kaşındaki piercinge takıldı.

"Artık korkmuyorum." En büyük esneme beni yorgunluktan inletti.

"Aslında gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum."

Hafifçe güldü ve yatağı okşadı. "O zaman uzan ve uyumaya çalış." "Ama sen buradasın."

"Muhtemelen bu yüzden vücudun artık uykuyla savaşmıyor. Nöbet tutacak başka biri var. Sisteminiz kapanmaya ve dinlenmeye hazır."

"Ama seni buraya korumam olası diye getirmedi."

"Beni sürüklemedin Lori, kendi isteğimle geldim. Bana mesaj atmana sevindim ve senin koruman olmaktan mutluyum. Neye ihtiyacın varsa seve seve yaparım." Tereddütle kolunu uzattı. "Uzan."

Açık kolu ve yatağının çoğunu kaplayan bedeniyle yaptığı beşiğe bakarak tekrar esnedim. Karşı koyamadığınız bir yorgunluk olduğunu duymuştum. Son zamanlarda ben de birkaç kez buna yenik düşmüştüm ama yine de savaştım.

X buradayken uyumak istemedim.

Mesaj yerine yüz yüze konuşmak istedim.

Onun gürültülü, çakıllı sesini duymak ve sabaha kadar iyileşmiş olmayı ummak istiyordum.

Yumuşak bir hırıltıyla kolunu omuzlarıma doladı ve beni yavaşça ama sıkıca kendine çekti. Elim göğsüne indi, beni itmiyordu.

ama yine de kendimi destekliyorum.

Dondu kaldı. "Ben sadece seni rahat ettirmeye çalışıyorum. Hepsi bu." Kolunu üzerimden çekmeye çalıştı ama ben başımı salladım.

"Yapma."

Nefesini içine çekti. Gözlerimiz kilitlendi.

Yavaşça beni kendine doğru daha da sıkı çekti. "Aşağı kay. Beni yastığın olarak kullan."

Bakışlarımı göğsüne indirerek, giydiği siyah kapüşonlu tişörtü içime çektim ve onun altında ne kadar düzgün ve mükemmel olduğunu merak ettim. Kalp atışları parmak uçlarımda altında gümbürdüyordu.

Bir güç titreşimi bana geri döndü. Kaybolan cinselliğimin yeniden uyanışı. Milton beni boğduğu anda kadınlık ve arzuya dair tüm fikirler ölmüştü.

Daha adil cinsiyetten olduğum için nefret ediyordum.

Karşılık verememiş olmaktan nefret ediyordum.

Ondan daha küçük, daha hafif ve daha güçsüzdüm.

Ama X'in korumasındaki o anda, ona mükemmel bir şekilde uyum hoşuma gitti. Bana göz kulak olduğunu hissetmek hoşuma gitti. Ona teslim olabilmeyi seviyordum çünkü beni güvende tutacağını biliyordum.

"Biraz uyu, Lori," diye mırıldandı, yumuşak ve hipnotize edici bir sesle.

Esnedim ve başımı karnının alt kısmına yaslayana kadar onun sıkı, tonlu vücuduna doğru ilerledim.

Beni biraz kaydırarak artık kullanmadığım yastığımı çaldı ve başının arkasına yerleştirdi. Dik oturmamak ama tamamen de uzanmamak için kendini eğerek parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Milton'ın parçalara ayırdığı kafa derime dokunmasının ilk sarsıntısı nefesimi kesmişti.

Hemen durdu. "Dokunmamam gereken yerler varsa, söyle bana. Dürüst olmak istemediğin için acı çekme."

Başımı sallayarak ani utangaçlığımı yenmek için kendimi zorladım ve elimi karnına koydum.

Kalp atışları kulağımın dibinde yüksek sesle atıyordu ve ben başka bir güç dalgasına gülümsedim.

"Bana aşık olduğunu söylediğinde yalan söylemiyormuşsun," diye fısıldadım.

Aniden güldü. "O kadar çok mu titriyorum?"

"Kalbin hızla atıyor."

Parmakları kulağımın altından boynuma doğru tüylendi. Parmak izi morlukları hâlâ yakamı bırakmıyordu ve geri dönüşler yaşamadan o kısımına zar zor dokunabiliyordum ama X'in dokunuşu son derece yumuşaktı. Sonsuza kadar nazikti. Gecenin içinde taparcasına bir okşayıştı.

İki parmağının ucunu nabız noktasına bastırduğında . Bir süre konuşmadı. "Seninkinin de aynı hızla gittiğini söyleyebilirim."

Parmaklarını tekrar saçlarımın arasından geçirirken nefesini içine çekti. "Bu iyi mi?"

Gözlerim kapandı, onun okşamalarına gömüldüm. "Evet."

"Seni rahatsız eden bir şey yaparsam bana söyleyecek misin?" "Söz veriyorum."

"O halde gözlerini kapat ve erkeklere olan inancını tazelememe izin ver." Maskesinin altından kaşlarını çatar gibi burnunu çekti. "Yaptığı her şeyi geri almama izin ver."

Parmakları başımın üzerinde ılık su damlacıkları gibi süzülüyordu ve artık buna karşı koyamıyordum.

Gözlerim kapandı.

Birkaç saniye içinde uyuyakalmıştım.

Zander

Kedi Hediyesi Gibisi Yok

ALARMIMIN, bana sağlıksız miktarda adrenalin enjekte eden korkunç sis düdüğü uyandırdım.

Her şey ağrıyordu. Beynim ağrıyordu. Vücudum ağrıyordu. Sikim sabah odunuyla zonkluyordu. Yönümü bulamıyordum. Işık tamamen yanılttı. Kokusu her zamanki temiz çamaşır kokumdan çok daha çiçeksi.

Dün gece ne halt ettim ben?

"Aman Tanrım!" diye inledi bir kadın. "Bu korkunç ses de ne?"

Dün gece içimde patlarken donup kaldım.

Kedi

yavrusu.

Denizci.

Üzerimde uyuyacak.

Ayağa fırladım, bacaklarımı onunkilerden ayırmak ve kolumu omuzlarının altından için mücadele ettim. Parmaklarım karıncalanıyor, bir süredir ona sarılmış halde uyuduğumu ima ediyordu.

Sailor'la yatıyordum.

Siktir!

Yataktan fırlayarak ellerimi yüzüme götürdüm.

Maskem!

Biraz düşmüş, burnumun ucuna yapışmıştı. Kendimi kör edecek kadar yukarı telefonumu yere koyduğum yerden aldım ve iğrenç alarmı kapattım.

Sabah altıda.

Bugün ameliyat oldum. Ve resmen ezilmiş gibi hissettim. On iki kez. Bir tren tarafından.

Yavru kedinin beni ayakta tutması ve tam yatağa girmişken Sailor'ın bana mesaj atması yüzünden, tamamen bitkin düşmüştüm. Colin'in söylediği gibi saçıma mavi-siyah durulama yapmış, kaşıma gülünç bir sahte piercing takmış, sonra da

Parlak yeşilimi çamurlu kahverengiyle örtmek için lens takmaktan ezici bir hoşnutsuzluk.

Okulda gözlük taktığım için zorbalığa uğradıktan sonra ailem beni lens kullanmaya teşvik etmeye çalıştı ama kendime ciddi bir zarar vermeden lens takmayı asla başaramadım. Kaşınma hissini sevmiyordum. Gözlerime bir şey sokmaktan da hoşlanmıyordum -yardımcı olsun ya da olmasın.

Sailor yatağında doğrulup oturdu. Yorgan beline kadar ve geçen gün kremlerini karıştırırken giydiği Ay Savaşçısı tişörtü ortaya çıktı. O zaman seksi bulmuştum ama şimdi? Şimdi korkunç derecede tahrik edici buluyordum. Özellikle de saçları dağınık ve gözleri kapalıyken.

Gözlerden bahsetmişken.

Ya ben uyurken renkli lenslerden biri düştüyse? Ya beni ışıpta görseydi ve tamamen anlamsız görünen ama Colin'in tüm insanları kandıracağını düşündüğü tüm yüz kılıklarını görseydi, çünkü insanlara *bakmakta* doğuştan berbattık.

"Gitmem gerekiyor." Uykusuzluğun ses kutumu ciddi bir hırçınlıkla kaplamasına şükrederek botlarımı çektim ve kapıya doğru tökezledim. "Sonra görüşürüz."

Hayır, yapmayacaksın.

Bu son seferdi.

"Yani... Seninle sonra konuşacağım. . Sana mesaj atarım." Ona doğru bakmaya cesaret edemeyerek yatak odasının kapısını çekip açtım ve koridora fırladım.

"Hey, bekle." Ayakları halının üzerinde gümbürdüyor, kovalıyordu.

"Yatağına dön, Lori! Gitmem gerek." Beni durdurmasına fırsat vermedim. Daha önce bir kadının yatağından hiç bu kadar hızlı kaçmamıştım. Evinden koşarak çıktım, sola gittim -evime değil, parka doğru- belki izler diye.

Zamanım kısıtlıydı ve aptalca ağır motosiklet botlarımla şafak koşusunu hesaba katmamıştım ama hobi olarak takip etmeyi seçen başına gelen buydu.

Yasmine ve Terry'nin evleri arasındaki bakımlı ara sokaktan geçerek parkın etrafındaki tanıdık koşu parkurundan hızla geçtim ve geri dönüp sokağın diğer ucundan evime yaklaşmadan önce başka bir şeridi kestim.

Ayak parmaklarımda şimdiden oluşan kabarcıklarla nefes nefese, bir suçlu gibi kendi evime gizlice girdim ve unuttuğum bir misafir mutfaktan hızla çıkınca durdum.

Garajda rastgele parçalarla onun için yaptığım küçük kalem sökülmüştü. Üzerinde uyuması için bıraktığım havlu mahvolmuş. Kedi kumu ve mama kapları sanki beşinci seviye bir kasırga onları parçalamış gibi görünüyordu.

Turuncu tüy yumağı bacaklarıma dolanırken inledim.

Sanki on yıldır yokmuşum gibi miyavladı, *miyavladı* ve *miyavladı*.

Başka bir gün, başka bir sabah olsa yere yatar ve onunla oynardım. Onu kucaklar ve biraz daha beslerdim.

Formül ne olursa olsun - veterinerlere göre - kendi başına yemek yiyebilecek yaşıydı. Küçük yaratığın fiziksel olduğu kadar duygusal bakımının da yapıldığından emin olmak mutlak bir onur olacaktı.

Ama sorumluluklarım vardı.

Bu kadar az uykuyla izin vererek zaten profesyonelce davranmamıştım. Sailor'ı güvende tutmak için elimden geleni yapmıştım ama Onun bakımı başkalarına verdiğim bakımı tehlikeye atıyor.

"Bunu sana yaptığım için çok üzgünüm , ama gitmen gerekecek."

Yavru kedi yine miyavladı.

Onu yerden kaptığım gibi bir koluma aldım, diğer kolumla da cebimden telefonumu çıkardım. Colin'in numarası çalıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıp banyoya girdim.

Yavru kediye lavaboya koydum ve oynaması için ona birkaç pamuk verdim. "Zan? Acil bir durum olsa iyi olur. En güzel rüyayı görüyordum," dedi Colin.

Sonunda cevap verirken homurdandı.

"Ah, . Özür dilerim Col. Benim hatam. Son zamanlarda tüm aptal sorunlarımla berbat bir arkadaş oluyorum, ama... Bugün hastanede tam günüm var ve

Bir şekilde ihtiyacı olan bir kedi yavrusu kurtarıldı. Bunu yapabilir misin?"

"Biliyorsun isterdim ama alerjiler. Bu küçük yaratıkları seviyorum ama sistemim onları solunum yollarımda kitle imha silahları olarak görüyor."

"Siktir, bu doğru." Bir hastamın bir trafik kazasında kendi elini kaybettiikten sonra yeni bir el protezini tartışmak için onunla bir saat geçirdiğini hatırladım.

talihsiz bir kaza. Evde bir kedisi olmalı.

kazağındaki tüyler Colin'i saatler süren bir öksürük, hapşırma, göz akıntısı karmaşasına sürüklemeye yetti.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Uyumaya devam et." Telefonu yüzüne kapattıktan sonra kız kardeşlerimi aramaya gittim. Ama ikisi de geceleri telefonlarını hiç açmamaya özen gösteriyorlardı ve ben de onların Pazar uykularını bitirmelerini bekleyemezdim.

"Şimdi ne yapacağım?" Banyo aynasında bakışlarımı yakalayarak maskeme kaşlarımı çattım.

Onu taktığımı unutmuşum.

En azından bu rahat olduğu anlamına geliyordu.

Başıma geçirerek kapüşonumu ve pantolonumu çıkardım ve banyo paspasının üzerinde çırlıçıplak durdum.

Ve dürüst olmak gerekirse... kendimi tanıyamadım.

Saçlarım mavi-siyah parlıyordu ve sahte kahverengi gözlerim banyodaki tüm ışığı emiyordu. Gözlüklerim ve yeşil gözlerim olmadan, kızıl saçlarım ve tıraşlı çenem olmadan, yirmi dokuz yıldır içinde yaşadığım adamı görmekte gerçekten zorlanıyordum.

Belki Colin saçmalamıyordur.

Yavru kedi bir pamuk topunu bana doğru savurdu. Patisinden uçtu ve fayansların üzerine süzüldü. Küçük kafasını eğdi, bıyıkları hala bükük ve çarpıktı.

Günümün bir başka bitmek bilmeyen cehennem vardiyasına dönüşmesi ihtimaline karşı onu yalnız bırakamazdım. Gözetimsiz bırakılırsa evimi mahvedeceğini çoktan kanıtlamıştı ve onu çantamda işe götüremezdim.

Ne halt edeceğim ben?

"Olduğun yerde kal." Minik burnuna parmağımla vurdum. Hemen mini bir testere gibi mırıldanarak beni çenelemeye çalıştı.

Kendime rağmen gülümsedim. Boynunu gıdıklayarak kızıl kafasına bir öpücük kondurdum. Mırıltısı manik bir hal aldı. Lavabonun içinde kaymaya devam etti, dışarı tırmanmaya ve kollarıma atılmaya çalıştı.

"Şu boyayı durulayıp tıraş olduktan sonra seninle ne yapacağıma karar vereceğim." Yavru kedinin emrettiği yerde kalacağına güvenmediğim için banyo kapısını kapattım, böylece kaçamazdı, sonra onu banyo paspasının üzerine koydum. Hemen çıplak ayak parmaklarıma saldırdı, küçük kuyruğu sap modunda çırpınıyordu.

Nefesimin altında gülerek duşa girdim ve kapıyı kapattım.

cam kapı. O ölü güveleri avlarken, ben en hızlı şekilde yıkanıp tıraş oldum.

saçlarımı X siyahından Zander kırmızısına döndürdüm, kabus gibi lenslerimi çıkarırken lanet ettim ve yüzümü buruşturdum ve gözlüklerimi burnuma geri takarken rahat bir nefes aldım.

Gölgeme yapışmış bir kedi yavrusuyla bile rekor sürede giyindim ve güneş nihayet Ember Drive'da parlarken ve her ev Pazar uykucularıyla sessiz kalırken, garajımdan yedek bir kutu aldım, dibine eski bir havlu yerleştirdim ve mama karışımını, biberonu ve mama paketlerini ekledim.

Bunu iyice düşünmemiştim ama başka seçeneğim kalmamıştı. Hayatımda ilk kez geç kalacaktım ve kaybedecek bir saniyem daha yoktu. Siyah pantolon, gümüş gömlek ve koyu gri kravat giyerek yavru kediye kutuya tıktırdım ve Sailor'ın evine doğru yürüdüm.

Geceyi kollarımda geçirdikten sonra beni tanıyacağı korkusuyla sırtım ön kapının zilini çaldım.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

Onu uyandırdığım için suçluluk duydum ama hastam için endişelenmem ayağımı yere vurmama ve saatimi kontrol etmeme neden oldu. Yavru kedi bunun harika bir oyun olduğunu düşündü, hapishanesinden çıkmaya ve ferforje sepetlerinde asılı çiçeklere vurmaya çalıştı.

Birkaç dakika daha geçti. Kapıyı tekrar çaldım.

Kahretsin, gelmiyor.

Başka bir şey düşünmem gerekecek.

Tam çıkmak için döndüğümde kapı açıldı.

Söylemeyi planladığım her kelimedede boğuldum. Kapısının eşiğinde donup kaldım ve bunu yapabileceğimi düşündüğüm için kendime lanet ettim.

O kollarımdayken bütün gece hissettiğim uyarılma duygusu içimde patladı. Uyandığımda kalkmış olan ereksiyon zar zor yatışmıştı ve şimdi yeniden sızlamaya başlamıştı.

Kalbim kabardı, ona çok kötü çekildim. Artık onun hakkında çok fazla şey biliyordum. Ne kadar hayran olduğumu saklayamazdım ya da onu koruma şerefine erişmişken ona kayıtsız kalamazdım.

Bana güveniyor.

Hayır, X'e güveniyor, sana

değil. Senden nefret

ediyor, unuttun mu?

"Alexander?" Kapıyı bir kalkan gibi kullanarak antreye doğru geri çekildi. Üzerine büyük boy, soluk pembe bir kazak geçirmişti. Kalçasının ortasına kadar sarkıyor, altına giydiğini bildiğim şeyi gizliyordu: solmuş bir Ay Savaşçısı tişörtü ve skandal yaratacak kadar kısa bir şort.

Bir iniltiyle boğuldum.

Ne giydiğini yakından bilmek beni yıkmakla tehdit ediyordu. Onu hiç çıplak görmemiştim - eğer kıyafetlerini çıkarmaya yaklaşırsa, her zaman pencereden uzaklaştırdım - ama neyle uyduğunu bilmek, her şeyin altında ne sakladığını bilmekten bir şekilde daha kötüydü.

Rüya gördüğünde ne kadar sıcak olduğunu biliyordum.

Hareket edersem nasıl usulca iç çektiğini ya da uzaklaşmaya çalışırsam nasıl yakınlaştığını biliyordum.

Uykusunda yapışkandı.

Ve içimdeki bakıcı, onun güvenlik battaniyesi olmanın her dakikasını çok sevdi.

Ancak, X olarak onun gözlerinde görmeye alıştığım tüm sıcaklık ve güven, şimdi komşusu olarak karşısında durduğumda taş gibi bir soğukluğa dönüştü.

"Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?"

Ben kelimeleri hatırlamak için beynimi zorlarken yavru kedi miyavlayarak bana cevap verdi.

Bana bakışından nefret ediyordum. Bana baktığında gördüğü tek şeyin acı, istismar ve ona tecavüz edip öldürmeye çalışan adam olduğunu düşünmek beni öldürüyordu.

Göğsüm sıkışmış bir halde boğazımı temizledim ve kutuyu kaldırdım.

"Bunu yaptığım için çok üzgünüm ama acil bir durum var ve acaba yardım edebilir misiniz?" Gözleri turuncu tüy yumağına kaydı. "Ne tür bir acil durum?"

"İşe gitmem gerekiyor ama dün bu küçük adamı kurtardım. Ben dönene kadar ona bakabilir misin? İhtiyacı olan her şeyi getirdim." Kutuya bir göz attım. "Mama karışımını da ekledim ama uğraşmak istemezsen kendi başına yiyebilecek kadar büyüdü." Gözlerini tekrar yakalamaya cesaret ettim. "Başka bir seçeneğim olsaydı istemezdim."

Yüzünde bir acı parıltısı belirdi. "Yani ben senin son çaren miyim?"

"Evet. Yani. Hayır. Eh.. Bunun büyük bir dayatma olduğunu biliyorum ve seni söndürmek istemiyorum."

Bana doğru tereddütlü bir adım atarak yavru kediye baktı. Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Oldukça sevimli."

"O bir yaramaz, ama bence onu yorarsanız, günün geri kalanında uyuyabilir. Eminim sorun çıkarmaz ve siz de bir daha kedi bakmak zorunda kalmazsınız. İşim bittiğinde SPCA'yı arayacağım ve onu oraya yerleştireceğim."

"Oh, bu biraz üzücü." Suratını astı. "Onu tutamaz mısınız?"

"Benim çalışma saatlerimde olmaz." Omuz silktim. "değil. Sadece adil olmaz."

Alt dudağını emerek tereddütle kutuya uzandı. Onun yakınlığı nabzımı hızlandırdı.

"Tamam... Sanırım ona göz kulak olabilirim."

"Yapacak mısınız? *Teşekkür ederim*. Size ne kadar minnettar anlatamam."

Burnunu çekti ve tekrar gülümsemeye çalıştı. "Bugün evden çıkmayı planlamıyorum, bu yüzden yanımda birilerinin olması iyi olabilir."

Neden gitmediği ve neden bir arkadaşa ihtiyaç duyduğu hakkında çok fazla şey bildiğimi açığa vurmadan buna cevap veremezdim. Dürüst olmak gerekirse, evde küçük bir yaratık olması fikri hoşuma gitmişti. Televizyon rastgele tekrar açıldığında ya da anıları onu rahatsız etmeye karar verdiğinde konuşabileceği bir şey.

Yaklaşmak için kendini güçlendirircesine derin bir nefes aldı, ben yer değiştirip kutuyu ona uzattığımda biraz ciyaktı.

Kollarımız birbirine sürtündü.

Yüzlerimiz hiç kadar . Tek yapmak istediğim onu öpmekti.

Gözlerimi onun ağzından ayıramıyordum.

Dün gece beni gördüğüne ne kadar ve her korktuğunda bana nasıl yaslandığını unutamıyordum.

Kendimi durduramadan konuştum. "Denizci, ben-"

"Geç kaldığını söylememiş miydin?" Kutuya hapsolmuş yavru kediye kollarına alarak gülümsemeye zorladı. Biraz gergin, biraz sallantılı bir gülümsemeydi bu. "İşine git, Alexander. Ben hallederim."

"Zander." İçimi çektim. "Zander'ı sevmiyorsan lütfen bana Zan de. Hiç kimse bana Alex demedi."

Geri geri gitti, neredeyse halıya takılıyordu. "Tamam, özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. İsteyerek yapmadım-" "Sorun değil."

"İşte iyi günler."

Ense kökümü sıktım. Gözlüklerimi burnumun daha yukarısına doğru kaydırırken gergin kıpırdanmalarım görmezden gelinemezdi. Ona yer açmak için bir adım geri çekildim. "Kedi çok fazla gelirse hastaneyi ara, biri bana ulaşır. Kız kardeşlerimden biri onu almak için uğrayabilir mi diye bakacağım."

"Tamam." Göz teması kurmayı reddetti, tüm vücut dili gitmem için çığlık atıyordu.

Kalbim sıkışırken tüylerim bir kez daha diken diken oldu.

Reddedilmesi canımı acıtmamalıydı ama acıttı.

Arkadaş olmayı reddetmesi beni parça parça ayırdı.

X'e hiç öyle bakmamıştı. Onun evine girdiğimde bile.

onu kanepede bulduğumda, benim olduğumu anladığı anda korkusunu rahatlamayla takas etmişti.

Eğer ona Zander olarak gitseydim, muhtemelen hâlâ kaçıyor olurdu. Kafa karıştırıcı duyguların arasına bir de kıskançlık karıştı. Kıskanmıştım.

X'in.

Kıskanmıştım.

Kendimden.

Bu da benim buradan defolup gitmem için bir işaret.

İki basamak aşağı inerken durakladım ve omzumun üzerinden "Teşekkürler Lo-" dedim. Öksürdüm ve boğazımı temizledim. "Denizci."

Kaşları çatıldı. "Bana ne diyecektin?"

Zorla kıkırdadım. "Rory sana böyle seslenirdi. Lor. Ama bunun bana düşmeyeceğini düşündüm."

Kendini topladı. "Bak Alex, yani Zander... Birbirimizin çevresinde büyüdüğümüzü biliyorum, büyükannelerimiz ve büyükbabalarımız çok iyi arkadaştı, sen de harika bir adamsın ve daha fazla konuşup komşu olmaktan öteye gidersek büyükannelerimizin hayaletlerini hiçbir şey mutlu edemez ama-

"

" değil." Elimi kaldırdım. "Anladım."

Başını salladı ve sustu ama sonra göğsünü kabartarak ekledi: "Senden hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse hep hoşlandım. Eskiden olduğun çocuğu seviyorum ve şu anda olduğun adam da çok etkileyici ama... Olanlardan sonra... sadece ihtiyacım var. I-"

"zorunda değilsin-"

"Bitirmeme izin verecek misin?" Bakışlarında hayal kırıklığı parladı.

Kızardım. "Özür dilerim. Ben...evet. Devam et."

"Sadece şunu söylemek istiyorum... Sadece bilmeni istiyorum..." Sert bir şekilde nefes verdi.

Kutuyu kucaklayarak, göğsüne kafa atmak için zıplayan yavru kediye başından öptü. "Tek söylemeye çalıştığım, sorun sen değilsin, tamam mı? Soğuk davranmak istemem ve seni rahatsız etmekten nefret ederim. Yardım için son çarenin ben olduğumu düşünmek zorunda değilsin... tek söylediğim bu."

Gülümsemesi gözyaşı parlaklığında ve kırılıyordu. "Ninem için yaptıklarınız ve ilgilendiğiniz için minnettarım..." Sertçe yutkundu. "Kaza. Komşum olduğun için şanslıyım ve umarım karşılığında ben de iyi bir komşu olabilirim."

Dürüstlük yemini ettiği X'in aksine, bugün apaçık yalanlar söyledi çünkü ben gergin bir aptal gibi davranmış ve onu suçlu hissettirmiştim.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde ellerimi birleştirdim. "Ben senin sadece komşun değilim Denizci, arkadaşınım. Her zaman öyleydim. Her zaman da olacağım. Ben de senden hoşlanıyorum ve şu anda bunun senin için kolay olmadığını tamamen anlıyorum. Kedi bakıcılığı yapmanı isteyerek seni zorladığım için nefret ediyorum. Benden özür dilemene gerek yok.

Anlıyorum. Muhtemelen fark ettiğinden daha fazla."

Çenesini eğdi ve bahçeye bakmadan önce bir saniye boyunca bakışlarını üzerinde tuttu. "Çok fazla çalışma."

Gitmem için dile getirilmeyen isteği duyunca gülümsemeye zorladım. "Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler."

Ondan uzaklaşırken sırtımda acı dolu bir ateş patladı.

Hiç bu kadar karmaşık bir utanç ve arzu, suçluluk ve sahiplenme tarifini aptal kalbimin gürleyen tek bir atışında hissetmemiştim.

Ön bahçesinden çıkıp arabama doğru koşmaya başladım.

Ondan uzaklaşmalıydım.

Bunu yapamazdım.

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki?

Yumuşak sesi seslendi. "Hey, Zander?"

Umudumun *kabarmasını* engelleyemiyordum. Elbise ayakkabılarımın içinde döndüm ve bana her şeye rağmen arkadaş olabileceğimizi söylemesini bekledim. Onu X olarak kandırdığım sürece her şeyi mahvetmek yerine, benim olduğumu iddia etmek için cehennemde bir şansım vardı.

"Öyle mi?"

Göz teması kuramadı. Yavru kediye bakarak sessizce "Adı ne?" diye sordu.

köpürmesi ve patlaması beni olduğum yerde bıraktı. Sesim kulaklarıma bile biraz düz geliyordu. "Onda yok."

"Ona isim vermediniz mi?"

"Sen yap." Tekrar dönerek, her şeyi itiraf etmek gibi aynı derecede aptalca bir şey yapmadan önce onun mülkünü terk ettim.

Denizci

Bir İsteğim Var

"BALKABAĞINA NE DERSİN?"

Kedi yavrusu ninemden ödünç aldığım mavi kurdelenin üzerine atladı. yüz kremi süslemeleri. Baş aşağı dönerek dört ayağıyla kurdeleye vurdu, küçük pençeleri minicik hançerler gibi parladı.

"Balkabağı değil." Alt dudağımı kemirdim, saatlerdir onu izliyormuşum gibi. "Cheddar ya da Marmelat ya da Ginger ya da Rusty'ye ne dersin? Bunların hepsi çok güzel turuncu kedi isimleri."

Bir toz zerresine saldırdı, sanki bir kıl yumağı büyüklüğünde değil de vahşi bir kaplanmış gibi tısladı.

"Onlardan da yok, ha?" Oturma odasındaki küçük bölmede uzanmıştım. Bütün sabah kafayı takmıştım. Duş almamış ya da gece kıyafetlerimi giymemişim. Kutuyu Zander'den alıp oturma odasına bıraktığım anda, yavru kedi tüm düşüncelerimi ve korkularımı çalmıştı.

Daha önce hiç evcil hayvanım olmamıştı.

Annem ve babam ilgilenmiyordu ve büyükannem ve büyükbabam da ölürlerse ve zavallı şey geride kalırsa diye hayvan istemediklerini söyleyip duruyorlardı. Onlara, ölmeye hazır olduklarında dört evcil hayvana sahip olabileceklerini söylemeye çalıştım ama... sağır kulaklar.

Köpekleri ya da kedileri olan arkadaşlarımı her zaman içten içe kıskanmışımdır ve özellikle Rosalee'yi kıskanmışımdır - okulda, ailesi yabani kuşları rehabilite ettiği için arka bahçenin tamamını kaplayan bir kuş kafesi olan bir kız.

Doğaya geri dönemeyecek kadar kötü durumda olanları tuttular ve hatta bir keresinde bir pengueni iyileştirdiler.

"Penguen'e ne dersin?" Yavru kedi bana doğru atılıp yan yatarak göğsümün altında yuvarlanınca kıkırdadım. Dirseklerimin üzerinde yuvarlanarak onu kalbime doğru çektim, çelimsiz yavrusunun mırıltılarına tamamen bağımlıydım.

Küçük beden ve bu kadar küçük bir şeyin bu kadar *canlı* dair mutlak merak.

Ağlamak neden oldu çünkü ben de bu kadar zahmetsizce mutlu olmak istiyordum.

Sonra bu beni çılgına çevirdi çünkü o kadar mutlu olmamı engelleyen hiçbir şey yoktu - keşke geçmişi bırakabilseydim.

"Demek Penguen'i seviyorsun?" Yavru kedi kıpırdanarak yaklaşıp çeneme kafa atınca iç çektim. Bulunduğu yerde yaşamaktan dolayı biraz kokuyordu. Zander onu kurtarmadan önce. Bıyıkları sanki pençesini bir prize sokmuş gibi . Ve göğüs kafesi çok belirgindi.

Ama o gözler?

Aman Tanrım, yürek hoplatıyorlardı.

Şiddetle yeşil, meraklı ve korkutucu derecede zekiydi. Aslında, bana Zander'ın gözlerini hatırlattılar.

Kıs kıs güldüm. "Biliyor musun... kızıl yerine koyu kırmızı olsaydın, seni kurtaran adamla mükemmel bir uyum sağlardın. İkisi de kızıl. İkisi de yeşil gözlü büyücüler."

Kedi miyavladı ve esnedi. Kucağımdan inmek için hiçbir harekette bulunmadı ve ben de onunla birlikte halının üzerine uzandım, memnun mırıltıları sayesinde uykulu bir gündüz rüyasına daldım.

Zihnimde yumuşak görüntüler uçuştı. Zander'in hayvanları kurtardığı ve onları iyileştirmek için elinden geleni yaptığı çocukluğumdan kesitler. Bazen başarılı olurdu ve ailesi hayvanlarını kaybeden sahiplerini bulur, onları mutlu bir sonla yeniden bir araya getirirdi. Ancak bazen başarılı olamazdı ve yas dolu ciddi bir yalnızlığa gömülürdü.

Çok iyi bir kalbi var.

Biraz gülümsedim, onun gibi adamlar hâlâ var olduğu için minnettarım.

"Gördün mü! Onu becermek istediğini biliyordum, seni sürtük. İşte bu . Başladığım işi bitireceğim."

Nefesim kesildi ve yarı uykulu halimden sıyrıldım.

Ev bir kez daha çöktü, koruyuculuktan hapishaneciliğe geçti.

"Aklımdan çık," diye fısıldadım, Milton'ı ve onun tehlikeli kıskançlığını unutmak için elimden geleni yapıyordum. "Sen gerçek değilsin. Hapishanedesin."

"Hala yakabilirim, sürtük. Ona yaklaşırsan, bu yapacağın son şey olur."

Zorlukla nefes alarak gözlerimi kapattım ve X'e odaklandım. Uçsuz bucaksız kara gözlerine ve gür siyah saçlarına. Maskesi takılı olsa bile, beni kollarının arasında korumasından iyi bir adam olduğunu anlayabiliyordum. Dün gece beni kucaklamıştı ve kaşıklandığım için panik atak geçirmek yerine, uzun zamandır hissetmediğim bir huzur hissetmişim.

Onun iğrenç alarmı çalmadan bir saat kadar önce nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kimin kolları bana sarılmıştı. Kimin kalçaları uyluklarıma bastırıyordu. için bekledim ama korktuğum başıma gelmedi ve kulağıma memnuniyetle iç çekip bana daha sıkı sarıldığında bacağımı onunkinin arasına sokup daha da yakınına kıvrıldım.

Çok doğru
hissettirmişti.

Mükemmel uyum
sağlamıştık.

Bu kadar çabuk kaçmasından nefret ediyorum.

Kendiliğinden uyansaydı ve beni kollarında bulsaydı ne olurdu? Sabahki ereksiyonunu bana karşı sallarmıydı? Aşkının isteklerine boyun eğermiydi?

Benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama eğer beni öpmeye çalışsaydı, ben onu geri öperdim. Maskesini indirir ve gerçek adını sorardım. Ve sonra ondan beni geçmişten kurtarmasını isterdim, Milton'ı bana dokunan son erkek olarak değiştirmek ve beni acı yerine zevkle etmek.

Çok mu ileri gittim?

"Sen bir sürtüksün. Sana bunu söyleyip duruyorum!"

Ugh! Yüzümü yavru kedinin kaşınan tüylerine gömerek Milton'ı tekrar ittim.

Ben bir sürtük değildim. Önüne gelenle yatan biri değildim. Ama X' delicesine etkilendiğimi inkâr edemezdim. Onunla ilgili bir şey kanımı tutuşturuyordu ve bu gizemli çekicilik değildi - maskesi gerçekten içime erimiş şeyler yapsa da. Nihayetinde, tanıdık geliyordu. Sanki onu sonsuza kadar tanıyacaktım ve o da beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı gibi.

Telefonum çaldı.

Aman Tanrım, bu o mu?

Yorgunluğum kayboldu.

Halının üzerine oturup onu kucağıma yatırdığımda kedi homurdandı. Büyük boy kazağım dizlerime dolanarak onun için mükemmel bir hamak oluşturdu.

El yordamıyla telefonumu bulup mesajı açtım.

Bu sabah koşmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Tekrar uyumayı başarabildin mi?

Yavru kedi esnedi ve bileğime gönülsüzce vurdu.

Minik kafasını kaşıdım. "Ne yapmalısınız, küçük Penguen?"

Yumuşakça miyavladı.

"Ona, onunla ilgilendiğimi söylemeli miyim? Bana tekrar dokunmasını istediğimi? Beni öpmesini? Bu çok mu fazla olur? Ya böyle hissetmiyorsa ve aşkı beni ben olduğum için sevmekten ziyade bir kahraman kompleksi ise?"

Gözlerini kapatan Penguen tüm sorularımı duymazdan geldi ve tekrar yatağına uzandı.

Alt dudakımı emerek bir cevap yazdım. Ben:

Neden bu kadar acele ayrılmak zorundaydın?

Fark etmez. Keşke hâlâ orada . O perili evde tek başına olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

Sadece Nana ve benim kabuslarım tarafından rahatsız ediliyor. arasında, sanırım dengeli. Ve aslında yalnız değilim.

Onu biraz olsun kıskandırma düşüncesiyle içimin ürpermesi yanlış mıydı?

Misafirin mi var?

Ben: .

Kedin olduğunu bilmiyordum.

Ben: Komşum benden bir iyilik isteyene kadar yapmadım. Dürüst olmak gerekirse, bana iyilik yapanın o olduğunu düşünüyorum.

X: Nasıl yani? Onu görmek nasıldı? Sen iyi misin?

Ben: Kolay olmadı ama Milton'ın mükemmel bir komşuluk ilişkisini lekelemesini engellemem gerekiyor. Komşum bana hiçbir şey yapmadı. Bunu unutmamalıyım.

X: Seni incitiyorsa ona iyi zorunda .

Ben: Biliyorum. Ama ailelerimizle bir geçmişimiz var ve o tatlı biri. Baktığım kedi dün kurtardığı bir sokak kedisiydi. İyi bir kalbi var.

Dikkatli ol. Kıskanabilirim.

"Ahh..." Penguen'e baktım. "Bu iyi bir an olabilir mi?" Ne diyeceğimi bilemeden bir mesaj daha geldi.

X: Bu arada, sana bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum.

Ben: Ne için? Tam olması gerekmiyor mu? Seni buraya bu kadar geç getirdiğim için özür dilerim.

X: Gece olanları kastetmiştim. halde **kendimden** geçtim. Seni nasıl boğduğumu bilmiyorum ama umarım korkmamışsındır.

Ben: Korkmuyordum.

Eklemeden önce biraz panikledim.

Ben: Aslında... Ben de sana bunu soracaktım.

X: Bana ne soracaksın?

Ben: Kız arkadaşın var mı?

X: Beni tanıımıyorsun ama sana aşık olduğumu ve seni takıntılı bir şekilde izlediğimi itiraf etmem oldukça büyük bir gösterge

bekar olduğum için. Biriyle birlikte olsaydım bunları yapamazdım.
Ben aldatan biri değilim.

Ben de senden hoşlanıyorum.

Sanki düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi cevap vermesi biraz zaman aldı.

Sonunda telefonum titredi.

X: Muhtemelen bunu bana söylememeliydin.

Ben: Sana söyledim çünkü... bir dahaki sefere geldiğinde.....
bunu yazmak kolay değil.

X: Neyi yazayım?

Ben: Bu akşam ne yapıyorsun? Gelip benimle film izlemek ister misin? Bir şeyler pişirebilirim? Birbirimizi tanıyabiliriz ve... tekrar bizde kalabilirsin?

Bu sefer cevabı daha da uzundu ve geldiğinde buzlu su sıçrattı.

X: Ne yazık ki birkaç günlüğüne iş için gitmem gerekiyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, duygularım yüzeye çok yakındı.
Muhtemelen sağlıksız bir şekilde yüzeye yakın.

Ben: Oh, endişelenme! değil. Tamamen anlıyorum. Tabii ki yapacak başka işlerin var.

Lori, yapma bunu.

Ben: Neyi?

Yalan.

Kambur durdum.

Ben: Biliyor musun, bir kızı biraz onurlu bırakmalısın. Çıkma teklifimi reddetmenin sorun olmadığını söylediğimde beni yalancılıkla suçlaman hiç hoş değil.

X: Evet demek istemediğimden değil.

Ben: Ama yine de hayır diyorsun.

Acı verici bir cesaretle bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Bana yalanımı söyledin, sanırım bu dürüst olmamı istediğin anlamına geliyor. Peki o zaman... Beni dehşete düşürecek şekilde tamamen, acımasızca dürüst **olmama** ne dersin ama kaybedecek neyim var ki?

Tek istediğim bu. Sadece iyileşmeni ve mutlu olmanı istiyorum. Seni hiçbir şekilde üzmem.

Aman Tanrım.

*Bu kadar **nazik** olmayı keser misin?*

Tavana ve bu evin neredeyse her odasına sinmiş kurumuş tohum başlarına ve otlara bakarken, taze korkuyu yuttum.

Penguen stresimi hissetti ve elimi dürttü.

"Bunu gerçekten ama gerçekten söylememeliyim. Söylememem gerektiğini *biliyorum*. Başka birine söyleseydim, hiçbir şekilde söylemezdim ama... o farklı. Tüm sırlarımı duymayı kendine görev edinen o. Bunu saklamanın ne anlamı var?"

Yavru kedi kucağımdan ve mutfığa doğru ilerledi.

Telefonum çaldı ama onun yerine Penguen'e odaklandım. Onu tekrar beslemem gerekiyordu. Ona kahvaltı vermiştim ve biberonu emdiğinde kalbim erimişti, mamasını zarif bir kedi gibi içiyordu, sadece Bir kase yaş mamaya balıklama dalar ve hiç terbiye almadan bütün bir paketi mideye indirir.

Yine acıktı.

Küçük kurtarıcısına mümkün olan en iyi bakımı sağlamazsam Zander beni asla affetmez.

Ayağa kalkarak onu takip ettim, uzun kuyruğunun sallanışını sevdim ve omzunun üzerinden bakıp takip ettiğimden emin olmak istercesine miyavlarken delicesine aşık oldum.

Onu yerden alıp tezgâhın üzerine koydum ve bir kase daha mama hazırladım. Bu sefer biberonu beklemedi, mama tabağından höpürdeterek içti.

O süt bıyığı alırken ben de mesaj başlığını açtım. X: Dürüst

olmak istediğin konu neydi?

Çok sevdiğim lavaboya yaslandım ve pencereden gelen ılık güneş ışığı omuzlarımı kaplarken iç çektim. Kendime verdiğim değer son kırıntısını da koydum.

Ben: Benim yaşadıklarımı yaşayan diğer kadınlar adına konuşamam ama benim için? Fiziksel istismar aşılması gereken ilk engeldi. Ama morluklar ve kırık kemiklerle ilgili olan şey, iyileşmeleridir. Oldukça hızlı iyileşirler ve sonunda aynaya baktığınızda incinmiş olduğunuza dair kanıt bulamazsınız. İkinci kısım ise suçluluk ve utanç. Beni incitmesinin benim hatam olduğunu düşünmeye devam **ediyorum** çünkü onun gerçekte kim olduğunu göremedim. Kördüm ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım ve bunun mantıklı olmadığını biliyorum, ama yine de sorumlu hissediyorum - orada olması gereken işaretleri görmediğim için artık kendime güvenemiyorum. Bu da beni üçüncü şeye götürüyor.

Gönder tuşuna bastım ama cevabını beklemedim.

Ben: O gece olanlar özsaygımı ve cinselliğimi benden çaldı. Bir süre, bu kadar zayıf olduğum ve karşı koyamadığım için bedenimden nefret ettim ama... dün gece senin kollarında olmak bana küçük olmayı sevdiğimi hatırlattı çünkü daha büyük (güvendiğim) biri tarafından rahatlatılmak dünyadaki en güzel duygudur. Dün gece sadece korunduğumu hissetmedim, el üstünde **tutulduğumu** da hissettim ve bunu hissetmeyeli çok ama çok uzun zaman olmuştu.

Ben: Bu da beni dördüncü şeye götürüyor. Sanırım beni iyileşmekten en çok alıkoyan şey daha önce kim olduğumu kabul etmek. Çoğu insana kıyasla küçüğüm. En cesur ben değilim ama bana doğru davranan bir erkekle birlikte olmayı seviyorum. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, samimiyeti sevdiğim. Seksi seviyorum. Ve çok uzun , bu iki şey de lekelenmiş durumda. Ben senden hoşlanıyorum, sen de benden. İkimizin de bunun nereye gideceğine dair bir beklentisi yok ve itiraf etmeliyim ki senden çok etkileniyorum. Bunu yazmak çok zor ama... Seni istiyorum. Sadece bir gece olsa bile. Kendimi nasıl bırakacağımı ve dokunmaktan nasıl korkmayacağımı hatırlatmanı istiyorum. Bu zayıflatıcı anılardan kurtulmak istiyorum. Yani tamamen acımasızca dürüstçe itiraf ediyorum ki... Benimle yatmanı istiyorum.

Zander

Cehennemden Gelen İyilik

"SİKİLDİM."

"Uh-oh. Şimdi ne olacak?" Ben onu acil olarak ararken Colin kulağıma güldü. Bugün çalışmıyordu ve bu konuşmayı personel odasında, herhangi birinin benim sapıklık yöntemlerimi duyabileceği bir yerde yapma riskini almak istemedim. Otoparktaki arabama oturdum, içimdeki düğümlemeyi ya da bir manyak gibi eve dönüp Sailor'ı yatağa sürüklemek için duyduğum mutlak şehveti durduramadım.

"Onunla yatmamı istedi."

"O ne?" Sanki ağzına bir şey almış gibi öksürdü ve sıçradı. "Gerçekten ortaya çıktı ve bunu mu söyledi?"

"Mesaj attı ama evet. Tam olarak bu kelimeler. 'Benimle yatmanı istiyorum.'"

Sözlerini tartıyormuş gibi kesin olmayan bir şeyler kokladı. ", ben bir psikolog değilim, ama *yeni* bir normalle yüzleşmek zorunda kaldıklarında normal olmaya çalışan hastalarla yaptığım çalışmalardan, bazen ileriye gitmek için geriye gitmek zorunda kalıyorlar." Durakladı, sonra sessizce, "O gece olanların tüm ayrıntılarını biliyor musun? Senden eski sevgilisinin yerine geçmeni istemek için seks talebinde bulunması, onun-"

"Ona tecavüz etmeye çalıştı." Gözlüklerimi çıkardım ve yolcu koltuğuna fırlattım. "Evet, yaptı."

"Kahretsin. Özür dilerim, dostum."

"Neden benden özür ?" "Çünkü iyileşmek için seni kullanıyor."

"Ben de tam olarak bunun için kaydoldum." İnledim. "Ve seninle bu konuda konuşarak onun güvenine ihanet etmekten nefret ediyorum."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama eğer bana yük olmasaydın, kendi sorunlarına doğru olacaktın. Çok fazla şey üstleniyorsun, Zan. İnsanların acılarını kişiselleştiriyorsun ve bunu nasıl durduracağını öğrenmen gerekiyor."

"Beni görmek için aramadılar. Ben ne yapacağım? Onu daha da kötüleştirmeden ona nasıl yardım edebilirim?"

"Sanırım ne kadar ileri gidebileceğini kendine sorman gerekiyor." "Onun istediğini yapmamı mı öneriyorsun?"

"Sadece bir gün maskeli bir yabancının ona orgazm yaşatmasından bıkip yoluna devam etmeye hazır olabileceğini bilerek onu sağlığına kavuşturmaktan mutluluk duyuyorsanız. Çünkü bu böyle bir şey. Sana geçici biriymişsin gibi davranıyor. Senden çoğumuzun asla yapmayacağı bir iyilik istedi.

istemeye cesaret edemiyor, çünkü senin gerçek olduğunu düşünmüyor. Kelimenin gerçek anlamıyla değil."

"Yani tüm iletişimi kestim mi? X'in ortadan kaybolmasına izin verdim. Ondan nefret etmesini mi sağlayayım?"

"Sana karşı beslediği duyguları X olarak değil, Zander olarak geliştirmeye çalışabilirsin."

"Bana asla aynı şekilde bakmayacak. Bu sabah o yavru kediye bıraktım ve benden kaçmak için neredeyse sokağa fırlıyordu." Sürücü koltuğuna çöktüm, kafam üzereydi. "Ayrıca X'i öldürüp bana Zander olarak cevap vermesini sağlamak asla işe yaramaz. Ya ağzımdan kaçırır ve X olduğumu ele verirsem? Hayatına davetsizce giren, sonra da ihtiyacı olan bir şeyi isteme cesaretini gösterdiği anda vedalaşmadan giden aynı adam?" Acı verici mizah beni kıkırdattı. "Aslında onu kışkırttığımı biliyor musun? Ben kendimi kışkırtıyorum. O kadar kışkırtıyorum ki Col, onu teselli eden ben değil de X olduğu için."

Colin nefesini içine çekti. Sesi sert ve ciddi bir hal aldı. "Bunu durdurmalısın. Hemen şimdi. Sadece onun iyiliği için değil, kendin için de. Onunla yatamazsın. İkimiz de sıradan seks konusunda berbat olduğumu biliyoruz. Duyguları yakalıyorsun, Zan.

Ve zaten çok fazla derine batmış durumdasınız."

"Bunların hepsini biliyorum. Ama sırf mücadele eden ben olduğum için ona yardım etmekten vazgeçmek istemiyorum." Başımı öne eğerek burnumun kenarını sıktım ve gözlüklerimin bıraktığı izleri silmeye çalıştım. "Süreci hızlandırmaya başlamak isteyecek kadar iyileşiyor olmasını seviyorum. I Olanlardan sonra seks *isteyecek* kadar cesur olmasını seviyorum. Ama dün gece beni tanımamış olması, içine girdiğimde de tanımayacağı anlamına gelmez. Bu tecavüz olurdu, değil mi? Olduğunu düşündüğü kişi olmayan bir adama rıza göstermiş olur."

"Teknik olarak öyle olabilir ama düşünürseniz... neredeyse hepimiz o ilk zamanlarda kendimizden bir parça saklarız. Hepimiz

güvensiziz ve hikayeler uyduruyoruz. Sadece rahat olduğumuzda rol yapmayı bırakırız."

"Bu, bir randevuda bira şarap sevdiğim yalanını söylememden farklı. Eğer doğruyu söylersem ve benden daha çok nefret ederse, Avustralya'ya taşınmak zorunda kalırım, unuttun mu?"

"Evet, o da var."

Beni yavaş yavaş boğan tüm ağrılarımınla birlikte güldüm. "Bunu yapmaya hazır olsam bile, nasıl yaparım? Ne yapmam gerekiyor? Onunla soyunayım ama maskemi çıkarmayayım mı?"

"Bekle. Sormayı unuttum. Dün gece onunla birlikte olduğunu mu söylemiştin?" Sesi çekingenleşti. "Sana söylediğim gibi saçını boyadın ve lens taktın mı? ne için?"

"Yaptım. Hatta o iğrenç kaş piercingini bile taktım."

"Vay canına, öyle mi? Bu sadece şaka ve kıkırdama içindi." Kıkırdadı, bu çok ağır konuşmaya çok ihtiyaç duyulan hafif yürekli enerjiyi enjekte etti. "Tamam... yani dün gece onunla birlikteydin ve o Seni tanıyorum. İlginç. Clark Kent etkisinin gerçek olduğunu söylemiştim." "Maskem olmadan bunu riske atmamın imkanı yok."

"Onunla ne kadar süre birlikteydin?"

"Dört saat sanırım. Oraya ikide gittim, altıda çıktım. Üzerimde uyuyakaldığı an, o kadar uzun süre uyanık kaldığım için bayılmışım. Ben bayginken gizlice baktı mı bilmiyorum. I ona nasıl sarıldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Belki bir şey yaptım Yorgun halimle uygunsuz mu davrandım? Belki de ona dokundum? Rüyanızda kazara birini taciz edebilir misiniz?"

"Eğer senden onunla yatmanı istiyorsa buna taciz demek zor."

"Bu çok kötü." İnledim ve başımı koltuk başlığına yasladım. "Geri ne yazacağım?"

"Bekle, cevap yazmadın mı? Tanrım, zavallı kıza bir kompleks vermenin yolu."

"Hiç yardımcı olmuyorsun! Sadece ne yapmam gerektiğini söyle."

Oflamadan önce bir süre sessiz kaldı. "Hiçbir fikrim yok. Ne kadar ileri gitmek istediğine sen karar verirsin. Onunla X olarak mesajlaşmakla gizli komşusu olarak yatmak arasında büyük bir fark var. Dedğin gibi, büyük bir patlama olabilir. Ve ben hala bunu kendi zihninin için yapmaman gerektiğini düşünüyorum. sağlık."

Titredim ve sıkıca kavradım. "Aynen öyle. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. O kadar uzağa gitmemin imkanı yok."

"O zaman sanırım cevabını aldın. Onu olabildiğince rahat bırak. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama belki de haklısın ve bu ilişkiyi bitirmelisin."

Sailor'ın dün gece çok korktuğu görüntüler aklıma geldi. Kendini korkusundan uzaklaştırmak için verdiği abuk sabuk mesajlar. Artık böyle yaşamasını istemiyordum. Gülmesini, dans etmesini ve her zaman Melody'nin ayak izlerini takip eden komşu çiçek perisi olmasını istiyordum.

"Ne kadar istesem de çekip gidemem. Sadece... Aramızdaki ilişkiyi platonik tutmanın bir yolunu bulmalıyım."

"İyi şanslar." Boğazını temizledi. "Spor salonuna gitmek üzereyim. Seninle sonra konuşuruz."

"Bu konuda yardımcı olduğun için teşekkürler Colin. Gerçekten."

"Meh, arkadaşlar ne içindir? Eğer biri arkadaşlığı boyunca en az bir kez takipçi/kimlik suçuna alet olmamışsa, gerçekten arkadaş olduğunu söyleyebilir mi?"

Telefonu kapatmadan önce bir kahkaha attım ve Sailor'dan gelen mesajlara baktım. Son satırı okumadan duramadım: Yani, tamamen acımasızca dürüst itirafım... Benimle yatmanı istiyorum.

Beynimin klinik kısmı kalbimin duygusal kısmını çözmek için elinden geleni yaptı. Eğer iyileşiyorsa, neredeyse çalınmış olan parçalarını geri alması doğaldı. Seks onun iyileşmesinin bir parçasıydı. Bunu ona kişisel olarak veremezdim ama... başka bir şekilde yardımcı olabilirdim.

Fikir hiçbir uyarı olmadan patladı.

Saçmalama. Bunu

yapamazsın.

Çok kötü geri tepebilir.

Ama sahte bir kimlikle onunla yatmaktan daha kötü değil.

Gözlüklerimi kaptığım gibi tekrar taktım, böylece tipik bulanıklık olmadan görebiliyordum ve sonra internetten alışverişe çıktım.

* * * * *

Bir iniltiyle arabamdan çıktım ve omurgamdaki bükülmeleri gerdim.

Neyse ki vardiyam bitmişti ve eve gitmekte özgürdüm. Acil durum yoktu. Fazla mesai yok. Hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyordum.

son birkaç haftadır. Tek istediğim buz gibi bir bira, biraz paket yemek ve arka güvertedeki şezlongumda unutulup gitmekti.

Sadece... Gidip komşumdan bir kedi almam gerekti. Onunla yatmamı isteyen komşumdan. Onun gözlerinin içine bakmak ve aktif olarak hayatına devam etmeye çalıştığını bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım. Tek yapmak istediğim dizlerimin üzerine çöküp her dileğini yerine getirmekken yüzüne karşı yalan söylemek zorunda kaldım.

Garaj yoluna doğru ilerlerken, arabamın anahtarlarını tuttum. Biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kafamı toparlamak ve yavru kediye geri almadan önce hissettiğim kadar ezilmiş görünmemek için on dakika.

Ön kapıma doğru yürürken, Sailor onunkini açıp el sallayınca irkildim.
El salladı.

Yavru kediye kolunun arasına alarak bana yaklaştı, gözleri boş ve gergin yerine yumuşak ve geçici bir mutlulukla bakıyordu.

Spagetti askılı keten elbisesi içinde kesinlikle çok güzeldi. Kırık beyaz kumaş çıplak ayaklarını öpüyor ve tüm ince kıvrımlarını sarıyordu. Kedi, aklımın tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde beni izledi.

"Merhaba," dedi usulca.

Neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Parmaklarım gözlüğüme gitti, belki bir şeyler görüyorumdur diye burnumun üstüne doğru ittim.

"İşte iyi bir gün geçirdin mi, Zander?"

Biraz sendeledim. "Artık bana Alexander demiyorsun."

Yavru kediye biraz daha yukarı kaldırarak gülümsemeye çalıştı ama yine de yüzünü buruşturdu. "Seni sürekli bir isimle çağırmam kabalıktı. teknik olarak senin adın olsa bile. Sanırım aramızdaki mesafeyi korumak için kullanıyordum."

Kulaklarımı yıkamam gerekiyordu.

Ne oluyor?

Onlarca yıl benden kaçtıktan sonra, neden birdenbire benimle konuşmaya başladı?

Ensem karıncalandı. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, beynimi yeniden başlatmam gerekiyordu çünkü başarılı bir şekilde kısa devre yaptırmıştı. "Eh... sorun değil."

Sen bir aptalsın, Zander North.

Kucağındaki turuncu puf topuna bakarken gülümsemesi gerçek oldu. "Onu üç kez besledim. Tam bir obur. Ayrıca yastığımı yatağı yaptı ve mutfakta berbat bir yardımcı ama çok sevimli."

Elimi uzattım. "Bugün ona göz kulak olduğun için çok teşekkürler. Onu geri götüreceğim, böylece biraz dinlenebilirsiniz."

"Ah." Gerildi ve bir adım uzaklaştı. Bana bakmaya cesaret ederken gözleri gerginlikle titriyordu. "Hâlâ onu eve bırakmayı mı planlıyorsun? Barınak mı?"

Başımı salladım. "Şu anda değil, Pazar gecesi olduğu , ama evet. Yarın onu ben götüreceğim. Öğleden sonra vardiyam var, bu yüzden sabah yapabilirim."

"Oh."

Yine o kelime. Söylenmemiş şeylerle dolu hüznü küçük bir kelime. Elim yavaşça bıraktım. "Her şey yolunda mı?"

Koklayarak başını salladı ve yavru kedinin yanına gitti. "Evet, tabii ki. Bana verdiğin tüm yiyecekleri almam gerekecek. Oh, ve ona isim verdim."

Elim tekrar yukarı kalktı, minik kediye kucaklamaya hazırdı. Ona doğru adım attım.

Tüylerim diken diken olarak kollarımdan aşağıya yayıldı ve onunkilerle eşleşti. Gözlerimi onun kollarındaki ince tüylerin benimkilerle aynı tepkiyi vermesinden alamıyordum.

Bu ne anlama geliyor?

Tüylerin diken diken olması bir korku tepkisi ya da hoş uyaranlara karşı bir tepki olabilir.

Milton'ın acısının ötesini görüp gerçekte kim olduğumu hatırlıyor muydu?

Ve bu neden kıskançlık hissi uyandırdı?

Kahretsin, bir mola veremedim.

Ben kendimken X'i kıskanıyordum. Ve şimdi kendimi kıskanıyordum çünkü o bana X yüzünden iyi davranıyordu.

Sen cidden durumdasın, bunu biliyor musun?

Nefesini tutarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve yavru kediye elime . Sadece bir avuca sığacak kadar küçüktü. Bizim parmakları sürtündü. Nefesini içine çekti.

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken kirpikleri parladı ve tüm sokak gözden kayboldu.

Kan dolaşımında havai fişekler patladı. Damarlarımnda cehennem ateşi dolaşıyordu. Nefes nefese kalıp elini geri çekerek beni Cheeto rengindeki yavru kediye tutarken ayakta kalmayı zar zor başardım.

"Adı Penguen," dedi sessizce, sesi ağlamak üzereymiş titriyordu. "Ben hasat ve ev işleriyle uğraşırken uzun bir uyku çekti, o yüzden biraz daha hareketli olabilir. Ben gidip yemeğini getireyim." Çıplak ayakları üzerinde döndü ve evine doğru uçmaya başladı.

Elimi uzatıp bileğini yakaladığımda kontrolümü kaybettim ve onu bana doğru döndürdüm.

Parmaklarım sıkıca sarıldı, gitmesine izin vermedim. İkimizin de nefesi kesildi.

Yüzü dehşetle doldu. Kalbim o kadar çok şeyle çarpıyordu ki. Ama onu bırakacak gibi görünmüyordum.

Başparmağımın başka bir pisliğin parmaklarından kalan morlukları okşamasına engel olamıyordum. Kendimi ona doğru adım atmaktan ve onun ışıltılı mavi gözlerinde boğulmaktan alıkoyamadım.

"N-Ne-?" Zayıf bir çekişle kurtulmaya çalıştı.

Kulaklarımnda beyaz gürültü uğuldarken, sinapslarım artık ateşlenmiyordu ve parmaklarımı çözemiyordum. "Benimle güvendesin, Denizci. Sen benim söz veriyorum, seni *asla* incitmeyeceğim."

"O zaman neden beni isteğim dışında tutuyorsun?"

Sesi sonunda beni işe yaramaz hale getiren mağara adamı dürtülerini atlattı. Onu o kadar hızlı bıraktım ki kolu yana savruldu ve geriye doğru tökezledi.

"Özür dilerim, ben sadece..." Gözlüklerimi düzeltip elimdeki yavru kediye-Penguen'e baktım. Suratını astı. Küçük bıyıkları yanmış ve bükülmüştü. Yeşil gözleri eskisi kadar canlı değildi.

O da gibi Sailor'a baktı. Onun olmayan bir şeyi istiyordu. Küçük dostuma acıdım.

Ama... hiç yok diye-

"Biliyor musun?" Boğazımı temizleyerek kediye uzattım. "Hastanede çok uzun bir gün geçirdim. Erken yatacağım. Ona bir gece daha bakabilir misin?"

Gözleri ani sevinç kıvılcımını gizleyemeyeceği kadar çabuk parladı.

Sevinç.

Lanet olsun.

Kalbim paramparça oldu ve sonra ortasından tırtıklı bir çizgiyle iki parça halinde yeniden şekillendi. Hayatımın geri kalanı boyunca kırık olma kaderini kabul etti çünkü sadece bu kadını istiyordum ve neden olduğum tetikleyicileri atlatsa bile, X olduğum için beni asla affetmeyecekti.

"Onu tutmamı mı istiyorsun?" adım daha yaklaştı, bakışları kediye kilitlenmişti. "Yani... Hayvanlarla ilgili hiç deneyimim yok. Yanlış bir şey yapabilirim."

"Sana bakışına bakılırsa, bence her şeyi doğru yapmışsın." "Gerçekten mi?" Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ona bakmasını önermek için henüz çok erkendi. Ama parmakları yavru kediye avucumdan alıp beni ayak parmaklarıma kadar yayılan bir elektrik şokuyla ödüllendirirken, onu evlat edineceğini umdum. Umarım yavru kedi bana tam da bu amaçla geldi - benimle bir hayat bulmak için değil, Sailor'a delicesine aşık olmak için.

Bu duyguyu bilirim, küçük dostum.

Kedi sanki yıllardır ondan ayrıymış gibi miyavladı, sonra da köprücük kemiğinin çukur yerine sokuldu. Sailor derin bir iç çekti ve gözlerini kapatarak ona tekrar sarıldı.

O an o kadar samimiydi ki enseme sıktım ve bakışlarımı kaçırdım.

Sonsuz yuvasını çoktan bulduğu fikri dilimin ucuna kadar geldi ama onu korkutmak istemedim. Ayrıca... 'onu almaya' gelmek, yarın onu tekrar görmek için iyi bir bahaneydi.

"Neden Penguen bu arada?" Boğazımı temizledim ve kendimi deli bir aptal gibi değil de normal bir insan gibi gülümsemeye zorladım.

Bir anlığına benden korkusunu yitirdi ve sırıttı. "Etrafa rastgele kelimeler saçıyordum ve hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Gerçi Peng olarak kısalttım bile. 'Guin' biraz ağız dolusu."

"Peki Peng ne demek?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama o Peng." Onu kucaklayarak ön kapıya doğru geri adım attı. "Onu bu gece senin için tutacağım. Umarım biraz uyursun, Zander. Çok çalışıyorsun."

Ben cevap veremedenden döndü ve içeri daldı.

Denizci

Posta Kutusundaki Sürpriz

Daha önce söylediklerimi geri alıyorum. Belli ki seni rahatsız etmiş ve özür dilerim. Bu konuyu unutamam.

Peng kucagımda uyurken, tabletimde bir TV programı izlediğim salondaki yere oturdum. Artık yatmalıydım. Geç olmuştu ve resmen bütün gün kedi yavrusu olarak bilinen yeni bağımlılığım ile oynamaktan başka bir şey yapmamıştım. Peng'in tezgahımın etrafında zıplaması ve kuruyan otlara vurması sayesinde tavuk fileto larımı yakmadan akşam yemeğini zar zor pişirebilmişim.

Onu Zander'a geri verdiğimde neredeyse ağlayacak olmam ne kadar utanç vericiydi. Birkaç saat içinde ona bu kadar bağlanacak kadar aptal olabilir miydim? Ama küçük Peng'in geceyi benimle geçirmesi? Saçlarımı yoğurması ve mırılması? Tüm bunlar hızla dünyada en sevdiğim şeyler haline geliyordu.

Yarın Zander onu almaya geldiğinde ne yapacağım?

Ne zaman çıkacaktı? Peng'i barınağa götürmesine gerçekten izin verecek miydim?

Yine de bir evcil hayvan için gerçekten hazır mısınız? Her şey için size bağımlı bir şey mi? Seyahat ve diğer özgürlüklerinizi kısıtlayacak bir şey mi?

Kendimle alay ettim.

Seyahat etmeyi hiç sevmemiştim ve başka ne özgürlüğüm vardı ki? Hiçbir şeyim olmadığından emin olmayı başarmıştım ama Peng'le birlikte kendimi dünyaya karşı daha cesur hissetmeye başlamıştım. Ev çatırdıyordu - eski duvarlar bir başka sıcak yaz gününün ardından soğurken

-Beni o kadar korkutmadı.

İzleniyormuşum gibi hissetmiyordum.

Yalnız kalmaktan o kadar

korkmuyordum.

Peng aniden başını kaldırdı, küçük kulakları eski kutu televizyonun duvarın yanında durduğu oturma odasına doğru dikildi. Yan taraftaki sedirde

eskitilmiş kahverengi bir kanep ve Monopoly geceleri yaptığımız ve babamın bana satranç öğretmeye çalıştığı alçak bir sehpa. Her zaman yayılıp kitap okumak ya da bulmaca çözmek için en sevdiğim odalardan olmuştur.

Milton spor karşılaşmalarını izlemek için oturma odasını tercih etmişti. Bir bakıma, rahatlık bozulmamıştı ve oturma odasındaki tüm mobilyaları ve halıyı sökme dürtüsü, tadilatıma devam etmek için gün ışığına çıkmamı istiyordu.

Peng tısladı, tam o sırada kutu televizyon açıldı, kar ve beyaz bir gürültüyle tıslayarak geri döndü.

Bu sefer atlamadım. Çılgılık atmadım ya da panik atak geçirmedi.

Televizyon Milton beni öldürmek için orada değildi.

Dünyada en çok sevdiğim kadından gelen bir kanaldı.

"Hey, nine." Sırıttım ve Peng'i kucağımdan alıp boş odaya doğru uzattım.

"Peng'e merhaba de."

Yavru kedi tıslamayla kesti ve sanki uhrevi bir şey duymuş gibi başını eğdi. Kedilerin folklorda her zaman bu yüzden tercih edildiği söylenirdi. Hayaletleri ve şeytanları hissedebildiklerini ima eden birçok efsane vardı.

Onu okşayarak mırıldandım, "Sorun küçük adam, sadece Nana bizi kontrol etmeye geldi."

Televizyon sürekli bangır bangır çalışıyordu. Kendi kendine çalışabilirdi ama asla kendine kapanmazdı. İçimi çekerek ayağa kalktım ve küçük kızıl-ninjamı

Oturma odasına. Tüyleri diken diken oldu ama hırlamayı kesti.

Eski düğmeye bastım. "İşte. Sessizlik."

Perdeler esinti olmadan hışırdadı. İçimi buz yerine sıcaklık doldurdu. Nana beni kontrol ediyormuş gibi hissettim. Evinde yaşayan yeni onaylıyordu.

Peng'i başından öperek son bir şeyler atıştırması için mutfağa götürdüm.

Onu tezgâhın üzerine koyup bir tabağa biraz daha mama doldururken cep telefonum çaldı. Şimdiden o kadar huysuz hissetmiyordu. Kürkü o kadar kaba değildi.

Onu günün beşinci ve son öğünü höpürdeterek yemesi için bıraktıktan sonra salona ve telefonumu yerden aldım.

X: Cevap vermeyi bu kadar uzun tutmak istememiştim. Özür dilerim. Böylesine hassas bir konuda sizi yüzüstü bırakmam çok acımasızcaydı. Denedim.

defalarca cevap vermeye çalıştım ama uygun bir yanıt bulamadım.

Klavyeye dokunurken kalbim küt küt atıyordu.

Ben: Bana ne cevap vermek istiyorsun?

X: Ne istediğimin bir önemi yok. Ama dürüst olacağım ve seni istediğimi söyleyeceğim. yalancı olurum. Dün gece seninle uykuya dalmak hayatımın en güzel deneyimlerinden biriydi ve sadece sarıldık. Seni kesinlikle muhteşem buluyorum ve tabii ki teklifini kabul etmek isterdim ama...

Ben: Ama?

X: Senden faydalanmayacağım.

Ben: Senden rağmen mi? Teknik olarak, senden faydalanan benim.

Ne kadar istesem de yapamam, Lori. Henüz yapamam.

Göğsüm sanki beni bir korseye bağlamış gibi sıkıştı.

Ben: Daha değil mi?

Yani. Kahretsin. Son kısmı yazmak istememiştim.

: Henüz değil ile mutluyum. Bekleyebilirim.

Cevap verip aramızda herhangi bir şans olduğunu inkâr edemedim konuyu değiştirdim.

Ben: Başboş bir kedi yavrusu evlat edinmeyi düşünüyorum. Bana bunun neden kötü bir fikir olduğunu ve neden yapmamam gerektiğini söyleyin.

X: Bence bu harika bir fikir ve kesinlikle yapmalısınız.

Ben: Tanrım, mantığın sesi olduğu için teşekkürler.

Ben mantığın sesi oluyorum. Zamanım olsaydı ben de bir evcil hayvan isterdim.

Ben: İstersen gelip benimkiyle tanışabilirsin? Uygun bir eş olup olmadığımızı görmek için? Aslında, doğru seçimi yapıp yapmadığım konusunda fikrini almak isterim. Belki de berbat bir kedi bakıcısı olurum.

Olmayacak. O zaten sana aşık olacak. Ve bu gece yapamam. Uzaktayım, unutma. Birkaç günlüğüne gideceğim.

Ben: Oh. Tamam. İyi yolculuklar.

X: Hala seni izliyor olacağım.

Ben: Bahçeme yerleştirdiğiniz kameralarda mı?

Evet.

Ya sana onları indirmeni söyleseydim? Artık beni izlemeni istemediğimi söylesem?

X: O zaman isteklerine saygı duyarım ve istediğini yaparım.

Yanağımın içini çiğnedim.

Lanet olsun sana, X. Böyle bir beyefendi olduğu için lanet olsun sana.
Centilmen bir sapık. Ne tezat.

Kameralar olduğu yerde kalsın. Yarın bana mesaj at.
İyi geceler.

Tatlı rüyalar, Lori. Xx

Gönderdiği iki küçük öpücüğe odaklanarak, bunun şimdilik yeterli olduğunu kabul ettim ve yeni en iyi arkadaşımı almaya gittim. Ve ilk defa Hastaneden döndüğümünden beri, yara bere içinde ve travma geçirmiş bir halde yatağa girdim.

Paniksiz, hatırasız ve yastığımda minik bir muhafızla uyudum.

* * * * *

Zencefilli kurabiye posta kutuma bırakılan uzun kutuyu elime aldığımda, Zander ön kapısını kapatıp bana doğru yürürken başımı kaldırdım. Sabah on. Kalbimi ele geçiren küçük canavarı sahiplenmek için çok erken.

Koyu renk kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, günlük kıyafetlerini Güneş gözlüğü yerine gözlük takıyordu ve zengin kızıl saçları zaten sıcak olan yaz güneşinin altında ateşten çizgilerle parlıyordu.

Kalbim her zamankinden tamamen farklı bir panikle çarptı.

Zander söz konusu olduğunda korkumun artık Milton'ın bana aşıladığı tetikleyicilerden ziyade Peng'i elimde tutma isteğine garipti.

Kutuyu kucaklayarak -büyük olasılıkla sipariş için Lily'den gelen bir başka hediye- koşturmak ve kapıyı kilitlememek için kendimi zor tuttum. "Günaydın, Zander."

Bana her zamanki çekingen gülümsemesini verdi. Gözlerini göremediğim için uykusunu alıp almadığını ya da barınağa bir sokak kedisi onu rahatsız edip etmediğini anlayamadım.

"Günaydın, Denizci." Çenesini eğdi ve posta kutumun yanında durdu. Dikkati kollarımdaki pakete kaydı. Bir an elleri iki yanında gevşek bir şekilde durdu. Sonra, yumruklarını sıkmış bir ağaç gibi kaskatı kesildi.

Vay canına... Ne?

İçimi bir endişe dalgası kapladı.

Bir adım geri çekildim. Bana asla zarar vermeyeceğine söz vermesine rağmen, de savaş ya da kaç duygusunun devreye girmesini engelleyemedi.

"Belki o da seni gibi alır, sürtük. Ama bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Ne de olsa sikişmek için maskeli adamlara yalvarıyorsun. Neden inek komşuna da bir sıra vermiyorsun?"

Titreyerek Milton'ın korkunç sesini bastırmak için elimden geleni yaptım.

Zander zorlukla yutkundu ve boğazını temizledi. "Birinden bir hediye mi?"

Kaşlarımı çattım ve bir yandan endişe denizinde boğulurken bir yandan da lastik bir halka gibi tuttuğum kutuya baktım. "Muhtemelen Lily'den gelecektir. Biz rastgele

Arada sırada birbirimize bir şeyler göndeririz." aldım. "Bir süredir internetten bir şey satın almadım, bu yüzden o olmalı."

X'ten olabilir.

Küçük bir düşünce belirdi ve daha da büyüdü.

Posta kutuma bir telefon bırakmıştı. Başka bir paket gönderecek miydi?

Meraktan hemen içeri girip kontrol etmek istedim ama kendimi tuttum ve banyo aynasının önünde prova ettiğim konuşmayı yapmaya hazırlandım.

"Zander, ben-"

"Yani, Denizci, ben-"

Birbirimizin üzerinden konuşurken ikimiz de garip bir şekilde güldük.

"Üzgünüm, sen git." Yumruğunu sıktı ve kıbarca el salladı. "Ne söylemek istiyordun?"

Olabildiğince dik durarak zorla dışarı çıktım. "Peng'i birkaç gün daha tutmamın sakıncası var mı? Onunla tanışmak isteyen bir arkadaşım var. Onu evlat edinmekle ilgilenebilirim."

Sanki bunun biliyormuş gibi gülümsemesi değişmedi. Başından beri şeytani planı bu muydu? Peng başıboş bir çocuk muydu yoksa dikkatle planlanmış bir hediye mi?

Komşum bana neden hediye versin ki?

Çünkü seni tanıyor. Yalnız olduğunu biliyor. Başa çıkamadığınızı biliyor. O bir doktor ve muhtemelen Şifa El Kitabı'nda yazıyordur. İnsanlar bu yüzden hizmet köpeklerine sahip değil mi?

İçimdeki düşünceleri silkeleyerek başka bir şey söyleyecektim ki Zander sessizce, "Bu arada, ateşli ya da yakışıklı anlamına geliyor," dedi.

"Ne yapar?"

"Peng." Sırıttı. "Yeni kedinin adı. Bir anlamı var mı diye Google'da arattım. Çince'de çekici veya mükemmel anlamına gelir. Yani... çirkin kedi yavrusu aşamasından çıkıp en çarpıcı kedi olsa iyi olur. ya da sahte bir kimlikle yaşıyor."

"Oh!" Gülümsemesine karşılık verdim. "Tanrım, buna izin veremeyiz. Birinin kimliği hakkında yalan söylemek mahalle bekçilerini alarma geçirir."

İrkildi ama bunu başka bir sırtışıla örttü. "Ve tabii ki onu tutabilirsin. İstedğin kadar tutabilirsin. O benim değil." Eğildi biraz daha yaklaştı. "Dürüst olmak gerekirse, sana ulaşmak için beni kullanmış gibi hissediyorum." Güneş gözlüklerini çıkardı ve şiddet dolu yeşil gözleriyle beni kıstırdı. "Ben öyle hissetmiyorum. onu suçla."

Dün olduğu gibi bir kez daha tüylerim diken diken oldu. Dün bunun korku mu yoksa cazibe mi olduğunu anlayamamıştım ama bugün... Kalbimin biraz daha hızlı attığını fark edince şok içinde sendeledim. Tenim biraz daha kızardı.

Nasıl oldu da onun ne kadar muhteşem olduğunu hiç görmedim?

Peng çekici anlamına geliyorsa, Zander büyük P ile peng'di.

Aman Tanrım, Lor, kendini duyuyor musun?

Nasıl oldu da libidom birdenbire ölümün kapısından fırladı ve şimdi tüm erkekleri ezip geçti? Zander'ı o şekilde süzerken ne düşünüyordum?

Kısa bir an için kendimi suçlu

hissettim. X ne düşünürdü?

Ama onun ne düşündüğünün bir önemi var mıydı? Birbirimizi anlamıyorduk. Çıkmıyorduk. Teknik olarak arkadaş bile değildik. Ve Zander her zaman hayatımdaydı.

O sayılmadı.

Ona seks teklif etsen seni geri çevirmeyebilir. X hayır demişti, hatırladın mı?

Yanaklarım utançtan yandı.

Geri geri giderken ayağım takıldı, bir şekilde dik durmayı başardım ve sonra neredeyse koşarak ön kapıya gittim. "Üzgünüm, fırının açık olduğunu unutmuşum.

Byeeeeee!"

İçeri daldım, kapıyı kapattım ve ona yaslandım.

Peng mutfaktan bana doğru koşarak geldi, küçük miyavlaması meraklı ve neredeyse yargılayıcıydı.

"Bana öyle ," diye uyardım, onu tek elimle kucağıma .

Yavru kediye ve paketi yemek masasının üzerine bırakırken bacaklarım biraz titredi. "Zander'a kesinlikle öyle bakmıyordum."

Ben makas almaya Peng kutuyu .

Kalbime başka bir diken batarken göğsümü ovuşturdum. Hâlâ suçlu hissediyordum ama aynı zamanda biraz daha az kapana kısılmıştım.

Milton beni dövdüğünden beri ilk defa hayali tekmeler, yüzüme gelen yumruklar ya da saçlarımin hissetmeden Zander'e bakabiliyordum. Onu cinayet teşebbüsümün katalizörü olarak değil, kendi kişiliği olarak gördüm.

Ve... minnettardım.

Farkında olmadan sistemimin ihtiyaçla alevlenmesine neden olduğu ve cinselliğimin uyanıyor gibi görüldüğü kısmını görmezden gelebilirdim.

Ayrıca

kendimi kapatmamaya çalışmalıydım ki bundan kurtulup tekrar mutlu olabileyim.

"Lily'nin ne göndermiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Makası kutunun üstüne yerleştirip Peng hâlâ bir köşeyi koklarken fotoğrafını çekerken sırttım.

Fotoğrafı Lily'ye gönderdim, yazdım.

Bana bir şey göndermene gerek yoktu. Ama böyle harika bir kanka olduğun için teşekkür ederim.

Neredeyse anında beni aradı. "Hey, hey, benim küçük ay ışığım bugün nasıl?"

Güldüm ve telefonumu omzuma koydum, böylece kutunun üzerindeki bandı keserken konuşabiliyordum. "Aslında daha iyiyim."

"Sesin kesinlikle daha iyi geliyor." Dilini gıdıkladı. "Ancak, sana bir şey göndermediğim için övgü alamam."

Yani X'ten...

Lily'nin sesi kulağımda yankılandı. "Lütfen bana masanın üzerinde neden mankafa görünümlü bir kedi yavrusu olduğunu söyle."

Peng'in çenesinin altını kaşıdım. "Kedime manky deme." "Dur bakalım. *Senin* kedin mi?"

Paketi açtım ama içindeki eşyayı alamadım.

makas ve sandalyelerden birine oturdu. "O bir kurtarma ekibi. Onu Zander buldu. İşe gitmek zorunda kaldığında ona bakmamı istedi ve şimdi... Onu evlat edinmeyi düşünüyorum." Peng masadan atlayıp mırıldanarak kucağıma oturduğunda içimi acıtacak bir şefkatle çektim.

"Daha dün sabah konuştuk ama o kadar çok şey oldu ki." Lily bir şeyi ısırmış gibi bir çıtırtı duyuldu. "Bana her şeyi anlat. Ve günah kadar seksi komşuna Zander dediğini duymadığımı sanma. Bunu daha önce hiç yapmamıştın. Hep Alexander şöyle, Alexander böyle derdin. Ne yaptığını hep biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyordum ben?" "Mesafeni koruyordun."

"Haklısın. Bunu ona da söyledim. Dün Peng'i barınağa götürmek için almaya geldiğinde, onun kullanmadığı bir isim kullandığım için özür diledim."

"Bekle... Ona aranızdaki mesafeyi korumaya çalıştığını mı söyledin?"

"Evet. Sana söylediğim gibi... ilerleme. Artık eskisi gibi yaşamak istemiyorum. İyileşmeye hazırım. Ve hepsi bu büyülü küçük kedi yavrusu sayesinde."

"Adını verdiğiniz bir kedi yavrusu... neydi adı? Pang mı?"

"Teknik olarak Penguen ama kısaltıldı. mahallenin en büyük, en güzel kızıl kedisi olacak."

"Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın?" "Ben yeni ve geliştirilmiş versiyonuyum."

"Tüm versiyonları severim. Ama seni uyarıyorum, daha fazla kedi almasan iyi edersin. Bekarsın ve yalnız yaşıyorsun. Bu durumun seni bir milyon amcığı olan yerel bir ucube haline getirebileceğini görebiliyorum."

Bir kıkırdama daha kaçtı, kendimi çok özgür hissediyordum, eski ben gibiydim. "Not edildi. Artık amcık yok."

"Daha fazlasına ihtiyacın yok. Şu anda sahip olduğunuzu bile zar zor kullanıyorsunuz."

"Aman Tanrım, Lily!" Tıpkı sınıfta uygunsuz şakalar yaptığında yaptığım gibi kahkahayı patlattım. "Konuşamazsın. Eminim seninki örümcek ağlarıyla kaplıdır ve perili bir tabelası vardır."

"Aslında, tamirci potansiyeli olan biriyle tanıştım."

"*Biriyle mi tanıştın?!*" Peng'i biraz korkutarak dik oturdum. "Bana her şeyi anlat ve kadınlık organlarından üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırak. Onunla nerede tanıştınız? Nasıl? Ne zaman? Adı neydi?"

"Tanrım, sorguyu beklet." Kıkırdadı. "Adı Aubrey. Açık bir evde tanıştık. Boşanmış ve ciddi bir şey aramıyor. Ama... kendisi inşaatçı ve benim projem hakkında konuşmaya başladık ve belediyeye sunmam gereken planları hazırlamama yardım teklif etti..."

"Vay canına. Hayatındaki bir numaranın yerini almak üzereymişim gibi hissediyorum."

"Asla!" Kıkırdadı. "Asla ve . Bana mahkumsun. Şimdi, sana bir hediye göndermediğime göre, merak ediyorum. Ne hediyesi? Kimden? Henüz açmadın mı?"

Ayağa kalkarak Peng'i masaya geri koydum ve kutuyu biraz daha yaklaştırdım. "Henüz değil. İçinde ne olduğunu göreyim mi?"

"Söyle bana. Söyle bana."

Sağduyu geri geldiğinde gülümsemem düştü.

Eğer X'ten geliyorsa, gerçekten bilmesini istiyor musun?

Ona söyleyemezdim. Ondan sır olarak sakladığım tek şey oydu. Hâlâ onunla konuşup konuşmadığımı sorarsa, yalan söylemekte başarısız olurum.

"Eh, biliyor musun? Daha sonra açabilirim."

"Sen ne?" diye dramatik bir çığlık attı. "Yok artık. Bir hediye açmak için nasıl beklersin? Sen gerçekten tuhaf birisin. Aç hadi. Belki de seksi komşundandır. Belki de bunca zamandır senin ona gerçek adıyla seslenmeni ve sonunda sana çıkma teklif etmesini bekliyordu."

Titredim. "Saçmalama."

Zander'ın parlayan yeşil gözleri aklıma geldi. Kollarımdaki kutuya bakarken nasıl da kaskatı kesilmişti. Ani temkinliliğinin ardından Çok şey ve çok az şey söyleyen bir gülümseme.

"Eğer açmazsan, oraya gidip kendim yapacağım." "Tamam. Tamam."

Ağır bir şekilde iç çektim, kendimi zor duruma soktuğum için nefret ediyordum.

Köşeye. "." Kat kat balonlu ambalajı çekip çıkardıktan sonra en altta şık siyah bir kutu buldum. Onu kaptığım gibi masanın üzerine koydum, sonra da tek elimle bronz tokasını kurcaladım.

"Ne oldu?" "Sabır, sabır." Kapağı çevirdim ve açtım.

Gıcırdadım ve neredeyse telefonumu düşürüyordum.

"Yelkenler mi?" Lily sordu. "Yelkenler. Ne oldu? İyi misin?"

"Ah, evet... evet, iyiyim." Pırıltılı gümüş bir dildonun üzerinde cesurca duran daktilo edilmiş kartı elime aldığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Şık ve zarif görünüyordu ama dibine kadar uzanan nervürlü çizgileriyle kadınsı bir erotikliğe sahipti.

Tereddütle dokunduğumda, serinliği karşısında bir nefes daha çektim. Silikon değil ama sert bir şey. Cam ya da kristal olabilir mi?

"Beni korkutuyorsun, Sails. Nedir o? Milton'dan gelen bir şey değil, değil mi?"

Bu mu?"

İsmi her gibi beni incitmedi. Peng dikkatimi dağıtamazdı. kutudan çıkardığım balonlu ambalaja vurdum. Gördüğüm tek şey notun üzerinde yazılı olan satırlardı.

! BĞLMENĞZ GÇĞN SĞZĞNLE BĞRLĞKTE OLMAYACAĞIM, AMA BĞLMENĞZ GÇĞN SĞZE HĞZMET EDECEĞĞM. Bu senin için. HĞAL'E. Bu

MĞ WHĞ1 YOU USĞ IT. LOVG, X.

"Denizci, konuş benimle hemen, kadın!"

Kutuyu kapattıktan sonra gülmeye zorladım ve yalan söylemek için elimden geleni yaptım. "Özür dilerim, sadece kartı okuyordum. Önemli bir şey değil, Lils. Sadece içinde bazı bakım malzemeleri olan bir hediye sepeti. Hepsi bu."

"Bakım eşyaları mı?" Sesi şüpheyle kabarmıştı. "Ne gibi?"

"Bilirsin işte. Yüz kremleri ve banyo bombaları gibi şeyler."

"Geçimini sağlamak için bunları yaptığını bilen hangi arkadaşın sana bir şey gönderir ki?"

Kahretsin.

Neden yalan söylemekte bu kadar kötüyüm?

"Yakın bir şey değil tabii ki. Bak, gitmem gerek. Yeni bir doğal deodorant tarifi için tarçın çubuklarını demlediğimi tamamen unutmuşum. Onları çok uzun süre bırakamam. Güle güle!"

"Sakın telefonu kapatayım deme. Sana bir şeyler oluyor-" "Yakında arayı kapatacağız. Söz veriyorum."

Telefonu kapattım.

Sandalyeme çöktüm ve parmağımı notun üzerinde gezdirdim.

"Bana bir dildo aldı." Peng'e kaşlarımı çattım. "Aptal adam bana bir seks oyuncağı aldı, çünkü kendisi benimle seks yapmayı reddediyor. Dışarıdan nasıl temin edeceğini bulduğu için alınmalı mıyım yoksa etkilenmeli miyim bilmiyorum. görev."

Peng miyavladı ve kutuyu çeneledi.

Sanki kulakları yanıyormuş gibi, diğer telefonum X'ten gelen bir mesajla çınladı.

X: Kamerada komşunuzla konuştuğunuzu ve posta kutunuzdan bir paket aldığınızı gördüm. İkisi de nasıl gitti?

"Sanki bilmiyorsun." Gözlerimi devirdim, başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyordu.

Ben: Komşumla görüşmek iyiydi. Her görüşmemizde daha iyiye gidiyorum ama bana aldığın şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

X: İlk defa bir şey sipariş ediyorum. Yanlış mı aldım? Her zaman başka bir tane gönderebilirim.

Ben: Hayır! Hayır, bunu yapma. Başka bir şey gönderme. değil.

Uh-oh. İyi benim şey değil. Eğer senin için uygun değilse, o zaman bana neyi sevdiğini söyle, ben de onu teslim edeyim.

Kalp atışlarım çıldırdı. Ne yazdığını gördü mü? Böyle bir mesajın müstehcenliğini? Pek de masum olmayan sözlerle cevap verme isteği parmaklarımı kaşındırdı.

Yapma, Lor.

Sakın buna

cüret etme.

Kokladım.

Neden ?

Eğer bana bir zevk çubuğu göndermekten çekinmeyecek kadar kişisel ilişkilerimiz varsa, o zaman... hoşlandığım şey konusunda dürüst davranacak kadar rahattım.

Ne yazık ki tam olarak emin değilim.

"Yine de gerçeği söylersen, beni bir daha asla göremeyebilir." Peng'e doğru yüzümü buruşturdum. "Ne yapmalıyım, kedicik?"

Miyavladı ve burnuyla telefonuma vurarak rastgele birkaç harfin görünmesine neden oldu.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bunu o başlattı. Muhtemelen benim karanlıkta onu korumak için büyük, güçlü bir adama ihtiyaç duyan ürkek bir duvar çiçeği olduğumu düşünüyor."

Peng bana geniş gözlerle baktı.

Kaşlarımı çattım. "Yani... tabii şu anda haksız değil ama ben hep böyle değildim. Milton'dan önce oldukça skandalcıydım, biliyor musun? Flört etmeyi severim. Maceracı olmayı severim. Hiç bulamamış olmam önemli değil

Kaşıntımı tam olarak kaşıyacak kimse yok, ne demek istediğimi anlıyorsanız, ama sanırım deneyecek kadar cesur olduğumu hatırlamaya başlamamın zamanı geldi, değil mi?"

Esnedi ve oturdu, sıkılmış gibi böğrünü yaladı.

Nefesimi tutarak bir mesaj yazdım, , silmeye gittim ve gönder tuşuna bastım.

Ben: Neyi sevdiğimi bilmek mi istiyorsun? Tamam o zaman. Dürüstlük bayrağı altında, sana söyleyeceğim. Neyi severim? Emin değilim, çünkü henüz bulamadım. Ama size ne hayal söyleyebilirim. Sorumluluk alabilen ama aynı zamanda talimat da verebilen bir erkek düşüncesi hoşuma gidiyor. Parmaklarını nasıl kullanacağını bilen bir erkek düşüncesi hoşuma gidiyor. Kendimi o kadar güvende hissetme düşüncesini seviyorum ki ona teslim olmakta hiçbir sorun yaşamıyorum. Seks oyuncağınızın bunu sağlayabileceğini düşünüyor musunuz?

Sandalyemde titriyordum, X cevap vermekte ağır davranırken nabzım telaşlıydı.

Telefonum nihayet titrediğinde sarsıldım.

X: Bunlar neden birinci elden bilgi değil de fanteziler?

Ben: Oooo, bugün gerçekten zor sorular soruyorsun. Beni acı gerçeğe kadar soymaya , değil mi?

X: Sorudan kaçıyor musun?

Ben: Hayır. Ben söyleyeyim. Şimdiye kadar her şeyi anlattım, biraz daha utanmanın ne anlamı var? Sadece fantezilerim var, çünkü kimse beni tatmin etmedi. Bu senin için yeterince cesur mu?

X: Hiç biriyle orgazm olmadığınızı mı söylüyorsunuz?

Ben: Hayır. Asla. Meydan okumaya hazır olmanı ummuştum ama ne yazık ki beni reddettin.

Lori...siktir. İş yerinde başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?

Ben: Başını nasıl belaya sokuyorum?

Cevabı biraz zaman aldı. Sinirlerim tepeme çıktı. Belki de çok ileri gitmiştim. Birbirini çok az tanıyan iki insan arasında bu tür bir konuşma doğru değildi.

Hâlâ adını bilmiyorum ama daha önce bir erkekle hiç orgazm olmadığımı itiraf ediyorum.

Tanrım, gerçekten yardıma ihtiyacım vardı.

X: En azından kendi başına orgazm oldun mu?

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. İş yerinde nasıl mücadele ettiğini öğrenmek istemiştim ama o soruyu bana yöneltti.

Sinsi, sinir bozucu adam.

Evet, ama kolay değil.

X: Gönderdiğim şey işe mı?

: Emin değilim.

X: Benim için dener misin?

Donup kaldım.

Mesajını tekrar okudum. Tekrar ve tekrar.

Ve ben hareket edemeden, bir tane daha gönderdi.

X: Bugünkü dürüstlük dozum... senin için aldığım bir şeyi kullandığını düşünmek beni delicesine zorluyor. Bunu yazdığım için bile kendimi hasta hissediyorum. Hâlâ iyileşme sürecindeyken senden faydalanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama... eğer buna hazırsan ve seni karanlık yerlere itmiyorsa, hediye kullanmanı ve nasıl gittiğini bana anlatmanı istiyorum. İstedığın kadar az ya da çok ayrıntıyla.

Aman Tanrım.

Titreyen parmaklarımı yazmaya zorlarken ciğerlerim çalışmayı bıraktı.

: Video istemediğine şaşırdım. Ne de olsa kameraları seviyorsun.

X: Yatak odana kamera yerleştirdiğimi mi ima ediyorsun?

Ben: Bekle, öyle mi?

Ne? Tabii ki hayır!

Sırıttım, değişiklik olsun diye onu rahatsız etmekten zevk alıyordum.
Cevap veremeden, onu kıvrandırmaya karar verdim.

Ben: musun?

Telsiz

sessizliği.

Cevap yok.

Telefon cıvıltısı yok.

Önceden sessizliği paniğe kapılmama neden olurdu, acaba çok mu ileri gittim ya da çok mu fazla çizgiyi aştım diye . Ama bana bir dildo aldığı anda bu çizgileri silmişti.

Ekranı kapattıktan sonra yavru kedimi, ısıltılı erotik oyuncağımı kucağıma aldım ve bahçeye doğru yürüdüm.

Beni izlemeyi çok seviyorsa, öyle olsun.

İzleyebileceği tek yerde ona bir gösteri sunacaktım.

Zander

Beni Öldürecek

Sailor kamera sensörlerimi tetiklerken boş bir özel durmuş, telefonuma bakıyordum.

Hâlâ sabah giydiği keten elbisesini giymiş olan kadın, Peng'i yere yatırıp nefis, bariz bir esneme gösterisi yaparken güneşte kayan bir yıldız gibi parlıyordu. Sol elinde son derece fallusa benzeyen bir şey gümüş renginde parlıyordu. İnternette seçtiğim resimle neredeyse aynı görünüyordu.

Buna karar vermem yıllarımı almıştı: web sitesine göre şık ve zevkli olması için tasarlanmış ağır cam. Titreşimli tavşan gıdıklayıcıları, inci boncukları ve binlerce farklı ayarı olan korkunç bir silikon penis ve cihaz yelpazesine baktım.

Tıp endüstrisinde çalıştığım için çok fazla duymuştum. Silikon alerjisi hikayeleri. Ancak, Sailor o kritik noktaya ulaşmakta zorlanıyorsa, belki de ona her şeyi aynı anda ve çığlık atmasına neden olacak yoğunlukta uyaran bir şey almalıydım.

Kendini duyuyor musun?

Bunlar kız arkadaşı bile olmayan bir adamın olağan düşünceleri değildi. Dün gece neredeyse ıslak bir rüya gördüğümü de asla itiraf etmezdim. O cam oyncağı onun üzerinde kullanan bendim. Kesinlikle doruk noktasını bulmuştu ve ben de tam içimdeki ilk salıverme dalgaları titrerken uyanmıştım. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve komşumla ilgili fantezilere daldığım için suçluluk duygusuyla kızarmıştım - onun hakkında ne hissettiğimi bilmeyen kız.

"Tanrı aşkına, kes şunu."

Mesajlarıyla neden olduğu ereksiyonuma lanet okuyarak, kameralar kollarını başının üzerine kaldırmasını kaydederken telefonuma baktım. Sırtını dikleştirerek sütyen giymediğini ima etti. Elbisesinin ince kumaşı, yasadışı olması gereken bir şekilde üzerine yapışmıştı. Uzun kumlu saçlarını toplayarak

Sarı saçlarını at kuyruğu yaptı, boynunu kıvırdı, sonra ellerini vücudunda gezdirerek oyuncağı bana eziyet etmek için kullandı.

Lanet dildo onun kıvrımlarını takip , istediğim her şeye dokunuyordu.

"Tanrım, beni öldüreceksin," diye inledim.

Hastanede depresyon olsa bile hareket edemezdim. uzun elbisesinin eteklerini tuttu ve kalçalarına kadar kaldırdı, başka tarafa bakamadım. Fazla malzemeyi yuvarlayarak, yere kadar uzanan eteği bir şekilde skandal yaratacak kadar kısa bir şeye dönüştürene kadar durmadı.

Uzun, zayıf bacakları fazlasıyla çıplak görünüyordu. Soluk teni sayesinde solan morluklar hâlâ görülebiliyordu. Peng ayak bileğine sarıldı ve o kadar özgürce, o kadar güzel gülümsedi ki, tam kalbime bir yumruk indirdi.

Duvara yaslanıp sendeleyerek çimlerin üzerine bağdaş kurup oturmasını ve bir kamera objektifinin ışıltısını arar çiçek tarhlarına ve meyve ağaçlarına bakmasını sadece izleyebildim.

Ve sonra, yumuşak yeşilliklere yayılana kadar arkasına yaslandı. Sanki biri parmak uçlarını göğüs dekoltesinde gezdiriyormuş gibi sırtını dikleştirdi. Ve cam fallusu sanki kullanacakmış gibi havaya kaldırdı.

Yapmazdı.

Yapar ?

Orada değil.

Güpegündüz olmaz.

Parmak uçlarını yavaşça, duysal bir şekilde, pembe iç çamaşırını gösterecek kadar eteğini sıyırdığı uyluğunun üst indirdi.

Şehvet içimde patladı.

Cam oyuncağı vücudunda aşağı sürüklerken özlem orta yerimi sıktı.

Yüce İsa.

Ezici bir sahiplenme benden bir hırıltı kaçtı. Bir saniyeliğine beni kara arzuyla kör etti.

Sonra beni hayvani bir öfkeye boğdu.

Onu *herkes* görebilirdi.

Elbette, çitleri yüksekti ve bahçesi aşırı büyü müştü, ama ne *düşünüyordu* ki?

Dişlerimi sıkarak kamera görüntülerini kapattım ve mesaj dizimize eriştim.

Hemen kes şunu.

Ekranımı iki fonksiyona bölerek, bir pencerede metin baloncuğu, diğesinde ise video akışı olacak şekilde, bir şeye yumruk atmak istedim.

Ona gitmek için tüm hız sınırlarını aşmak istedim. Çitlerden atlamak için. Ona saldırmak için. Onu orgazma ulaştıran tek erkek olmak için.

Ona dokunma, onu parmaklama, onu yalama görüntüleri bacaklarımın arasında şiddetli bir zonklama yarattı.

"Siktir, Denizci. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Video görüntüsünde durakladı. Yapay penisi karnının alt kısmına bırakarak telefonunu iki eliyle tuttu ve yüzünü güneşten korudu.

Kendi telefonum titredi.

Gel ve beni yap.

Tüm vücudum ne kadar sıcak, sert ve *acı verici* hale geldiğinden neredeyse ikiye bölünüyordum.

Her şey nasıl cinselliğe dönüşmüştü? Gelmek mi? Evet, lütfen. Onu boşaltmak mı? Tanrım, bu bir onur olurdu.

"Kendine gel, Zan."

Bu mantıklı bir davranış değildi. Sailor hiç olmamıştı. Belki de sonunda kafayı yemişti ve izlediğim şey cinselliğini geri kazanan bir kadın değil, sinir krizi geçiren bir kadındı.

Dr. Klep'i arayıp ev ziyareti yapmasını istemeliyim.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses tüm bunların doğru olabileceğini tıslıyordu ama... Sailor'ın daha önce nasıl biri olduğunu söyleyecek yetkim yoktu. Ailemizin birbirimize olan düşkünlüğüne rağmen, neredeyse hiç konuşmamıştık. Aramızda her zaman bir nezaket duvarı vardı.

Onun büyüdüğünü görmüş olabilirdim ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. En sevdiği yemeği ya da en sevdiği televizyon programını, hatta onun kadar cesur, tatlı ve güzel birinin Milton gibi katil bir piçle nasıl birlikte olduğunu bile bilmiyordum.

Telefonum tekrar çaldı.

Gerçekten iş için mi uzaktasın?

Yavaşça doğrulup dildoyu karnından çıkarırken ve saçlarını tanıdık, masum bir hareketle kulaklarının arkasına sıkıştırırken rahat bir nefes aldım.

Peng hemen onun üzerinde süründü, çıplak bacaklarını kaydırıp ve şüpheşiz morluklarının arasında küçük pençe izleri bıraktı.

İnledim ve gözlüklerimi çıkardım.

Parmaklarımı gözlerimin içine sokarak kendime ettim. Ona X'in programımla ikinci benliğim arasına mesafe koymak için uzakta olduğunu söylemişim. Bizi iki ayrı insan olarak görmeye devam etmesine ihtiyacım vardı çünkü bana karşı yüz yüze çözüldükten sonra, bir gün bana bakıp kılık değiştirdiğimi görmesi ve polisi araması korkumu daha da artırıyordu.

Tanrım, ya bir daha beni polise ihbar ederse?

Sadece takipten değil, cinsel taciz ve müstehcen davranıştan da ceza alırdım. Mesajlaşmalarımız, beni doğrudan hapse göndermeleri için gereken tüm kanıtlar olurdu.

Ben: Öyleyim ve kendini tehlikeye atmandan rahatsızım. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen içeri gir ya da en azından elbiseni indir.

Videoda ayağa kalktı, içindeki dildoyu mutfak tezgahına yerleştirdi, sonra sebze tarlasına doğru yöneldi. Peng, elbisesinin düğmelerini açarken onun yanında zıpladı ve ayak bileklerine kadar sarkmasına izin verdi.

Her santimim sıkıştı.

Nedense onu örtünürken izlemeyi de en az örtünürken izlemek kadar erotik buldum.

kendini ifşa etti. Belki de daha çok samimi görüldüğü için. Bunu benim için yapmıştı. Dinlemiş ve itaat etmişti ve bu tepkiyi *vermemeliydim*.

Ben o tip bir adam değildim.

Yatak odasının içinde ya da dışında kadınlara patronluk taslamaktan hoşlanmıyordum. Bir ortaklık, bir dostluk, sonsuza dek bir ilişki istiyordum. Yine de... sırf ben istedim diye dizlerinin üstüne çökmesi fikri?

Yumruğumu ısırdım ve başımın arkasını duvara vurdum.

O senin komşun.

*Travma geçiriyor. Kimse için diz
çökmüyor.*

Bir ıspanak bitkisinin yanına çömelip birkaç yaprak kopardı. Peng büyümüş yataklara sıçrayıp ipe dizilmiş bir sıra fasulyeye saldırırken biraz güldü. Bu ikisi şimdiden ayrılmaz bir ikili olmuştu. Artık onu onsuz hayal edemiyordum.

Ona tekrar mesaj atarken parmaklarım titredi.

Ben: Görünüşe göre senin koruyucun rolünü turuncu ve kabarık bir şey üstlenmiş.

Küçük bir sepeti yeşilliklerle ve bir çift çiçekle doldurmaya devam etti. Havuçlar dik durmadan önce. İç çekerek elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı ve son mesajımı taradı.

Bir süre hareket etmedi, sonra bahçeye baktı, büyük olasılıkla hala kameralarımı arıyordu. En azından onlar onun mülkünde değildi. Onlarla teknik olarak hiçbir yasayı çiğnememiştım. Yine de muhtemelen bir kural, bir komşunun kendi güvenlik sistemini başkasını gözetlemek için kullanamayacağını söylüyordu.

Telefonuna dokunurken Peng'in sebze bahçesinde koşturmasına izin verdi. Sonunda benimki cıvıldadı.

Kesinlikle kabusları tutuyor. İyi iş gezileri. Hediye için teşekkürler.

Telefonunu hasat sepetine atarak arka güvertenin iki basamağını tırmandı. Soğuk ses tonuna göz kırptım.

Kalbim burkuldu. Bunu yanlış ele , değil mi? Onu bilinçlendirmiş miydim? Ne yapmam gerekiyordu? Vardiyamı bırakıp oraya mı gidecektim? Onu omzuma alıp yatağına mı taşıyacaktım -akıl sağlığının ve tüm sonuçlarının canı cehenneme mi?

Mümkün değil.

Bunu onun için yapıyordum, kendim için değil.

Ona bir mastürbasyon yardımcısı almıştım, böylece başına sahip çıkması gerektiğini söylediği parçaları geri alabilecekti. Erkeğe gerek yoktu. Bunu ona geri vermek bana bağlı değildi Kendisi için geri almak zorundaydı.

Peki neden bu kadar sefil hissediyordum?

Çimlerin üzerinde yatan seksi kızın tüm izleri içeri girerken
utangaçlığa dönüşürken neden içimi buz gibi bir boşluk kapladı?

Keşke onun mutfağında bir kameram olsaydı.

İyi olduğundan emin olmak için keşke sesim olsaydı.

Oraya gidebilmeyi isterdim ama uzakta olduğum yalanını iki katına
çıkarmıştım ve şimdi mesafemi korumak zorundaydım.

"Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*"

Telefonumu kapattıktan sonra gözlüklerimi yerine taktım ve koğuştan
çıktım.

* * * * *

Saat 11'de.

Birkaç acil durum ve stajyer anesteziist tarafından yapılan bir ameliyat
komplikasyonu sayesinde cehennemden gelen uzun bir gün daha. Neyse ki
her şey halledilmişti ama artık bitkin düşmüştüm ve umutsuzca bir duşa,
yemeğe ve uykuya ihtiyacım vardı.

En azından X'i bir yolculuğa göndermiştim, böylece en son uzun bir görev
yaptığımda olduğu gibi gecenin bir yarısı Sailor'ın evine gitmek zorunda
kalmayacaktım.

Peki ya başka bir kabus daha

görürse? Ne yapacaksın?

Gitmeyecek misin?

Saat beş yönünde gölgemi kaşıyarak bu soruyu bir kenara ittim. Açıkçası,
başka bir aksilik yaşarsa onu yalnız bırakamazdım. Yanına gider ve eve erken
gelmek için bir bahane uydurdum ama şu anda Zander olarak
sorumluluklarımdan kurtulmuştum.

Peki *neden* ayaklarım yön değiştirdi ve benim kapım yerine Sailor'ın
kapısına yöneldi? Neden çoğu insan yataktayken kapıyı çaldım?

Kalbim küt küt atarak kapıyı açmasını bekledim.

Yorgun beynimi, kendimi neden onun kapısının önünde bulduğuma
dair bir bahane bulmaya zorladım. Peng'i soracaktım. İş o raddeye gelirse
hava durumunu bile tartışırım. Onunla yüz yüze görüşmem gerekiyordu.
bahçede performans ve mesaj yoluyla soğuk omuz.

İki dakika geçti ve kapısı inatla kapalı kaldı.

Bana X diye mesaj atmadığından emin olmak için telefonumu kontrol
ettikten sonra kapıyı tekrar çaldım.

Ve

bekledim.

Ve

bekledim.

Ve bu durum garip ve tuhaf bir hal aldığında -özellikle de perdelerinin arkasından beni dikizleyenler için- döndüm, ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve evime geri döndüm.

Denizci

Orgazm Tarafından Hapsedilmek

İNSANLARIN YARATILIŞI ÇOK KOMİK.

Günün büyük bölümünde neredeyse normal halim gibiydim. Taze bir bahçe salatası ve dondurucudan tavuk kiev ile güzel bir yaz yemeği yaptım. Pazar tezgahı süslemelerimden bazı hurda malzemeleri kullandım ve Peng'in evin etrafında yuvarlanması için birkaç oyuncak diktim.

Tadilatımın bir sonraki aşamasına hazırlanmak için internette country esintili ama modern bir oturma odası konsepti aradım. Hatta tüm ışıkları kapatmayı ve merdivenleri cehennemden kaçır gibi hızla çıkmak yerine normal bir insan gibi çıkmayı bile başardım.

Saat on bir civarında birinin ön kapıyı çaldığını duymuştum ama ben çoktan yatağıma kıvrılmışım ve gölgeler yavaş yavaş yumuşak ve ahenkli olmaktan çıkıp keskin ve öldürücü olmaya başlamıştı.

O kaygan depresif yere geri dönmek istemedim, bu yüzden olduğum yerde kaldım.

Ayrıca, yedek anahtarımı nerede sakladığımı bildiği için gizlice içeri girmeden bu saatte ziyaret edecek tek kişi Zander'dı ve... onunla havadan sudan konuşacak havada değildim.

Dürüst olmak gerekirse, tükenmiş ve bitkin bir haldeydim ve her yanımda sanki çok fazla girişimde bulunmuşum, çok erken iyileştigime inanmışım ve şimdi maskeli muhafızlardan ve düşünceli doktorlardan uzakta yeniden şarj olmam gerekiyormuş gibi ağrıyordu.

Peng yastığının üzerinde uykusunda burnunu çekti.

E-kitap okuyucumu indirerek kasvet içinde iç çektim.

Başucu lambamı bilerek kapalı bırakmışım, arkadan aydınlatmalı e-ink'imın ışığında okuyordum. Gölgelelerin bana eziyet etmesini istemedim ama yine de ettiler. Ev soğudukça çıkan tipik gün sonu çatırtıları ve gıcırtiları, tek bir cümleye konsantre olma yeteneğimi kesintiye uğratacak kadar yüksek görünüyordu.

Tanrım, bugün erken saatlerde ne düşünüyordum?

Çok çekingen davrandım ve elbisemi o şekilde kaldırıp dildoyu etrafta salladım.

Yanaklarım utançtan yandı. Kendimi sınırlarıma kadar zorlamıştım ve daha ileri gidemezdim. Tanrıya şükür X mükemmel bir zamanda mesaj attı. Çünkü zaten durmama saniyeler kalmıştı. En azından cesaretim tükenmek yerine ona itaat etmiş gibi görünüyordum. İçimdeki zayıflığı yenmek için pervasızca şeyler arzuluyor olabilirdim, ama Nana'nın bahçesinde gün ışığında mastürbasyon yapmanın sınırını çizdim.

Kameralarında nasıl görünmüş olabileceğimi düşününce ürperdim. Onu etmiş miydim? Onu kızdırmış mıydım? Kızdırmış mıydım? Bana geri mesaj atmamıştı ve ben de ona ulaşmak istememiştim.

Diğer isteğini yerine getirmeyi düşündüğümü söylemek istemedim.
Yeteneğimi kullanmanızı ve nasıl gittiğini bana anlatmanızı istiyorum. Az ya da çok
İstedığınız kadar detay.

E-kitabımı indirerek duran cam oyuncağa baktım. Onu yıkamış ve dezenfekte etmişim ve bir oyuncak gibi yorganımın üzerinde duruyordu. Milton'ın canavarlığını ortadan kaldırıp görmek için cesaretimi toplamamı bekledi.

Başımı çevirip yastığımın üzerinde uyuyan Peng'e baktım.

O kadar rahat ve konforlu görünüyordu ki, onu odadan çıkarmaya cesaretim yoktu ama... o orgazm olmayı deneyebileceğimi de düşünmüyordum. Bana son dokunan kişi beni öldürmeye çalışmışken kendime bu şekilde dokunma düşüncesi bile ciğerlerimin sıkışmasına ve nabzımın fırlamasına neden oldu.

Unut .

Bu gece olmak zorunda
değildi. Bekleyebilirdim.

Ben-

Dişlerimi sıkarak bu düşünceleri durdurdum.

Elbette erteleyebilirdim. Elbette bunu yapmak zorunda değildim ama ruhumun derinliklerinde bunun üstesinden gelmem gereken ilk tetikleyici olduğunu biliyordum. Bu zevkle ilgili değildi. Kendimi geri kazanmak için sert bir ilaçtı.

Ağır bir nefes vererek yataktan kaydım ve cam dildoyu kaptım.

Milton onu bulup atana kadar benim de kendi oyuncağım vardı. Ona neden böyle bir şeyi attığını sorduğumda ağlamıştı.

Bana aitti - dramatize ederek, kendi kendime zevk almamın erkekliğine meydan okuduğunu ve bana tüm orgazmlarımı yaşatmanın ona bağlı olduğunu iddia ediyordu.

Bana hiç vermemişti.

Gözyaşlarından sonra anlayışlı olmaya ve denemeye açık olmaya çalıştım. Biraz daha fazla iletişim kurabilmeyi ve ilişkimizde ortaya çıkmaya başlayan delikleri kapatmanın bir yolunu bulmayı umuyordum.

Bununla birlikte, cansız seks giderek daha tek taraflı hale geldikçe kızgınlığım yavaş yavaş arttı. Bitirmem için yaptığı yarım yamalak girişimler beni o kadar çok geri teptirdi ki, sırf onu üzerimden atmak için boşalmış gibi yaptım.

Bir kez daha, utanç saldırdı.

İlişkimizin yavaş yavaş bozulmasından kendimi aptalca suçlu hissediyordum oysa kalbimin derinliklerinde hiç kimsenin bu pasif ilişkiye katlanmak zorunda kalmaması gerektiğini biliyordum.

Beni tuzağa gibi agresif narsisistik davranışlar. Sözlerini ve ruh hali değişimlerini etrafıma o kadar iyi sarmıştı ki, su çok sıcak olana ve beni boğana kadar beni canlı canlı kaynattığını göremedim.

Yeter!

Hadi şu bitirelim.

Omuzlarımı geriye iterek mavi saten geceliğimle eskiden benim olan odaya girdim. Yatağım yıldız ışığından oluşan bir su birikintisinin içinde duruyordu ve ninemin eski mobilyalarıyla kaplıydı, ben de onunkileri boyarken buraya taşımıştım.

Şifonyerinin yanından kıvrılarak geçti ve birkaç kutunun üzerinden atlayarak

Goodwill'e bağışlamam gereken eşyalarımıyla yatağa girdim, yorganı çeneme kadar çektim ve dildoyu kavradım.

Bunu

yapabilirsin.

Düşünme.

Aklınızın yolunuza çıkmasına izin vermeyin.

Ufacık bir orgazm ve özgür olacaksın.

Peptalk'ımla birlikte başımı sallayarak yavaşça geceliğimi yukarı çektim ve yatağın derinliklerine doğru kıvrıldım.

Bacaklarımı açarken, X'in bana aldığı oyuncağa aç verirken ve yanaklarımdan sıcak bir şekilde süzülen, dökülen ve yuvarlanan gözyaşlarına lanet okurken nefesim kesildi.

Zander

Stranger Danger

YATAKTA DIK DURDUM.

Karanlıkta göz kırparak donakaldım. Beni uyandıran neydi? Ne duymuştum?

Adrenalin, davetsiz bir misafirle savaşmaya ya da yanan bir binadan atlamaya hazır olmamı sağladı.

Yatağımın başucundaki ışığı karıştırarak yatak odamın endüstriyel çatı katı havasını taradım. Hiçbir şey düşmemişti. Sailor çığlık atmıyordu. Rüzgâr, yağmur ya da gök gürültüsü yoktu.

Ne olmuş yani?

Bir şey uludu, küçük ve sefil. "Bu da ne?"

Çarşaflarımdan sıyrılıp masadan gözlüklerimi aldım ve boxer-şortlarımla aşağıya indim.

Işıkları yakma zahmetine girmedim, kaçınmam gereken köşeleri biliyordum ve çarpmadan kış bahçesindeki arka kapıya ulaşmayı başardım. Uğultu tekrar geldi, araya hüzünlü bir miyavlama serpiştirilmişti.

Kapıyı açtım ve bulutlarla kaplı bahçeye baktım. Ne yıldız ışığı ne de ay ışığı vardı. Her şey sisle puslanmıştı.

Sıcak ve küçük bir şey çıplak ayak bileğime çarparak bakışlarımı aşağıya çevirdi.

"Penguen?" güverteden aldım ve havaya kaldırdım. "Buraya nasıl geldin?"

Tekrar miyavladı, gözleri donuk ve kuyruğu kıvrıktı. Kaybolmuş ve yalnız görünüyordu ve-
İçime bir panik ateşi düştü.

Denizci.

"Denizci Peng'e ne oldu?" Bir elimle onu sıkıca tutarak, sanki bana her şeyi anlatabilecekmiş gibi ona baktım. "Nerede o?"

Miyavladı ve başını eğdi.

"Tehlikede mi?" Onu sıkıca kavrayarak çimenlerin üzerinden çit parmaklıklarına fırladım.

Sonra dondu.

Oraya Zander olarak gitseydim, hem de boxer şortumla, başka bir kâbus görüyorsa yarardan çok zarar .

Ama X olarak gitmek için zaman ayırsaydım... on dakikayı

karşılabilir miydim? Siktir et, saç boyası ve lens için zamanım yok.

Peng benimle aynı fikirdeymiş gibi kıvrandı ve miyavladı.

Geldiğim yoldan hızla geri döndüm, güverte basamaklarını tırmandım ve motosiklet atkımı ve siyah beyzbol şapkamı kaptığım mutfığa girdim. Peng'i anahtarlarımın ve postalarımın bulunduğu büfenin üzerine bırakarak hızla ikisini de taktım, gözlüklerimi tezgahın üzerine bıraktım, bir çift siyah eşofman ve bir tişörtün bulunduğu çamaşır rafını yağmaladım ve olabildiğince hızlı giyindim.

Terbiyeli ve kılık değiştirmiş bir şekilde küçük kediye kucağıma aldım ve kapıyı kilitlemeden evden çıktım.

Çit parmaklıkları beni yine yakalamaya çalıştı. Peng, onu biraz fazla sıkıştırdığım için inledi. Sailor'ın çimlerine doğru koştum ve lavanta saksısını yukarı itmek, yedek anahtarı almak ve arka kapının kilidini açmak için onu minik patilerinin üzerine bıraktım.

Hiçbir şey.

Çığlık yok.

Ağlamak

yok.

Nerede o?

Her odayı dolaşıp onu bulmak için bacaklarım ağrıyordu ama Peng'i dışarıda bırakamazdım. Anahtarı tekrar tencerenin altına yerleştirdikten sonra yavru kediye aldım ve yemek odasında yere attım. Mutfak Pencere açıktı, bu da onun kaçış yolu olduğunu gösteriyordu.

kapattıktan sonra içinde yemek artıkları olan bir tabak gördüm ve burnunun soktum. "Ye. Hanımının iyi olduğunu öğrendiğimde gelip seni kontrol edeceğim."

Onu yemesi için bırakarak evin içinde yürüdüm, bu kat planına kendi kat planım kadar .

Onu alt katta bulamadım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koridordan aşağı indim ve Melody'nin eski yatak odasına girdim. Buraya son gelişimde neredeyse kayacaktım ve Sailor'ın duvar kağıdı seçimini övmüştüm. Melody'nin tercih ettiği soluk limon danteli odayı çok modernleştirmişti.

Ama kapı açıktı. Yatak
boştu.

Kalbim çılgına döndü.

"Denizci mi?"

Hangi cehennemde o?

Geldiğim yoldan geri dönerek koridorun karşısındaki banyoya yöneldim.

Aynı şekilde boştu.

"Sai-"

Sikeyim.

X onu Lori olarak tanıyor, seni aptal!

"Lori?"

Cevap

yok.

"Cevap ver bana. Adım Z-eh, X."

Vay canına, bu gece çok iyisin.

Çalışma odasının kapısını açarak, karanlıkta terk edilmiş askerler gibi görünen üst üste yığılmış mobilyaların gölgeleri arasından baktım. Diğer tek kapı Sailor'ın eski yatak odasıydı.

Kalbim ağzımda, kapıyı açtım ve karanlığa baktım.

Burnumu çekince göğsüm sıkışmaya başladı.

Bir şifoniyerin yanından ite kaka geçerek ve neredeyse bir kutu kulesine takılarak, duvara yaslanmış yatağa ulaşacak kadar odada gezinmeyi başardım. Eskiden onu izlediğim pencere, onu bir yığın örtünün altına gömülmüş halde bulmama yetecek kadar ışık alıyordu.

Ben yavaşça yatağın otururken o da kaskatı .

Çarşafın bir kısmını çekiştirip gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ortaya çıkarırken öyle bir titredi ki tüm çerçeve sarsıldı.

Bir hançer hayati organlarımı kesti. "Hey..."

Sorun yok. Ben buradayım. Güvendesin."

Hâlâ onu ağlatan kâbusun içinde mi sıkışıp kalmıştı yoksa ona bir dildo aldığım için bana hâlâ kin mi besliyordu bilmiyorum ama daha da sıkı kıvrıldı ve yüzünü yastığına gömdü.

Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Onu teselli mi edeyim?

Onu terk etmek mi?

Bunu daha kötü mü yoksa daha iyi mi yapıyorum?

Sorabilirdim ama bana dürüst bir cevap vereceğinden şüpheliydim. Tek yapmam aramızda yeterince bağ olduğunu ummak ve onu ciddi bir şekilde mahvetmediğime güvenmekti.

Yanlış yapıyorsam beni affedin.

Yatağın bu tarafında biraz boşluk bırakarak onu pencereye doğru ittim, çıplak ayaklarıma yapışan otları fırçaladım, sonra kendimi onun arkasında yatay pozisyona getirdim. Kolumu ona doladığım anda ve onu kendime çektim -geçen gece yaptığımız gibi- korkunç bir sessizliğe büründü.

"Sadece benim," diye kulağına fısıldadım ve yanağına en yumuşak öpücüğü kondurdum. Maskem öpücüğü ve teninin tadını alamadığım için sinirlendim. "Sadece ben."

Biraz zaman aldı.

Sonsuza kadar sürdü.

Ama yavaş yavaş kemiklerindeki taşlar çözüldü ve onu biraz daha yaklaştırıp daha sıkı sarılmama yetecek kadar küçük topunu çözdü.

"X?" Sesi sessiz gözyaşlarıyla karıştı. "Burada ne yapıyorsun? İş için uzakta olduğunu sanıyordum."

Aklıma her türlü yalan geldi: Erken çıktım. Planladığımdan daha çabuk döndüm.

söyleyemedim.

Tek söyleyebildiğim gerçektir. "Seni özledim."

çektir ve başını salladı. "Ama... ihtiyacım nereden bildin?

Sen mi? Bu gece dışarı çıkmadım. İçeride kameralarınız yok." Yeni gözyaşları sesini titretirken inledi. "*Lütfen* bana yalan söylemediğini ve içeride gerçekten kameralar olduğunu söyle."

"" Saç çizgisini öptüm. "Asla yapmam." "O zaman nasıl?"

Bu soru hakkında yalan söylemek zorundaydım. Ve nasıl ikna edici olacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Seni kontrol etmeye geldim. Kediniz feryat figan ediyordu. Onu bilerek dışarı kilitlemediğini, bir olabileceğini düşündüm." Boynunu okşayarak nefes aldım, "İçeri girmek için senin anahtarını kullandım. Ama istersen gidebilirim. Artık iyi olduğunu biliyorum."

Nefesini içine çekerek tekrar sertleşti.

Fısıldamadan önce birkaç saniye bekledim, "İyi ... değil mi?"

Sonunda başını sallamadan önce tekrar taşa döndü. "Hayır... hayır, öyle olduğumu sanmıyorum."

Kollarımı ona daha da sıkı sararken, bir yerimi morartıyor olabileceğimi umursamadım. Duygularımın samimiyetini hissetmesine ihtiyacım vardı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmasa bile, ne kadar sert düştüğüm gerçeğini. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hıçkırarak alay etti. "Pek sayılmaz."

"Sorun değil, zorunda değilsin-"

"Bana aldığın hediye denedim."

Donup kalma sırası bendeydi. Söylemesi gereken şeyi bölme ihtimaline karşı tek kelime etmedim. Çenemi başına yaslayarak battaniyenin altındaki ellerinden aldım ve karnına götürdüm. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek bekledim.

"Ben... Ben bu tür şeylerde hiç iyi olmadım." Gözyaşları kaçtı ve serbestçe aktı. "Bu doğru değil. Eskiden yapabiliyordum... bilirsin işte. Ama Milton vibratörümü bulduğunda ve bunun onu bir erkek olarak zayıflatıldığını söylediğinde, bunu bir daha yapmamı yasakladı."

Çenem sıkıştı.

O piç hakkında söyleyecek birkaç sözüm vardı ama dilimi tuttum.

"Benim sorunum ne bilmiyorum. Çok geç olmadan onun nasıl bir adam olduğunu nasıl göremedim bilmiyorum. Beni parça parça etmesine nasıl izin verdim bilmiyorum. Ve kendimi tekrar nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum." Gözyaşları onun sözünü kesti.

Kulağının sokulup, çırpınan nabız noktasını öperken lanet maskeme lanet ettim ve bekledim.

"Bugün önemli bir gelişme kaydettiğimi düşünüyordum. Bugün için mutluydum.

Uzun zamandır ilk kez. Peng ruh sağlığım için harikalar yarattı. Sadece konuşacak, birlikte olacak birilerinin olması... Buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim ama..." Kollarımın arasında kıpırdandı, kaçmaya değil, bana daha da yaklaşmaya çalışıyordu.

Ona yer açtım.

Bacaklarımı biraz indirerek, kalçalarım kışına sıkıca yerleşene kadar onu geriye kaydardım.

Sert değildim - istediğim kadın başka bir adam onu incittiği için gözyaşları içindeyken nasıl olabilirdim ki?

Be

n. Boyut farkımızı hissedin. Güç dengesizliğimizi.

Sonra kollarımı gevşettim ve ona hiçbir şey söylemeden Eğer kaçabilirdi. Ona bu kadar şiddetle sarılmamın nedeni ona hükmetmek değil, onu korumak istememdi ve bunun her anı onun seçimiymi.

Sulu bir nefesle nefes vererek elimi tuttu ve beni çekti. İsteğini anladım ve onu sıkmaya geri döndüm.

Kucağıma hapsolmuş bir haldeyken tekrar konuştu, kesik kesik ve tereddütle. "Yeteneğini kullandım. Başlarda çok zordu. O anıları geride bırakmak çok zordu. Ama sonra biraz daha kolaylaştı ve düşündüm ki... tamam, belki de korktuğum kadar kırılmamışımdır. Ama potansiyel olarak yaklaştığım anda, ben... ben-" Sesi hıçkırıklara karıştı.

Kederi beni parçaladı.

Onu sallayarak alnımı omzuna yasladım ve kırılırken ona sarıldım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sonunda hıçkırıkları hıçkırığa dönüştü ve içimdeki doktor ona bir bardak su vermek istedi. rehidrat ve belki de midesindeki çalkantı için bazı antiasitler, ama ayağını bileğime bağladı ve ciddi bir çözülme olmadan hiçbir yere gidemeyeceğimi garanti etti.

"X..."

İçimi . "Öyle mi?" "Neden buradasın?"

Numara yapacak gücüm . "Çünkü acı çekmenden nefret ediyorum ve bunu daha iyi hale getiremiyorum."

Yazabileceğim bir hap yok.

Yapabileceğim bir ameliyat yok.

Sadece zaman ve bir şifacı olarak yeteneklerimi tamamen işe yaramaz hale getirdi.

Sessizleşti ama sessizlik değildi bu. Bu seferki dikenliydi ve beklenti içindeydi.

"Ne?" Ensesine doğru fısıldadım. "Ne oldu?"

"Yapabilirsin, bilirsin... en azından deneyebilirsin."

"Neyi denemek?"

"Beni daha iyi yapmak için."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne istersen. Bana neye ihtiyacın olduğunu o." söyle, ben de

Söylediğim anda tuzağını gördüm.

Kahretsin, tam bunun içine , değil mi?

Kalçaları geriye doğru eğildi ve bana doğru sallandı. Hemen değiştirmek istedim ama o da benimle birlikte hareket etti.

"Bunun benim için çok ileri bir davranış olduğunu ve pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyorum."

fısıldadı. "Çıkarcı davrandığımı biliyorum ve sana binlerce özür borçluyum. Birbirimizi tanımıyoruz. Gerçek adını bilmiyorum. Nerede yaşadığını, ne yaptığını ya da neden bana gerçekten yaklaştığını bilmiyorum ama bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorum. Ve bedenimi tekrar benim olarak talep edene kadar devam edemem. Benim için orada olacak kadar naziktin ve ben senin vermek istemediğin bir şeyi isteyecek kadar zayıfım. Ama sadece bazı insanlara baktığımda beni yumruklayıp tekmelediğini hissetmekten *bıktığım* için. Bu kadar kaybolmuş, bu kadar kırılmış hissetmekten nefret ediyorum. Morluklarım soluyor ama

duvarlar daha da yükseliyor."

Ona sarıldım. "Çok üzgünüm."

"Yardım edecek kadar üzgün müsün?"

İnledim ve yüzümü saçlarına gömdüm. "Beni öldürmeye kararlısın, Lori."

Kalçaları tekrar sallandı, hizmet etmeye hazır ve *çok* ama *çok* istekli olan parçalarımı uyandırdı.

"Beni çekici buluyor musun?" diye sordu titrek bir nefesle.

Acı çekerek güldüm. "Bu soruyu gerçekten sormak zorunda mısınız?"

"Madem beni çekici buluyorsun ve aynı duyguları kabul ediyorsun, o zaman... benimle yatmanı istediğimden neden beni reddettin?"

Dişlerim birbirine çarptı. Her zamanki bariton örtmek için hırlama taklidi yapmama gerek yoktu, yüzde bin gerçektir. "Çünkü senden faydalanmayı reddediyorum."

"Ama *senden* faydalanan *ben* değil miyim? Mesajlarımızda da söylediğim gibi, senden bunu yapmanı isteyen ben değil miyim? Hatalı olan ben değil miyim? Yanlış olan ben değil miyim?

sen..." Titredi; taze gözyaşları sesini titretti. "Benim bir sürtük olduğumu mu düşünüyorsun?"

Düşünemedim tepki verdim.

Onu kendimden uzaklaştırarak çenesinden tuttum ve sırt üstü yatırdım. Böyle bir hareketin geldiğini bilmiyordum. Bunu yapmak istememiştim.

Ama gözleri kocaman açıldığında nefesi kesildi, sonra ben onun üstünde kayarken ürperdi. Boşta kalan elimle onu yatağın daha yukarısına çektim ve açılmış bacaklarının arasına girerek onu altıma hapsettim.

Bir an için çok ileri gittiğimden korktum. Bu ben değildim. Olmamı *istediği kişi* bu değildi. Ama sonra gözleri erimiş, kavurucu maviye dönüştü.

Ona bakmaktan kendimi alamadım.

Boşta kalan elimle maskem ağzımı ve burnumu kapatmaya devam ediyordu.

En azından oda karanlıktı. Şapkam alnımın üzerinde düşük duruyordu. Saç ya da göz rengimi anlayamazdı.

Umarım.

"Eğer sana sürük diyen oysa, şerefsizin tekidir. Sen değilsin. Bunu hiç düşünmedim. Bir an bile."

Parmaklarımı yanaklarına daha sert bastırarak başını sallamaya çalıştı.

Elimi çektiğimde, ona dokunduğum için karıncalanmalar başladı. "Özür dilerim... Öyle demek istemedim-"

"değil." Trajik bir gülümseme denedi. "Senden korkmuyorum."

"Sevindim." Bakışlarım ağzına kaydı. Mükemmel dudaklarına. Mükemmel, öpülesi, lezzetli dudaklarına.

Vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasına aktı beni bir kayanın zekasıyla baş başa bıraktı.

Yer değiştirerek üzerinden kalkmaya çalıştım ama ellerini sırtımın alt kısmına koydu. Yumuşak dokunuşu bir yere gitmemi engelledi.

Gözlerimiz buluştu.

Oda, gece, dünya, hepsi suluboya yanılısamaları gibi kanayıp gitti. Uzun süre konuşmadık ama kalplerimiz aynı kaosun içinde gürledi.

Sonunda maskemi inceledi ve tek bir kelime fısıldadı.

Beni çözen tek bir kelime.

Beni onun yapan tek kelime.

Teslim olmamı sağlayan tek kelime.

"Lütfen..."

Denizci

Maske Fetişı Kilidi Açıldı

Onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorladığım için KENDİMDEN NEFRET ETTİM.

Yalvarışımı geri almak için elimden geleni yaptım.

Bunu kendi başıma yapabilecek kadar güçlü olmak ve kendi çıkarlarım için birini kullanmayı bırakmak.

Ama yapamadım.

Hayatımda ilk kez, gerçekten, *umutsuzca* birine ihtiyacım vardı. Cinsel olarak değil. Fiziksel olarak değil. Ama bana hissettirdiği her şekilde: korunduğumu, değer verildiğimi, *görüldüğümü*. Her kırık parça. Her çarpık parçamı. Her şeyimi gördü ama beni yargılamadı, bana acımadı ya da beni utandırmadı.

Taş kesilmem gerekirdi.

Maskeli ve beyzbol şapkalı bir adam beni yatağıma çiviledi ve bana öyle bir şiddetle baktı ki, bakışlarını ruhumda hissettim.

Yine de tek hissettiğim güvende olduğumdu. Çok *zarif* bir şekilde güvende.

Artık gözyaşım yoktu. Artık kendimden şüphe duymuyor, nefret etmiyor ya da suçluluk hissetmiyordum.

Mırıldandım ve yandım ve bana yardım etmeye hayır dese bile, bana bunun gibi daha fazla anı bırakırsa kendi başıma mutlu sona ulaşabilirdim.

Bana arkamdan sarıldığında kendimi çok korunaklı hissetmişim.

Beni sırt üstü çevirip çenemden tuttuğunda kendimi çok çıplak, çok açık ve çok arzulanmış hissettim.

Ara sıra baskın bir erkeklik patlamasıyla birlikte çok şefkatli, gizli bir hava yayıyordu.

Duyularımı karıştırdı, sistemimi ateşe verdi ve beni titrek, ağırlı ve...

"*Lütfen*," diye tekrar fısıldadım, dudaklarının olması gereken yeri kaplayan boyalı kafatasına bakarak. Dişlek yüz ifadesi sadece benim zayıf, onun ise kontrolümde olan kişi olduğu dinamiğine katkıda bulundu.

Konuşmadan zerindeki tüm gücü bana isteyerek verdi. Bunu beni izleyişinde gördüm ve bana dokunuşunda hissettirdi. Bana olan aşkının gerçek olduğunu, *bunun* gerçek olduğunu ve diğer her şeyin önemsiz olduğunu yüksek sesle ve gururla söyledi.

Kollarımdan birini yorganın altından çekerek maskesine uzandım.

Parmakları bileğime kilitlenip elimi çekmeden önce burnunun bir kısmını ortaya çıkaracak kadar çekmeyi başardım.

Başını sadece bir kez salladı.

Dilini gıdaktadı.

Beni benzinle ıslattı ve ateşin patlamasına ve sıcaklığın yanmasına neden olan bir kibrit çaktı ve tek yapmak istediğim onu pmekti.

"Eğer benimle yatmayacaksan... p beni?" Bakışlarımı maskesinden gözlerine kaydırđım, bir kez daha yapmamam gereken bir şey istemiştim.

"p beni ve gidebilirsin."

Bir hırıltıyla üzerimden yuvarlandı ve maskesini tekrar yerine çekti. "Kesinlikle beni öldürmeye çalışıyorsun." Dirseğiyle kendini destekleyerek başını kaldırdı ve bana baktı. "İyi denemeydi ama maskemi çıkarmayacağım."

"Ah, evet." Ciddi bir şekilde başımı

salladım. "ıbanlar." Sessizce kıkırdadı.

"Aynen yle."

Kalçasının zerine uzanıp yüzünü bana dönerek parmak uçlarını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Seni istemediğim için reddetmediğimi bilmeni istiyorum. . Seni çok fazla istiyorum. Seni almamak için irademi kullanıyorum ama... doğru şeyi yapmaya çalışıyorum ve doğru şey..." Bir iniltiyi ısıarak bastırdı. "Doğru olan tek istediğim bu olmasına rağmen sana teslim olmamak." Gözlerini kısarak ekledi, "Seni pmeyeceğim ve seninle yatamam ama... tamam."

Dünya dönmeyi bıraktı.

"Tamam mı?" Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Üzerime eğilerek maskeli burnunu benimkine sürttü. O da Odamdaki karanlık, bu kadar yakından bile sadece gölgeli yüz hatları veriyordu. Onu daha önce başucu ışığım açıkken görmemiş , şapkasının altında siyah saçları ya da en zengin, en nazik kahverengi gözleri olduğunu bilemezdim.

"Tamam... Sana yardım edeceğim."

Sıçrayan kalbim aniden l taklidi yaptı. "Nasıl?"

Parmaklarını ağızımdan çekerek boğazımda, göğüs dekoltemin arasında ve yavaşça karnımda gezdirdi.

Geceliğimin ipeksi satenini hissedince kaşları kalktı. "Senin daha çok tişört ve şortla yatan bir kız olduğunu sanıyordum."

Onun okşamaları altında gerildim, bana ısıltılı, karıncalanma hissine tamamen yatırım yaptım. "Gecelik şorttan daha kolay erişilebilir." Nefes nefese kalmıştım, sanki parkta on tur koşmuş gibiydim.

Tekrar güldü, alçak sesle ve zengin bir kahkaha. "Haklısın, öyle."

Elini karnımın altından indirip kumaşı kalçamdan toplarken omzu düştü. Etek ucunu bacaklarımdan, dizlerimden, kalçalarımdan geçirirken ikimiz de konuşmadık...

Çoğu karnıma döküldüğünde, parmaklarını karnımın alt kısmındaki kâğıt inceliğindeki deride gezdirdi.

Tısladım ve sarsıldım, hassasiyet çok sıcak, çok günahkâr, çok .

"Bunu yapmamı istediğine emin misin?" Sesi bir canavara benziyordu, kalın ve gıcırtilıydı.

Ne kadar emin olduğumu belli etmeden konuşabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Sıcak bir ıslaklık beni ürpertti. Ya ihtiyacım onu tahrik ettiyse? Ya mahallenin sapığı tarafından bu kadar tahrik edilmemem gerekiyorsa?

Beni yargılayacak-

Bu düşünceyi hemen bıraktım.

Beni hiç yargılamadı. Bir kere bile. Bu yüzden buraya kadar gelebilirdim. Bu yüzden kendimin en küçük parçasını bile geri almama izin verdi.

"Yapmak zorunda değiliz," diye mırıldandı, parmakları açıkta kalan kalçamın üzerinde ateşi okşuyordu. "Ama eğer istiyorsan, bana söylemek zorundasın. Aksi takdirde bu iş biter ve ben giderim."

Titreyerek yanağını okşamaya gittim ama gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Maskemi çıkaramazsın. Bu kural değişmedi."

Kolumu indirerek başımı salladım. ". Sadece sana dokunmak istedim."

"Bu benimle ilgili değil." Parmakları biraz daha yaklaştı. "Bu seninle ilgili. Söyleyin ve ben de sizi orgazm etmek için elimden geleni yapayım. Biraz paslanmışım ve parmaklarım konusunda çok yetenekli olduğumu söyleyemem ama..." Sesi alaycı bir tonla gölgelendi. "Talimat alan erkeklerden hoşlandığını söylemiştin."

Kızardım.

Maskeli ağzını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı, "Yani bunu yapıyor muyum? Evet ya da hayır, Lori."

Bu lakaptan ürperdim. Tacizden kurtulan Sailor Rose ile küllerinden doğan bu yeni beni birbirinden ayırıyordu.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak başımı salladım. "Evet." Bana tekrar sordurtmadı.

Parmakları klitorisime doğru ilerledi.

Eli beni sıcak ve sabit bir şekilde kavrayıp sahipliğine alışmama izin verirken omurgam yataktan aşağı doğru yükseldi.

"Bana istediğini öğretebilirsin ya da kendi içine iyileşmeye odaklanabilirsin. Her iki durumda da ben buradayım." Orta parmağı giriş yerimi okşarken sesi titriyordu. Kayganlığım hakkında yorum yapmadı ya da beni utandıracak bir şey söylemedi. Sadece bakışlarımı tuttu, bir hırıltı yuttu ve parmağını işkence edercesine yavaşça içime soktu.

Tekrar yataktan kalktım. Kanım ısındı, kemiklerim titredi. Daha önce hiç kimse bana bu kadar yakından dokunurken bu kadar dikkatle bakmamıştı.

Tek parmağıyla beni parçalara ayırdı.

Vücudumu sistematik bir şekilde parçalara bakışlarına dayanamayıp gözlerimi kapattım ve dokunuşuna odaklandım.

Acele etmedi.

Tadını çıkardı.

Başparmağını klitorisime bastırıp öylece tutarken ağır ve sert nefesi tüylerimi diken diken etti. Parmağını içime sokup o iç noktaya bastırarak beni sıkarken inledim.

Konuşmasını bekledim.

Bunu gerçekten istemediğim için nefret ediyordum. Özbilinçle yüzümü buruşturmak zorunda kalmak istemiyordum. Onun dokunuşuna odaklanmak için mücadele etmek istemiyordum. Onun benimle kalmasını ama uzakta olmasını istiyordum; burada ama yeterince uzakta olmasını ve umarım onun için değil, kendim için gelmenin bir yolunu bulabilirdim.

Tek kelime etmeden -sanki sessiz isteğimi duymuş gibi- ikinci bir parmağını içime soktu. Başparmağı nihayet klitorisimin üzerinde hareket ettiğinde yumuşak bir çığlık attım, sadece hafif bir sürtünme, baskı ile sert. Gıdıklamadı ya da zedeledi, bir şekilde mükemmel baskıyı biliyordu.

Bana dokunduğu süre uzadıkça konsantre olmak için daha az çaba harcıyordum. Parmaklarının her çengeli ve çırpınışıyla zihnim daha karanlık ve daha yumuşak hale geldi önemli olan tek şey serbest kalmaktı.

Ellerim battaniyeyi kavrarken o daha da yaklaştı ve ereksiyonunu kalçama bastırarak yanan tek kişinin ben olmadığımı hissettirdi. Yumuşak bir hırıltıyla parmaklarını geri çekip tekrar içime soktu.

Kaba değil, zalim değil... tapınma ve sahiplenme ve kesinlikle lezzetli.

Yine de konuşmadı.

Parmaklarıyla yavaş ve durgun bir ritim tuttururken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum, başparmağı klitorisime sürekli baskı yapıyordu. Beni yukarı ve yukarı inşa etti. Daha ağır ve daha ağır hissettim. Daha sıcak ve daha sıcak.

Koluna uzandığımda kaslarının ve bileğinin sabit itme hareketini hissettiğimde kendimi kaybettim.

Bacaklarım daha da açıldı. Dişlerim alt dudağıma kenetlendi. *İstiyordum.*

Daha fazla ve daha fazla ve *daha fazla.*

Bunun benim için neden bu kadar zor olduğunu unutmuştum. Dokunulmak neden bu kadar korkutucu hale gelmişti. Önemli olan tek şey içimde büyüttüğü yakıcı ateşti, vücudum dokunuşuna sarılana kadar yavaşça daha fazla yakıt ekledi ve bileği daha derine açıldığında haykırdım.

Hızı arttıkça pazusuna yapıştım. Dokunuşu daha da derinleşti. Başparmağı daha sert bastırdı.

Yukarı, yukarı, yukarı, beni itti.

Sessizce, sertçe, harika bir şekilde.

Daha fazla hareketsiz kalamazdım.

Titredim ve kıpırdandım, onunla savaşıyordum, boşalmak istiyordum ama bir yandan da bundan korkuyordum.

Bacağını benimkinin üzerine geçirerek beni sabitledi. Sonra üçüncü bir parmak soktu.

Temposu tatlılığını kaybetti. Elleri sikişme hareketleriyle birlikte hareket ediyordu.

Artık beni kandırmıyordu. dağa doğru itti, sıkılaşmaya, sarmal olmaya, kıvılcım çıkarmaya zorladı. Rahmimin yukarı doğru çekildiğini, sıcak, lezzetli krampların patlamayı bekleyen lezzetli bir düğüme dönüştüğünü söylüyordu.

Çok yaklaşmıştım.

Patlamaya çok yakın.

"Lütfen..." İnledim, son bir itmeye ihtiyacım vardı.

Parmakları içimde derin, derin ilerliyordu, özür dilemeden sahipleniyordu. Milton'ın saçımı çekmesinden dolayı kafa derimde ani bir acı oluştu.

Yumruğu yüzünden çenem ağrıyordu. Kürek kemiklerim, omurgam, kaburgalarım, bileklerim ve bacaklarım. Her tekmesi ve fırlatışı korkunç bir hassasiyetle tekrarlanıyordu. Rahatsızlık ve umutsuzluk, kudurmuşçasına patlayan zevkime korkunç katmanlar ekledi. Geçmiş ve şimdiki zamandan oluşan bir kasırga içimde uğulduyor, sahiplenmem gereken geleceği uçurmak için elinden geleni yapıyordu.

Hayır.

Yapm

a.

O burada

değil.

Güvendesin.

Acıya değil mutluluğa tutunurken alnım çatıldı. Bedenimin, X'in bana verdiği huzuru hatırlamasını istedim.

Milton'ın anıları.

İşe yaramadı.

Acı inşa etti ve inşa etti.

Elmacık kemiğimin çatlaması, kalçamın yanması, dizimin zonklaması- Savaş ya da kaç devreye girdi.

Adrenalin ve terör ve-

Hayır! Hayır!

Orgazmımın karıncalı sarmalları çözüldü. Milton zihnimde kıkırdadı. Tek görebildiğim onun alaycı yüzüydü. Bana sürtük diyerek alay etmesi. Yumrukları beni çürüklerle süslüyordu.

Yine oldu.

Bu kısmı kendi başıma atlatamamıştım. Kendimi zorlamıştım.

O piç benim gelmemi engellediği için kızgınlıkla çığlık atmıştım. Bir canavarın hayatıma girmesine izin verdiğim için yenilgi ve başarısızlık içinde hıçkırarak ağlarken kendime dokunmuştum. Kendimi ihlal etmişim gibi midemi bulandırmıştı. Özgürlüğümü, öz değerimi ve gücümü çalmış ve beni hayal kırıklığı, kızgınlık ve her zaman lekeli olacağıma dair derin bir utançla baş başa bırakmıştı.

Her zaman yanlış kişiye güvenen aptal kız olacaktım. Her zaman kendi bedenine artık dokunamayan kırık bir kurtulan olarak kalacağım.

" yok," diye mırıldandı X, maskeyle kaplı dudaklarını yanağıma bastırarak.
"Sen benimlesin. Başka kimse yok."

Parmakları beni okşamaya devam etti, beni kara kabuslardan çekip çıkardı. Her bir taşla başka bir acıyı yok etti, başka bir darbeyi yatıştırdı, başka bir tekmeyi sildi.

Bu kadar sabırlı ve anlayışlı olduğu için yanaklarımdan taze gözyaşları süzüldü.

Bana öyle taparcasına dokundu ki, bunu *benim* için yaptığını hatırlattı. Bana dokundu çünkü onu buna zorlamıştım. O Bana rüşvet verdiğim ya da kiraladığım biri gibi hizmet etti, kendi çekincelerine rağmen bana itaat etti.

Suçluluk duygusu sardı.

Yeni bir utanç beni boğdu.

Çok bencildim. Çok açgözlüydüm. Milton kadar narsisttim.

Bu sadece benimle ilgili

olamaz. Onu bu şekilde

kullanamam.

Sağ elimi kolundan çektim. Kalçalarımı biraz eğerek Aramızda biraz boşluk bıraktım ve parmaklarımı onun zonklayan sert aletinin etrafına sardım.

Anında, ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Nefesi hızlı ve sığ geliyordu, parmakları içimde seğiriyordu. "S-Lori."

Kalbini sıkıştıran bir hırıltıyla nefesini verdi. "Dur."

Ona dokunmamı engellemek istercesine kıpırdandı ama bacaklarımı kapattım ve bileğinin sıkışmasını sağladım. "Senden beni serbest bırakmanı istemem ve bu iyiliğe karşılık vermemem hiç adil değil."

Aptal gözyaşları sıcak bir şekilde yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

İmkânsız orgazmım ulaşamayacak kadar yükseklerle uçarken her hücrem daha sıcak bir hayal kırıklığıyla zonkluyordu. Ne anlamı vardı ki? Bu bir zaman kaybıydı. Milton düşüncelerimi takip ediyor, zihnimin eteklerinde , beni kendi yaptığım bir kafese hapsediyordu.

", " diye mırıldandım neredeyse soğuk bir sesle. Elimini aşağı sallayarak onun yerine doruk noktasına odaklandım. "Ama sen gelebilirsin."

Neredeyse varmıştım.

Çabasını takdir ettim, ama... henüz o duvara tırmanamazdım.

Ben hazır değilim.

Hazır olup olamayacağımı bilmiyorum.

"Gelebilirsin. Eğer yanlış yapıyorsam, konuş benimle," diye inledi. "Bana neyi sevdiğini söyle."

"Beni unut." Sesim hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarına karıştı. Kaya gibi sert boyunu kavradım. "Bırak beni-"

"Hayır." Parmaklarını çıkararak sıcak ve nemli bir şekilde bileğime kenetledi ve dokunuşumu ondan uzaklaştırdı. Aynı hareketle, elindeki başının üzerine örttü ve şilteden aşağı fırlattı.

Bacaklarımın arasına yerleştğinde nefesim kesildi, yüzü doğrudan açıktaki amımın üzerindeydi.

Battaniyeleri tutarak aşağıya baktım ve Tanrım, hiç maske fetişi olmamıştım. Hiç fetiş yapmamıştım ama bacaklarımın arasında X'i görmek -Yüzünün yarısını kaplayan bir kafatası ve biraz çarpık beyzbol şapkasıyla tamamen siyah giyinmişti, çağrıştırdığı tüm karıncalanmalar ve kenetlenmeler bir hezeyan dalgasıyla geri döndü.

Sol eli maskesine gitti, gözleri simsiyah parlıyordu. "Benden seni getirmemi istedin ve ben asla bir işi yarım bırakmam. Bana güvenebilirsin. Seni asla incitmeyeceğim. Ve istediğin zaman gidebilirsin. Ama..." Sesi çakıl taşlarıyla boğuklaştı. "Sana bu şekilde sahipken, ihtiyacının kokusunu alabiliyorken ve arzunu görebiliyorken, devam edeceğim. Durmayacağım ve seni yaladığım her anın tadını çıkaracağım."

Bakışlarımı tutarak iki parmağını tekrar soktu. Ağzım açık kaldı.

Yorganı tutarken kollarım titredi.

"Ancak... dilimi kullanabilmem için maskemi indirmem gerekiyor, bu da battaniyeleri bırakmanız gerektiği anlamına geliyor. Eğer onları kaldırdığını hissedersen. Eğer bana bakmaya çalışırsan. Kendini suçlu hissettiğin için beni durdurmaya çalışırsan

İyiliğe karşılık vermiyorsun ya da son derece, *umutsuzca* bunu senin için yapmaya istekliysen, giderim ve geri dönmem."

Soğuk su beni ıslattı.

Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama boştaki eliyle kalçama bastırdı ve beni geniş tuttu.

"Anlaştık mı, anlaşılmadık mı?" Alev alev yanan bakışlarını parmaklarının içimde kayborduğu yere indirdi. "Çünkü ağzım sulanıyor ve ya seni tatmam ya da senden olabildiğince uzağa kaçmam gerekiyor." İnledi ve gözlerini sıkarak kapattı. "Ve söylediğim her şeyin seni korkutabileceğini fark ettim, bu yüzden eğer seni korkuttuysam ve bunun bitmesini istiyorsan, bana sadece

ve ben gidiyorum, Lori. Beni bir daha görmek zorunda değilsin. Bunu asla tartışmak zorunda değiliz ya da-

"Sana güveniyorum." Battaniyeyi bıraktım.

Altında nefes alabilmesi ya da aşırı ısınması ya da yabancı bir adamın içime diğer erkeklerden daha yakın olması konusunda endişelenmemek için elimden geleni yaptım. Milton bana hiç oral seks yapmamıştı ve diğer iki erkek arkadaşım da bunu hiç istememişti.

Dehşet ve azap karışımı bir titrememi durduramıyordum.

Yanaklarım alev alev yandı. Hiç bu kadar utanmamıştım ve hiç bu kadar üzerinde.

Yer değiştirdiğinde ve başı yorganın altına girdiğinde, ben Şok içinde ciyakladı, sonra dili dikiş yerimi sert ve uzun bir şekilde yaladığında coşkuyla çığlık attı.

Beni eskisi gibi yavaş yavaş inşa etmedi.

Kayganlık hissine alışmam için bana zaman tanımadı ya da düşüncelerimin bunu mahvetmesine vermedi.

Hiçbir fikrim

yoktu.

Boştum.

Dili tekrar yalayarak merkezimden klitorisime doğru ilerlerken parmakları içimde ilerliyordu.

Hiç şansım yoktu.

İnledim, kıvrandım ve durması ya da daha sert yalaması için yalvardım. Bana sokuldu.

Beni yuttu.

Ve sonra beni ısırıldı.

Paramparça oldum.

Başımı arkaya atıp kendinden geçme dalgalarında sörf yaparken gırtlaktan gelen bir inilti kaçtı. Sıkışmalar çılginca halinde tekrar tekrar geldi.

İnkâr edilen onca ay. Gerçek zevki asla bulamadığım onca yıl.

Beni parçalara ayırdı, bir yıldız patlaması gibi her yöne doğru parçaladı.

Kör, sağır ve özgürdüm. Çok *lezzetli* bir şekilde özgürdüm.

X parmaklarını çekip beni yaladığında yatak sallandı.

Aşırı duyarlılıktan titredim. Farkındalığının bu kadar yüksek olması neredeyse canımı yakıyordu ama onu durdurmadım. Beni tatmasına, dillemesine izin verdim. Ne isterse yapmasına izin verdim çünkü bana sahip çıkmaya cesaret edemeyeceğimi düşündüğüm bir şey vermişti ve bir şekilde bana kendimi geri vererek beni sahiplenmişti.

Yalaması derinleştikçe inledim, parmaklardan çok daha samimi hissettirecek şekilde içime işledi. Onun etrafında kenetlendim. Yorganın altından gelen gırtlaktan gelen iniltisi neredeyse, *neredeyse*, beni tekrar boşaltıyordu.

Hiç arka arkaya iki tane içmemiştim.

Bencil bir yanı da denemesini istiyordu.

Ama sormayı da kendime yediremedim, bu yüzden orada uzandım ve kendimi yutulmaya bıraktım ve-

Kendini benden kopardı.

Zorlukla nefes alarak maskesini yeniden düzenledi ve battaniyenin altından . Tek kelime etmeden sarhoş omzumu itti ve beni yan tarafıma yuvarladı. Gücüm kalmamıştı ve istediği yere gittim ama sesim endişeden çatladı. "Neden durdun?"

Güçlü, sahiplenici bir kolla beni ortasından kavradı ve kendine doğru çekti. İçimde sallanırken sert aleti zonkluyor, nefesi ağır ve ürpertici bir şekilde geliyordu. "Durdum çünkü durmasaydım ya çarşaflarına boşalacaktım ya da seni becerme teklifini kabul edecektim."

İçimde bir ihtiyaç şimşeği çaktı. "Yapabilirsin..." Fısıldadım. "Ben de isterim."

"Lanet olsun." Maskeli yüzünü boynumun kıvrımına gömüp sertçe nefes verdi. "Şu anda içine dalmamak için ne kadar irade göstermem gerektiğini tahmin bile edemezsin." Kalçalarını kıcıma doğru kaldırdı ve zonklayan uzunluğunu bana doğru sürttü. "Gelmeme saniyeler kaldı, Lori. Tek bir dokunuş ve-"

"O zaman bırak ben yapayım."

Arkasına uzandım, el yordamıyla onu buldum. Boyunu sıyırdım.

Kavramaya çalıştım-

Bileğimi yakaladı ve beni uzaklaştırdı. Kulağıma doğru nefes nefese hırladı. "Bana dokunursan, beni yok edersin. Anlıyor musun?" Derin bir nefes alarak ekledi, "Bu seninle ilgiliydi. Benimle değil. Ellerini kendine sakla."

Beni kırmaya çalışan anılardan sonra mutlu hissettiğime sessizce güldüm. "Tamam, ellerim yok. O zaman ağzıma ne dersin?" Geriye doğru sallandım. "İzin ver iyiliğine karşılık vereyim."

Hırıltısı maskesini yarıp kalbime saplandı. "Bana ağzını , beş farklı şekilde sikilene ve zar zor yürüyene kadar bu yataktan çıkamazsın."

İnledim. Yüksek sesle.

Daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmenin ateşini hiç hissetmedim.

Kollarında kıvrılarak onunla yüzleşmeye çalıştım. Pantolonunu indirip bana verdiğini ona da vermek için.

Ama kolunu belime doladı ve hâlâ kaygan olan parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Birbirimize bağlı tutuşumuzu çarpan kalbime bastırarak homurdandı, "Şimdi gidiyorum."

"Hayır, bekle-"

"Uyuyacaksın ve hiçbir kabus seni bulamayacak-" "X, yapma-"

"Bütün gece dudaklarımda tadına bakacağım." Maskesinin ardından beni ıslak parmaklarını benimkilerden ayırdı.

çalıştım ama kayganlaştırıcı sayesinde elimden kolayca kaydı. "Sabah bana mesaj at, tamam mı?"

O yana kayarak ayağa kalkarken yatak kaydı.

Onunla yüzleşmeye gittim.

Dizlerimin üzerine sıçrayıp kollarımı ona dolamak istedim ama eli omzuma bastırarak yüzümü başka tarafa çevirmemi sağladı. " kalkma. Arkana bakma. Yoksa bu hep tek seferlik bir anlaşma olarak kalacak, tamam mı?" Eli omzumdan çekildi, karanlığın içinde kayboldu.

Donup kaldım. Zihnim dönmeye başladı. "Bunun tekrar

olabileceğini mi söylüyorsun?" Titreyerek cevabını bekledim.

Bekledim ve daha fazla bekleyemeyene kadar

bekledim. Yuvarlandım.

Ama o gitmişti.

Zander

Yasadışı Faaliyetler

SARSILARAK UYANDIM.

Kalın pamuk yünü düşüncelerimi kapladı ve ardından bacaklarımın arasında en kötü türden bir acı hissettim. Bir inilti yutarak hareket etmeye çalıştım ama tüm vücudum dayak yemiş gibi zonkluyordu.

Parmaklarımı gözlerime sokarak kafamdaki sisi dağıtmak için elimden geleni yaptım ve neden bu kadar acı çektiğimin nedenlerini bulmaya çalıştım.

Denizci.

Sailor'ın üzerine gittim.

Parmaklarıma boşaldı.

Donup kaldım.

Kahretsin, hala onun evinde miydim? Kokusunu aldım.

Her yerde.

Birden ayağa fırladım ve etrafımda bir yatak odası belirince gözlerimi kırdım. Sahte beton duvarımı ve saçma sapan mobilyalarımı tanıdığımda omuzlarım çöktü.

Demek eve gelecek gücüm vardı.

Bir saat boyunca çitin yanında durduğumda, ayrıldığım için kendime lanet ettiğimde ve geri dönme arzusuyla kıvranırken pes etmemiştim.

Dün gece dayak yemiş gibi şaşmamalı.

Dövülmüştüm.

Ahlak ve günahla.

Doğru ve yanlış üzerine bir savaşa girmiştim ve ona geri dönmeye, o baştan çıkarıcı ipeksi geceliği çekip çıkarmaya ve kendimi onun derinliklerine sokmaya *çok* yaklaşmışım.

Cehennemden gelen bir ereksiyonla eve nasıl sendeleyerek geldiğimi bilmiyordum.

Yatakta kalıp sürünerek ona geri dönmek için kendimi nasıl kontrol edebildiğim, lanet olası bir aziz olduğumu kanıtlıyordu çünkü daha önce hiç böyle bir ayartmayla karşılaşmamıştım. Kendi ihtiyaçlarımı onunkilerin önüne koymaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

ve şimdi bile, bunu yapmadığım için nefret ediyorum.

'Siktir ' demediğim ve iyiliğine karşılık vermek için davetini kabul etmediğim için.

Tek istediğim boşalmaktı.

Onun içine.

Onun üzerinde.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatmak için neredeyse çitlerini yeniden boyayacaktım ve ayrılmak için yeterli iradeye sahip olmamın tek nedeni lanetli kızıl saçlarım ve yeşil gözlerimdi.

Eğer X gibi hazırlıklı gitseydim.

Gözlerimi kahverenginin altına saklasaydım ve yanan saç tellerimden siyahı durulasaydım, kendi yatağında, yalnız, ağrıyan, ağrıyan, dökülmemiş cum ile *ağrıyan* olacağımı düşünmedim.

Onun yatağında olurdum. *Onun* içinde. Tam olarak tehdit ettiğim şeyi yapardım ve güneş doğmadan önce onu beş farklı şekilde alırdım ve muhtemelen

Her şey çok daha kötü olurdu çünkü beni görürdü. Maskemi yırtıp atacaktı ve ben de ona izin verecektim. Onu öpebilmek için maskemi çıkarırdım.

Ve sonra, aklını yitirmiş bir canavarın tüm ustalığıyla içine giren adamın yalancı, entrikacı, sinsî komşusu olduğunu anlayacak ve polisi arayacaktı. Onlara, onu yiyen adamın başından beri ben olduğumu ve şu anda hapiste olduğumu söylerdi.

Sikeyim.

Hayatım mahvolurdu ve kariyerim biterdi.

Ve umurumda bile olmazdı çünkü hayatımın en iyi orgazmını yaşardım.

"Kahretsin, bu

kötü." Çok, çok

kötü. Bu ben

değildim.

Düşüncesiz ya da umursamaz değildim.

Aklım başımda olsa, elde etmek için çok çalıştığım her şeyi *asla* tehlikeye *atmazdım*. Hastalarımı asla atmazdım. Kendime yardım edemediğim için başkalarına yardım etme yeteneğimi asla riske atmazdım.

Onu bir daha göremeyeceğini biliyorsun, değil mi?

Kendimi tekrar yere atarak bir hırıltıyı yuttum.

Tadı dilimi kapladı. Tatlı kokusu burnumda yoğunlaştı.

Mantık bana kendime gelmemi söylüyordu ama içimdeki canavar bir değişiklik olsun diye bencil olmak için kükrüyordu. Dün gece kız parmaklarımın arasında paramparça olurken kendimi bir kahraman gibi hissetmişim. Onu zevk ve güvenle tedavi ederek dünyanın en iyi doktoru olmuşum.

Güven

mi?

Ha!

Sahte bir kişilik yaratıp onu gözetlediğim anda bana güvenme ihtimalini yok etmişim.

"Tanrım, ben ne yaptım?"

Hayatım boyunca kızıyla büyüdüm.

Büyükannem evliliğimizin zaten mukadder olduğunu söyledi ve gözümün önünde duran şeyi göremeyecek kadar dik kafalı ve işe odaklanmışım.

Haklıydılar.

Sailor benimdi.

O hep benimdi.

Ve şimdi her şeyi berbat etmişim çünkü bundan sonra beni asla kabul etmeyecekti.

Beni asla affetme. Bana asla güvenme.

Avustralya'ya taşınısam iyi olur çünkü burada kalmamın ne anlamı vardı ki?

Onu çoktan kaybettim.

Yaptığım her aptalca harekete lanet ederek kendimi yataktan attım ve sendeleyerek banyoya girdim.

Onun tatlı uyarılma bulutu beni sarhoş etti. Parmaklarımın ve çenemin her santimini kapladı. Ağzım iniltimi yuttum. Bacaklarımın arasındaki acı giderek arttı.

Boşalmaya çok ihtiyacım vardı.

Ereksiyonum , anılarla kendime işkence ettikçe daha da artıyordu.

Sailor'ın kokusu beni yeniden emdi ve sınıırıma ulaştım. Kıyafetlerimi yırtarak duşa girdim ve suyu açtım.

Sikimi kavrayıp sıkmadan önce bile sıcak değildi.

Fantezi-Denizci'nin parmakları benimkilerin yerini aldı.
Onu , dizlerinin üzerine çöküp beni emmeden önce dudaklarını yalarken hayal ettim.

Sol elim fayanslara çarptı. Kalbim patladı.

Acımasızca, cezalandırıcı sarsıntılarla pompaladım. Sadece beş dakika sürdü.

En sıcak, en keskin salınım vücudumu parçalara ayırıp siyah fayanslarımın üzerine beyaz sıçratırken haykırmadan önce beş acı verici çekme. Dizlerim neredeyse

Parçalanmış bir nefesi içime çekerken ve son titremelerle sarsılırken yol verdi.

Titreyerek yüzümü düşen doğru eğdim.

Artık bir orgazm beni rahatsız etmiyor olabilir ama o kesinlikle beni rahatsız ediyordu.

Onu ne lanet aklımdan ne de aptal kalbimden .

* * * * *

"Dün gece büyük olasılıkla yasadışı bir şey yaptım," diye sessizce telefonuma tısladım.

"Dur tahmin edeyim. Maske takarken komşunuzla cinsel ilişkiye girdiniz," diye kıs kıs güldü Colin. "Umarım korunmuşsundur, Süpermen."

Dişlerimi sıktım ve motosikletimin kromunu daha sert ovuşturdum. Neyse ki bugün izin günümdü ve tıpkı sınıma ulaştığım ve doğru düşünmek için orgazma ihtiyaç duyduğum gibi, son derece tedbirsiz bir şekilde gitmem gerekiyordu,

En değerli ölüm makinemle aptalca ve pervasızca sürdüm.

Sailor'a aşık olmak fiziksel ya da zihinsel sağlığım için iyi değildi. Bu sabah fiziksel acıyı halletmişim ve şimdi zihnimi temizleyecek ve kendimi içinde bulduğum suç ağından nasıl bulmaya çalışacaktım.

"Onunla yatmadım."

"Ama sen ona bir şey yaptın."

Sailor'ın yerine bir bakış fırlatarak, "Onu boşalttım," diye fısıldadım.

"Senin sakinle mi?"

"Parmaklarımla." Boğazımı temizledim. "Ve dilimle."

"Vay, vay... Maske takarak oral seks yapabileceğini kim bilebilirdi ki?"

"Her şey için doğru terminolojiyi kullanmayı bırakabilir misiniz? Bu ciddi bir mesele."

"İşte bu yüzden uygun tanımlamaları kullanıyorum. Bunu *çok ciddiye* alıyorum.

Ciddiyim." Kahkahası yerini doktor tonuna bıraktı. "Söyleyin bana, Dr. North. Beni gayri resmi terapistiniz olarak kullandığınıza göre, sizce bu bilgiyle ne yapmalıyım? Ya da daha iyisi, artık boku yediğinize göre ne tür bir reçete yazmamı istersiniz?"

Parlatma bezini bisikletimin siyah deri koltuğuna atarken çenemi sıktım. "Seni arama zahmetine neden girdim bilmiyorum."

"Oh, biliyorum. Biliyorum." Kıkırdadı. "Çünkü başka kimsen yok ve bu anlaşmanın yarattığı karmaşa kafanı kurcalıyor. Bir şeyleri düzeltme ve iyi adam olma konusundaki OKB'n artık dağınıklık ve kötü adam olmakla düğümlenmiş durumda."

Bisiklete yaslandım, ağır hizmet tipi bir destek için para harcadığıma şükrederek iç çektim ve gözlüklerimden dolayı burnumda oluşan çukurları ovuşturdum. "Ona söylemeliyim, değil mi? Yani... muhtemelen tahmin edebilecektir. Eminim ki, hangi insanların benimle birlikte olduğunu bilen bir çeşit altıncı his vardır. yakınlaştınız."

"Sana sürekli söylüyorum dostum, Clark Kent etkisi gerçek. Maskeni bile sen olduğunu anlamayacağını sanıyorum. Koyu renk saçların, kahverengi gözlerin ve gözlüklerin yok... Kılık değiştirmişsin."

"Ve bence sen kafayı yemişsin."

"Bence bu arkadaşlıkta deli olan biri varsa o da sensin."

Sailor'ın evine bakarken, bahçe yolunda belirdiğinde kaskatı kesildim. Peng onun kollarında, bir ağacın dalına uzanmış bir jaguar gibi uzanmış, küçük bacakları onun kolunun iki yanında sallanıyordu.

Bana 'Dün gece ne yaptığını biliyorum' der gibi bakarken, Sailor utangaç bir şekilde bana doğru gülümsedi.

Her yerim sıkıştı.

"Gitmem gerek." Colin cevap veremediye kapatma düğmesine bastım.

Telefonumu kotumun arka cebine koyarak kambur durmayı bıraktım ve ona doğru gittim. İkinci adımında donup kaldım ve telefonuma baktım. Motosiklet botları. Onları uzun zamandır giymemiştim ama X olarak dolaştığımda giyiyordum. tanıyacak mıydı? Ne kadar ?

Ona doğru geldiğimi fark edince gülümsemesi bozuldu. El sallayarak posta kutusuna gitti. Posta var mı diye kontrol ederken biraz

hiçbir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradım.

X'ten başka bir hediye bulmayı ummuş muydu? Belki de dildo o kadar da kötü değildi.

Ona başka ne gönderebilirim? Başka hangi küçük hatıralar onun günden güne iyileşmesine yardımcı olur?

Onunla işin bitti, unuttun mu?

Onu bir daha görmene izin yok. Bırak onu boşaltmayı, mı?

İkinci bir seferin mümkün olduğunu ima ettiğim için kendime bir kez daha lanet ettim. Beni bu acıdan kurtarması için ona yalvarmadan kaçabilmek için içine başka bir şey sokacağıma dair neredeyse söz vermişim.

Benimle gerçekten konuşmak istemediği hissine kapılarak motoruma döndüm ve onu cilalamaya devam ettim. Harley'in fazla bakıma ihtiyacı olduğundan değil. Ona her zaman gözüm gibi bakmışım ve yarı emeklilik hayatıyla birlikte neredeyse ilk günkü kadar iyi görünüyordu.

Ensem karıncalandı.

Sailor araba yolumdan geçip arkamda durduğunda omurgam beyaz tişörtümün altında dikleşti.

Onunla yüzleşmek için dönerken, yeni tıraş ettiğim çenemi kaşıdım. Bu sabah. "Denizci." Yapabildiğim en parlak, en inek gülümsemeyi zorladım. "Bu güzel günde ne yapıyorsun?"

Peng at kuyruğundan çözülen bir tutam saçını karıştırırken yarım gülümsemesi gerçek bir dönüşü. Üzerinde parlak yıldızlar ve çiçekler olan soluk bir tişört ve daha büyük bir delik açıp onu motorumun üzerine almam için bana yalvaran yırtık pırtık bir kot pantolon giymişti.

Tanrı aşkına... Kes şunu.

"Ben, eh... Dün gece kapıyı açmadığım için üzgün olduğumu söylemek istedim. Zaten yataktaydım ve...kalkmak istemedim."

Eğer konuştuğu kişi X olsaydı, bu yalanlar gerçek olurdu.

Muhtemelen ayağa kalkmadı çünkü korkusu tekrar saldırmıştı ve boş, karanlık bir evde yürümek onu başka bir panik atağa sürükleyebilirdi.

Ama Zander bunu bilmemeli.

Bu yüzden açıklamasını omuz silkerek kabul ettim. "Önemli değil. Sadece yavru kediye kontrol ediyordum."

Savaşçı'nın iki versiyonunu aklımda tutmak gittikçe zorlaşıyordu. X'in tanıdığı Lori, bu Gül Savaşçısı'ndan çok daha cesur görünüyordu.

komşusunun bakışlarını zar zor karşılayabildi.

Bahçede eteğini yukarı sıyırırken onu kameralarımdan izlemiştim.
Dilimin üzerinde paramparça olurken doruk noktasının gücünü
hissetmiştim.

Hangisinin gerçek versiyonu olduğunu bilmiyordum: nasıl yaşayacağını
hatırlamaya çalışan cesur hayatta kalan mı yoksa büyükannemin en iyi
arkadaşının ağırbaşlı torunu mu?

Her iki şekilde de... İkisine de aptalca aşık olmuştum.

"Evet, yavru kedi hakkında." Tekrar gülümsedi ama kırılğan görünüyordu.
"Ben... Sanırım... Ben, eh-"

Kollarımı kavuşturarak, onu kucaklamaktan kaçınmak için cilalama
bezimi kavradım. Onu böyle temkinli görmekten nefret ediyordum. Onu
tekrar kollarımda istedim. Sırt üstü yatmasını ve dilimi-

Boğazımı temizleyerek bir kaşımı kaldırdım. "Dur tahmin edeyim."
Sesime şefkat, mizah ve anlayış karışımı bir ton katmaya çalıştım ama
nedense beğenmiş bir ukala gibi konuşuyordu. "Onu tutmak mı istiyorsun?"
İrkildi.

Peng onun yüzünü buruşturmasına dehşet dolu bir bakışla tepki verdi.
Kollarında daha da yükseğe boynuna sarılmaya çalıştı ve çenesine kafa attı.

O minik kedinin sahip büyü her neyse, anında gerginliğini kaybetmesini
sağladı. Sadece X'in gördüğü kıza bir an için baktım.

Mavi gözleri yaz gökyüzü gibi parlıyordu ve yukarı bakmadan önce
Peng'in başını öptü. "Bir hayvana bakma konusunda iyi olup olmadığımı hâlâ
bilmiyorum ama ondan vazgeçmeyi düşünemiyorum. Bana çok yardımcı
oldu."

Kendimi durduramadan uzanıp Peng'in çenesinin altını kaşıdım. "Onu
bulduğum anda senindi."

Yavru kedi bir yük treni gibi
mırıldandı. Sailor taş döndü.

Elimin onun yanağına ne kadar yakın olduğunu fark ederek donup
kaldım. "Kahretsin, özür dilerim." çekilerek elimi kot pantolonumun
cebine soktum. "I

seni rahatsız etmek istemedim."

Derin bir iç çekti, sesini hayal kırıklığı kaplamıştı. "Sorun sen değilsin,
Zander.

Benim."

"Ah evet, denenmiş ve gerçek 'onları bırak' cümlesi." Paçavrayı kalbime
tutarak hafifçe güldüm. "Bu benden ayrılacağın anlamına mı geliyor?"

Gözleri yuvarlaklaştı. "Senden ayrılmak mı? Biz hiç birlikte olmadık."

Onu çok rahatsız edecek bir şaka yapmanın yolu, seni aptal.

Yapmam gereken şey gülüp geçmek ve o kadar da aptal değilmişim gibi davranmaktı.

Yaptığım şey bir aptal gibi iki katına çıkmak oldu. "Demek yedi yaşındayken bana ettiğin yemini unuttuğunu kabul ?"

"Şimdi ne yaptım?"

Yapacak bir işim olsun diye yan aynalarımı parlatırken, bir kahkaha daha atmaya zorlandım. "Sanırım baban seni kızdıracak bir şey yaptı. Melody'nin evinden hışım ile çıktın ve çimenlerde surat astın. Ona yardım etmek için kandırılmıştım.

Biraz cep harçlığı için birkaç çiçeklik daha yap."

Zihnim Sailor'ın o zamanki görüntüleriyle doldu. Kumral saçları kesilmişti, papatya desenli elbisesi biraz büyük geliyordu. "Bütün erkeklerden nefret ettiğini söylemiştin. Sanırım erkek olduğumu ve diğerleriyle bir tutulmaktan hoşlanmadığımı söylemiştim. Sen de benim tek istisna olduğumu söyledin. Ben bir istisnaydım çünkü ninene iyi davranıyordum. Bundan sonra tahammül edeceğin tek kişi bendim, bu da beni senin yaptı ve başka kimse bana sahip olamazdı."

Başka bir kıkırdamayla gözlerini yakaladım. "On üç yaşındaki , bunun çıktığımız anlamına geldiğini düşündüm. Seni hep bekliyordum. o zamandan beri."

Vay canına, sen yaşayan en büyük moronsun.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Lütfen bana yapmadığını söyle. Böyle bir şey olmadı, kesinlikle-"

"Oh, oldu. Ama hayır." Omuz silktim, anı yokmuş gibi davrandım. kalbimi hoplatıyor. Çocukluğumuzun beni hiç etkilememiş olması ne garip. Onun her zaman farkındaydım. Arada sırada ona aşık oluyordum ama o sadece ara sıra gelen bir misafirdi. Ama bu günlerde anılar bir ağırlık, bir önsezi kazanmıştı. "Merak etme Denizci, bunca yıldır kendimi kurtarmıyordum."

Yere baktı ve sanki onu bir şekilde incitmişim gibi Peng'e daha sıkı sarıldı.

Ve sen o mezarı kazmaya devam ediyorsun.

Beni Zander olarak sevmesini sağlamaya çalışıyordum, onu X'in kollarına daha da itmeye değil.

Bir kez daha kıskançlık tavan yaptı.

Onu mu düşünüyordu? Dün gece zihnine kalıcı olarak kazınmış , benimkinde olduğu gibi tekrar tekrar oynuyor muydu?

"Her neyse..." Kalçalarımın üzerine çöktüm ve krom egzoz borusunu parlattım. "Benim yanımdayken rahatsız olmanı anlıyorum ve bu değil." Güneş onun etrafında bir hale oluşturdu. "Umarım harika bir gün geçirirsiniz. Yine sıcak bir gün olacak. Bahçede kendini kızartma. Yoksa Melody beni azarlar."

Kaşlarını çattı. Sanki önemli bir şey düşünüyormuş gibi başını eğdi. Ama sonra başını salladı ve küçük Penguen'i sıkıca kavradı. "Gezmeye mi gidiyorsun?"

Dikkatimi bisikletten ayırmadan başımı salladım. ". Uzun zaman oldu."

Parlak siyah ölüm makineme baktı. "Motosikletin olduğunu bile bilmiyordum."

Her ne kadar onunla takılmak ve konuşmak istesem de, duygularımı saklayacak ya da beni hala Milton'ın istismarının tetikleyicisi olarak görmesinin ne kadar acı verdiğini gizleyecek kapasitem yoktu.

Bu onun hatası
değildi. Onu
suçlamadım.

Ama dün gecedен sonra, aptal kalbim kırılıyordu.

Paçavrayı mekanik malzemelerin bulunduğu plastik kutuya atarak kaskımı aldım. Mat siyah ve karartılmış bir siperliği vardı; trafikte her iki yöne de bakıyormuşum görünmesi için yerel bir grafiti sanatçısına neredeyse ön ve arka tarafa eşleşen bir kafatası boyatacaktım. Kafatası atkıma uyuyordu.

Alışkanlıkla, kutunun altındaki yedek kafatası yününe uzandım, sonra donup kaldım.

*Ne yapıyorsun lan sen? Bunu
giyemezsin.*

Kim olduğumu hemen anlardı.

Nabzım fırladı. Avuçlarım terledi.

Sırtımı ona dönerek kaskı lanet olası kızıl saçlarımın üzerine geçirdim ve mırıldandım, "Umarım gürültü seni çok rahatsız etmez. Ember Drive'da devri minimumda tutacağım."

Sırtıma baktığını hissettim ve tüylerim bir kez daha diken diken oldu. "Bu kadar tehlikeli bir şeye nasıl binebildiğini hâlâ anlamıyorum.

Sen bir doktorsun ve muhtemelen sayısız kaza görmüşsündür." Kaskımı indirerek yüzümü ona döndüm.

Peng'i okşadı, bakışları benden bisiklete doğru gidip geliyordu. "Güvenli mi?"

Omuz silktim. "Neye güvenli diyorsun? Bu bir araba kadar güvenli mi? Kesinlikle değil. Bir timsahla yüzmekten daha mı güvenli? Evet, öyle diyebilirim."

"Ama size zarar verebileceğini, hatta sizi öldürebileceğini bildiğiniz bir şeye binmek pervasızlık değil mi?"

"Bazen biraz pervasız olmak gerekiyor sanırım."

Burnunu çekti. "Genelde umursamaz değil misin?"

Gözlerimiz kilitlendi ve ben yine o çizgiye çok yaklaştım. Dudaklarımdan sansürlemediğim kelimeler döküldü. "Son zamanlarda hep pervasızım ama en azından bu hobim beni o küçük alışkanlığım kadar kötü mahvetmeyecek."

Kaskımı takıp bir bacağımyı bisikletimin üzerine attım. "İyi günler dilerim, L-Sailor." Anahtarımı çevirdiğimde, yanmanın şangırtısı ve ardından gürültülü kükreme beni özgürlükle ürpertti.

Evet, buna ihtiyacım vardı.

Buna *gerçekten* çok ihtiyacım vardı.

"Bekle." Sailor motorumun önünü kesti, benim gibi gürültüden hoşlanmadığı olan Peng'i tutuyordu.

Bir an için kimliğimi ele verecek bir şey söyledim diye paniğe kapıldım ama sonra gözlerimin içine baktı ve "Beni de yanında götür" dedi.

Denizci

Özgürlükle Flört

NE YAPIYORUM BEN?

Bunu sormamın sebebi neydi?

Kıvranan bir kedi yavrusunu kucağıma aldım ve Milton beni komşuyla flört ederken bulmadan önce Zander'den uzaklaşmamı söyleyen tüm içgüdülerimle savaştım ama tek düşünebildiğim o motosikletti. Kükremesi. Onun özgürlüğü.

Motorun bir hırıltısıyla içimde yaşayan cadalog , binici derilerini çekti ve kendini Zander'in motosikletinin arkasına attı.

Tek yapmak istediğim ona sımsıkı , geçmişe ve beni inciten adama siktir git demek ve nazik, biraz inek komşuma tehlikeli bir şimşek kadar hızlı gitmesini söylemekti.

Kaşlarını çattı, kaskı yüzünü ikiye bölmüştü.

Bir an için X'i gördüm.

Gözlerinin etrafında aynı zayıf çizgileri gördüm. Aynı sahiplenici, koruyucu bakış.

Kalbim hoplayıp zıpladı. İlk kez merak etmiyordum ama... Zander'ın canlı yeşil gözlerini yaldızlayan güneş ışığı ve onu doğal bir kızıl olarak gösteren soluk teniyle, sırf çılgınlığı duyduğu için yatak odamda beliren siyah saçlı adama hiç benzemiyordu.

X kuluçkaya yattı.

Zander çekingen bir şekilde gülümsedi.

X beni sahiplenirken korudu.

Zander çok yaklaştığımda irkildi ve gözlüklerini karıştırdı.

İki adamın gözleri benzer - eğer biri koyu kahverengi ve diğeri pırıl pırıl zümrüt rengindeydi ama kişilik olarak birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Zander'ın beni sırtüstü yatırdığını ya da üzerime çıktığını asla hayal edemezdim. X'in Peng'e dokunduğunda ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğinde Zander gibi kızardığını hayal edemezdim.

Komşuma karşı duyduğum korku, X'in yardımı yavaş yavaş yok oluyordu ama hâlâ kafamın içinde Goblin-Milton'ın hakaretlerini duyabiliyordum.

Tüm bunlar, lanet olası bir bisikletin arkasında sokaklarda dörtnala dolaşmaya hazır olduğunuz anlamına gelmiyor!

Peng hırlayan makineden uzaklaşmaya çalışırken miyavladı.

Zander bir anahtar hareketiyle motoru durdurdu ve bacaklarını motosikletin iki yanına dayadı. Kaskını çıkarırken, alına dökülen ateş kırmızısı saçları onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu.

O anda onu bir doktor olarak göremedim. Babamın kalbimi kırdığı o gün bahçedeki bön gence geri döndü. Haftalarca beni yerel bir su parkına götüreceğine söz vermiş ama sonra zahmet edemeyeceğini söylemişti.

Eğer sadece bir kez olsaydı, olmazdı. Bazen işlerin yolunda gitmeyeceğini bilecek . Ama onun tutulmayan sözleri alışkanlık haline gelmişti ve hala umut ettiğim için kendimden nefret ederken umutlanmaktan daha iyisini biliyordum.

Zander o gün incindiğim konusunda haklıydı. İncinmişim ve erkekleri gerçekten unutmuşum. Belki de Milton'ın hayatıma girmesine bu yüzden izin vermişim? Çünkü kendimi ona hiç bağlı hissetmemiştim. Bu yüzden beni asla incitemezdi.

En azından duygusal olarak.

Zander'in o zamanki ciddiyetini hatırlarken Peng'e biraz daha sıkı sarıldım. Büyükannemin yemeklerini nasıl çaldığını ve korkunç şakalarına nasıl güldüğünü. Yağmur çamur demeden, ondan istediği her işi yapmak için hep orada olurdu.

Tüm parçalar aniden birbirine çarparken gözümü kırptım.

O her zaman harika bir adam olmuştur.

Ona baktığımda nasıl böyle bir dehşet hissedebildim? Bırakın beni, onun en küçük bir böceği bile incittiğini görmemişim.

X dün gece şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmı bedenimi özgür bırakmıştı.

Ve içimden bir ses Zander'ın Milton sahneye çıkmadan çok önce kaybettiğim parçaları beni gökyüzünde yarıştıracak kurtarabileceğini söylüyordu.

"Orada kal," diye emrettim. "Peng'i evime yerleştireceğim."

"Hayır, bekle." Elini kaldırdı, çoktan deri bir eldivenle kaplanmıştı.

"Denizci, dur-"

İtaat etmedim.

Bahçe yolundan hızla çıkarak içeri girdim ve Peng'i kum kabının ve mama kaplarının olduğu mutfığa bıraktım. "Uzun sürmez, küçük Penguen. Nana sana göz kulak olur. Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm ama... Bunu gerçekten yapmam gerekiyor."

Sert kış günlerinde bahçede kullandığım eski bir kanvas ceketini kaptığım gibi kapıyı kilitledim ve koşarak Zander'in yanına döndüm.

Sanki onu dilsiz bırakmışım gibi gözlerini kırptırdı. "Şaka yapmıyormuşsun. Gerçekten gelmek istiyor musun?"

O kelime.

Gel.

Söyleyiş şekli X'in dün gece hırıldayarak söylediğine çok benziyordu. Ağır ve kalın, masum bir kelime günahkârca erotik bir şeye dönüşmüştü.

Gözlerimi kısarken nabzım hızlandı.

Zander'i tekrar tekrar incelerken güneş ışığı beni kör etti.

Onu beyzbol şapkası ve maskesiyle hayal etmeye çalıştım - bana sarıldığını ya da dilini bacaklarımın arasına sokmak için vücudumdan aşağı kaydığını.

Ve yapamadım.

"Şanslısın o zaman, ha? Dün gece bir parmağın seni becermesine izin verdin ve şimdi bugün başka bir parmağa biniyorsun. Gördün mü? Sen bir sürtüksün."

Milton'ın beni sehpanın üzerine fırlattığı ve ben kanlar içinde ve morluklar içinde halının üzerine düşerken kahkahalarla güldüğü anıyı hatırlayınca ürperdim. İyileştigiime dair tüm kaygısız umudum çığlık atarak durdu.

Her şey karardı.

Gölgeler güneş ışığının üzerine çöktü.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve parmaklarım bileğimde hayatım için savaşmaktan geriye kalan soluk kesikleri okşadı.

Zander'in bacağını bisikletinden salladığını fark etmedim.

Yanıma yaklaşıp eldivenlerini çıkardıktan sonra nazik bir el ile yanağımı kavradığında bir insan olarak işlevimi yerine getiremedim.

Temasla ürperdim.

Koşmak için geriye doğru sallandım.

Ama sonra başparmağı yavaşça gözyaşlarının izini sürdü ve en yumuşak gülümsemesiyle bana doğru adım attı. "Güvendesin. O burada değil." Güçlü, zayıf kolları beni sardı, gevşek ve açıktı ama geçmişle aramda koruyucu bir duvar oluştuyordu.

Her şey bir anda başıma geldi.
Çılgılık atma ve saklanma dürtüsü.
Hıçkıra hıçkıra ağlama ve
buruşma arzusu.

Saçma sapan eve dönüş ve aşinalık.

X dün gece beni paramparça etmiş ve cinselliğimi bana geri vermişti. Ama Zander biraz daha yaklaşıp kollarını biraz daha sıktağında ruhum paramparça oldu.

Başım öne düştü ve göğsüne indi.

Sesi anlayamadığım kelimelerle gürledi ve botları boya sıçramış spor ayakkabılarına çarptı. Kucaklaması çekingenlikten boğuculuğa dönüştü. Beni topladı ve vücudundaki her kemikle beni korudu.

Ve panik yapmadım.

Rahatlama ve minnettarlıkla sarktım.

Sessiz gözyaşlarım kabarıp dökülürken, zihnimi ve kalbimi cehennemin bir katmanından daha arındırırken bana sarılmasına izin verdim.

Hiç kıpırdamadı ya da konuşmadı, bana kırılmam, yenilenmem ve ayaklarımı yeniden bulmam için gereken tüm zamanı verdi.

Sonunda kendimi biraz daha akli başında hissettiğimde ve Milton artık zihnimde küfürler geri çekildim.

Beni hemen bıraktı.

Bir adım geri çekilerek gözlüklerini burnunun daha yukarısına itti ve bana uzanmasını engellemek istercesine iki elini arka ceplerine soktu.

Konuşmadı ama gözlerimiz birbirini aradı ve bir şey oldu.

Gerçek bir dostluk ağı. Her zaman orada olan bir bağ.

Zander hep arka plandaydı. baş belası, dikkat dağıtıcı, ezici.

Donup kaldım.

Bu doğru... Ona aşıktım.

On dört yaşlarındaydım.

Nana ve en yakın arkadaşı Mary'nin, Kuzeyliler ve Güller arasında nihayet düğün çanlarını duymak için yaptıkları alçakça planın işe yaradığına dair kıkırdamalarına kulak misafiri olmuşum.

Gözlerimi bahçede Zander'i izlemekten ayırdım ve ne demek istediklerini sordum. İki kadın da önce kuş banyosunu basınçla yıkayan Zander'i, sonra da casusluk yaptığım için kızaran beni göstererek iğrenç bir kakhaha attı.

Su damlacıklarına vuran güneş ve etrafındaki gökkuşağı dansı yapan sisle birlikte Zander, komşunun sinir bozucu çocuğundan çok ama çok daha ilginç bir şeye dönüştü. O zamanlar yirmi yaşındaydı ve şimdiden doktor olma yolunda ilerliyordu. O ziyarete gittiğimizde kendimi çok genç hissetmiştim.

Sanki ona aval aval baktığımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Sadece bir kez el salladı ve bana çarpık bir yarım gülümseme verdi. Burnundan aşağı kayan gözlükleri ve şok edici kızıl saçlarıyla on kat daha fazla kızarmış ve odama kaçmışım.

O gece rüyamda onu öptüğümü görmüştüm ve uyandığımda tam anlamıyla aşık olmuşum.

Anneme, Nana ve Mary kocamı çoktan seçmişlerse, bunun okulu bitirmek yerine onunla hemen evlenebileceğim anlamına mı geldiğini itiraf ettiğimde bu aşkım yok oldu.

"Onu düşünmeyi bırakmanın zor olduğunu biliyorum ama... o gitti," diye fısıldadı Zander nazikçe. "Sana bir daha dokunamaz."

Sesi düşüncelerimi yarıp geçti. Gözlerimi kırptım. Kendimi X'e karşı mesajla olduğu kadar yüz yüze de dürüst olmaya zorlayarak omuz silktim. "Aslında Milton'ı düşünmüyordum." Zümrüt bakışlarını yakaladım. "Ben seni düşünüyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Ben mi?"

"Sen yirmi yaşındayken ve ben on dört yaşındayken."

Kaşlarını çattı. "Her zaman yaptığım gibi seni kızdırdım mı?" "Hayır." Kendime sarıldım. "Çok tatlıydın."

"Uh-oh." Sırıttı. "Yani bu, beni düşman bölgesine aldığın zaman mıydı?"

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

Güldü, ama gülüşünde tasvir ettiği kadar kaygısız olmadığını ima eden bir keskinlik vardı. "O ziyaretin başlangıcında her zamanki gibiydin, utangaç ama yeterince arkadaş canlısıydın." Gözlüklerini tekrar yukarı kaldırdı. "Ama sonunda bana zar zor baktın." Omuz silkti. "Sonunda çok fazla kurabiye çaldığıma karar verdiğini ve artık benimle konuşmak istemediğini düşündüm."

Nefesimi içime çektim.

Tek yapmak istediğim bu tuhaf konuşmayı -benim başlattığım bir konuşma- bir kenara bırakmak ve geçmişin bir önemi yokmuş gibi davranmaktı.

Ama geçmiş önemliydi.

Milton'ın tacizini atlatmak için herhangi bir umudum varsa, Zander'la aramı düzeltmem gerekiyordu.

Kendimi toparlayarak itiraf ettim: "Sana çünkü takılırsak doktora yapma şansını mahvetmekten korkuyordum."

"Bekle, *ne?*" Gözleri önce büyüdü, sonra da şaşkınlıkla kısıldı. "Şansımı nasıl mahvedebildin? On dört yaşıydın-"

"Aynen öyle." Başımı salladım, yanaklarım kızarmıştı. "Ninemle büyükannenin düğün günümüz hakkında soytarılar gibi kıkırdamalarına kulak misafiri oldum ve madem geleceğim zaten planlanmıştı, o zaman neden okulla uğraşmak zorunda olduğumu düşündüm." Sertçe yutkundum, kendimi doğru söylemeye zorladım. "Anneme seninle daha erken evlenip evlenemeyeceğimi ve sınavlarımın geri kalanını atlayıp atlayamayacağımı sordum. Sınavlardan *nefret ederdim* ve senin o kabus gibi şeylere daha iyi bir alternatif olduğunu düşündüm. Annem, aramızdaki yaş farkına rağmen sana yaklaşırsam - aptal büyükannelerimiz ne planlarsa planlasın - başının ciddi belaya gireceğini söyledi. Senden uzak durdum çünkü hayallerine ulaşamamanın sebebi olmak istemedim." Dramatik bir şekilde ürperdim. "Aslında o olaydan sonra seninle göz teması bile kuramadım, işleri berbat etme korkusu yüzünden. Sanırım... Sanırım bu bir alışkanlık haline geldi. Çok geç olana kadar oluştuğunu fark etmediğim bir alışkanlık." Yumuşak bir kahkaha atarak nefes verdim. "Komik, neden her zaman senden uzak durmaya çalıştığımı hiç düşünmedim. Geriye dönüp baktığımda, bunun o andan kaynaklandığını görüyorum: şimdi pek bir anlam ifade etmese de, senin için kötü biri olduğuma ve mesafemi korumam gerektiğine dair o ergenlik korkusu."

Bir an için tek kelime etmedi. Muhtemelen bizi saf çocuklar olarak görerek evine baktı, çenesini indirdi ve başını salladı.

Alçak sesle kıkırdadı. "Bu çok saçma." Kafasını kaldırıp baktığında bakışlarımı yakaladı ve sırıttı. "Yani... benden hiç gerçekten nefret etmedin mi? O zaman mı, şimdi mi?"

Burnum kıristı. "Senden neden nefret edeyim ki? Seni çok az tanıyordum." "Beni tanıımıyordun ama yine de benimle evlenirdin. Sınavlar mı?" Gülümsemesi büyüdü. "Bir sınavın anlık acısı yerine benimle bir ömür boyu acı çekmeyi tercih ettiğin için onur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilmiyorum."

"Kesinlikle endişeliyim." Gözlerimi devirdim, alay ettiği için minnettarım. "O zamanlar, iki saatlik sınav cehenneminden kurtulmak için her şeyi yapardım. Ben bir çocuk gelin olmayı tercih ettiğimi itiraf eden korkunç bir insanım."

Sesi kalınlaştı. "Bilmiyorum, sanırım seninle evli olmak başıma gelen en iyi şey olabilir."

Kalbim durdu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Ne söylediğini fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Elinin içine öksürerek geri çekildi. "Yani... Ben sadece... Sınavların acısını bilirim. Hayatım boyunca çok fazla sınava girdim ve bu kariyer yolunda ne kadar çok sınava girmem gerektiğini bilseydim, bunun yerine evlenmeye ikna olabilirdim."

Kalbim telaşlı tıngırtılarına devam etti. "Geçmişin bugünü etkileyebilmesi çok aptalca."

Güldü ama yüzündeki ani gerginliği gizleyemedi. "Son zamanlarda ben de aynı şeyleri düşünüyorum."

"Öyle mi?"

Gözleri yumuşadı. "Melody'nin yanına taşındığında sana çıkma teklif edecek cesaretim olsaydı ne durumda olurduk merak ediyorum. O tek soru, Milton'ın sana asla dokunamayacağı anlamına gelen olayları harekete miydi?"

Ağzım açık kaldı. "Evet diyeceğim konusunda kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Yapar ?" Beni olduğum yerde sabitledi, kaşları birbirine yaklaştı. "Sana şimdi sorsam... evet der miydin?"

"I-" Dudaklarımı yalayarak normal bir insan gibi konuşmaya çalıştım. Benim Cesaretim kırıldı; onun yerine bir soru yönelttim. "Sen *hala*

"Bana çıkma teklif etmek ister misin?"

Sanki aptalca bir şey söylemişim gibi alay etti. "Büyükanne ve büyükbabamızın geleceğimizi planladığını duyan tek kişi sen değildin, biliyorsun. O zamanlar aptalca oyunlarını bırakmalarını istiyordum ama şimdi... şimdi merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Eğer aramızda bizim göremeyeceğimiz kadar genç olduğumuz bir şey gördülerse."

Bir kez daha, tüm kelimelerimi çaldı.

"Her neyse." Boğazını temizledi. "En azından o günden sonra bana neden neredeyse hiç selam vermediğini sonunda anladım. Ben de sana aktif olarak yolundan çekilerek karşılık verdim. Beni küçümsediğini düşündüm ve dürüst olmak gerekirse... nedenini bilmemek biraz acı veriyordu."

Zamanda geriye düşerken irkildim.

O günden sonra Zander ninemin yanına pek sık gitmez olmuştu. Birkaç ziyarette -ailem rahatsız edemediği için tek başıma geldiğimde- onu görmeyi bekledim ama hayal kırıklığına uğradım. Nana bana onun çalışkan bir öğrenci olduğunu ve hayallerini gerçekleştirmek için çok çalıştığını söylemişti.

Onun için mutlu olmuşum ama aynı zamanda yalnızdım.

Onlarca yıllık özlemi bir kenara bırakarak kendimi şaka yapmaya zorladım. "Şimdi her şey mantıklı geliyor."

"Ne yapar?"

"Büyükannenin söylediği bahaneler - ders çalışmakla meşgul olduğun ve bizimle yemek yiyemediğin ya da kütüphanede çalıştığın... bunlar benden kaçmak içindi."

"Bazıları öyleydi, evet." Kollarını kavuşturarak kaşlarını çattı ve gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Çekingen değil. Kibar değil. Tam anlamıyla mutlu bir gülümseme.

Kalbimin toz tabakasından sıyrılıp yeniden çırpınmasına neden oldu. "Ama daha çok, berbat arkadaşlığımdan kaçınarak sana iyilik yapıyordum."

"Her zaman bir centilmen, o zaman bile." Gülümsemesine karşılık verdim, Milton'ın küfürleri yankılanırken kaskatı kesildim.

"Gördün mü? On dört yaşında bile bir sürtüktün. O bunu biliyordu. Herkes biliyordu."

Yüzü düştü. "Ben o kelimenin tam tersiyim. Özellikle de şu anda."

Gözlerindeki karanlık bakıştan hoşlanmadığım için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve Milton'ın yumruklarının ondan uzaklaşmamı söyleyen hayali acısını görmezden geldim. Hatta bir adım daha yaklaşmayı bile başardım. Yakışıklı yüzündeki ani hüznü uzaklaştırmam gerekiyordu. Garip bir nedenden ötürü kendimi sorumlu hissediyordum. Sanki onun ani rahatsızlığı benim suçummuş gibi. "Biliyor musun ben ne düşünüyorsun?"

Muhteşem gözleri benimkilerle buluştu, gözlükleri güneşi yakalıyordu. Sanki çok değerli bir şeyini kaybetmiş ve hala bulamamış gibi beni aradı. Derin bir nefes çekerek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence Melody ve Mary, yaşadığımız pek çok yanlış anlamadan tamamen sorumlular ve bu durumu düzeltmek de bize düşüyor."

"Kayıt mı?"

Küçük kekelemesinden dolayı göğsüm sıkışmıştı. Onun bariz temkinliliğine ve utangaçlık lanetine. Yanakları pembeye çaldı, bu da bana Artık korkmamak için güven. *Ondan* korkmamak için.

Elimi uzattığımda, gülümseyecek ve tokalaşmasını kadar cesaret topladım. "Merhaba, ben Sailor Melody Rose. Çoğu çiçekleri insanlara tercih ederim. Kayıyı ya da birileri için çalışmayı sevmiyorum. Teknik olarak tembel olarak adlandırılabilirim çünkü en iyilerden öğrendim ki hayat Hiçbir şey yapmadığımız anlar. Yakın zamanda tüm dünyam haline gelen bir kedi sahiplendim ve evime çocukken bize tuzak kurmaya çalışan aynı kadın musallat oldu. Ben de bana çok fazla fiziksel ve duygusal acıya mal olan bir hata yaptım ve yakın zamanda birine karşı dürüstlük yemini ettiğim için size karşı dürüst olacağım ve geçmişte yaşamaktan bıktığımı ve geleceğe adım atmak istediğimi söyleyeceğim. Yani..."

Bileğine uzanarak elini yukarı kaldırdım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Birbirimizi sıkıca kavradıktan sonra yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsedim. "Yeniden başlayabilir miyiz? Artık yanlış anlamalar yok. Artık sır yok. Hayır daha çok birbirimizden kaçıyoruz. Arkadaş mıyız?"

Tıkandı ve boğazını temizledi. "Dürüstlük yemini mi ettin?" "Ettim ve şaşırtıcı derecede iyileştirici oldu."

"Yemini ettin?" Sesi biraz daha kalınlaştı. Omurgamdan aşağı bir diken battı.

Kıskanıyor

muydu?

Kesinlikle

olmaz.

"Sadece bir arkadaş." Gözlerimi kısarak güneşe baktım. "et... Eğer biz de arkadaş olacaksak, kendini tanıtmalısın."

İç çekerek parmaklarını benimkilere doladı. Kaşları bir hayal kırıklığı ifadesiyle birbirine çarptı. "Tamam o zaman. Tanıştığımıza memnun oldum, Denizci Melodi Rose. Ben Zander North. Göbek adım yok. Yüksek sesli müzikten hoşlanmam. Uyku konusunda berbatım. Oh, ve ben bir işkiliğim." Eli hareket etmeyi kesti ama beni bırakmadı.

Orada durduk, avuçlarımız ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, ikimizin de bozamayacağı bir bakışa kilitlenmiştik.

Milton'ı unuttum. Hiç

acı hissetmedim.

Gözlerinin yeşil denizinde boğulurken geçmiş beni bulamadı. İlk kez, iyi olacağıma dair inanç kıpırtıları parladı. Bu geçecekti.

Tekrar mutlu olurdum.

Yepyeni bir şey yapmakla başlamak.

Elimi onunkinden çekerek bisikletine doğru adım attım. "Beni bir gezintiye çıkar, Zander North. İçimde ani bir uçma isteği var."

Zander

Arkadaş Olalım

ÖLDÜM VE BAŞKA BİR EVRENDE UYANDIM.

Sailor'ın kollarının belime dolanmasının, kalçalarının benimkilere bastırmasının, kalbinin kanvas ceketinin ve benim deri bomber'ımın içinde güm güm atmasının tek açıklaması buydu.

Garajımdan ona yedek bir kask getirirken tek kelime etmemiştim, sonra bacağımı motorumun üzerine attım ve motoru çalıştırdım. Kaskı kafasına geçirip arkamdan tırmanırken o da aynı şekilde sessiz kalmıştı.

Tereddütle öne doğru eğilip bana sarılmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunda tüm vücudum titremişti.

Bana dokunmak için izin mi istiyordu?

Dün gece bana çok daha fazla şekilde dokunduğunu ona söylememek için dişlerimi kırılanda kadar sıkmak zorunda kalmıştım. Aletimin etrafındaki parmaklarının izi aldatmacayla yanıyordu.

Yüzüne karşı yalan söylediğim için mide bulantısı boğazıma sıçradı.

Zorlukla yapabildim

Benden kaçtığında bu yalanlarla başa çıkabilirdim. Şimdi aktif olarak arkadaşım olmaya çalıştığında onları nasıl tutmayı umabilirdim?

Artık sır yok, demişti. Yine de en sakladım.

Büyükannelerimize hayatımıza karıştıkları için sık sık lanet ederdim. Ama şimdi sanki onlar *beni* lanetlemiş gibi hissediyordum. Komşu kızla evlenmem konusunda fısıldadıkları entrikaları duyarak büyümemiş olsaydım, kendi isteğim dışında ona çekilmeyecektim. O da herhangi bir kız olurdu.

Peki neden *tek* kız oymuş gibi hissediyordum?

Bu düşüncelerden sıyrılıp yola odaklandım ve vitesi değiştirdim. Artık banliyöden biraz daha uzaklaşmıştık ve kırsal tarım arazilerine doğru ilerliyorduk.

Hızlı gitmemin onun için olup görmek için omzumun üzerinden kontrol etmedim.

Yaptığım şeye ihtiyacı olduğunu zaten biliyordum.
İyileşiyordu ve iyileşmek için bazen kabukların koparılması ve çok kısıtlayıcı hale gelen bandajların yırtılması gerekiyordu.
Alçaktan eğilerek, tıpkı istediği gibi uçana kadar hızlandım.

* * * * *

"İyi misin?" Bisikletimden inerken biraz sendelediğinde dirseğini tutarak destek verdim.

Başını salladı ve kaskı çıkardı, saçları parazitten çatırdıyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Öğleden sonra güneşi saçlarını altın sarısına, gözlerini ise berrak yaz göğünden daha parlak hale getirmişti.

Bana doygun, neredeyse şehvetli bir gülümseme vererek başını salladı ve bir iç çekti. "Bu... Söyleyecek söz bulamıyorum." Kaskımı geri verirken omuz silkti. "Teşekkür ederim, Zander. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Her iki kaskı da bisikletimin deri koltuğuna , gözlüklerimle oynama dürtüsüyle savaştım. Ama sonra pes ettim çünkü X davranmıyordum ve gerçekten ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Gözlüğümü çıkarıp tişörtümle camını parlattım. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"Bir ara yine dışarı çıkacak mısın?"

Gözlüklerimi burnuma götürerek başımı salladım. "Muhtemelen. önemli bir hafta var, bu yüzden büyük olasılıkla biraz stres atmam gerekecek. Neden? Bana katılmak ister misin?"

Yerinde kıpırdandı. " olur mu? Yani... eğer tek başına olmak , o zaman-"

"Sen de gelebilirsin."

Bu kelime üzerine gözleri kısıldı ve beni dün gece dilime boşaldığı geri götürdü. Sesimi tanıdı mı yoksa Milton'la ilgili anılar mı bu kelimeyi tetikledi bilmiyordum ama... Bir daha söylememek üzere aklıma not ettim.

Karnım utanç verici bir şekilde guruldadı.

Sailor sırttı. "Sanırım sen de kadar açsın. Seni bıraksam iyi olacak." Evine doğru sallanırken alt dudağını ısırды. "Tekrar teşekkürler. Bugün için yani."

Omurgamdan aşağı buzlu su sıçradı. Gitmesini istemedim. Onu davet etmek istedim. Onunla yemek ye. Onu maske takmadan öpmek ve-

"Yarın işte iyi günler." salladı ve bahçe yoluna yöneldi.

Fırsat pencere çok çabuk kapandı.

Boğazımı temizleyerek öne atıldım ve homurdandım, "Bu gece bir şey yapmayacaksan, ister misin..." Aptal gibi evime el salladım.

"Gelmek mi?"

Yine o kelimeyi söyledin.

"Yani, uğramak mı? Yemek için."

Pürüzsüz, Zan. Gerçekten pürüzsüz.

Dondu kaldı ve ellerini sıktı. "Oh, um..." Bakışları yenilenmiş evime kaydı. Bakışlarında bahaneler titreşti; yavaş yavaş atlatmaya çalıştığı korku onu tekrar gölgelerin içine çekti. "İstemediğimden değil. Sadece... çok yorgunum.

Yağmur kontrolü?"

"Elbette. Hâlâ iyileşiyorsun. Özür dilerim, ben..."

Düşünemedim." "Hayır, özür dilemesi gereken benim-"

"Saçmalama. Sormamalıydım." Gülümsemeye zorlayarak bisikletimi kilitledim, iki kaskı aldım ve garajıma doğru yürüdüm. Duygularım aptalca bir şekilde yüzeye yakinken onun yanında olamazdım. Yalanlarını yüzüne vurmak istiyordum ama buna hakkım da yoktu.

Benimle tek başımıza bir evde takılmak istemiyordu çünkü bugünün özgürlüğü ne olursa olsun, ben hala onun tüm acılarını temsil ediyordum. O kadar çok çürük taşımasının sebebi hâlâ bendim. Neden bunu atlatacağını düşündüm ki? Hangi egoist pislik bir öğleden sonra onun tüm acılarını silebileceğine inanırdı ki?

travma geçirip onunla kanepede sarmaş dolaş olmayı mı bekliyorsun?

Birlikte ata binseydik ne olurdu?

Birlikte uçsaydık?

Bu herkesin içindeydi.

Dışarıda.

Ve bu benimle gitmek istediği son noktaydı.

"İyi geceler, Denizci." Garaja girdim ve kapıyı kapattım.

* * * * *

Boktan televizyonu seyrederken biramı yudumladım.

Sebzeli bir burrito pişirmiş ve bir paket mısır cipsi ile mideye indirmiştim. Şimdi akşam sekizde yatmayı düşünüyordum, sırf komşum ve kedisinin ne yaptığını düşünmemek için.

Kendimi çok sık yalnız hissetmezdim.

Bu kelimeyi düşünemeyecek kadar çok çalışıyordum. Ama bu gece... Tanrım, içim acıyordu.

Artık sadece X'i kıskanmıyordum; Peng adında küçük turuncu bir puf topunu da kıskanıyordum.

Mutfağına bir kamera yerleştirebilirsiniz... bu şekilde, onunla birlikte olamasanız da en azından izleyebilirsiniz.

İnleyerek gözlüklerimi kanepeye fırlattım ve gözlerimi ovuşturdum.

Mümkün değil.

Ben olsam o çizgiyi aşmazdım.

Boş evimde yalnız bir adam gibi oturup, içgüdülerimle savaşıyor ve yan odaya gitsem bile, sırf ona ihtiyacım olduğu için onu gözetlemeydim.

Telefonum yanımda çaldı.

Çok çabuk kaptım.

Lori: Biliyorum muhtemelen şehir dışında olduğunu ya da çok meşgul olduğunu söyleyeceksin ya da dün gece yaptıklarımızdan sonra milyonlarca bahane daha bulacaksın ama... sana teşekkür için bir pasta yaptım ve... buraya gelmeni istiyorum.

"Lanet olsun, bu daha da kötüye gidiyor."

Başımı kanepeye yaslayıp tavana bakarak inledim. Bu ironi için bir kelime olmalıydı.

Zander olarak, onunla vakit geçirmek için bir davetten başka bir şey istemiyordum. X olarak, teklifini geri çevirip ortadan kaybolmalıydım.

Evet demeyi çok istedim ama bana hayır demem için tüm nedenleri gösterdi.

Açık oturma odamın penceresinden içeri süzülen hafif çikolata kokusu, bana karşı konulamaz bir cazibeye eziyet ediyordu.

Lori: Doğru kararı vermenize yardımcı olacaksa, neyi sevdiğinizi bilmiyordum, bu yüzden kusursuz bir yapışkan lav keki ile gittim. Az önce kaldırdım.

Eğer bir parça istiyorsanız, şimdi tadını çıkarmanız gerekiyor. Ayrıca bir kaşık dondurma da koyacağım - vanilya, rockyroad veya karamela seçiminiz.

Parmaklarım beynimden herhangi bir girdi olmadan yazıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla iradem yoktu, daha iyi bir yargıya karşı çağrıldım ve yalnız kalmak yerine onunla bir akşam tarafından hipnotize edildim.

Ben: 15 dakika içinde orada olurum.

Denizci

Bir Seçeneğiniz Var

ONU GÖRMEDEN ÖNCE HISSETTİM.

Peng öyle yaptı. Küçük kulakları dikildi ve sanki uzun zamandır kayıp olan yavru arkadaşı geri dönmüş gibi kanepeden fırlayıp arka kapıya doğru koşmaya başladı.

Bu çok garip.

Peng henüz X ile tanışmamıştı. Neden böyle tepki verdi-

Bekle, dün gece kısa bir süre görüştüler.

X, Peng'in dışarıda ağladığını duyduğunu ve bu yüzden beni kontrol etmeye geldiğini söylemişti. Kediye de yanında getirdiğini düşündüm çünkü tüm

Orgazm sonrası ısıltımdan uyandığımda pencereler kapalıydı ve kedi yavrusu güvenli bir şekilde içeri tıkılmıştı.

Yalınayak mutfığa girdiğimde arka kapının en sessiz tıkırtısı duyuldu. Çikolatanın yoğun şekerli kokusu her yere sinmiş, kekik ve kekik kokularını gölgede bırakmıştı.

Üşüdükten sonra omuz silkerek giydiğim mavi kazağımı fırçalarken, uygunsuz kısalıktaki Sailor Moon gece şortumu tekrar gözden geçirdim. Minik hilaller çocuksu görünüyordu ve teşekkür pastamı yedirdikten sonra X'in hoşuna gideceğini umduğum türden bir davranış için fazla gençti.

Sırttım.

Görünüşe göre, erkeklere unlu mamullerle teşekkür etmeyi alışkanlık haline getirmiştım. Jim şeftalili ters çevrilmiş kekini o kadar beğenmişti ki bir tane daha yapmam için yalvardı ve bugün bisikletinin arkasına takılmama izin verdikten sonra Zander için de bir şeyler yapmaya niyetliydim.

Hızlı gitmişti ama korkunç derecede aptal değildi.

Temiz hava zihnimdeki gölgeleri uçururken, tarlalar yamalı yeşil bir bulanıklık içinde hızla geçip gitmişti. Kendimi rüzgârla yıkanmış ve bronzlaşmış hissediyordum ve uzun bir düşün ardından en iyi arkadaşım Peng ile kucaklaştıktan sonra, hiç hissetmediğim bir özgürlükle süzülüyordum.

Evinde takılmak için davetini kabul etmeliydin.

İçgüdülerimin uyarıyla nasıl alevlendiğini hatırlayarak kaskatı kesildim. Zander'dan hoşlanıyordum. Ona her zaman aşık olduğumu itiraf etme noktasına bile gelebilirdim, ama onunla yalnız kalma düşüncesi... geceleri. Yapamadım.

Milton'ın yargısının ve kıskançlığının temeli olduğunu kanıtlayacaktı. Bana attığı her tekme ve yumruğun haklı olduğunu, çünkü ne de olsa aziz komşumdan hoşlandığımı.

Hayır.

Bu çok büyük bir adımdı, çok erken.

İyileşiyordum ama... her parçam X ile yalnız kalmaya umutsuzca hazır olmasına rağmen Zander ile yalnız kalma noktasında değildim.

Hiç mantıklı gelmedi.

Hayatım boyunca tanıdığım adamla sakın bir akşam geçirmekten korkmamalıydım, ama bana adını söylemeyi reddeden maskeli bir sapıkla öpüşme düşüncesinden bu kadar tahrik olmamalıydım.

yemişsin.

Sen de uslu duracaksın.

Kendimi X'in kollarına atma fikrini yasaklarken yanağımın içini çiğnedim.

Dün gece bir anı paylaşmış olmamız -sadece parmakları ve diliyle beni paramparça etmiş olması- birlikte olduğumuz ya da bunu tekrar yapmak isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Yanaklarım pembeleşmiş ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken kapıyı açtım ve ona yaslandım.

Bakışlarımız anında buluştu, kilitlendi ve tutuldu.

Karanlığın içinde gizlenmiş duruyordu. Siyah tişört, siyah kot pantolon, siyah botlar. Botlar Zander'in ata binerken giydiklerine benziyordu ama benzerlikler burada bitiyordu. X'in parlak mavi-siyah saçları Dışarıdaki peri ışıklarımın parıltısı. Kaşlarının arasındaki gümüş parıltısı biraz yersiz görünüyordu ve yumak yumak olmuş elleri Zander'in asla sahip olamayacağı bir şiddet.

Zander gömleğini ihtiyacı olan herkese verirdi.

X büyük olasılıkla hak ettiklerini kanıtlamak için onları çalıştırırdı.

Midem bir yükselip bir alçalarak beni biraz nefessiz bıraktı. "Biliyor musun... bu evime dördüncü gelişin ve ilk kez

aslında davet edildim."

Gülümserken koyu kahverengi gözleri kırıştı, ağzı tanıdık alaycı kafatası maskesinin altında gizliydi. "Özür dilerim. Bir daha çılgılık attığınızı duyarsam, kapı zilini kullanırım."

Daha uzun durdum, uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Bunun X'in bana kendimi bırakmayı öğretmesi sayesinde mi yoksa Zander'ın görüldüğümünden daha güçlü olduğumu kanıtlaması sayesinde mi olduğunu artık bilemiyordum. Her iki durumda da, her iki adam da sonunda beni karanlıktan çıkaran katalizör olmuştu.

"Ne zaman istersen *gelebilirsin*." Sırıttım, bariz flörtüm karşısında şok olmuşum.

Biraz sendeledi, sonra kaşları aşağı indi ve zengin koyu gözlerini gölgeledi. "Dikkatli ol, Lori. Bir eve girmek için davetiyeye ihtiyaç duyan vampirler gibiyim. Bana istediğim zaman *gelme* hakkı verirsen, beni dışarıda tutamazsın."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Dışarıya doğru eğilerek bileğini tuttum ve onu eşiğin üzerinden ittim. Ayağı bana takıldı ve ikimiz de kapının çerçevesine çarptık.

Bir eli beni sabitlemek için kalçama uzanırken, diğeri de yuvarlanmamızı engellemek için başımın üzerine vurduğunda nefesimi içime çektim.

Nefes almayı kesti. Gözleri benimkileri aradı. Çenesi aşağı eğildi ve bir an için beni öpeceği gibi aptalca bir fikre kapıldım.

Ama sonra o an geçti ve kendini iterek uzaklaştı.

Peng miyavlayarak X'in yine neredeyse tökezlemesine neden oldu. Minik turuncu ruh eşimin üzerine basmamak için geri geri giderek kaşlarını çattı ve Peng'i yere. "İkiniz de beni öldürmeye çalışıyorsunuz, yemin ederim."

Peng hemen mırıldanmaya başladı ve kafatası maskesine sürtünmek için X'in elinden kurtulmaya çalıştı.

Bazı hayvanların herkese karşı şefkatli olduğunu duymuştum ama X'e bakışları sadece ilk cazibeye kapılmayı değil, tam bir aşkı anlatıyordu.

"Senden gerçekten hoşlanmışa benziyor," diye mırıldandım, soğumakta olan ve üzerine yapışkan şekerleme damlayan pastaya doğru ilerlerken.

"Hayvanlar üzerinde böyle bir etkim var galiba," diye mırıldandı Peng'in zoraki sevgisinden kendini kurtarmaya çalışırken.

"Oh?" İki büyük kek parçası kestim ve çiçek desenli kaselere koydum. "Vanilyalı mı, taşlı mı, karamelli mi?"

"Uh, vanilya. Teşekkürler."

Dondurucuya yönelip dondurma kutusunu çıkarırken gülümsememi engelleyemiyordum. Eğer maske takmıyor ve adını biliyor olsaydım, bu herhangi bir çiftle geçirdiğim herhangi bir gece olabilirdi. Bu normaldi. Güzeldi.

Bağımlılık yapıcı.

iki kâseye de bolca kepçe koyarken Peng, X'in tişörtüne tırmanıp boynuna sokulduğunda kıkırdadım.

Peng çenesine kafa atınca X kıvranmaya başladı.

Güldüm. "Sanırım bana senin tarafından evlat edinilmeyi tercih edeceğini söylüyor olabilir. Ya öyle ya da içine biraz kedi nanesi kaçırmışsın."

Kıkırdadı ve diken diken etti. "O sadece mutlu.

Öyle değil mi Penguen? Sonunda sonsuza dek birlikte olacağın kişiyi buldun."

Çekmecedan aldığım kaşıkları yere bıraktığımda kaselere çarparak tıngırdadı.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Zander?" Onun tepkisini en ön sıradan izliyordum.

Yumuşak, telaşsız hareketlerle , yavru kediyi omzunda kendine yuva yaptığı yerden aldı ve bana doğru uzattı. Peng'i ellerime bırakırken parmaklarımız birbirine değdi, sonra geri çekilip masaya yaslandı. Kollarını kavuşturup başını eğdi.

"Zander?" Sesi fazladan kalınlaştı. "Kim o?"

Kaşlarını çatarak onu aradım, tam olarak ikna olmamıştım. "O benim komşum."

Yavaşça başını salladı. "Kıskanç psikopat eski sevgilinin sana zarar vermesine neden olan kişi mi?"

"Onun hatası değildi ama evet."

"Havuç saçlı ve gözlüklü inek olan mı?"

İçimde öfke kabardı. "Ona havuç deme ve o bir inek değil.

Gözlük ona yakışıyor."

Gözleri sanki gülümsüyormuş gibi tekrar kırıştı. "Özür dilerim, ikinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

Ona doğru bir adım atarak kahverengi bakışlarını inceledim, keşke yüzünü görebilseydim. "Penguen dedin. Sana onun asıl adının bu olduğunu söylemedim." Hafızamı yokladım, mesaj dizimizi gözden geçirme ihtiyacı duydum. "En azından söylediğimi sanmıyorum."

"Sen yaptın." Başını salladı. "Yoksa nereden bilebilirdim ki?"

"Tam olarak benim sorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, sanki sorgulanmayı umursamıyormuş ve stres yapacak bir şeyi yokmuş gibi konuşuyordu. "Gitmemi istiyor musun? Seni zorluyor muyum?"

Rahatsız mısın?"

Geri çekildim. "Gitmek mi? Hayır... Ben-" Pastaya ve eriyen dondurmaya baktım. Onun kimliğini anlamaya çalışarak mükemmel bir akşamı mahvetmişim. Zander'la inanılmaz bir gün geçirdiğim için boşa kürek çekmişim ve maskeli bir yabancıyı iyi kalpli komşum kadar sevdiğim için suçluluk duygusu beni kemiriyordu.

Milton bir sürtük olduğumu iddia etse de, değildim. Her seferinde bir kişiyi sevmek ve ona bağlanmak için yaratılmışım. X başından beri yanımdaydı, ama Zander da öyle. Hastanede ilk uyandığımda yanımdaydı. Bana yazmam için bir not defteri vermiş ve Lily'ye gelip beni almasını söylemişti.

En çok kime sadakat ? Beni yeniden hayata döndüren adama mı yoksa en başta beni hayatta tutan adama mı?

"Hadi oturma odasında yiyelim."

"Elbette." İki kâseyi de alan X, Netflix'te bir şeyler izlemek için tabletimi kurduğum salona doğru yöneldi. Hatta birkaç tane peri Babamın Nana'ya yaptığı altıgen şeklindeki asma rafların üzerindeki ışıklar. Saksı bitkileri yukarıda toz topluyor, her hareketimizi izliyordu.

Peng zıpladı, sehpanın üzerine atladı ve X kaseleri yerleştirirken içine girmeye çalıştı.

"Hayır, ." Kıpır kıpır yavru kediye kucığıma alıp yanıma yatırdım ve diktiğim çirkin bir yılan şeyiyle dikkatini dağıtmaya çalıştım.

X mesafeyi koruyarak yavaşça oturdu.

Bu kanepede en son oturduğumuz zamanın anıları hızla gözümün önüne geldi. Çılgılık atmamı engellemek için elini ağzıma kapatmıştı. Gitmeme izin vererek bana güvenilir olduğunu göstermiş, sonra anılar çok fazla geldiğinde bana .

Onu inceledikçe gerginliğim daha da arttı. Sinirlerini saklamak için iyi bir iş çıkarmıştı ama biraz kıpırdayıp ellerini bacaklarının arasında kavuştururken onları tam olarak silemiyordu, dizinin hafifçe zıplaması sakinliğini yalanlıyordu.

O da gibi gergin.

"Gerçek adın ne?" Ona kaselerden birini uzatarak usulca sordum.

Aldı ve gözlerini şekerli karmaşaya dikti. "Sanırım sana en son Sana yalan söylemek istemediğim için bu kanepedeydim." Başını kaldırdı, kahverengi gözleri yumuşak bir ışıkla parlıyordu. "Buna cevap veremem ve gerçekten yalan söylemek istemiyorum."

"Tamam o zaman, günün nasıl geçti?" Kekten bir kaşık aldım ve buz ile sıcığın, vanilya ile çikolatanın mükemmel birleşimi karşısında ürperdim.

X sanki birinin içine bozuk para atmasını bekleyen bir dilenciymiş gibi kâseyi tutmaya devam etti. "Aslında iyiydi." Bana bakmak için döndüğünde kaşları kalktı. "Seninki nasıldı?"

Bir ısırik daha aldım ve ona saçlarımdaki rüzgârdan ve Zander'ın bisikletiyle uçma hissinden bahsetmeye gittim ama... bir şey beni durdurdu. Daha önce de kıskançlığa maruz kalmıştım ve X'in Zander'la birlikte olduğum için beni döveceğini düşünmesem de onu incitmek istemiyordum.

Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsa. Eğer aşkı gerçekse... Ona başka bir adamdan zevk aldığımı söyleyemezdin. Bu beni nasıl bir insan yapardı?

Ona söylememiş , bunun olmadığı anlamına gelmez.

Bugün Zander ile bu kadar mutlu hissederek X'i aldatmış mıydım?

Resmi olarak çıkmadığın birini aldatabilir misin?

Ağır ağır iç geçirerek arkama yaslandım ve tatlımı gönülsüzce dürttüm.

Bu bir felakete dönüşüyordu.

Kâsesinin sehpa çarparken çıkardığı çınlama sesi gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi.

Yavaşça yüzünü bana çevirdi ve sol bacağına kanepeye bağlarken sağ botu halının üzerinde kaldı.

Ayakkabılarının olması umurumda değildi.

Yarın bu odadaki her şeyi söküp boyamaya başlamayı planlıyordum. Halı ilk atılacak şey olacaktı, böylece Milton'ın beni boğduğu yere bir daha bakmak zorunda kalmayacaktım.

Kolçağa yaslanıp sadece beni izledi.

Gözleri çok derin, çok yoğun, tüm tavrı güç ve sahiplikle çatırdıyordu.

Bakışlarıyla başa çıkamadım. Ve kesinlikle uyandırdığı hislerle başa çıkamazdım.

Masadan kâsesini kaptığım gibi tekrar eline tutuşturdum. "Ye. Bunu senin için yaptım. Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkür etmek için." Duramadım

Şimdi stres toplanmıştı. Lily'nin yaptığıı yaptım ve her şeyi ağzımdan kaçırdım. "Hapsoldüğüm kafesin kilidini açtın. Onun gücünü elinden aldın ve bunun için her zaman minnettar olacağım. O gün bana mesaj attığın için sana her zaman minnettar olacağım. Sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum ama denemek isterim-"

"Lori." Öne doğru eğilerek parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sus."

Gözlerimi kırptım ve titredim.

Gözlerimiz kilitlendiğinde dünya yok oldu. Kekleri ve minnettarlığı unuttum. Tek istediğim dün gecenin tekrarıydı. Ona dün geceki Bana verdiği zevkin aynısını. Adını hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi ama onu her *zaman* hatırlayacağımı bilmesini istedim.

Parmağı dudaklarımdan düştü, nefesi kesildi.

Anlık bir kararla kâsesini elinden kaptım ve sehpanın üzerine fırlattım.

Kaşlarını çatarak kolçağa yaslandı. "Sen ne-"

Bitirmesine izin vermedim. Tüm gücümü toplayarak doğrudan üzerine tırmandım.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Vücudu taşa elleri kanepeyi kavradı. "Ne yapıyorsun?"

X'in bacaklarının arasına girdiğinde Peng koltuktan fırladı ve bir elimi göğsüne koydum. Titremelerimle savaşıarak maskesine uzandım.

"Lori, yapma-" Geriye doğru kaymaya çalıştı ama kolçak onu sıkıştırdı.

Başını iki yana salladı.

Çekmeye gittim.

Elini kaldırdı ve bileğime kilitledi. "Dur." Gözlerim

onunkilere kaydı. "O takılıyken yemek yiyemezsin."

Nefesini içine çekti. "Aç değilim." "Ama

sana kek yaptım."

"Ve minnettarım. Eve gittiğimde yiyeceğim. Tabii ki paket servis için bir parça almama izin verirsiniz."

Öfkelendim. "Ben bir restoran değilim, biliyorsun."

"Ve bana bir teşekkür pastası yapmanı beklemiyordum."

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. "Nasıl yapamam? Yaptığın şey... inanılmaz." Kendimi dürüst kalmaya zorlarken yanaklarım yandı. "Hiç kimse

hiç... Yani, hiç kimsem olmadı..." Sertçe yutkundum. "Bu benim ilk seferimdi."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, çakıl taşlarıyla dolu ve hırçın. "Bana hiç kimsenin seni boşaltmadığını söylemiştin."

Kızardım. "Evet, o da var. Ama demek istediğim..." Ona bakamadım. Kafatasının dişlek hırıltısına odaklandım. "Şimdiye kadar kimse benimle yatmadı."

Kaşları havaya kalktı, piercing'i loş ışıktaki gümüş renginde parılıyordu. "Şaka yapıyorsun."

Yanaklarım tamamen kızardı.

"Nasıl... bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı. "Kahretsin, eğer benim olsaydın, her gece seninle yemek yerdim."

Bakışlarım ona kaydı. Tenimi dikenli bir sıcaklık kapladı.

Boştaki eliyle yanağımı kavrayarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Bakışları ağızda sabitlendi. "Zevkiniz..." Şöyle bir baktı erotik bir huff ile çikolatalı kek. "En tatlı tatlıdan bin kat daha iyi. Tadın zaman pişirdiğin çiçekler gibi, en iyi nektar türü gibi." Kıkır kıkır güldü. "Seni bu şekilde tatmış tek kişinin ben olduğumu bilmek? Başka kimsenin seni yalamadığını, dölünü tatmadığını ya da kendinden geçerek haykırdığını duymadığını bilmek benim için *çok* kötü bir şey."

"Neden?" Sertçe yutkundum. "Neden kötü?"

"Çünkü sana olan aptalca aşkım kontrolden çıkmaya başladı."

Kalbimi başarıyla ateşe verdi.

İnleyerek, aramızda yükselen yoğun, cinsel gerilimden bitkin düşmüş gibi başını arkaya eğdi. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Sanırım ne kadar sert olduğun hakkında bir fikrim var." Kendimi sırtıma zorladım. "Muhtemelen ne kadar ıslak olduğum hakkında"

"Lanet ." Gözlerini sıkarak kapattı ve başını salladı. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü bu bende seni tutmak istememe neden oluyor ve... yapamam." Kaskatı kesildim, onun üzerinde geziniyordum. "kim söyledi?" *Ne diyorum ben?*

Alnı çatıldı. Hırlayarak sorumu duymazdan geldi. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama boyumu o kadar aşmışım ki boğuluyorum." Güldü

soğuk bir şekilde. "Ve en ne biliyor musun? Şu anda kalkıp kapıdan çıkıp gitmem gerektiğini biliyorum ama tek düşünebildiğim beni buraya pasta yemeye davet ettiğin halde tek yemek istediğim şeyin *sen olduğun*."

Midem bulandı. Maskesini tekrar çekmeye çalıştım. "Menüde ben de olabilirim."

Vay canına, şu anda kimsin sen?

Çenesi aşağı eğikti, gözleri cehennem siyahıyla parlıyordu.

Parmaklarım maskesinin alt kısmına yapıştı, eli bileğimi sıkıca kavrarken bile bırakmayı reddediyordu.

"Gerçekte kim olduğumu bilseydiniz teklif etmezsiniz."

Titredim. "O zaman bana kim olduğunu söyle, ben karar vereyim."

Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor, tıpkı bu sabah bisikletine binmek istediğimde Zander'ın yaptığı gibi beni derinlemesine inceliyordu. "Bu gece olmaz."

"Neden?"

"Çünkü kendimi çok bencil hissediyorum ve ayrılmak istemiyorum. Ve sana söylediğimde, benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceksin ve sensiz boş bir eve geri dönme düşüncesi beni öldürüyor."

İkimizin de nefesi kesildi.

Bir iniltiyle beni üzerinden itmeye çalıştı. "Ne diyorum ben? Tanrım, beni görmezden gel. Artık ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Zorla bir kahkaha attı. "Çok yoruldu. Fazla çalışıyorum. Zihinsel olarak deliyim. İsteddiğini seç. Belli ki daha iyi gidiyorsun. Artık bana ihtiyacın yok. Ben gidip-"

"X." Avucumu göğsüne koyarak tekrar yere ittim ve bakışlarını inceledim. Panik belirtilerini tanıyordum. Onları kendim de sık sık hissetmişim.

Geçen ay. Onun da acı çektiği gerçeği - her şeyini verip hiçbir şey istemeyen maskeli koruyucumun da benim gibi kontrolden çıkmış bir kaygı hissetmesi beni çok utandırdı.

"beni." Kurtulmak için kıvrandı ama beni ellemedi, şimdi bile bana karşı fiziksel güç kullanmamaya dikkat ediyordu. "Lori-"

"Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Altımda donup kalınca homurdandı. "Sana söyledim, bu gece olmaz."

Zar zor nefes alarak, dizimi siyah kotunun kasıklarına bastırarak kadar kaydım. Bu bir tehdit olarak algılanabilirdi ama dizimi onun kalın boyuna sürttüğüm anda bir yalvarmaya dönüştü.

Sanki ona elektrik vermişim gibi sarsıldı. "Lori... durmalısın."

Dudaklarımı yalayarak ağzının üzerindeki kafatasına baktım. "Maskeni çıkarırsan duracağım."

Başını salladı, kara gözleri parladı. "Yapamam."

"Neden?"

"Sana söylemiştim." Kanepeyi kavrayan diğer eli yukarı kalktı ve parmaklarımı eşarbının kumaşından nazikçe çözdü. Tutuşumu açıp iki bileğimi kavradı ve beni neredeyse havaya kaldırarak üzerinde tutarken ona karşı koyamadım.

Ağrılığımı tutmasına izin verdim.

Bakışlarım gözlerinden maskesine ve oradan tekrar gözlerine doğru dans etti.

Beni tuttukça titremeye başladı ve ben de Zander'in bisikletinin arkasına atlayan o cadalozun aptalca cesur olmasına izin verdim.

Kalçalarımı indirerek bacaklarımı açtım ve onun üzerine yayıldım.

Göbeğim onun sikine bastırırken gırtlaktan gelen bir inilti ondan kaçtı.

Benim

sertliğine yumuşaklık kattı. Aramızdaki enerji zonkluyor, bizi bir ihtiyaç voltuyla bağlıyordu.

Yüzünün görebildiğim kısmı azapla kazınmıştı. "Bu gece bana kalp krizi geçirtmeye kararlısın."

"Üç soruya cevap verirken olmaz."

Delinmiş kaşlarını çattı, parmakları bileklerime dolandı. "Hangi üç soru?"

Ellerimi göğsünün üzerinde, birleştirdim. "Adınızı, nerede yaşadığınızı ya da gerçekten kim olduğunuzu bilmeme gerek yok. Tek ihtiyacım olan güvende olup olmadığımı bilmek-"

"*Elbette* güvendesin. Kimliğimi gizli tutabilirim ama asla-"

"X...sessiz ol."

Ofladı ama .

"Diyeceğim şu ki... eğer aşık olduğum kişinin de daha fazla olmasına izin verebilirim."

Koyu kahverengi gözleri parladı, açlıkla doluydu.

"Bir numaralı soru." Dudaklarımı yaladım ve onu ne kadar çok istediğimi anlatırken nefesimin kesilmemesi için sesimi zorladım. İsterse beni odanın ucuna fırlatabilecek güce sahip olduğunu bildiğim halde teslimiyeti beni ne kadar tahrik ediyordu.

Milton'dan daha güçlüydü, Milton'dan daha iriydi ama her yönden ondan iyiydi çünkü bu gücü bana karşı *asla* kullanmazdı.

Beni korkutacak bir şey yapmaktansa onu kanepeye hapsetmeme ve işkencelerime boyun eğmesine izin vermeyi tercih ederdi.

"Benden kimseye bahsettin mi?"

Sustu. "Bunu neden bilmek istiyorsun?" "Sadece cevap ver. Evet mi, hayır mı?"

Biraz kıpırdandı, kalçalarını kavislendirdi ve bana doğru bastırdı. İkimiz de titrek bir nefes aldık.

Sonunda başını salladı. "Evet. Birine senden bahsettim." "Her şeyi mi? Gizli kimlik de dahil mi?"

"Evet."

"Peki bu anlaşmamız hakkında ne düşünüyorlar?"

"Duygularımı kontrol etmekte hiçbir zaman iyi olmadığım için boyumdan büyük işlere kalkıştığımı düşünüyor ve sana karşı ne hissettiğimi çok iyi biliyor."

"Benim hakkımda ne hissediyorsun?" "Sonraki soru."

İçimden güldüm. "Eğer bundan kaçınmaya devam , bana aşık olduğunu düşünmeye başlayacağım."

İnledi. "Kendine biraz saygısı olan bir adam bırakamaz mısınız?"

"Ben onun nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışırken değil. adını ya da görünüşünü bilmeden."

"Anlattığım arkadaşşıma benzediğini söylesem yardımı olur mu? İkinizin de beni delirttiğini çünkü benim asla yalan söyleyemeyeceğimi ve sizin de kendi iyiliğiniz için fazla zeki olduğunuzu söylesem?"

Kendimi beğenmişim. "Sanırım bu kişi her kimse onunla iyi anlaşabilirim." "İkinizin arasında, kesinlikle beni erkenden Mezar."

"Tamam, ikinci soru." Burnunu öptüm, maskesinin pamuğu dudaklarıma yapıştı. "Neden bana yardım etmeye karar verdin? Neden kabuslarıma, panik ataklarıma ve diğer tüm yüklerime katlanmak için yolundan çıktın? Etrafta sürükleniyor muydum? Ve bana genel bir cevap verme çünkü ikimiz de yaptığın şeyin normal olmadığını biliyoruz. Karşılığında hiçbir şey almıyorsun ve-"

"Karşılığında bir şey almayacağımı kim söyledi?" Kalçalarını tekrar kaldırdı ve ereksiyonuyla beni kasten kavurdu.

Kalp atışlarım hızlandı ve hızlandı.

Boğazını temizleyerek yumuşak bir sesle, "Sanırım size insanlara yardım etme konusunda sınırda bir saplantım olduğunu daha önce söylemiştim. Bana bir amaç veriyor. Bu-"

"Evet ama neden? *Neden* yardım etmek zorundasın? Başkalarını bu kadar önemsemek sana pahalıya mal olmuyor mu?"

", ama... ben her zaman oldum." Sesi çakıllı bir fısıltıya dönüştü.

"Doğuştan böyleyim. Kan, organlar ve kemikler beni her zaman büyülemiştir." Sözüünü kesti ve yüzüme baktı. "Seri katil gibi konuşuyorum. Gerilmene şaşmamalı."

Zorla bir kahkaha attım. " değil. Devam edin."

İç çekti. "Yani bir şeylerin nasıl çalıştığını bilmek hoşuma gidiyor. Çocukken en sevdiğim oyuncaklardan biri babamın bana aldığı plastik bir iskeletti.

Tüm organlarla birlikte göğüs kafesini inşa ettiğiniz ve ardından kas, deri ve giysileri Noel." Görüşü geçmişe odaklandı. "Babam hastalandığında, onu iyileştirebilmek için neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştım.

Yapabileceğimden çok emindim ama onu kaybettiğimde güçsüzlüğün ilk tadını aldım. Sanırım bu yüzden sana yardım etmek zorundaydım." Bana odaklandı

Tekrar. "O piçin sana yaptıklarından sonra sen de aynı güçsüzlüğü hissettin ve... bu duyguyu biliyorum. Bir hastamı kaybettiğimde bunu çok sık hissederim ve-" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani-"

"Demek doktorsunuz? Mesajlarınızda doktor gibi göründüğünüzü sanmıştım.

."

"Hayır, ben, eh, ben bir veterinerim. Hayvan hastayı kastetmişim." Daha yükseğe tırmandı

Kolçağa tırmandı, onu kısırdığında pes etti. Gözleri maskeli bir sırıtişla kırıştı. "Yoksa kedinin beni neden bu kadar çok sevdiğini sanıyorsun? Kendi türüne yardım ettiğimi hissedebiliyor."

"Kahretsin, Peng." Oturma odasına göz gezdirirken zavallı yavru kediye ezdiğimizi düşünerek paniğe kapıldım. "Nerede bu kızıl tüylü?"

Peng, adını mutfaktan koşar adımlarla çıktı ve atıştırmalıkların tadını çıkarmaktan dudaklarını yaladı.

"İşte buradasın, seni küçük serseri."

Oturma odasının eşiğine oturarak patilerini yıkadı. "Sorgulamanızı

bitirene kadar beni serbest bırakmayacağınıza göre,

Üçüncü sorunuz nedir?" X homurdanarak dikkatimi tekrar ona çekti.

Soracak bir şey bulmakta zorlandım. Aslında üç sorum yoktu. Sadece konuşmak istemiştim. Yüz yüze de mesajla olduğu kadar kolay sohbet edip edemeyeceğimizi görmek için.

Küçük bir parçam aramızdaki kimyanın konuştuğça kaybolacağını umuyordu. Kalbimin onun etrafında dans etmesini engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı çünkü aşkımın daha fazlasına dönüşmesine hazır değildim. Maskeli bir yabancıya karşı hisler geliştirmeye kesinlikle hazır değildim. Gençlik günlerimin aşkı yakışıklı komşum için geri döndü.

Zamana ihtiyacım vardı.

Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, böylece kendi başıma bütün olabilirdim, bir adam benim açmadığım delikleri kapattığı için değil.

Ama... X beni bir kafa karışıklığı girdabının içine atmayı başarmıştı. "Um... üçüncü soru." Düşünerek dudaklarımı büzdüm. "Yaşadığınızı söylemişsiniz.

Yalnız. Bir ara beni evine götürür müsün?" Sertleşti.

"Hayır."

"Asla mı?"

"Asla uzun bir kelime."

"Daha iyi bir soru düşünmüştüm."

"Sözleşmemizde dört yoktu."

Gülümsedim. "Üç de değildi. Ama yine de sordum." Ona doğru uzanarak dudaklarımı kulağına değdirdim. "Dördüncü sorum... eğer teşekkür etmek için sana kek yedirmeme izin vermezsen... onun yerine başka bir şey yapabilir miyim?"

Kaşları granite dönüştü. "Sana söyledim, teşekkür etmek zorunda değilsin-" "Takdir edilmeyi kabul etme konusunda iyi olmadığını hissediyorum."

"Ondan değil, sadece-"

"Söyle bana X, senin herkese kadar sana bakan biri var mı?"

Granitine bir kat buz ekledi. "Hayır. Yani, evet. Yani-"

"Dün gece benim için yaptığın şeyi biri senin için yapmayalı ne kadar oldu?"

Uzun, alçak ve derin bir şekilde inledi. "Lori... durmalısın. Sana yalvarıyorum."

"Korkunun kısaltmasını biliyor musun?" Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

Konu değişikliğim karşısında nasıl zorlandığını görünce sııttım. "Bir gece uyuyamadığımda bir psikoloji sitesine rastladım. Bir şeyler arıyordum. ve korkunun bir kısaltmaya dönüştürülebileceğini söyledi. Gerçekmiş Gibi Görünen Hayali Deneyimler." Gözlerimi devirdim. "Tabii ki Milton çok gerçektir ve solan morluklarıma rağmen o gecenin izlerini hayatımın sonuna kadar taşıyacağım. Ancak... diğer her şey? Duvarların soğurken çıkardığı çatırtılar. Gözümün ucuyla gördüğüm gölgeler. Onun geri gelmesinden ya da bana zarar vermesinden duyduğum endişe.

Tekrar söylüyorum... Onlar gerçek değil. Bunlar sadece geçmişin yankıları ve kendimi bırakmayı öğrendiğim ve paniğimin beni tüketmesine izin vermediğim ... bana zarar veremezler."

"Ne sen?"

"Benimle yatmama kararına saygı duyduğumu söylüyorum. Ve ben de doruğa ulaşmamın önündeki engelleri kaldırdığın için sana her zaman minnettar olacağım. Ama... tıpkı senin başkalarına yardım etmek zorunda olduğun gibi, ben de bu yardımın karşılığını vermek zorundayım. Buna iyi bir davranış ya da kibarlık diyebilirsin ama sana teşekkür etmem gerekiyor X ve bu yüzden... iki seçeneğin var."

Ağır bir nefes çekti. "Hangi iki seçenek?"

"Geçen gece senden faydalandım. Manipülatifti ve hala kötü hissediyorum. Ya pastayı yersin ya da ben seni orgazm ederim. Minnettarlığımı nasıl kabul edeceğin tamamen senin seçimin. Ama bu borç ödenene kadar gitmiyorsun."

Zander

Özdenetim Bir Yere Kadar

CEHENNEME GİTMİYORDUM, ORADAYDIM.

İstediğim her şeye sahiptim. Yıllardır gözetlediğim kadın beni boşaltmayı teklif ediyordu. Çocukluğumdan beri aşık kız beni *tanımak* istiyordu.

Ve kollarımda olmasının tek nedeni ona söylediğim her şeyin yalan olmasıydı.

Hayatımı havaya uçurmak ve beni paramparça etmek için bekleyen bir yalan. Tanrım, hiç *kimse* benimle ilgilenmek istememişti.

Ailem değil. Kız
kardeşlerim değil.

Onları kontrol etmek için arayan bendim.

Büyükanne ve büyükbabamızın cenaze törenlerini düzenleyen ve mirası idare eden bendim. Büyükanne ve büyükbabamın vasisi bendim çünkü hayatım boyunca güvenilir, güvenilir olduğumu ve her türlü sorunu çözebileceğimi kanıtlamak için elimden geleni yaptım - tıbbi ya da başka türlü, bazı günler sahtekâr olsam bile.

Lori'ye de söylediğim gibi, hayat kurtarmak için doğmuştum ama bu isteğimin OKB'ye dönüşmesi için babamı kaybetmem gerekmişti. Şimdi bile kendimi suçlu hissediyordum. Hâlâ daha büyük olsaydım, daha fazla kitap okusaydım ya da biraz daha zamanım olsaydı, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu doktor olabileceğime inanıyordum.

O öldüğünde, bir daha kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair kendime söz verdim.

Bu sözü tutmakta o kadar ustalaşmıştım ki kimse bunun bana verdiği zararı .

Kahretsin, fark etmemiştim
bile. Ta ki ona kadar.

Ta ki bu gece boş evimde oturup tek tabağıma bakana ve onlarca yıllık inkârın getirdiği yalnızlığın altında ezilene kadar. Bugün Sailor'ı ihtiyacı olduğu için bırakmıştım ve gitmesine izin vermiştim çünkü

Kötü anıları olmadan yanımda olamazdı, ama maskesiz, yalanlarım olmadan birlikte geçirdiğimiz o birkaç saat, dış görünüşümü başarılı bir şekilde kırmış ve içimde lanet olası bir hançer gibi hissettiren bir özlem bırakmıştı.

Ve şimdi bu lanet olası ikinci benlik istediğim her şeye sahipti.

Kafatası maskeli bir Süpermen özentisi kızı kaptı, tüm o çizgi romanlar da aynen böyle oldu. Clark Kent asla kızı elde edemedi. Lois Lane onun olmak istediği versiyonuna kendini kaptırırken o öylece durmak zorunda kaldı.

İçimde sıcak bir öfke kükredi.

Şansım varken ona ulaşip istediğimi alacak cesareti gösteremediğim için yaşadığım hayal kırıklığı. Melody'nin yanına taşındığı gün Sailor'a çıkma teklif etmiş olsaydım, belki de Milton tarafından asla incitilmeyecekti ve ben de gardımı indirip benimle ilgilenmesine izin verebilecektim.

Bu gece davetimi geri çevirmezdi ya da maskeli bir yabancıya karşı bu kadar cesur davranmazdı. X'e karşı açık sözlülüğü ve Zander olarak benden korkması beni kesinlikle mahvetti. X hayatından çıktığında başka erkeklere karşı da bu kadar istekli olacak mıydı? Kahretsin.

başka biriyle özgür olmak sadece kesmedi, *katletti*.

Bu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum.

"Düşüncelerin çok yüksek, ama konuşmuyorsun," diye mırıldandı Sailor, bilekleri elimde çok narin ve kırıkandı.

Parmaklarımı esnetip onu test ettim. Korkmuş görünmüyordu. Kaçmak için mücadele etmedi ya da onu tutmamın onu karanlık yerlere sürüklediğine dair herhangi bir işaret göstermedi. Eğer Zander onu bu şekilde tutarsa çılgılık atardı ve *canı* çok yanardı.

Tanrım, bu beni *kırdı*.

Çünkü teklif ettiği şeyi kabul etmeyi çok ama çok istiyordum. Bencil bir pislik olmak istedim. Ondan dizlerinin üzerine çökmesini ve Gelmemi sağla.

Ama yapamadım.

Çünkü ben o adam değildim.

Asla öyle biri olmadım.

Ama bu gece, umutsuzca farklı olmak istedim.

Ama öyle olsaydım, maskeyi çıkarıp gözlüklerimi geri taktığımda onu kazanma şansımı mahvederdim ve *lanet* olsun!

Bir öfke patlamasıyla ayağa fırladım ve onu üzerimden savurdum.

Bileklerini bağı onunla birlikte eğildim ve elleri benimkilerle bağı olarak onu kanepeye yatırdım. Yüzüm onunkinin üzerinde belirirken nefesini içine çekti. Çok yakındı. Çok yakın. Onu öpmek çok kolay olurdu. Sadece çenemden bir damla ve-

Maske takıyorsun.

Siktir, buradan çıkmam gerekiyordu.

Onu bırakıp sehpayı tekmeleyerek yoldan çektim ve her ikisini de ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Botlarımın tahtaya ve kaselerdeki kaşıkların şangırtısı onu ürküttü.

Ve hayatımda ilk kez, onu kontrol edecek kapasitem yoktu. Yanına oturacak, onu besleyici bir şekilde kucaklayacak ve affetmesi için yalvaracak gücüm yoktu.

Benden bu kadar.

Ellerimi bırakarak mutfığa doğru yürüdüm. Peng oturduğu yerde miyavlayarak banyo yapıyordu.

O lanet kedi bu gece neredeyse beni keşfettiriyordu. Bana Zander dediğinde kalbim durmuştu. Kelimenin tam anlamıyla. Sadece saf korku onu tekrar durdurdu.

Hareketsiz kalmayı ve yere yığılmamayı nasıl başardığım, birine yardım savaşını kaybettiğim ve başarısız olduğum ailelere haberi vermek için metanetli bir görünüm sergilemek zorunda kaldığım onca günün bir kanıtıydı.

Nabzım hâlâ .

Başından beri ben olduğumu bildiğini söylemesini bekledim.

Hastalarımı kaybedip veteriner olduğum yalanını söylemem. Peng'in beni onu kurtaran adam olarak tanınması? Tanrım, minnettarlığını göstermek konusunda en az metresi kadar kötüydü. Peng'i zorlukla pençeleyebildim. yarattığı benden uzak tut.

Yani...hadi ama!

Zekiydi, değil mi?

Kim olduğumu tahmin etmiş ve benimle oynamış mıydı, yoksa Colin farklı göz ve saç renklerinin bir insanı burnunun ucundakine inandırabileceği haklı mıydı?

Tahmin etmesi için ne yapmam gerekiyordu?

Çünkü tahmin ettiyse ve beni hâlâ istiyorsa, o zaman tüm sorunlarım ortadan kalkardı.

Burada kalabilirim.

Onunla birlikte olabilirdim.

İtiraf edersem onu kaybetmeyeceğimi kesin olarak bilecektim ama bu riski tek başıma alamazdım. Önce onun beni kabul edip etmeyeceğini bilmeden maskemi yırtıp kim olduğumu ortaya çıkaracak kadar cesur olamazdım.

Avustralya'ya taşınmak istemedim.

Ama onu daha fazla kaybetmek istemiyordum. Sailor omzuma dokundu.

Yolumdan çekilmediği için lanet olası kediciğe ve düşüncelerim birbirine karıştığı için kendi zihnime lanet okuyarak . "Ne?" Havladım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Başka bir gece olsa, özür dilerdim. Bir beyefendi olurdum.

Gardiyan - biraz daha rahat nefes alabilsin diye tüm acılarını üstlenmek için kaydolan dost canlısı mahalle sapığı.

Ama lanet olası boğuluyordum ve artık

Bırakın onu, kendim için bile nefes alamıyorum. "Üzgünüm ama... Gitmek zorundayım. Bunu daha fazla yapamam."

Yüzünün rengi soldu. "Hayır, gitme. Sana baskı yapmak istememiştim.

Ben sadece... Dün gece seninle birlikte olmayı sevdim ve-ve-"

"Anladım." Peng'in üzerinden atlayıp mutfağa girdim. "Benim de hoşuma gitti.

Ama ikimizden biri zarar görmeden dursak iyi olur."

Sailor peşimden geldi, önümü kesti ve avucunu göğsüme vurdu. "Lütfen, gitme." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ah, lanet olsun.

Omuzlarım çöktü.

Kendime yönelttiğim tüm öfkem, sanki onun gözyaşları orman yangınına dökülen bir kova su gibi cızırdadı. Ona doğru bir adım attım, ensesinden tuttum ve ilk kez içeri girdiğimde onu bir kâbustan çılglık atarken bulduğum gibi kendime doğru bastırdım.

Kollarımı ona sımsıkı sarıldığımda kaskatı kesildi.

Derin bir iç çekerek, maskeyle kaplı dudaklarımı saçlarına bastırdım.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim. Böyle patlamak istememiştim. Bu ben değilim. Ben o adam değilim. Sanırım... Sanırım bastırılmış birçok duyguyu açığa çıkarıyorsun ve bunların acısını senden çıkarmaya hakkım yok."

Maskemin arkasından onu öptüm, geri çekildim ve yanaklarını avuçladım.

"Seni korkutmak istememiştim, Lori. Sayısız kez söylediğim gibi, biraz zor durumda olsam bile seni *asla* incitmeyeceğim.

ruh hali."

Porselen teninde tek bir gözyaşı izi vardı.

Başparmağımla ovaladım. "Beni affeder misin?"

Parmakları bileklerime dolandı ve elektrik akımlarıyla beni yaktı.

"Affedildim." Burnunu çekerek sulu bir gülümseme verdi. "Ama sen sadece bana yardım etmek için ne gerekiyorsa yaptığın ama *sana* yardım etmeme izin vermediğin gerçeğini kanıtlıyorsun." Güzel yüzünü şiddetli bir kararlılık doldurdu. "Bu şekilde çekip gitmene izin verirsem iyi bir arkadaş olmam. Bu gece acı çeken sensin X, ben değil. Seninle ilgilenmeme izin vermen için ne yapman gerekiyor?"

Uzaklaşmaya çalıştım.

Tırnaklarını bileklerime geçirdi. Bakışları maskeme kaydı ve dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüştü. "Seni bir kez olsun öpmeme izin vermen için ne gerekiyor?"

Vücudum düzleşti.

Kalbim çılgına döndü.

Son derece uygunsuz bir mizahla "Genel anestezi muhtemelen işe yarar" diye cevap verdim.

Bir saniye cevap vermedi ama sonra yumuşak bir kahkaha . "Biraz kloroform bulup seni bayılırsam, seninle kötü yoluma devam edebileceğimi mi söylüyorsun?"

Bileklerimi döndürerek tutuşunu kaldırdım ve omuz silktim. "Hayır diyemezdim, değil mi?"

"Pekâlâ." Beni bıraktı ve başını sallayarak kollarını kavuşturdu. "Ninem bana birkaç uyku tentürünün nasıl yapıldığını öğretti. Etkisini göstermesi birkaç saat sürebilir, ama bir şişenin tamamını içersen, benim için yeterince uykulu olursun.

avantaj sağlayın."

Oturma odasıyla mutfak arasındaki kapı çerçevesine yaslandım. "İnan bana, bu avantaj sağlamak olmaz."

"O zaman neden yardım etmeme izin vermiyorsun?" Bakışları kot pantolonuma kaydı.

Kalbimdeki karmaşaya rağmen ereksiyonum azalmamıştı. "Neden bu konuda bu kadar inatçısın?" Ayağını sevimli bir şekilde yere vurdu, bana ona Lori dediğim ve atkuyruğunu çektiğim zamanki genç halini hatırlattı.

Tanrım, o anılar bile acıtıyor.

"Sen tatlımı paketle, ben de gideyim, ne dersin? Teşekkürünüzü şeker olarak kabul edeceğim."

"Ne yazık ki, bu seçenek artık mevcut değil." Suratını astı. "Dondurma eridi ve mahvoldu."

Tezgâhın üzerindeki pastanın geri kalanına bakarak çenemi eğdim ve sırttım. "Sorun değil. Onun yerine bundan bir parça alacağım."

"Bak ne diyeceğim..." Söz konusu pastaya ilerledi ve iki parça dilimlemek için kullandığı bıçağı aldı. "Burada yersen sana bir tane daha ikram ederim."

İçimi çektim ve maskemi işaret ettim. "Ve yemek yiyemediğim ve bunu çıkarmayacağım gerçeğine döndük."

"Katılıyorum, bu bir sorun. Ama sanırım bu küçük soruna bir çözüm buldum."

Kaşlarım birbirine çarptı, sıkmalı sahte piercing rahatsız edici bir şekilde çekiştirdi. "Öyle mi? Nasıl?"

Bana bir gülümseme atarak bıçağı geri fırlattı. "Orada bekle." Mutfaktan fırlayarak çamaşırhanenin benim evimin kat planına uyduğu evin arka tarafına doğru yöneldi. Benimkinden farklı olarak Tavandan inen bir kurutma rafı kuran ve tüm makineleri ince çizgili dolaplara yerleştiren Sailor's, Melody'nin işi sayesinde bol miktarda krem ve karışım içeren bambu raflarla sıkıştı.

Elinde renkli bir şeyle geri geldi.

Eşyayı tezgâhın üzerine bırakırken ona şüpheyle baktım. "Ta- da!"

Siyah ipek kurdeleyi kopararak şaşırtıcı derecede ağır göz maskesini kaldırdım.

İki kanadını açmış bir kelebek motifi birinin yüzünü örtmek için Gözleri yanardöner morlar, maviler ve siyahlarla parlıyordu. "Kafam karıştı."

Benden alarak kalın dolguyu ovuşturdu. "Ninem uçucu yağ karışımlarıyla birlikte satmak için bunlardan bir sürü ithal etti. İç kısmı, uyku için lavanta veya baş ağrısı için nane kokusunu tutan emici mikro boncuklarla dolu. Ayrıca ışığı ve görüşü tamamen engelliyor. Üzerindeyken hiçbir şey göremezsiniz."

Sertleştim. "bağlamayı mı öneriyorsun?"

"Öyleyim." Göz maskesini ipek kurdeleleri üzerinde salladı. "Boncukların şekliyle yemin ederim hiçbir şey göremeyeceğim. Yemek yediğin süre boyunca takacağım. Sen çıkar diyene kadar çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Teşekkür hediye­nizin tadını çıkardıktan sonra acele gerek yok. Konuşabilir, müzik dinleyebilir ya da öpüşebiliriz."

Ve işte oradaydı.

Benim limitim.

Sonunda bir pisliğe dönüştüğüm noktayı buldum.

Göz maskesini kaptığım gibi kişisel alanına girdim. "Arkanı dön."

Sertçe yutkundu, başını sallayıp itaat etmeden önce mavi bakışları parladı.

Etrafına uzanarak ke­le­bek kanatlarını burnunun üzerine yerleş­ti­rdim ve "Bunu gözlerinin üzerinde tut" diye seslendim.

Tek kelime etmeden söyleneni yaptı, boncukları hafifçe bastırarak görüşünün önünde bir bariyer oluşturdu. Rahat bir şekil bulduğunda, başının arkasına bir düğüm attım. Onu yüzüme doğru döndürürken ellerim titriyordu. Biraz sallandı; parmaklarım omuzlarına batarak onu sabit tuttu.

Kendi çıkarı için kimsenin ruh sağlığını riske atmayan doktorun izleri, "İyi misin? Bu iyi mi? Emin misin?"

Bu çok fazla ya da çok erken değil mi?"

Dudaklarını yalayarak -dili beni deli ediyordu- başını salladı. "Ben iyiyim. Sana güveniyorum."

Çenesini tuttum ve o kadar hızlı çarpıyordu ki kanım küle döndü. "Gerçekten yapmamalısın."

Biraz titredi ve elini çarpan kalbimin üzerine koydu. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Kasten değil, hayır."

"Ve bu dürüstlüğün yüzünden beni incitmeyeceğini biliyorum, hatta *istemedim*."

Burnunu kendiminkiyle dürttüm. "Bunu yapmaya devam edersek kaçınılmaz olacak." Maskem tenimizin birbirine değmesini engelliyordu. Maskeyi çıkarma korkusu içimi sıktı. Ya görebiliyorsa? Ya bu bir oyun­sa ve ben de artık onunla mücadele edemediğim için buna kanıyorsam?

"O kapıdan çıkıp gitmeli ve seni bir daha asla görmemeliyim," diye homurdandım, ağzımı onun­kinin üzerinde gezdirdim, pamuk bizi iffetli tutuyordu.

"Yapabilirsin..." Ne kadar yakın olduğumu görünce nefesini içine çekti. "Ama gerçekten kalmanı tercih ederim."

"bir borç olduğunu düşündüğün için mi?"

"Çünkü sen bana yardım ettin ve ben de sana yardım etmek istiyorum."
Yardım edin.

Tanrım, bu kelime çok şey ifade edebilir.

Başım dönüyordu. Kendime olan hakimiyetim nabzımın her atışında hızla eridi. Onun isteyerek körleşmesi, teslim olması, güvenmesi ve *benim olmasıyla...* doğruya ve yanlışa, iyiye ve kötüye tutunan parçalarım çatladı, kırıldı ve paramparça oldu.

"Özür dilerim," diye nefes aldım tam ellerim kalçalarına onu geriye doğru götürürken.

Onu buzdolabının yanındaki duvara doğru iterken ciyakladı. "Ne için üzgünsün?"

Maskemi indirip yanaklarını avuçlarken ve onu bedenimle hapsederken titrememle savaştım. "Bunun için."

Sonra başımı eğdim, çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştığı anda oturma odasındaki kutu televizyon açıldı, parazit ve karla tısladı. Peng miyavladı. Perdeler dalgalandı. Ve kalbimden Sailor'inkine bir şimşek çıktı.

İkimiz de inledik.

Elleri saçlarımı yumruklamak için havalandı.

Benimki başının arkasına doğru kayarak onu kucakladı, böylece onu istediğim kadar sert öpebildim.

İyi olduğundan emin olmak için durmadım. *Duramazdım.*

Koruyucu yanımda, basit bir öpücükle tatmin olmayan sahiplenici bir pisliğin altında boğuldu.

Bu yeterli değildi.

Asla yeterli olmayacaktı çünkü lanet *olası her şeyi* istiyordum.

Dudaklarının kenarını yalayarak dilimi çikolata aromalı ağzına soktum.

Bana doğru sarkarak saçlarımı çekti ve daha sert olmamı istedi. Verdim.

Başlarımız dans ediyor, dillerimiz düğümleniyor, dudaklarımız genişliyor ve nefesimiz kesiliyordu.

Ellerim ensesinden beline doğru indi.

Öpüşmeyi kesmeden onu duvara ittim ve bacaklarını kalçalarıma dolayarak bizi birleştirip cezalandırırken inledim.

Ona srtnrken, Şehvet savaőına tutuőtuėumuz öpücük şeytani bir hal aldı ve dillerimizin her krbacyla şiddete doğru srklendik.

Kendimi ona, öpücüğüne ve gücüne kaptrdım.

Kalçalarım yukarı kalktı, sallanıyor, ihtiyaç duyuyordum.

Kendime verdiğim serbestlik, acıya dönüşerek kükredi. İçimi yaktı, tüm mantığı sildi, beni insanlıktan çıkardı.

Artık bunu yapamazdım. Artık *ıçėdlerimle* savaőamazdım.

Onu kollarıma alarak oturma odasına götürdüm.

Ağzımı onunkinden ayırarak sehpayı tekmeledim, onu kabaca kanepeye fırlattım, sonra da vcudumla üzerini örttüm.

Televizyon tslamaya devam etti, kedi miyavlamayı kesti ve var olmaması gereken esinti kollarımın üzerinde dalgalandı.

zerine düştüm ve yılların bastırılmış özlemi, on yılların acı veren arzusu ve ömürlerin inkarıyla onu öptüm.

O da beni öptü. Yalamaya karşılık yaladı, ısrmaya karşılık ısrdı.

Diőlerimiz takrdadı. Burunlarımız çarpıştı. Daha önce hiç kimseyi bu kadar derinden ve çlgnce pmemiőtim.

Ve durmak istemedim.

Daha fazlasını istiyorum.

Bir elimi onu kanepeye sabitleyen belinde tutarken, diğer elimle vücudunu okşadım. Parmaklarım aramızda ateşten bir yol çizerken, o eğildi ve titredi.

İzin isteyecek kapasitem yoktu. Akıl sağlığımı yitirmiőtim.

Parmaklarım onun dümdüz karnını buldu; kıőkırtıcı kısa őortunun nnden aőaėıya doğru indiler. İç çamaőır yerine sıcak ıslaklığı bulduğumda gözlerim fal taőı gibi ačıldı. Bileėimi ačarak, tıpkı bir parmağımı amına soktuğum gibi dilimi ağzına soktum.

Altımda kasıldı. Titriyor, nefesi kesiliyordu.

Dudaklarına karşı homurdanacak kadar beyin hcrelerim vardı, "Bana durmamı söyle, ben de durayım."

Vahőı bir çığlık atarak trnaklarını kafa derime geçirdi ve beni tekrar ağzına doğru çekti. Bacakları ačık bir őekilde ačılmıőtı.

İkinci parmağımı ekleyip onu sürerken şortunun darlığı elime giden dolaşımı kesmeye çalışıyordu.

Geçen seferki gibi yavaş
gitmedim. Nelerden
hoşlandığını öğrenmiştim.

Onun yatak odasının karanlığında okula gitmişim ve Sailor gibi bir kızın -
incinmiş, yalnız yaşayan ve hayatının çoğunu
Kendi refahından sorumlu olan bir hayat... Bunu düşünecek zamanı olsaydı
zevk .

Endişeleri o gece içeri sızmıştı. Dönen zihni, ne yapması ve yapmaması
dair korkularını duymam için yeterince yüksekti. Nasıl davranması gerektiği
ve kendini bırakması gerektiği.

Milton bu kadının gücünden öz değerine kadar her şeyini öldürmeye
çalışmıştı ve benim onun kendi gücünü sorgulamasına izin vermeye hiç
niyetim yoktu.

Onu öpebildiğim kadar sert öptüm, başparmağımı klitorisine bastırdım ve
ittim.

Ağzımın içine doğru ılgık attı ve sonra ciddi bir şekilde zar zor
tutabildiğim bir yaratığa dönüştü. Ben içine doğru iterken dişleri alt dudağıma
kenetlendi.

Kolumu kavradı, ona tekrar tekrar nüfuz etmek için kullandığım her kası
hissediordu.

Dün gece, düşmanın zirvesine ulaşmak için uzun bir yolculuk yaptı. Bu
gece, ben daha doyamadan boşalmaya başladı.

Bekle...

Cüssemi hareket ettirerek, tekrar tadına için şortunu indirmeye gittim.
Ancak parmakları saçlarıma kilitlendi ve beni geri çekti.

Beni bir cehennem kedisi gibi öptü, yalama girişimimden vazgeçmeye
zorladı.

On

u. Onun yerine elimle yetindim.

Göz bağı onun yaşadığı şoku ve çözülüşünü görmemi engelledi.
gözlerinde orgazm. Ağzı benimkinin altında ardına kadar açıldı ve ben
çekirdeğinin parmakları etrafında sıkışması ve ardından güçlü sıkışma
dalgalarıyla dışarı doğru patlaması gibi bir avantaj.

İnlemeleri, boşalması uzadıkça iniltiye dönüştü ve sonunda titredi, hıçkırdı
ve öpüşmemizden çekildi. "Dur, ben... çok hassasım."

Parmaklarım hemen hareketsiz kaldı. Başparmağım klitorisinin üzerindeki baskıyı kaldırdı.

Kanepede altımda eriyip bir su dönüştü, ter yüzünü buğulandırdı, köprücük kemiğinin çukurunda tek bir damlacık parlıyordu.

Başımı eğerek boğazından aşağıya doğru yaladım ve ısırdım, o tuzlu damlaya ulaşip kendime mal edene kadar tüyleri diken diken oldu.

İkimiz de konuşmadık.

Artık kelimelerle konuşabileceğimizi sanmıyordum.

Terli ve seks delisi bir halde orada uzandıkça, belden aşağımın felç olduğunu daha çok fark ettim. Kan yakıcı, sinir kesici, kemik kırıcı boşalma ihtiyacı hareket yeteneğimi ele geçirmişti.

Kahretsin.

gerinirken, doruğa ulaşmanın verdiği uyuşuklukla, Sailor aptalca zonklayan sikime süründü.

Gurur bir ses çıkardım. İşkence edilmiş ve ölmekte olan bir şey, gırtlaktan ve hayvani.

Dondu kaldı.

Eli göz maskesine gitti, sanki onu yırtacakmış gibi.

Kafatasımdaki eşarbı el yordamıyla bulup ağzıma ve burnuma geçirmeye çalıştım ama... nefesini içine çekti ve elini indirdi, gözleri bağlı kalmaya devam etti.

Dişlerini alt dudağına gömüp biraz kıpırdandı. "Şimdi sana iki borcum var."

Bacağı kayarak tekrar sikime doğru bastırdı.

Dişlerim birbirine çarptı. Bedenim feci bir acıyla yandı.

Alt tarafımdaki felç edici azabı bastırmak için kendimi zorlayarak bacaklarımı kanepeden aşağı salladım ve doğruldum. Başım dönüyordu. Şakaklarımı tuttum, anında bu kararımdan pişman oldum çünkü tek koklayabildiğim parmaklarımdaki Sailor'dı. Tek görebildiğim onun parıldayan arzusuydu.

Karnım sıkıştı. Kalçalarım sertleşti. Sikim başka bir uyarım olmadan boşalmakla tehdit .

"Ben, uh..." Sesim heyelan sonrası bir kanyonu andırıyordu. "Gitmek zorundayım." "Hayır!" Kendini toparlayarak bana doğru koştu. Yasadışı olarak onu yeniden ayarlamak

kısa şortuyla yanıma diz çöktü ve parmaklarını yüzümden göğsüme doğru gezdirdi.

Dudakları öpüşmemizden dolayı ıslanmıştı ve nefesi kısa kısa kesiliyordu.

Gözleri bağlıyken, benim hastalıklı vahşi beynimde çarpışan düşünceler için çok genç, çok masum görünüyordu.

"Borcun temizlendiğini düşün, Lori." Bir elimi omzuna koyarak yaklaşmasını engelledim. "İstedğim hediye aldım. Benim için çözülmen en iyi teşekkür şekli. Ve ben, *ughhhh*-"

Eli tişörtle kaplı göbeğimden aşağı kayarak aşırı ısınmış ereksiyonumu bulduğunda vücudumdaki tüm hava dışarı fışkırdı.

"Ah, lanet olsun." Gözlerim karardı. Bacaklarım uyuştu. Kemerimi çözmesini, kot pantolonumun fermuarını açmasını ve küçük elini boxer külotumun içine sokmasını engellemek için hiçbir şey yapamadım.

Parmakları beni bulur bulmaz avucunun içine doğru ittim ve acınası bir ses çıkardım. Ne homurtu, ne de inilti. Gerçekten bir yalvarış. Kanepesinde kalp yetmezliğinden ölmenden önce beni iyileştirmesi için lanet olası bir yalvarış.

Parmakları daha sıkı sarıldı, başparmağı kaygan tepemin üstüne bastırdı.

Doğru şeyi yapmak için tam olarak iki nokta iki saniyem vardı.

Zorlukla işleyen titrek elle onu bileğinden yakaladım ve ilk sarsıntısını durdurdum.

"*Bekle*," diye boğuldum.

Başını salladı, sarı saçları dağınıktı, göz bağı siyah ipekten bir bantla başının etrafını kesiyordu. "Bırak seninle ben ilgileneyim. Ne kadar acı çektiğini duyabiliyorum."

"Ben iyiyim." Kolunu çekerek, içimdeki son derece saldırgan canavarla savaşırken nazik olmaya çalıştım. Parmaklarını onun parmaklarına dolamak ve ona nasıl sevdiğimi öğretmek isteyen canavar.

Beni nasıl sıkacağını. Pompalamayı. Beni boşaltmayı.

"Yapamam." Bir güç patlamasıyla parmaklarını üzerimden çektim ve onu geri ittim. "Sana bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim ama gerçekten izin veremem-"

"Evet, yapabilirsin. Yapmak istiyorum. Bunu *mecburiyetten* yapmadığımı görmüyor musun X. *İstiyorum*." Hayal kırıklığına uğramış bir lanetle üzerime düştü, eli körü körüne sikimi arıyordu. Dümdüz yukarı kalkmış, ona yalvarıyordu.

bulmak. Onun gözlerinin görmemesi ve istekli olması, beni ya da beni soktuğu durumu göremeyeceğini bilmesi?

Kahretsin, saçlarını avuçlamak ve yüzünü kucağıma doğru yönlendirmek istiyordum. Onu ihtiyacı gibi görünen parçama yönlendirmek ve sahip olduğum her güç parçasını doğrudan onun lezzetli sıcak ağzına teslim etmek.

Ama her ne kadar yakında gelmezsem anevrizma geçireceğimden korksam da, bunu ona yapamazdım. O kadar bencil olamazdım çünkü bu maskenin ardında saklananın ben olduğumu öğrendiği gün geldiğinde, ona bir daha asla bakamazdım.

Suçluluk duygusu beni canlı canlı yerdi.

Çenesini tahrikle kaplı parmaklarımın arasında tutarak onu sıkıca kavradım. "Ben gidiyorum." Diğer elimle kendimi uzaklaştırmaya çalıştım.

Şişmiş etime yapılan her dürtme acıyordu.

Kahretsin, acıttı.

Parmakları uzandı ve beni buldu, aynı anda hem sarkmamı hem de sertleşmemi . Beni sakinleştirdi. Tek bir dokunuşla beni o kanepeye zincirledi ve tüm iyi niyetlerim lanet olası pencereden uçup gitti.

"Sadece bir kez, tamam mı? Ben sadece... eğer seni göremiyorsam, duymak istiyorum." Üzüntüyle omuz silkti. "Sadece senin bana baktığın gibi ben de sana bakmak istiyorum. Akıl sağlığını etkilemiyor. Burada tamamen seninleyim, farkında, istekli ve mutluyum. *Mutluyum* X. Kendimi güçlü ve seksi hissediyorum ve bunu senin için gerçekten ama gerçekten yapmak istiyorum." Nefesini içine çekerek beni kırmayı bıraktı ve onun yerine beni çarmıha gerdi. "Lütfen?"

Konuşamadım.

Sadece bıraktım ve arkama yaslandım.

Ağır bir iniltiyle bacaklarımı açtım ve başımın düşmesine izin verdim.

Dudakları günahkâr bir gülümsemeye dönüştü, dizlerinin üzerinde biraz daha yaklaşmış beni tereddütlerle yumruklarken gözlerinin üzerindeki kelebek maskesi onu kör ediyordu. "İşte böyle."

Kıkırdadım, öksürdüm, şakalaştım.

Ve sonra parmakları daha da sıkışmış bir şekilde mükemmel basıncı bulduğunda ergenlik çağındaki bir genç gibi haykırdım.

Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı. "Sana şimdi söylüyorum, kendimi ciddi şekilde utandıracağım."

"Sana iyi geldiği sürece, umurumda değil."

"Seninle ilgili her şey iyi hissettiriyor," diye fısıldadım, dilim neredeyse sarhoşmuşum gibi geveliyordu. "Dün seni tattıktan sonra kendime hizmet etmekten başka çarem kalmadı. Burnumdaydın, ağızımdaydın, kalbimdeydin."

Uzun ve yavaş bir şekilde beni okşarken sesim kesildi. İşkence gibiydi.

Kelimeleri zorlayarak ekledim, "Birkaç vuruşta geldim. Yani *sana* teşekkür etmesi gereken kişi aslında *benim*." Cümlenin ortasında inledim, beni tekrar pompalarken nefesim hızlı ve sık geliyordu. "Çok uzun zamandır bu kadar patlayıcı bir boşalma hissetmemiştim."

"Sence bu seferki ondan daha mı iyi olacak?"

"Uh-huh." Başımı salladım, normal bir insan gibi konuşamıyordum. "Beni kıracaksın. Yapabilirim... *Tanrım*-" Tüm vücudumda bir kasılma yaşadım. "Şimdiden hissedebiliyorum."

"Güzel." Elleri titriyor, aşağı bastırıp sonra tekrar yukarı çıkarken beni sıkıyordu.

Neredeyse bayılıyordum.

Ellerim kalçalarımın yanında yumruk oldu. Bacaklarım taşa döndü. Kalbim hızla çarpıyordu. Ve tek odaklanabildiğim şey onun bana yaptıklarıydı.

Başparmağının tepede dönüp aşağı bastırması. Parmaklarının kavrama ve sarsma şekli.

Beni kayalık, acı verici bir tepeye iterek ve tepede beni dengede ve nefes nefese tutarak iyiliğe karşılık verirken zaman, mekan ve akıl sağlığımın izini kaybettim.

"S-Lori." Tavana doğru hırlarken dişlerimi geri çektim. "Siktir, lütfen-" Eli aşağı indi, tabanıma sürtündü. Kendimi kaybettim.

Sadece gelmedim, yırtıldım.

Süpernova acısı bacaklarımın arasında titredi ve horozumun her sinir ucu boyunca vuruldu. Mideme kramplar girdi. Kemiklerim kırıldı. İlk dalgalanma patladığında hırladım, ardından bir tane daha, bir tane daha ve bir tane *daha*.

Vücudumun doğal ritmini takip edip beni sağarken siyah tişörtümden beyaz şeritler fişkırdı. Durmadı ve sonu bir hassasiyet örtüsü ve en tatlı acıyla geldiğinde bileğini yakaladım ve onu sakinleştirdim. "Yeter. I..." Sık bir nefes çektim. "Benden bu kadar."

Şehvetli bir gülümsemeyle beni bıraktı ve parmaklarını kaldırdı. "Söyle bana X... elimi yıkamam gerekiyor mu? Ne de olsa göremiyorum."

Şok olmuş bir kıkırdama nefes alma çabamı yarıda kesti. Yarı saydam sıvı parmaklarının arasına dolanarak onu tamamen benim olarak işaretledi.

Tek kelime etmeden, kendimi gizledim, kemerimi bağladım ve fermuarımı çektim, sonra parmaklarımı onunkilere geçirdim. Onun ıslak parmakları benim kuru parmaklarımla birleşti ve uyarılmalarımızı birleştirdi. Diğer elimi saçlarının arasından geçirip göz bağını çözmemeye dikkat ederek onu kendime çektim ve öptüm.

Dudaklarımız birbirine yapıştı, ayrıldı ve birleşti. Dillerimiz avlandı, buldu ve birbirine dolandı.

Avuçlarımız birleşmiş ve parmaklarımız düğümlenmiş halde öpüştük ve ben hiç bu kadar huzurlu ya da bu kadar kırılmış .

Bu kıza sadece aşık olmuyordum.

Düşmüştüm.

Ve hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmekten korkuyordum.

Bu son seferdi. Bunu bir daha yapamazsın.

Öpüşmeyi keserek onu kolçağa yaslanması için ittim ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Peng hemen bana doğru koşmaya başladı, ezilmiş bıyıkları yargıyla kabarmıştı.

Ona müdahale etmemesi için bir bakış attım, sonra Denizci'nin üzerine eğildim ve alnına uzun bir öpücük kondurdum. "Kapının kapandığını duyana kadar gözlerini bağlı tut."

Beni yakalamaya çalıştı ama ben çok hızlı geri çekildim. "Henüz gitme. Acele etmene gerek yok."

"İnanın bana. " Ağrıyan göğsümü ovuşturdum. "Eğer şimdi gitmezsem, asla gidemeyeceğim."

Nefesi kesildi. "Gördün mü? Böyle şeyler söyleyip sonra da ortadan kaybolamazsın."

Cevap vermedim.

Botlarımın ağır ayak sesleri çıkışımı ele verdi ve omuzları çöktü. "En azından pastayı yanına al. Eğer almazsan, seni bulana kadar bu kasabadaki her evin kapısını çalarım."

Onun tehdidi ruhumda delikler açarken, pastayı çaldım, arka kapıyı açtım ve gecenin içinde kayboldum.

Denizci

Kanatlarınızı Oluşturun

"İŞTE. Yaşlı adam ROGER yine bahçe satıyordu. Bunu görür görmez senin için almam gerektiğini anladım."

Pazar masamdaki vanilyalı ve hindistancevizli dudak kremi stoğunu yenilediğim yerden başımı kaldırıp Lily'ye sırttım. İki açık evi vardı. Bu yüzden öğlene kadar yardımcım olamamıştı. Ama sonra telaş içinde geldi ve blazer ceketini kır önlüğüyle değiştirmesine izin vermek yerine, onu ahırımıdan dışarı çıkardım ve gitmesini söyledim. biraz öğle yemeği ve sakinleş.

"Sana yemek yemeni söyledim, bana hediye almanı değil." Bana bir şeyler hediye etme alışkanlığı olan başka birini düşünerek sarı mendile sarılmış nesneyi kabul ettim. Dört gündür kendisinden neredeyse hiç haber alamadığım birini. Mesajlarında açık ve dürüst olmaktan kapalı ve tek heceli olmaya geçen birini.

Ev yapımı kremler ve esansiyel yağ karışımlarıyla dolu iki masanın arasından geçerek Lily bana kare çadırın altında katıldı. Gölge ama sıcak öğleden sonra güneşinden kurtuluş yok. "Yemek yedim ama sonra bunu gördüm ve kendime engel olamadım."

Düşüncelerimi sansürlemeden önce söyledim. "Düşünmeden veren başka biri gibi konuşuyorsun."

"Oh?" Göz kırptı. "Söylesene. Size kendi yaptığınız şeylerden oluşan bir bakım paketi veren o gizemli kişi mi? Çünkü bu arada ne sakladığını hâlâ ve bir an için bile sen."

Kızardım ve kâğıt mendili karıştırdım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Neden bahsettiğimi *çok* iyi biliyorsun." Blazer ceketini çıkarıp bir önlükle değiştirirken en az benim kadar seksi . Bana tanıdık bir sırıtışla baktı. "Aslında, bugünlerde çok daha iyi görünüyorsun ve bu sadece çünkü çürüklerin neredeyse geçti."

Kollarıma baktım.

O haklıydı. Yaralarım, cildim dövülmüş değil de kirlenmiş gibi görünecek kadar solmuştu. Bu durum kot pantolon ve kazak giymeme gerek bırakmamıştı ve ben de mücevherlerle süslü bronz sandaletlerime kadar ince kıvrımlarımı belli eden siyah keten bir elbise giymeyi tercih etmiştim. Kollarımda kalan yeşil ve kahverengiler, bahçede çalışmaktan kalan toprak lekeleriyle karıştırılabilirdi, bu da iş ismimle uyumluydu, bu yüzden örtünmek için hiçbir harekette bulunmadım.

Lily'nin bana verdiği hediyenin üzerindeki bantı açarak konuşamayacak kadar odaklanmış gibi yaptım.

Bu sabah buraya gelmek hiç de kolay olmamıştı.

Erken gelen ilk müşterilerle tek başıma ilgilenmek hâlâ var olan paniğimi . Ama güneş yavaş yavaş gökyüzünde yükseldikçe ve Ayrılanlar kalabalığa dönüştüğünde ve tanıdık satıcılar el sallayıp merhabalarını paylaştığında, kaybettiğim bir parçamı daha kucaklamayı başardım.

Her şey daha iyiye gidiyordu. Ancak bugün X'ten haber alamadım ve onun ortadan kaybolması aptal vücudumun her parçasını ağrıttı. Beni yaralayan o değildi, ama Tanrım, nezaketi, düşüncesi ve beni parçalara ayırma konusundaki çılgın becerileri sayesinde yaralar bırakmıştı.

Bir şekilde benim için önemli biri haline gelmişti. İnanılmaz önemli ve geçen gece yaptıklarımızdan sonra iletişimi kesmesi?

Boğulmaktan bile daha çok acıttı.

*Kalabalığın içinde
mi? Yakınlarda mı?*

Parmaklarım ona mesaj atmak için kaşınıyordu ama kendimi odaklanmaya zorladım ve Lily'nin hediyesini açtım. Bir bahçe çitine asılması amaçlanan ahşap bir plaket, kağıt mendilin son katmanının altında ortaya çıktı. El oyması melek Köşelerdeki kanatlar ortadaki kelimelere sevimli bir kenarlık ekledi.

**ÖNCE UÇURUMDAN ATLARSINIZ, SONRA DA
AŞAĞI INERKEN KANATLARINIZI YAPARSINIZ.**

Ray Bradbury

"Oh wow..." Gözlerim yaşardı. "Ah, Lils, bu-"

"Biliyorum, mükemmel değil mi!" Bana doğru zıpladı ve kollarını belime doladı. "Sen her gülümsediğinde ve hayatına devam ettiğinde ben de aynen böyle hissediyorum." Elleri kürek kemiklerimin üzerine sanki El yordamıyla var olmayan kanatlarını arıyordu. "Seninle gurur duyuyorum, Ay Savaşçısı. Onun kazanmasına asla izin vermediğin için sana hayranım. O evi senin evin olacak şekilde yenilediğini görmek? İşinizi yürütmeye devam ettiğinizi görmek mi? Seni görmek Yine mi gülümsedin? Ahh!" Yanağımdan öptü ve beni etrafında döndürerek servis bekleyen birkaç müşteriyi güldürdü. "Seni seviyorum kızım. Seni incittiği aynı eve geri dönerek o korku dolu uçurumdan ve o zamandan beri kanatlarını yeniden inşa ediyorsun. Yıldızlara yükselmene bir tüy kadar kaldı!"

Ben de ona sarıldım. "Sadece sana sahip olduğum için bu kadar cesur olabiliyorum."

Ve onu.

X sayesinde, iyileşebileceğimden çok çok daha hızlı iyileştim ve en iyi arkadaşım, gelişen işim ve son üç günümü beyaza boyayarak geçirdiğim yeni boyanmış oturma odam için ne kadar minnettar olsam da, kalbim kayıpla çarpıyordu.

"Çok teşekkür ederim, Lily. Kesinlikle bayıldım. Mutfak penceresinden görebileceğim bir yere, güverteye asacağım."

Beni bırakarak oluşan kısa kuyruğa baktı. "İşe gitmemiz gerektiğini biliyorum ve şimdi dedikodu yapmanın sırası değil ama... sana neler olduğunu gerçekten bilmek istiyorum. Sakın bir şey olmadığını söyleme çünkü ikimiz de biliyoruz ki var ve öyle ya da böyle bunu senden öğreneceğim."

Sahte bir yenilgiyle çöktüm. "İyi. Arayı kapatmak için çok geç kaldık zaten. Sırlarımı benden zorla almaya çalışmana izin vereceğim."

"İşte benim kızım." Önlüğünü bağlarken, "Pazartesi sinemaya gitmek ister misin? Yarın akşam birkaç açık evim var ama Pazartesi akşam yemeğine gidebiliriz. Belki hızlıca bir şeyler içer, sonra da resimler?"

"Tabii, kulağa hoş geliyor."

Göz , kalçasında yeni yürümeye başlayan bir çocuğu zıplatan genç adama hizmet etmek için döndü. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gerçekten de onun yanına geçip sıradaki sırayı almalıydım ama sabahtan beri bir türlü yerleşememiştim. Lily'nin muhteşem plaketine

Kişisel eşyalarımızı sakladığımız çadıra, küçük bozuk para cüzdanımın yanına dikkatlice yerleştirdim ve kullan-at telefonumu çıkardım.

Ben: Bugün beni mi izliyorsun, yoksa bana anlatmayı reddettiğin hayatınla mı meşgulsün?

Dudaklarımı büzdüm ve mesajıma baktım. Ses tonum hoşuma gitmemişti. Kulağa neredeyse pasif-agresif geliyordu ve bu ben değildim. Milton'la böyle bir saçmalığın muhatabı olmuştum ve bunu başkalarına asla istemezdim.

Boş ver onu. demek istemedim. Ben sadece. Dürüst olma kurallarına göre, sanırım son birkaç gündür senden neredeyse hiç haber alamadığım biraz üzgünüm. Bu ilişkiden tamamen senin sorumlu olmandan nefret ediyorum. Tıpkı benim senin hayatıma girmeni engelleyemediğim gibi, senin de gitmeni engelleyemiyorum. Bu konuda kızgın olmak istiyorum ama... bana hayatımı nasıl geri sen öğrettin, bu yüzden olamam. Pek sayılmaz. Geçen gece seninle ilgilenmeme izin verdiğin için mutluyum. Bunun geçici olduğu konusunda beni hep uyarmıştın. Adını bile bilmediğim birine veda etmenin bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim.

Mesajı gönderdim, Lily'nin gözyaşlarını görmediğinden emin olmak için yanaklarımı ovuşturdum, telefonu kapattım ve işime geri döndüm.

* * * * *

Babamın eski arabasıyla garaj yolunda oturmuş, yavaş yavaş benim olmaya başlayan eve bakıyordum. Yenileme malzemeleri için internetten bir sipariş daha vermiştim ve Pinterest sayesinde modern çiftlik ile rahat şıklığı harmanlayan aydınlık ve havadar oturma odalarının birkaç resmini bulmuştum.

Kurtuluş Ordusu'na oturma odasındaki mobilyaları toplatmışım, bu yüzden Peng ve ben akşamlarımızı yerdeki minderlerin üzerinde geçiriyorduk. Boyayı bitirdikten sonra halıyı söküyor ve yer tahtalarını cilalıyordum.

Öğleden sonra güneşi, bahçede kitap okuyarak ya da yerel gölde yüzerek geçirilecek mükemmel ve ılık bir akşam vaat ediyordu ama benim tek istediğim

kahraman kompleksi olan maskeli bir kötü adamın evime davetsiz gelip beni öpmesiydi.

Derin bir iç çekerek kemerimi çözdüm ve arabamdan inmeye hazırlanırken telefonum çaldı.

Bütün gün beklediğim çan sesi.

Yolcu koltuğuna fırlayıp çantamı kapma hızımla yanaklarım kızardı. Telefonumu çıkarıp mesaj dizisini açtım.

X: Çalışmak zorundaydım, çok üzgünüm ama yerel fuar alanının web sitesindeki video yayınını kullanarak sizi kontrol ettim. Tezgahın meşgul görünüyordu ve arkadaşının sana yardım etmesine sevindim. Son birkaç gündür haksızlık ettiğimi biliyorum. Dürüst olmam gerekirse, ki sanırım öyle yapmalıyım, o aptal madde sağ olsun, bunun beni ne kadar etkileyeceğine hazırlıklı değildim ve... pek iyi değilim. Daha önce kimse benimle ilgilenmek istememişti. Kimseye ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Ama sonra sen geldin.

Daha fazlasını aramak için kaydırmaya devam ettim. Mesajı burada bitiremezdi. *Ne oluyor be?*

Ben: *Sanki beni bir daha görmemeye karar vermişsin gibi konuşuyorsun.*

Nefesimi tuttum, evimin önünde bir ucube gibi arabamda oturuyordum. Cevap vermesi için her şeyimle yalvardım ve-

X: Bunu bu kadar erken yapmak istemedim ve seni hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum ama... Artık senin gözetmenin olamam Lori. İyileşiyorsun. Bensiz de iyi olacaksın. Tekrar nefes almana yardımcı olmak için seninle iletişime geçtim ama şimdi bir şekilde tüm havamı çaluyorsun. Buna bir son vermek ikimiz için de en iyisi.

Peki ya istemezsem?

İyileşiyorsun. Artık bana ihtiyaç yok.

Ben: Peki ya sen? Senin neye ihtiyacın var?

Neye ihtiyacım olduğu önemli değil. Bu asla benimle ilgili değildi. Uzaktan izlemeye devam edeceğim ve eğer hata yaparsan, yardım g ndereceğimden emin olacağım, ama beni bir daha görmeyeceksin.

Ben: Yani benim iyileşmemi başka birine mi yaptıracaksınız?

Dişlerimi sıkarak ekledim: Sence de bu biraz kendini beğenmişlik değil mi? Yüz yüze konuşmadan benden ayrılmaya karar verdikten sonra yardımını isteyeceğimi düşünmek bile mi?

Birlikte değildik ve sana bir iyilik yapıyorum. İkimiz de bunun eninde biteceğini biliyorduk.

Ben: Hayır, bunu bilmiyoruz. Bana kim olduğunu söyle ve karar vermeme izin ver. Bana sadece gerçeği söyle. Sen bir mahkum musun? Geçmiş hayatında kötü bir şey mi yaptın? On evlilikten yirmi çocuğun mu var? Neyin var? Kim olduğunu bilirsem seni kabul etmeyeceğime neden bu kadar inanıyorsun?

G le g le, Lori.

Son mesaj bir ölüm fermanı gibi parlarken içimden küçük bir çığlık yükseldi.

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü, yarısı öfkeden, yarısı da kayıptan.

mesaj atmak, yalvarmak, tehdit etmek istedim ama sonunda hiçbir şey göndermedim.

* * * * *

Pazartesi günü, bütün sabah evime zımpara kağıdı ve boya fırçalarıyla saldırdıktan sonra, postaları kontrol etmek için ara verdim. Kalbimin X'in bana başka bir hediye göndereceği umuduyla çarpmasından nefret ediyordum. Bana mesaj atacak ve beni istediğini itiraf edecekti. Bana adını söyleyecekti. Benim onunla olmak istediğim kadar o da benimle olmak istediğini itiraf edecek ve birlikte gün batımına doğru yol alacaktık.

Ama o kurguydu, bu ise gerçek ve gerçek şu ki... Dün gece hiç uyumamıştım. Tedirginlik içinde yaşadım, evimin soğumasını dinledim ve Televizyon açılmasa bile ninemin varlığını .

Bunun için onu azarlamıştım.

Kucağımda harika kediciğimle karanlıkta oturmuş ve bir hayaleti azarlamıştım, çünkü X beni öptüğü anda televizyonu açmıştı. Perdeler dalgalandı ve ev sanki nefesini tutmuş o öpücüğü bekliyormuş gibi rahat bir nefes aldı.

Benimle oyun oynamasından ya da X'in mezarın ötesinden onayını almış gibi görünmesinden hoşlanmıyordum. O bir yabancıydı. Kabul etmediği kendi itirafıyla bir yalancıydı.

Kendini güvende hissetmesi için gözlerimi bile bağlamıştım ama yine de gardını düşürmemişti. Benimle yatmayı reddetti. Sesindeki acı verici ihtiyacı gidermem için onu zorlamak zorunda kalmıştım.

Onun boşalmasını hissetmek bana geri dönülmez bir şey yapmıştı. İlk kez bir erkek üzerinde gerçek bir güç hissetmiştim - onun en büyük gücünü elimde tuttuğum için değil savunmasız kısmı ama bana teslim olma şekli yüzünden. Birkaç değerli an için bana her parçasını vermişti ve şimdi o parçaları geri aldı ve bana hiçbir şey bırakmadı.

Hatırlanacak bir yüz
yok. Fısıldayacak bir
isim yok.

Bir hayalet gibi görünüp bir hayalet gibi kaybolmuştu ve ben artık onun tarafından rahatsız edilmeyi kesinlikle reddediyordum.

Posta kutusuna doğru ilerleyerek zencefilli evin çatısını açtım ve içeri baktım. Çiçek desenli porselenin parıltısı içimde çılgılık atma isteği uyandırdı.

" cehenneme, X. *Canın cehenneme.*"

Öfkeyle titreyen ellerimle, içinde çikolatalı kek olan yıkanmış tabağımı . Üzerine bir not yapıştırılmıştı.

BU ÇOK LEZZETLİYDİ AMA SENİN KADAR DEĞİL. BENDEN NEFRET etmene NEDEN olduğumu BILİYORUM VE BUNU SÖYLEMEYE HAKKIM YOK AMA... SENİ AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM. ARTIK BANA İHTİYACIN YOK ve TAM DA TAHMIN ettiğim GIBI, SANA TÜM VARLIĞIMLA İHTİYACIM VAR.

ÖZÜR DILERİM. BENİ AFFET. GÜVENDE VE MUTLU OLUN. X

"Her şey yolunda mı?"

Bir adım sıçradım ve tabağı göğsüme bastırdım. "Zander." Güneşin altında gözlerimi kısarak gözyaşlarımı geri kırptım. "Evet... evet, ben iyiyim. Ya sen?"

Yüzü çizilmiş ve yorgun görünüyordu, siyah çerçeveli gözlükleri uykusuz gölgelerle dolu gözlerini çınlatıyordu. Uzun gövdesi bile sanki haftalardır doğru düzgün bir yemek yememiş gibi biraz daha zayıf ve bitkin görünüyordu.

geldi. Bana Peng'i verdiği için ona pasta yapmalıyım.

"Pek sayılmaz." Omuz silkti. "Ama hayat böyle."

"Yardımcı olabileceğim bir var mı?" Ona doğru adım atarken, X'e duyduğum üzüntü ve öfkeyi bir kenara bırakmak için elimden geleni yaptım. Ayrıca Milton'ın korkunç sesine karşı kendimi destekledim ve Zander'ın iyiliğini düşündüğüm için bana sürtük demesini göze aldım.

Bir sebepten dolayı acı çekiyordu. Ve ben onun yardım etmesi gereken arkadaşıydım.

Saçlarımın koparılması ya da vücudumun tekmelenmesi gibi hayali acılar çekmeye hazırlandım ama... hiçbir şey olmadı.

Hissettiğim tek acı, tamamen bitkin görünen çocukluk arkadaşım için duyduğum acıydı.

"Çok nazıksın ama hayır." Zorla gülümsedi, kollarımdaki tabağa bakarken gözleri gerildi. "Seni içeri alsam iyi olacak." Arabası soğumaya başladığında, işten yeni döndüğünü ima eden bir ses duyuldu. İç çekerek ön kapısına giden patika yolda yürümeye başladı.

"Bekle." Onun gideceği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu. Bu kadar alçak, bu kadar... o değil. "Gerçekten iyi misin?"

Gülümsemesi genişledi ama gözlerine ulaşmadı. "Tabii ki. Bunu sana soran ben ." Başını eğdi. "Nasıl gidiyor? Her şeyi mi? Gerçekten mi?"

Gerçekten.

Yine o kelime.

X'e karşı acımasızca dürüst olmuştum ve bu beni iyileştirmiş olsa da, onun ortadan kaybolmasıyla içimde bir yara açmıştı. Kendimi tekrar bu kadar açacak kadar cesur olabilir miydim? Başka bir adamı gerçekten korkutup kaçırarak gücüm var mıydı?

Zander ortadan kaybolamaz.

Nerede yaşadığını biliyordum. Adını, doğum gününü, burcunu ve artık bir çocuk olduğu için doğru olmayabilecek sayısız rastgele bilgiyi biliyordum.

yetişkin. Ergen bir çocuk olarak onun hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyordum. Kahvaltıyı sevmediğini ve kendi yaşındaki çocuklar yerine yaşlı insanları tercih ettiğini biliyordum. Çok kitap okuduğunu biliyordum çünkü büyükannesi ve büyükbabası onun yatakta uyuduğunu düşünürken fener ışığında kitap üstüne kitap yuttuğunu gözlemlemiştim.

Ben de aynısını yaparken pencereden onu izlerdim, bana uyumam söylendiğinde gizlice okurdum. Birlikte her gece kitap okuma ritüelini paylaştığımızı asla bilmedi ama bu, ziyaret için buraya geldiğimde en sevdiğim anılarımdan biriydi.

Söyle ona. Arkadaşı ol. Arkadaşa ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Hangi kitapları okuyordun? Gençken?" "Pardon?" Kafası tamamen karışmış gibi kaşlarını çatı.

Bir adım daha yaklaşarak onu içime çektim, tenim sıcaktan karıncalanıyordu. "Eskiden seninle fener ışığında kitap okurdum. Bize söylendiğinde yatağa gitmemek gibi bir alışkanlığımız olduğunu asla bilemezdin. Fanteziler ve romantizm okurdum. Kitabımı saklamakta ve birinin yürüdüğünü duyarsam uyuma numarası yapmakta oldukça iyiydim. yatak odamın dışında. Sen de aynısını yaptın."

Ellerini birleştirdi. "Beni izledin mi?"

"Sana aşıkken izlememek zordu."

Sarktı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Çenesi çalışıyordu; yeşil gözleri parlıyordu. Yana doğru sendeleyerek, sanki benden uzaklaşması gerekiyormuş gibi evine doğru bir adım attı, ama sonra döndü ve bana doğru yürüdü.

Adımlarındaki patlayıcılık. Gözlerindeki neredeyse öfkeli bakış.

Kendimi korumak sağduyumun önüne geçti ve geriye doğru savruldu.

Goblin-Milton kulağıma tısladı. *"Sen bir şakacısın ve şakacılar sikilir, sürtük."*

Nefesim kesildi ve neredeyse tabağı düşürüyordum.

Bakışları alevlenerek durdu. "Kahretsin." Gözlüklerini çıkarıp burnunun kenarını sıktı ve derin bir nefes verdi. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Ben sadece-"

"yok. Ben iyiyim." Zorlukla nefes alarak kendimi aptalca zorladım. "Sorun sen değilsin. Dediğim gibi, sorun-"

"İçeri gir, Denizci," diye tersledi, gözlüklerini geri takarken. "Yeter, tamam mı? Benimle havadan sudan konuşmak zorunda değilsin. Benimle arkadaş olmanı beklemiyorum. Biz iyiyiz." Çenesini indirerek son derece üzgün gözlerle beni izledi. "Sadece komşun olmaktan memnunum, o yüzden beni zorlamayı bırak.

benimle birlikte olmanı daha da zorlaştırırken beni önemsiyorsun."

Kaburgalarımın arasında bıçak gibi bir ağırlı belirdi. Onu bu kadar yorgun, bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordum. İş yerinde neler yaşadığını ya da neden acı çektiğini bilmiyordum ama... kendimi sorumlu hissediyordum.

Etrafında görmüş ve bana her yaklaştığında kaçışımı izlemişti. Muhtemelen ondan nefret ettiğimi düşünüyordu, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Tabağı kucaklayarak nefesimi içime çektim ve ağzımdan kaçırdım, "Seni gördüm... Milton'ın bana saldırdığı gün. Pencerenden bakmak istememiştim ama baktım ve beni bir ilişkim olmakla suçladı ve... ne yaptığını biliyorsun." Sesim titremeye başladı. "Beni incitecek hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. Bunu ruhuma kadar biliyorum. Biliyorum çünkü senin büyüdüğünü gördüm ve ninemden hakkında gelmiş geçmiş en iyi adam olduğunu bilecek kadar çok hikâye dinledim... Ben sadece... sinir sistemime bunu anlatmakta zorlanıyorum."

Bana bakamadı, bakışlarını yere kilitledi. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Evet. Sanırım... Sanırım son birkaç yıldır oldukça kördüm ve senin başından beri orada olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Sana karşı soğuk davrandığımı biliyorum ve eğer dürüst olursam -ki olmak için elimden geleni yapıyorum- bunun nedeni kısmen Milton'ın seninle konuştuğumda beni her zaman rahatsız hissettirmesiydi, ama aynı zamanda... sanırım... derinlerde... bir hata yaptığımı bilmiyordum. Onunla çıkmaya başladığım andan itibaren bir çıkış yolu arıyordum ve nasıl kurtulacağımı bilmiyordum."

Gözleri yukarı fırladı. Sertçe yutkunurken boğazı büküldü. "Bana söyleseydin seni çıkarırdım. Sana zarar vermemesi için her şeyi yapardım."

Gözyaşları yaktı. "Yapacağını biliyorum ve beni öldüren de bu. Senin yanında sürekli irkilmekten nefret ediyorum. İyiye gidiyorum. Çok daha iyiyim. Yaptığı şeyin acısını artık hissetmiyorum ve seninle daha fazla zaman geçirdikçe söylediklerini görmezden gelebiliyorum, ama bazen... hala bocalıyorum."

Ona doğru giderken, benden uzaklaştığında irkildiğimi gizledim. "Ben sadece... Bunu sana korktuğum şeyin sen olmadığını için söylüyorum. Geçmişten gelen tetikleyiciler *var* ama onlar azalıyor ve ben iyileşiyorum ve seninle arkadaş olmak istiyorum. Bu konuda yalan söylemiyordum. Seninle gezintiye çıkmak bana çok yardımcı oldu ve seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum."

X ile yaptığın şeyi yapıyorsun.

İstemeyen bir adama zorla yardım ediyordum. Tek istediği benden uzaklaşmakken, benimle ilgilenmesi için ona yalvarıyordum.

O bıçak gibi acı yine geldi. Aptallığıma güldüm. "Unut gitsin. Bu kadar sert çıkmak istememiştim. Benim yüzümden moralinin bozuk olduğunu düşünmek çok egoistçe. Muhtemelen işte boktan bir gün geçirmişsindir ve bunun benimle bir ilgisi yok-"

"Teşekkür ." Yarım bir gülümsemeyle sözümü kesti. "Milton'ın sana ne yaptığını bilmek? Yardımcı oluyor. Bana anlattığın için minnettarım."

Bakışlarını tuttum. "Ve bu tetikleyicilerin kaybolmasına yardımcı olduğun için minnettarım."

Orada durduğumuz sürece farkındalık aramızda çatırdadı.

Kalbim yepyeni nedenlerle çarpıyordu. Ondan *etkilenmişim*. Ona çekilmiştim. Ve neredeyse hiç konuşmadığımız halde vücudumun nasıl olup da onun kollarındaymışım ve dudaklarından öpülmüşüm gibi onu arzulayabildiğini anlamıyordum.

Başımı sallayarak, tekinsiz deja vu hissinden kurtulmak için elimden geleni yaptım ve yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim. "İşten yeni mi döndün?" Elinde tuttuğu araba anahtarlarına ve omzuna astığı siyah çantasına baktım.

Başını sallayarak parmaklarını ateş gibi koyu saçlarında gezdirdi. "Evet, cehennem gibi bir hafta oldu. Salı gününden beri hastaneden dışarı adımımı bile atmadım."

"Bayılmaya hazır görünüyorsun."

İçini çekti ve ensesini sıktı. "Ben de içeri girer girmez tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

"İyi plan." bir gariplik yerleşti. "Suç ve otobiyografiler," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Okuduğum kitaplar. Bu ve ara sıra okuduğum gerilim kitapları." "Benim çay fincanım olduklarını söyleyemem."

"Biliyordum, bu arada." El çantasını yukarı kaldırdı. "Meşaleli de gördüm. Sadece... beni görebildiğini bilmiyordum."

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. arkadaşlığa geçmiştik ama aşına olduğumuz konulara henüz girmemiştik.

Gariplik uzadı.

Geriye doğru sendeleyerek, "Gitsem iyi olacak-" diye geveledim. "Peng- nasıl?"

Aynı anda konuştuk.

Göz göze geldik.

Tökezleyerek, sevimli bir şekilde güldük. "Özür dilerim." Çenesini eğdi. "Sen git."

"O iyi." Gülümsedim. "Küçük sevimli bir terör gibi davranıyor. Patisini son yaptığım limon otlu vücut yağının içine koydu, umarım kimse kozmetik ürünlerinde kedi kılı bulmaz."

"Uh-oh." Bir esnemeyi bastırırken sııttı. "Ona mutfakta yardım edecekse daha iyi sağlık ve güvenlik uygulamaları yapmasını söyle."

Yumuşakça güldüm. "Güleceğim."

Çantasının kayışını tutarak sıkmaya devam ettiğim tabağa baktı. "Bu benimle konuşmak için bir tür kalkan mı yoksa...?"

Onu kendimden uzak tutarak neon sarısı post-it'ten ürktüm ve Zander X'in notunu okuyamadan onu yırttım.

Kâğıdı buruşturup boya lekeli cebime sokarken Zander gözlerini kıstı.

"Hayır, sadece eskiden tanıdığım biri bana ait olanı geri veriyor."

Yavaşça başını salladı, yeşil bakışları kararıyordu. "Kulağa oldukça kesin geliyor." "Oh, öyle." Çenemi kaldırdım. "Bazı şeyler uzun sürmez, biliyor musun?" Yüzünü buruşturdu. "Evet, hayat böyle berbat."

Yine bakiştık, ebeveynlerimizin ve büyükanne ve büyükbabalarımızın hayaletleri aramızdaydı. Onun aile geçmişini bilmeme rağmen, bu açıdan ne kadar benzer olduğumuzu düşünmemiş olmam tuhaftı. Ben bu dünyada gerçek bir yetimdim. Ondandır başka benimle aynı DNA'yı paylaşan kimse yoktu... Onun iki kız kardeşi vardı.

"Christina ve Jolie nasıllar?" Daha iyi bir komşu ve arkadaş olmak için elimden geleni yaparak sordum. "Hâlâ birkaç banliyö ötede mi yaşıyorlar?"

Yarı gülümsedi, yorgunluktan sallanıyordu. "İyiler. Erkeklerden uzak durmaya yemin ettim ama bu arkadaşım Colin'in flört etmesine engel değil."

"Sanırım erkeklere küfretmek buralarda bulaşıcı bir hastalık." Biraz fazla yüksek sesle güldüm.

Yine irkildi. "Milton'ın sana yaptıklarından sonra, sanırım benimle seks yapmaktan kaçınman akıllıca olur."

Kastettiğimin Milton olduğunu düşünmesine izin verdim.

Esnedi ve kendini uyandırmak istercesine başını salladı.

Zavallı adamı ayakta tutuyorsun. Ayakta duramıyor ve muhtemelen sayısız ameliyat geçirdi.

Onu yataktan uzak tutmama ihtiyacı yoktu.

endişe baloncuyu bana "Bu akşam sana yemek pişirecek biri var mı? Bir şey yapmaya kalkışırsan ocakta uyuyakalacak gibi görünüyorsun."

Kaşları havaya kalktı. Gözlüklerini tekrar yerine iterek kaşlarını çattı. "Benimle ilgilenen biri olup olmadığını mı soruyorsunuz?"

"Elbette." Ona doğru bir adım daha atarken, onun bir adım geri çekildiğini fark ettim.

Her zaman başkalarının farkındaydı ve Milton sayesinde onun yanında nasıl hissettiğimi ona daha yeni anlatmıştım. Mesafesini koruması mantıklıydı. Ve neredeyse koma halindeyken bile bunu yapması kalbimi minnettarlıkla kabarttı. "Bak, bugünlük tadilatı bitirdim ve bahçeden kocaman bir salata yapmaya yetecek kadar yeşillik topladım. Biraz kızarmış sebze ve ya tavuk but ya da sarımsaklı tereyağlı morina pişirecektim. İstersen sana bir tabak getirebilirim? Ben yemek yaparken duş alıp dinlenebilirsin. Çok uzun sürmez. Sonra yatağa gidebilirsin ve-"

"Ciddi misin?" Sendeledi.

Onu tutmak için uzandım ama sanki insanlara vurma geçmişi olan eski sevgilim değil de benmişim gibi geri çekildi.

Donup kaldım.

Öksürdü ve elini ağzına götürerek uzun bir iş gününün ardından oluşan saat beş yönündeki gölgesini kaşdı. "Yani..." Başını sallayarak, sanki tüm gücünü elinden almışım gibi omuz silkti. "Çok naziksin."

Neden bu tek cümle kalbimi parçaladı?

Bu sokaktaki tüm yaşlı kadınların ona hayran olduğunu bildiğim halde neden ona ev yemeği ikram eden ilk kişi benmişim gibi bakıyordu? Eminim bazıları bir noktada bir güveç bırakmışlardır.

Hayır.

Zander'i ne zaman Josephine ya da Beverley ile konuşurken görsem, onlar için bir şeyler yapıyordu. Çim biçme makinelerini tamir ediyor ya da onlara Online market alışverişi nasıl yapılır.

Aslında... karşılığında onun için bir şey yapan birini hiç görmüş müydüm? Biri yapsa bile bu jesti kabul eder miydi?

Hayatım boyunca, onun biraz ve uzak olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi...şimdi, gerçek benliğini saklamak için çok istekli bir adam gördüm

diğerlerinden sonra.

Ayaklarımın aramızdaki mesafeyi engel olamadım. Belki de X'i insanlara yardım etme saplantısı yüzünden kaybettim ama Zander'ı da kaybetmek istemezdim.

Koluna dokundum.

Sanki parmaklarım onu yakmış gibi tısladı.

Zümrüt bakışları benimkilere kaydı, nefesi hızlandı. "Senden bunu beklemiyorum, Denizci. Dürüst olmak gerekirse, bir paket sipariş edebilirim ve-"

"Bunu aklından bile geçirme. Seninle ilgilenmekten mutluluk duyarım." Uzaklaşarak evime doğru yöneldim. "Git temizlen ve rahatla. Otuz dakika içinde geleceğim."

Zander

Hayaller Gerçek Olur

BİR PATLAMAYLA UYANDIM.

Kapımdan içeri adımımı atar atmaz çöktüğüm koltuktan fırlayarak saatime baktım. "Ah, kahretsin!"

İki saat.

İki saat boyunca nasıl uyuyakalmışım?

Denizci!

Söylediği gibi buralarda ? Onu özlemiş miydim?

Hayır.

Hayır, hayır, *hayır*.

Nasıl bayılmış olabilirim? Öyle bir niyetim yoktu. Anahtarlarımı ve çantamı bıraktıktan sonra bir bira alıp kanepeye oturdum. Saatin dakikalar içinde ilerleyişini izledim. Bir hafta boyunca sayısız ameliyat, acil serviste iki kez yatış, bir kayıp hasta, doktor arkadaşlarımdan gelen üç acil talep ve Sailor'ı özlediğim sayısız korkunç geceden sonra Herkese siktirip gitmesini söylemeye bir nefes kaldı.

Birkaç gün önce onu görmeye gittiğimde ve çikolatalı pastayı paylaştığımda Colin bile beni güldürememişti.

Neden böyle bir ödül kazandığımın ayrıntılarını sordu.

Ve ilk defa ona söylemedim.

O gece Sailor ve benim aramda olanlar kimseyi ilgilendirmez.

Bu sadece ortak bir rahatlama değildi. Üçüncü bile geçmeden ona bu kadar aşık olmam değildi. Yüzüne karşı yalan söylerken üçüncü aşamaya geçmiş olmamdı ve bana yaptığı handjob

hayatımın en iyi cinsel deneyimini yaşadım çünkü *o yaşadı*.

Gözlerim bağlı olduğu için bana güvenmişti.

Eski sevgilisinin onu neredeyse öldürdüğü yere dokunmam için bana güvendi.

Yani hayır, ona söylemedim.

Ve evet, pastanın çoğunu yemişti.

Ve bu sabah saat dörtte işe geri çağrıldığımda notu yazıp tabağını posta kutusuna koyduğumda, neredeyse kendimi doğru şeyi yaptığıma ikna edecektim.

X'in gitmesi gerekiyordu.

Sailor'a artık psikolojik zarar vermekten korktuğum için değil - o bunun için çok güçlüydü - ama psikolojik olarak bana zarar verdiği için. Umutsuzca ona kim olduğumu söylemek istiyordum ama aynı zamanda, hayatının geri kalanında benden nefret etmesindense gitmesine izin vermeyi tercih ediyordum.

Ama sana yemek yapmayı teklif etti. Zander olarak.

Bana dokundu ve geri çekilmedi.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekten iyileşmiş miydi yoksa cesur bir yüz mü takınıyordu bilmiyordum çünkü bir kurt sürüsü tarafından parçalanmış ve ölüme terk edilmiş gibi görünüyordum.

Muhtemelen sadece nezaketen teklif etti. Komşuluk cömertliğinden. Bana karşı bir şey hissettiği için değil.

Ama bir önemi yoktu, mi? Çünkü uyuyakalmıştım ve kapıyı çaldığını duymamıştım. Şimdi muhtemelen onu takdir etmediğimi ve bir daha beni kontrol etmeyi teklif etmeyeceğini düşünüyordu.

Tanrım, ben bir aptalım.

Evin içinde sendeleyerek, sızmadan önce yarı sağlıklı bir akşam yemeğine benzeyen bir şeyler hazırlamak için mutfaka yöneldim. Gözlüklerimi çıkarıp yorgun gözlerimi ovuşturduktan sonra tekrar taktım ve... çarparak durdum.

Tezgahımın üzerinde, X'e çikolatalı kekle dolu verdiği tabağın aynısı duruyordu. Ancak bu kez tabakta çıtır çıtır bir salata, bir yığın kızarmış patates ve mükemmel şekilde kızartılmış üç but vardı.

Altında bir not duruyordu.

Merhaba Zander,

Umarım içeri girmeme aldırmazsın. Giriş kapısını denedim ama cevap alamadım ve muhtemelen uyuduğunu düşündüm. Neyse ki, ben

Mary'nin kış bahçesinin yedek anahtarını nerede sakladığını biliyordum (onun için o şirin çiçeksisini boyadığını hatırlıyorum). Seni uyandırmak ve söz veriyorum burnumu sokmadım. Bu arada eve yaptıklarına . Bana da bir tur attırmalısın ki tadilatım için fikir edinebileyim. Neyse, umarım uyandığında yemek çok soğuk değildir.

İyi dinlenmeler.

Denizci.

Ve tıpkı geçen gece onun mutfağında sınıma ulaştığım ve onu boğulan bir adam gibi öptüğüm gibi, kendi mutfağında dururken başka bir sınıra ulaştım.

Beni öldürecekti, her seferinde bir iyilik.

Ve eğer bende kalacaksa mezarımı kazmaktan mutluluk duyuyordum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek için. Bundan daha güzel bir şey yapamazdı. Bana yemek yapan ilk ve tek kişi olduğunu ve dizlerimin üzerine çöküp ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek istediğimi.

Sadece bu kızla yatmak istemiyordum.

Onunla evlenmek istiyorum.

Büyükannemin yıllar önce kış bahçesine astığı rüzgâr çanları aniden sallanmaya ve şarkı söylemeye başladı.

Donup kaldım.

Bu çok ürkütücü.

Pencereler açık olmadığı için şarkı söyleyemiyorlardı. Hiçbir rüzgar yoktu.

Peki nasıl?

Saksıdaki eğrelti otlarından biri sanki yanından biri geçmiş gibi hışırdayınca tüylerim diken diken oldu.

Sailor evinin perili olduğunu söylemişti.

O lanet televizyonun sürekli açık kalmasıyla bunu ilk elden görmüştüm ama daha önce burada ölülerin varlığını hissetmemiştim. Ama şimdi... şimdi sanki kaybettiğim tüm insanlar arka kapıda toplanmış, burunlarını cama dayamış ve altı yaşında bir çocukken sırf büyükannesinin aile olma hayalleri kuran en iyi arkadaşı olduğu için nişanlandığım kızı ne kadar çok istediğime dair bir çeyrek yaşam krizi geçirmemi izliyorlarmış gibi hissediyordum.

Meraklı hayaletleri görmezden gelerek telefonuma odaklandım.

Yemek için ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve olmanın neden zor olduğunu söylediğin için. Hala iyileşmekte biliyorum ve bu muhtemelen çok erken ama... bir şeyler içmek ister misin-

Ne yapıyorsun lan sen?

Tıkandım ve panikle başparmağımla metni sildim.

Lanet olsun, çok yakındı!

Ona mesaj atamadım.

Numaram onun telefonunda X olarak kayıtlıydı.

Tanrım, bunu nasıl unutabilirim?

O mesajı göndermiş neler olacağını düşününce soğuk terler döküldü.

Anında öğrenirdi. Tüm yalanlarım
aşağı yuvarlanır ve...

Belki de böyle olması gerekiyordu?

Belki tüm yalanlarımın ve şüpheli takip davranışlarımın üstesinden
gelmenin bir yolunu bulabiliriz?

Ya da evini satıp kaçar.

İki elimi tabağın iki yanına koyarak derin bir iç çektim.

Tanrım, bu tam bir

karmaşa. X'ten

kurtulmuştum.

Artık onu Zander gibi korkutmuyor gibiydim.

Yalanlarımı ortaya çıkarmak yerine, onları dolabımdaki diğer iskeletler
gibi derinlere gömebilir ve o hiç var olmamış gibi davranabilirdim.

Onun takipçisi değil, komşusu olarak koruyucu gözetimime devam
edebilirdim.

Bu iyi bir şey olabilir.

Neredeyse yaptığım gibi bir hata yapmadığım sürece, asla bilmek zorunda
kalmayacaktı.

Maske olmadan beni sevmesini sağlamaya çalışabilirim.

Bu gerçek olabilir.

İçime umut doldu.

Kendimi durduramadan anahtarlarımı aldım, kapıdan çıktım ve ikinci bir
kullan-at telefon almaya gittim, böylece ona takipçisi yerine Zander olarak
mesaj atabilecektim.

Denizci

Filmler Eğlenceli Değil

"SAILS? Aman Tanrım, bunu yapmak üzere olduğuma İNANAMIYORUM ama... Seni ayağa kaldırmam gerekiyor."

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp bir kova patlamış mısır ve kolanın parasını ödedim. "Bu işte harikayız, değil mi?" Güldüm. "Önce ikimiz de bu akşam yemeğe ve sinemaya gitmeyi planladığımızı unuttuk ve sonra hatırlayıp sadece sinemaya gitmeye karar verdiğimizizde, sen beni ayağa kaldırma cüretini gösterdi."

"Biliyorum. Biliyorum. Berbat bir arkadaşım." Lily uzun ve dramatik bir şekilde inledi. "Akşam yemeğini unuttuğum için hiçbir mazeretim yok ama sonra sana katılmaya giderken Filmlerden sonra ofisten aradılar. Ev sözleşmelerinden biriyle ilgili bir sorun varmış ve çözmem gerekiyormuş çünkü alıcı panikliyormuş ve satıcı da satışı durdurmak için avukatını aramakla tehdit ediyormuş ve... evet, uzun bir gece olacak."

"değil." Sıradan çıkıp içkimi, yemeğimi ve telefonumu alıp sinema kompleksinin derinliklerine doğru ilerledim. "Sorunları duyduğuma çok üzüldüm."

"Bu filmi başka bir gece yapabilir miyiz?" Tekrar inledi. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

Ayrıca tüm dedikodularınızı kaçıracığım için de üzgünüm."

"Dürüst olmak gerekirse, hiç dedikodum yok ve aslında zaten buradayım. Sadece yerimi buldum ve tek başıma yiyebileceğim sağlıklı miktarda patlamış mısırim var, o yüzden iyiyim."

"Ahh, bu beni daha da suçlu hissettiriyor! Eğer bu büyük bir komisyon olmasaydı, onlara defolup söylerdim. Bugün pazartesi gecesi. Pazartesi akşamı kim saat sekizde çalışır ki?"

"çünkü kırk yaşında emekli olacaksın, o yüzden git. Şu parayı kazan. Sonra konuşuruz ve-"

"Sails, bekle. Geceleri dışarıda olmak sana iyi geliyor mu? piyasanın sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Yapamam."

dışarı davet ettiğime ve sonunda tekrar sosyalleşmeye hazır olduğunda kaçtığıma inan."

En iyi arkadaşşıma duyduğum sevgiyle içim ısındı. "Dürüst olmak gerekirse, Lils, ben iyiyim. Buraya gelmenin o kadar da kolay olmadığı konusunda yalan söylemeyeceğim.

Bilet hattı birkaç düğmeye bastı ama... kendimi her ortaya koyduğumda beni sokmaya çalıştığı hapishaneden bir adım daha atmış . Kanatlarımı büyütüyorum, hatırlıyor musun?"

"Çok cesursun ve seninle gurur duyuyorum."

"Ve o milyonları kazandığında ve bana Bali'ye bir gezi diye bağırduğında seninle gurur duyacağım."

"Tamamdır. Bu kesinlikle olacak."

"Tamam o zaman. Git sıkı çalış. Ben iyiyim. Bunu izleyeceğim ve sonra senin için spoiler vereceğim çünkü benim nasıl olduğumu biliyorsun."

"Ay Savaşçısı bölümünü berbat ettiğin için bunca yıl sonra bile sana lanet ediyorum."

"Bir değil." Güldüm. "Tamam, gitmeliyim. Krediler başlıyor. Byeeeeee." Telefonu kapattım ve insanların hala sinemaya akın etmesine ve filmin henüz başlamamış rağmen telefonumu hızla sessize aldım.

Sinemaya tek giden biri değildim. Ve eğer Lily'nin gelmeyeceğini bilseydim, hiçbir şekilde mini filmim için savaşmazdım. Gece insan içine çıkarken panik atak geçiriyordum ama artık buradaydım... oh iyi.

Güvendeydim.

Etrafımda gerektiğinde yardım için bağırabileceğim birçok insan vardı.

Buraya gelecek kadar cesurdum ve... dürüst olmak gerekirse, biraz eğlenceliydi. Milton beni öldürmeye çalışmadan önce bile böyle bir şey yapmamıştım. Bir şekilde iyileştiğimi hissettim. Kendi başıma bir randevu. Öz bakım ve tüm bunlar.

Ben iyiyim.

Tamamen iyi.

Gördün mü? Bu benim için çok iyi.

Tam çantama koyacakken telefonum titredi. X

olabileceğini düşünerek kalp atışlarımın hızlanmasından nefret ediyordum.

İrtibatı kestikten sonra, kullan at telefonun SIM kartını çıkarıp benimkine taktım ve çift SIM yuvası sayesinde mesajları ve numarayı kopyaladım. Hayatımın geri kalanında iki telefon taşımayı reddettim, özellikle de bana bir daha mesaj atmayacaksa.

Gelen kutumu kaydırarak açtığımda kaskatı kesildim.

Bilinmeyen Numara: Yemek için çok teşekkür ederim. Mükemmeldi. Beni beslemeyi teklif ettiğine inanamıyorum ve şahsen teşekkür etmek için uyanık değildim. Bunun için özür dilerim.

Kadife kaplı sandalyeme çöktüm.
Kesinlikle X değildi.

: Bunun Zander olduğunu varsayıyorum?

Anında cevap verdi ve numarasını rehberime kaydettim. Benim İki harf alfabenin sonunda olduğu için adres defterinde X'in numarası yanıp sönüyordu. Neden birbiriyle alakasız olan iki adama aşık olmak zorundaydım ki? Neredeyse yan yana olmak yerine neden biri D ya da S ile başlamıyordu?

Zander: Öyle. Hiç numaralarımızı değiştirmedimize inanamıyorum.

: Katılıyorum. Bunu yanlış anlama. Sohbet edebildiğimiz için mutluyum, ama... numaramı nasıl aldın? Paylaştığımı hatırlamıyorum?

Cevap vermesi bir ya da iki dakika sürdü.

Zander: Büyükannemin eski defterlerinden birindeydi.
Neyse ki atmamışsın.

Zander: Katılıyorum.

Konuşma doğal bir sona ulaştı; cevap verip vermemem gerektiğini bilmiyordum. Ona yemek hazırlamıştım. O da bana teşekkür etmişti. İçimde kabaran duygulara rağmen söyleyecek fazla bir şey yoktu.

Salon aniden karanlığa gömüldü. Film başladığında insanlar birbirlerini susturdu.

Bir saniye, iyiydim.

Bir sonraki, o *korkunç*, dikenli, *korkunç* korku buz gibi parmaklarla omurgamdan aşağı indi.

Nabzım yükseldi, sistemimi adrenalinle ıslattı.

Müzik sistemi 'Dolby Surround Sound' deneyimiyle bangır bangır çalarken, koltuğumda aptal gibi sarsılmama neden oldu.

Olamaz.

Gözlerim çıkışa doğru uçtu.

Savaş ya da kaç duygusu uzuvlarımdan fışkırarak beni çaresizce kaçmaya zorladı.

Nefes al.

Sadece nefes

al.

Yanımdaki kişi rahatlamak için yer değiştirirken bileğime tekme attı.

Onlara vurma ve çılgılık atma dürtüsü neredeyse beni hiperventilasyona sürüklüyordu.

İyisin.

Her şey kafanın

içinde. Güvendesin.

Ayağa kalkmak için bacaklarım kasıldı. Uzun sandalye sırasına baktım.

Ben

sayısız insanın yanından geçmek ve bir yabancı tarafından dokunulma riskini göze almak zorunda.

Çık

dışarı.

Git!

Daha hızlı, daha sert nefes aldım.

Hayır, lütfen

yapma. Burada

olmaz.

Şimdi olmaz.

Paniğin acı ısırığına karşı sertçe yutkunarak Zander ile olan mesajı kapattım ve X ile olanı açtım.

İsmine baktım.

Gözlerimi kapattım ve zayıflatan dehşetin etkisiyle nefes aldım.

Bu kalabalığın içinde güvende olduğumu nasıl düşünebilirdim? Güvende değildim. Yalnızdım. Ve yalnız olmak ihtiyacım olan şeyin tam tersiydi.

Peng'e ihtiyacım var.

Buraya gelmek için neden onu terk

ettim? Neden buna hazır olduğumu

düşündüm?

Kollarımda onun sıcak küçük bedenine ihtiyacım vardı.

X'in beni kucaklamasına ve korumasına ihtiyacım vardı-

"Sen tam bir sürtüksün. İkinizin o kanepede ne yaptığınızı gördüm. Bu

kadar çabuk kurtulmana şaşmamalı. Sen kanıtlardan kurtulmaya çalışan bir fahişesin."

Telefonumu kucağıma bırakarak ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ve Goblin-Milton'ın sesini bastırmaya çalıştım. Ama sonra film parlak yanıp sönen ışıklar ve çılgın gürleyen müzikle başladı ve sistemim her yönden patlama tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

Ekranda şey patladı, şok değeri sağladı ve seyircilerden birkaçının kıkırdamasına neden oldu.

Sistemim sadece panik atakla uğraşmakla kalmadı, tam gaz . Ağız kuruluğu, kırık ciğerler, sızlayan gözyaşları.

Alt dudakımı kan çekecek kadar sert ısırarak, titreyen ellerimi telefonumu almaya zorladım.

En son panik atak geçirdiğimde, başka bir şeye odaklanmak yardımcı olmuştu. Saçma sapan şeyler hakkında konuşmak. Diğer uçtaki birinin beni yakalayacağına güvenmek.

Hiperventilasyon arasında nefeslerimi yudumlayarak olabildiğince hızlı mesaj attım.

Ben: Tüm iletişimi kesmeye karar verdiğini biliyorum ve beni bir daha görmeme kararına saygı duyuyorum ama kendini benim koruyucum olarak atadın ve şu anda sana ihtiyacım var. Ben iyi değilim. Çılgılık atarak ya da baygınlık geçirerek kendimi utandıracağımdan , bu yüzden bunu okumasan bile okuyormuşsun gibi .

Beni engellememiş olmasını umarak gönder tuşuna bastım.

Mesaj geldi.

Bir tane daha göndermeden önce cevap vermesini beklemedim, dikkatimi dağıttım, onu kullandım, tıpkı o gece derimden zıpladığım zaman yaptığım gibi.

Lily ve ben bu akşam sinemaya gelmeyi planlıyorduk. Ama son anda iptal etmek zorunda kaldı, o yüzden burada yalnızım. Daha iyi olduğumu sanıyordum. Aslında eğlenceli olabileceğini , ama şimdi boğuluyorum ve tek yapmak istediğim kaçmak. Ama film başladı ve kalabalık çok yoğun ve bana dokunurlar diye insanların yanından geçmeye cesaretim yok.

Daha hızlı ve daha hızlı yazarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Ben: Kedimi özledim. Buna inanabiliyor musun? Onu çok ama çok özledim. Kollarımda olsaydı iyi olacağımı biliyorum. Neden bunu atlatamadım? Neden geri dönüşler yaşayacak kadar zayıfım? Mantıklı bile değil. Milton sinemada bana hiç zarar vermedi. Burada kötü bir şey olmamışken paniklemem için bir sebep yok. Tanrım, çok aptalım! I diğer kadınlar gibi tacize bile uğramadı. Sadece bir kez oldu!

Kalbim uçmayı bıraktı ve onun yerine çarpıntıya dönüştü. Tüm vücudum titredi ve . Ekrandaki kelimeler gözyaşlarımla birlikte eridi.

Gözlerimi kapatıp sandalyemin kolçağını tutarak nefesime odaklandım. Telefonum kucağımda titredi. Elime aldım.

Zander: Hey, Denizci? Konuşmak için müsait misin? Seni arayabilir miyim?

Panik uzuvlarımı tutuştururken titredim. Neden X yerine Zander bana mesaj atmıştı? Şu anda onu istemiyordum. Damarlarında şeker akacak kadar tatlı bir kalbi olan bitkin bir doktora ihtiyacım yoktu. Özür dilemeden beni yakalayan ve nefis bir sahiplenmeyle öpen maskeli bir sapığa ihtiyacım vardı. Başka bir mesaj parladı.

Zander: Lütfen, Denizci? Acil bir durum var. Seninle konuşmam gerek.

Telefonuma baktım, X'e mesaj atması için cesaret ettim, umut ettim, *yalvardım*. Ama hiçbir şey olmadı.

Artık doğru düzgün göremiyordum.

Burnumu çekişlerim boğulamayacak kadar şiddetlendi.

Top haline gelip hıçkırığa hıçkırığa ağlayabileceğim bir yere gitmem gerekiyordu.

Ama Zander'ı ortada bırakmanın suçluluğundan kurtulamıyordum. Ya o da kendi sorunlarıyla uğraşıyorsa? Ya bugün onu inciten her neyse şimdi de onu incitiyorsa ve benden yardım istediye?

Kalan son gücümü kullanarak, ne kadar kötü çözüldüğümü gizleyen genel bir cevap gönderdim.

Üzgünüm, Zander. Sinemadayım. Arayamam. Umarım iyisindir.

Ve bu benim cesaretim içindi.

Zander'in mesajını kapattıktan sonra X'in başlığını tekrar açtım.

Ben: Eğer bunu okuyorsanız ve bu gece sinemaya yakın bir yerde olursanız, sanırım... Sanırım yardıma ihtiyacım olabilir.

Gönder tuşuna bastım.

Sonra kendimi paniğe kaptırdım.

Zander

Her Sınırı Aşmak

"BU LILY MI? hangi film tiyatrosuna gitmeyi planlıyordun bu gece Sailor'la ne yapacaksın?"

Lily boğazını temizledi. "Genelde birini durup dururken aramanın kibar adabı 'Merhaba, ben...' şeklindedir."

Bisikletime atlayıp garajımdan çıkmaya hazırlanırken parmaklarım telefonuma kilitlendi. "Alo, ben Zander. Sailor'ı nerede bulabileceğimi söyle."

"Ne oldu? Neden? Bir şey mi oldu?" "Ne tiyatrosu, Lily?!"

"Um...uh, şehrin hemen dışındaki yeni komplekse gitmeye karar vermiştik. Saat 8:15'te-"

Telefonu , telefonumu kot pantolonumun cebine soktum, sonra da kaskı kafama geçirdim.

Motoru çalıştırarak garajdan öyle bir hızla çıktım ki, meraklı Patricia'yı ezip geçebilirdim de haberim olmazdı. Virajlarda eğilerek hızlı sürdüm ve arkamda sağır edici bir gürültü bıraktım.

Mesleğimde her türlü baskıyla başa çıktım. Duygularla eylemleri nasıl birbirinden ayıracağımı öğrenmiştim ve bazen en iyi işimi ameliyatta öngörülemeyen bir şey olduğunda yapıyordum.

Ama bu farklıydı. Bu oydu.

Ve kendimi tamamen çaresiz hissettim.

Her şeyi ikinci kez düşündüm.

Bana mesaj atıp yardım istediğinde X olarak cevap vermeliydim.

Ona kim olduğumu söylemeliydim ki Zander'a güvenebilsin.

Yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki... Şimdi kendi kendine kırılıyordu ve ben orada değildim ve kendimi çok sorumlu hissediyordum.

Sokak lambaları bulanıklaştı.

Bisiklet altımda titriyordu.

Sadece ve sadece tek bir şeye odaklandım, o da çok geç olmadan Sailor'ı bulmaktı.

Denizci

Otoparklar Tehlikelidir

SİNEMADAN ÇIKTIM VE sendeleyerek duvara yaslandım.

Devasa otoparkta bir okyanus dolusu araç vardı ama hiç insan yoktu. Herkes hala içerideydi, yüksek sesli, gösterişli filmlere dalmışlardı ve beni karanlıkta yapayalnız bırakmışlardı.

Sırada nasıl ilerlediğimi ya da fuayede yolumu nasıl bulduğumu zar zor hatırlıyordum. Birkaç sinema seyircisi bana yan gözle bakmıştı. Hatta bir kız bana doğru uzandı, açıkça endişeliydi, ama ben koşmaya başladım ve çift kapıdan özgürlüğe doğru patladım.

Arabam dışarıda bir yerdeydi.

Bulutlar yıldızları kaplamış, yağmurla tehdit ediyordu. Kendimi çok ama çok yalnız hissediyordum.

Telefonum Lily'nin numarasıyla üç kez çaldı ama onları görmezden geldim. İyiymişim gibi davranamazdım. Bunun benim için çok fazla, çok erken olduğu için kötü hissetmesini istemiyordum. İşin her şeyden önce gelmesi gerektiğini tamamen anladığım halde beni ektiği için kendini sorumlu hissetmesine izin veremezdim. Sıradan bir insan için bu sorun olmazdı.

Ama ben normal

değilim. Ben-

"Hey, güzel bayan! Birini mi bekliyorsunuz?"

Gözyaşlarımın arasından bakıp kirli sarı saçları olan oldukça uzun boylu bir adama odaklandığımda bir buz parçasının içinde donup kaldım. Sarkık kot pantolonu ve grafiti desenli tişörtü onlu yaşlarının sonlarında olduğunu gösteriyordu ama yüzündeki kabataslak ifade Gözleri ve parmaklarındaki hafif seğirme, yetişkinlere özgü alışkanlıkları olduğunu gösteriyordu.

Panik, çok yararsız bir dozda titreme ve nefes darlığı daha ekledi. Eğilip dizlerimi tutma dürtüsüyle savaşıarak cevap vermedim. Benim

Yarı destek için duvara yaslanırken yarı da otoparka doğru koşarken omzum duvara çarptı.

Babamın arabasını bulmam gerekiyordu.

Bu durumda araba kullanamazdım ama en azından tanıdık bir yerde olurum. Arka koltuğa kıvrılıp bu aptalca olayın geçip gitmesine izin verebilirdim.

Telefonum yine çaldı.

Görmezden geldim.

"Hey, eğer telefonunu , ödünç alabilir miyim?" Adam lekeli dişleriyle sırtı bana ayak uydurdu. "Beni alması için bir arkadaşımı aramam gerekiyor."

Zaten aşırı yüklü olan sistemim bozuldu.

Çarpan kalbim başımı döndürdü. Bir çılgılık dilimde kalıcı olarak yaşadı.

Başımı salladım, konuşamıyordum. Park etmiş arabaların ilk sırasına doğru ilerlerken yanaklarımdan taze gözyaşları süzüldü. Dizlerim su gibi, ciğerlerim kül gibi, güçlü bir şekilde yürümekle acınası bir şekilde dokumak arasında gidip geldim.

"Hey, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Koşarak yanıma geldi ve içgüdülerimin çılgılık atmasına neden olacak şekilde sırtı.

Tiyatroya geri dön. Şimdi!

Topuklarımda üzerinde dönerken, kısa kot pantolonum ve çiçek desenli bluzumla uyumlu olsun diye giydiğim sevimli slip ayakkabılar hızlı koşmak için yeterli tutuşa sahip değildi.

Biraz kaydım.

Uzandı ve dirseğimi tuttu. Beyaz ateş,
alev alev yanan dehşet.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi dişlerimi göstererek ondan uzaklaştım.

"D- Bana dokunma!"

Ellerini kaldırarak kaşlarını çattı. "Tanrım, sakın ."

"Beni yalnız bırak."

"Bu hiç hoş değil." astı ve ben nefes nefese ve korkudan neredeyse kör olmuş bir halde tiyatronun parlak ışıklarına doğru ilerlerken bana ayak uydurdu. "Teşekkür etmelisin. Az önce düşmeni engelledim."

"Git başımdan."

Öfkelendi ve kollarını kavuşturdu. "Gördün mü, işte bu kabalıktı. Sanırım bana bir özür borçlusun."

Devam et.

*Konuşmayı
kes.*

Sadece koş.

Derin bir nefes çekerek koşmaya başladım.

Elini uzatıp bileğimi yakaladı ve beni durdurdu. İki şey oldu.

Birincisi, paniğim zayıflatıcı olmaktan çıkıp aşırı dönüştü - kendimi koruma dürtüsü bir güç ve acımasızlık dalgası getirdi.

İkincisi, sistemimi felç eden o korkunç savaş ya da kaç duygusu nihayet bir çıkış yolu bulmuştu. Kaçışımı durdurmuştu, böylece geriye savaşmak kalmıştı.

Onu öldüreceğim.

Ellerimi birleştirip salladım.

Savurduğum yumruğu savuşturdu ve güldü. "Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun, ha?" Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Tamam o zaman. Bana telefonunu ve cüzdanını ver, ben de sana zarar vermeyeyim."

Çığlık attım.

Eli ağzımı kapattı, parmakları Doritos ve sigara gibi kokuyordu. "Tanrım, hiç öğrenmiyorsun, değil mi?" Diğer kolunu omuzlarıma dolayarak beni geriye, otoparkın derinliklerine, sinemanın parlak ışıklarından ve çağırın kapılarından doğru çekti.

Hayır! Hayır!

Ayaklarım satın almak için çabaladı.

Kalbim göğüs kafesinde kalamayacak kadar hızlı atıyordu. Kendimi kaybettim.

Kafamı geriye doğru kırıp burnuna çarptığımda insanlık dışı bir şeye dönüştüm. Milton'ın saçlarımdan bir avuç kopardığı zamanki hayali acının yerini anında kıkırdağının iğrenç çatırtısı almıştı.

Çığlık attı ve beni de yanına alarak geriye doğru sendeledi.

Onun üstüne düştüm, sırtım onun önüne dönüktü, kolu omuzlarımdan boynuma doğru kayıyordu. Baskı uyguladıkça öğürüyordum.

Milton'ın beni boğduğu tüm o flashbackler.

Bunu tekrar tekrar yaptığı tüm o kabuslar.

O gün karşı koyamayacak kadar yaralanmışım. Canımı almasını engelleyemeyecek kadar yaralanmış ve dövülmüştüm. James McNab beni dökme demir tavayla kurtarmak için etrafta değildi. Kimse çırpınışlarımı duyamazdı.

Bu bana bağlı.

Her zaman bana bağlıydı.

Boğazımın üzerindeki kolunu tırmalayarak etini oydum.

Haykırdı ve altımda kıpırdandı. Kolu biraz daha aşağıya kıvrınmamı sağlayacak kadar gevşedi. Aylardır beni boğan bir çığlıkla dirseğimi aşağı indirdim... tam bacaklarının arasına.

Sert.

Elimden geldiğince

sert. *Uludu.*

Yan dönerek beni üzerinden attı ve kendini tuttu. Telefonumun ekranı çatlamış bir şekilde yerde yatıyordu. Onu kaptığım gibi yakalama mesafesinden sürünerek çıktım ve sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

Sadece bacaklarım çalışmak istemiyordu.

Binlerce küfür savurarak yüzüme doğru yuvarlandı. Bir eliyle bileğimi tutmaya çalışırken diğer eliyle kendini korudu. "Tek istediğim telefonun ve parandı. Ama şimdi beni incittin... Şimdi sen de inciniyorsun."

Tekrar çığlık attım ve çenesine tekme attım.

Bir motosikletin kükremesi acı dolu çığlığını bastırdı, parlak bir spot ışığı otoparka girdi ve uzaktaki tiyatroya doğru hızla ilerledi.

"*Yardım edin!*" Tam sürünge baldırımı yakalayıp ayağa kalkmamı engellemeyi başarırken bağırdım.

Sürücü siperliğini indirmiş, yüzünü gizlemişti ama kafasını bana çevirdi. Bir an için motosikletiyle kaza yapacakmış gibi göründü. Ön tekerlek yalpaladı ve motor öksürdü.

Ve sonra, hırıltılı bir hız patlamasıyla araba sırasını kesti.

Adam beni bıraktı, ayağa fırladı ve ona dirsek attığım yeri avuçladı. Topallayarak kaçtı ama motosiklet sürücüsü hırlayarak durdu, motoru durdurdu ve peşinden fırladı.

Hırsızın hiç şansı yoktu.

Motosiklet sürücüsü onu tişörtünün paçasından tutup geriye doğru çekti ve ardından yüzüne bir yumruk indirdi.

Hırsız burnundan kan fışkırırken çığlık attı.

Ben nasıl kendimi içgüdülerime ve öfkeme kaptırırdıysam, sürücü de öyle yaptı. Adama tekrar tekrar yumruk attı. Adam bir arabadan sekip dizlerinin üzerine düşene kadar her yumrukta onu geriye doğru itti.

Bacaklarının üzerine eğilen hırsız başını iki yana açarak yalvardı: "Dur! Ben bir şey yapmadım! Seni şikayet edeceğim. Dur!"

Atlı ya onu duymadı ya da umursamadı. Çizmeli ayağı geriye savruldu ve sürüngenin göğüs kafesine çarparak yere yuvarlanmasına neden oldu.

Bir yabancınn diğerini dövdiğünü görmek sonunda paniğimi azalttı.

Ayağa kalkarak adamın hırsızı tekrar tekmelediği yere gittim ve tereddütle omzuna dokundum.

Sürücü arkasını döndü, siperliğı beni ve yukarıdaki fırtınalı bulutları yansıtıyordu.

Yüzünü göremediğim için, yardımına güvenerek ona güvenebileceğimi umdum. "Artık durabilirsin. Ben iyiyim." Kırık telefonumu kaldırarak ekledim, "Polisi arayacağım. Eğer ona daha fazla zarar verirsen sorun."

Yabancınn göğsü deri ceketinin ve koyu renk kot pantolonunun altında inip kalkıyordu. Vücudu tanıdık geliyordu. Kokusu, ulaşamayacağı anıların peşinden sürüklüyordu.

Orada durduğumuz süre uzadıkça nabzım daha da sakinleşti. Güvende hissediyordu.

Koruyucu. Rahat bir nefes aldım. Sistemimde bu tür bir yatıştırıcı gibi davranan tek kişi X'ti, ama... o hiç cevap vermedi.

Telefonumu kontrol ettim, bildirimlere göz attım.

Hayır, geri mesaj atmamıştı.

Bakışlarım motosiklete takıldı. Parlak krom ve şık hatlara.

Bekle, o bisikleti biliyorum.

Gözlerim tekrar sürücüye kaydı.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, sonra uzandı ve kaskını yırttı.

Koyu kıvıl saçları ve parlayan yeşil gözleri belirdiğinde geriye doğru sendeledim. "Z-Zander?"

Tek kelime etmeden yaklaştı ve beni yakaladı. Eli X'in yaptığı gibi enseme gitti. Diğer eliyle kalçamı kavradı ve beni kendine çekti, bedenlerimizi birbirine çarptırdı ve sıkıca tuttu. Kolları beni sımsıkı sarıp sarmaladı.

Kimin daha çok titrediğine karar veremedim.

Yüzünü saçlarıma bastırıp kesik kesik bir nefes çekerken ikimiz de konuşmadık.

Hırsız ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Zander bir lanetle beni bıraktı ve peşinden gitti.

Sürüngen fazla uzaklaşmadı. Zander kaskını adamın omuzlarına bir kez vurarak hırsızın öne doğru düşmesini ve çenesinden önce yere çakılmasını sağladı.

Yönümü bulamadım.

Onu döven *Zander* mıydı?

Zander hayatı boyunca insanları kurtardıktan sonra isteyerek birini mi incitti?

"Anlamıyorum." Kalbimin ateşten buza dönüştüğü göğsümü ovuşturarak ona doğru yürüdüm ve başımı salladım. "Buraya nasıl geldin?"

"Bana bir saniye ver." Telefonunu yumruklayan Zander polisi aradı ve operatöre ayrıntıları mırıldanırken, pes edip ayaklarının dibinde kederli bir top gibi oturan adamın etrafında volta attı.

İşini bitirene kadar bana bakmayı reddetti. Telefonu kapattıktan sonra yüzünü buruşturarak ellerini büktü, parmak eklemlerinde kan izleri ve silik çürükler vardı.

Zander ona ters ters bakarken hırsız inledi. Gece etrafımızda yoğun bir şekilde toplanmıştı.

O kadar çok şey sormak istiyordum ki. Neden beni savunmuştu? gelmişti? Bu nasıl *mümkün* *olabilirdi*?

Ama sonra elimi tuttu ve beni yerdeki sürüngenden uzaklaştırdı. Yeterince uzaklaştığımızda parmaklarımı sıktı ve isteksizce gitmeme izin verdi. "Sen iyi misin?"

Karıncalanmaya başlayan elimi ovuşturarak başımı salladım. "Evet." Kaşlarımı çattım, panikten boşaldım ve kendimi biraz uçar gibi hissettim. "Aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum."

"İyi mi?" Kaşları saç çizgisine doğru fırladı ve bir an için gümüş bir piercing hayal ettim. Gözlerinin önce genişleyip sonra daralması bana X'i o kadar çok hatırlattı ki beynim iki adamı birleştirmeye çalıştı.

"Şimdi, anlamayan benim." Başını eğdi. "Sana zarar vermediğinden emin misin?"

Onu geçip yerdeki sürüngenine bakarak omuz silktim. "Denedi." "Ve... bu konuda iyi hissediyor musun?"

"Evet." Kollarımı kavuşturdum ve hissettiğimden daha cesurca başımı salladım. "Bu sefer karşı koydum. Bunu yapmak çok iyi hissettirdi."

Gözleri karardı ve bana kahverengi gözlü başka bir adamı hatırlattı. Gözlerinin şekli çok benziyordu. Kirpikleri aynı kalınlıkta.

Aghh, duracak mısın?

Onlar aynı kişi değil!

Boyu ve birkaç tavır dışında Zander, X'e hiç benzemiyordu. Saç ve göz renginden bahsetmiyorum bile-

O adama senin için saldırdı.

Tıpkı X'in ona ihtiyaç duyduğum gecelerde yaptığı gibi beni kurtarmaya gelecekti.

Nerede olduğumu biliyordu.

Dondum kaldım.

O olabilir mi?

İkisine de sinemada olduğunu söylemişsin.

Ama sinemanın adını verdiğimi hiç hatırlamıyordum çünkü bir aptal gibi panik içinde boğuluyordum. *Bu yüzden X burada değil. Bu yüzden o-*

Burada değil çünkü onu bir daha asla görmeyeceğini söylemişti... hatırladın mı?

Sallandım.

"Denizci?" Zander yanıma geldi, yeşil bakışları bayılmak üzere olduğumdan endişelenmiş benimkilerin üzerinde geziniyordu. "İyi misin? Oturman gerekiyor mu?"

Aşağı mı?"

Tökezleyerek uzaklaştım, kalbim panikle atmaya devam ediyordu. Kendimi . Bir adam beni kurtarmışken diğerine özlemi durduramıyordum.

Öfke yükseldi, tüm bu can sıkıcı, kafa karıştırıcı, *aptalca* şeylere saldırmak istiyordu.

Duygular.

Tekrar dövmüşmek istedim.

Karşılık vermek hoşuma gitmişti. Boy farkıma rağmen kendimi korumuştum. Belki de bir kendini savunma kursuna yazılır ve öfkemi beni takip eden, sonra da terk eden adamdan çıkarırdım.

Nazik parmaklarıyla omuzlarımı kavrayan Zander beni inceledi. "Konuş benimle, Denizci. Beni biraz korkutuyorsun. İyi olduğuna emin misin?"

Bana dokunduğu yerde tenim yanıyor, X'in verdiği aynı dikenli elektriği veriyordu.

Bakışlarım onun ağzına takıldı.

Karnım sıkıştı.

Eğer X olsaydı, beni mutfağında öptüğü gibi öper miydi? Beni bir arabaya doğru iter ve tıpkı bir arabaya doğru hapsettiği gibi beni yutar mıydı?
ve bana taptı mı?

Öp onu ve öğren.

Bu düşünce bir kuyruklu yıldız gibi parladı.

Bu kadar cesur olabileceğimi düşününce

irkildim. Gözlerim yine onun ağzına

takıldı-

Ama bir polis aracının yanıp sönen ışıkları otoparka girdi. Ve

Zander tek kelime etmeden uzaklaştı.

Zander

Çürük Parmaklar Buna Değdi

"TEŞEKKÜRLER, DR. NORTH, BAYAN ROSE. eğer bizimle iletişime geçerseniz daha fazla bilgi gerekiyor."

Chad Harris'i tutuklayan ve ifadelerimizi alan iki polis memuruna başımı salladım. Chad'in morluklarına bakmışlar ve ağrıyan ellerimi fark ederek bana bakmışlardı ama Sailor araya girmiş ve suçun çoğunu üstlenmişti.

Onu dövdüğümü ve öldürmemek için kendimi zor tuttuğumu seve seve kabul ama muhtemelen beni durdurması iyi bir şeydi.

Sabıka kaydı olan bir doktor ideal değildi.

Neyse ki memurlardan biri beni acil serviste eline dikiş attığım bir akşamdan tanıdı. Bir ev hanımı tarafından biftek bıçağıyla bıçaklandığını hayal meyal hatırlıyordum.

Görünüşe göre, Sailor'ı soymaya çalışan on sekiz yaşındaki genç, kötü bir metamfetamin alışkanlığı edinmişti ve bir süredir bekâr tiyatro müdavimlerini hedef alıyordu.

Açıklama sürecinden geçerken Sailor'a neredeyse hiç bakmamıştım. Onu nasıl bulduğuma dair bilgileri sakladım ve doğru zamanda doğru yerde olduğumu iddia ettim. İçimdeki zonklamayı görmezden geldim. Yumruklarımı yüzüne indirmekten parmak eklemlerim şişmişti ve ameliyata geri dönmem gereken yarından sonraki gün için endişelenmiyordum. Umarım o zamana kadar şişlikler iner ve ellerimi karmaşık kesme ve dikiş işlemleri için kullanabilirdim. Olmazsa... Yeniden planlamam gerekecekti.

Colin bununla bir gün geçirecek.

Polis memurları Sailor'a kibarca başlarını sallarken düşüncelerime dalıp gitmiştim, arabalarının yanıp sönen ışıkları Chad Harris'i de yanlarına alarak uzaklaşana kadar kıpırdamadım.

Otoparka sessizlik çöktü.

Ufukta hafif gök gürültüsü duyuluyor, atmosfer yaz yağmuru vaadiyle yoğunlaşıyordu.

Sırılsıklam olmadan önce Savaşçı'yı eve götürmem gerekiyordu. Neden burada olduğuma dair inandırıcı bir yalan bulmalıydım ve Lily, Sailor'a nerede olduğunu öğrenmek için kaba taleplerle aradığımı söylediğinde kimliğimin ne kadar kötü bir şekilde ortaya çıkacağını düşünmeliydim.

Bu gece açıklanamayan pek çok şey yapmıştım ama iki dakika daha geç kalsaydım... Tanrım, neler olabileceğini düşünemiyordum.

Ama işte gittim... bunu düşündüm.

Sailor'ın onu incitmeye niyetli bir adamdan sürünerek kaçarken yerde olduğu yol hakkında. Ona zarar verebileceğini düşünen bir başka orospu çocuğu daha. Göğsüm sıkışmıştı. Geriye doğru sendeledim ve bir arabanın üzerine düştüm.

"Zander?" Sailor yanıma koştu, elini göğsümde tuttuğum koluma koydu. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Benim için endişelenmesi. Beni önemsemesi. Bu çok fazlaydı. Yapamadım. o.

Dizlerim bükülmek üzereydi.

X'i hayatımın sonuna kadar sır olarak saklayabileceğimi söyleyerek kimi kandırıyordum?

Çatlardım. Bir şeyleri saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım ve zaten büyük ihtimalle kimliğim açığa çıkmıştı ama... beni izleyiş şekli? Mavi gözlerindeki yumuşak minnettarlık. Güzel peri yüzündeki son derece güven. İlk tepkisinden çok farklıydı. Polis gelmeden önce bana neredeyse kızgın görünüyordu. Bakışları sanki beni yumruklayacak ya da öpecekmiş gibi ağzıma kilitlenmişti.

Çok yıpranmış, çok kırılğan görünüyordu.

Her zaman yanında olacağıma söz verdikten sonra onu yalnız ve korkmuş bıraktığım için X olarak ona mesaj atmamış olmam beni öldürüyordu.

Ama X olarak gelseydim.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi oyarken çenem düştü.

Onunla X olarak ne kadar çok etkileşime girersem, yalanlarım o kadar derinleşti.

Ona kılık değiştirerek dokunduğum için beni asla affetmeyecekti. Diğer pek çok hıyarın denediği gibi ondan faydalandığım için.

O gece pasta ve orgazm için etrafta dolaşmamalıydım.

Ona asla bu kadar yakın dokunmamalıydım. En azından o zaman kendini ihanete uğramış hissetmezdi.

Kalbime musallat olan kederi yutarak boğazımı temizledim ve Sailor'ı eve götürmeye odaklandım. En azından Ember Drive'da onu pencereden izleyebilir ve kimsenin ona zarar vermeye çalışmadığından emin olabilirdim.

"Ben-" Boğazımı temizledim ve dik durdum.

Elini bıraktı ve dikkatli bir adım geri çekildi, bakışlarında bir kez temkinlilik belirdi.

Bunun beni ne kadar üzdüğünü görmezden geldim. "Buraya arabayla geldiğini varsayıyorum?"

Nasıl dair sorusuna cevap vermediğim için biraz kaşlarını çattı. "Verdim." Omzunun üzerinden bakarak kendini daha uzun durmaya zorladı. "Şurada bir yere park etmiş."

Ona Rory'nin eski Honda Civic'ine kadar eşlik etmeyi teklif etmeliydim. Hatta ona kendisi kadar eski olmayan güncel ve güvenli bir araç almayı teklif etmeliydim ama tek söyleyebildiğim "Benimle gezmeye gelir misin?" oldu.

Bekle, ne?

Ne yapıyorsun lan sen?

Nefes nefese kaldı, gözleri faltaşı açıldı. "Ne? Şu anda mı?" Bulutların ağır ve siyah bir şekilde bastırıldığı gökyüzüne bakarak burnunu kırıştırdı. "Yağmur yağmak üzere."

"Umurumda değil."

Kaybettin.

Kendimi gerçekten kaybettim.

Sertleşerek yüzüme baktı.

Gözlüklerimi burnuma soktum ve bakmasına izin verdim. Onun yerine benim gelmeme rağmen X'e dair herhangi bir kanıt göreceğinden şüpheliydim. Elbette, şiddeti benimsemiş ve Chad Harris'in ağzını burnunu kırmaktan zevk almıştım ama o iş bitmişti ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı biliyor muydum?

Kahretsin, kendimi hiç bu kendim gibi hissetmemiştim; kendini kimseye ihtiyacı olmadığına inandırmış, ancak bunun en büyük yalan olduğunu fark etmiş yalnız bir doktor gibi.

Bir sıra arabayı aydınlatan sokak lambalarından biri aniden karardı.

Bu bana X olarak onu öptüğüm anda televizyonunun rastgele açılmasını hatırlattı.

Tüylerim diken oldu. O da aynı lanete kalarak kollarını ovuşturdu.

Nefesimin altında kıkırdadım, kendimi dürüst kalmaya ve canımı yaksa da konuşmaya zorladım. "Hiç sadece kendi hayatımız tarafından rahatsız edilmediğimiz hissine kapıldınız mı?"

büyükannenin hayaletleri ama hala çöpçatanlık yapıyorlar?" Kadın homurdandı. "Sadece ben varım sanıyordum."

"Hayır." Gülümsedim, alt dudağına yapışmış saçlarını kenara itmek için delice bir dürtüyle savaştım. "Benim için pişirdiğin yemeği fark ettiğimde kış bahçemdeki rüzgâr çanları şarkı söylemeye başladı."

"Bu o kadar da garip değil-"

"Bütün pencereler kapalıydı. Tek bir rüzgar bile yoktu." "Oh. Evet, bu biraz garip."

İçimdeki çaresiz yerden cesaret bularak -benden korkması yerine benden hoşlanmasını sağlamak için son bir çaba- öne doğru bir adım attım ve yanağını avuçladım. X olarak ona çok daha yakından dokunmuştum. Sesinin ve tadının nasıl ve yatakta nelerden hoşlandığını biliyordum ama Zander olarak ona böyle dokunmama izin verilmesi? Panik içinde irkilmeden bu kadar yakın olmama izin verilmesi? Bu başka her şeyi mahvetti.

Nefesini içine çekti.

Dondum kaldım, her şeyi ikinci kez düşündüm ama gitmesine izin veremezdim. "İyi Sails?"

Lily'nin kullandığını duyduğum lakabı söylediğimde irkildi. Yumuşak bir iç çekişle yanağını benden uzaklaştırmak yerine daha derine bastırdı.

"Öyleyim. Senin sayende."

"Ben gelmeseydim sen kazanacaktın. Ciddi bir şey yaptın. hasar." Zorla kıkırdadım. "Polis arabasına topallayarak girdiğine göre yakın zamanda çocuk doğuracağından şüpheliyim."

"Onu incitmekten hoşlanmam yanlış mı? Milton'a hiç karşılık veremedim. Bunu şimdi yapmak neredeyse katartik hissettirdi."

" de değil." Elimi bırakmadan önce başparmağımı onun mükemmel elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Bence bunu dışarı vurmaya ihtiyacın vardı. Olmak için-"

"Şiddet mi?"

"Şart değil. Sadece... kendini koruyabilecek kadar güçlü *olduğunu* fark etmen gerekiyordu. Bana ya da başka birine ihtiyacın yok."

"Birine ihtiyacım *olduğunu* itiraf edersem bu beni zayıf mı gösterir?"

Hoşlandığımı

Birine ihtiyaç duymak mı? Karşılığında birinin bana ihtiyaç duymasını istediğimi mi?"

İçimde cevap veren acıya karşı irkilerek bisikletime doğru yöneldim.

"Sanırım bu seni insan yapıyor." Her ihtimale karşı yanımda getirdiğim yedek kaskı kaptığım gibi yanına gittim ve siyah korumayı nazikçe

kum sarısı saçlarının üzerinden. "Bizler yalnız olmak için yaratılmadık, Lori. Herkesin birine ihtiyacı vardır."

Dondu kaldı.

Gözleri yüzümde dans etti.

Yanlış bir şey mi söyledim? Onu çok mu zorladım?

Beynimi zorladım ama uzun çalışma saatlerinin yorgunluğundan, mesajlarından duyduğum dehşetten ve onun incindiğini görmekten duyduğum korkudan sonra... Elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Boğazımdaki düğümlerin arasından konuşarak sordum: "Peki gelecek misin? Benimle gezmeye gelir misin? Seni eve bırakabilirim ve yarın arabayı alabilirim."

Bakışları benimkileri aradı. Çok uzun. Çok uzun.

Sonunda küçük bir gülümseme verdi ve kaskını ayarlamak için uzandı. "Tamam."

Isırarak söylenen küçük bir kelime. Kalbim parçalandı.

Sıçıp batırmıştım.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama ona bir ipucu daha vermiştim ve tüm yalanlarımın ortaya çıkmasını nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Denizci

Fırtınalar ve Sırlar

Gençken yağmurda dans etmiştim.

Bir yaz fırtınasında yüzümü gökyüzüne çevirip dönmüş ve dilime dolgun yağmur damlaları yakalamıştım. Ninem yağmurun tüm endişelerimi silip süpürebileceğini söylemişti ve haklıydı.

Ama bu?

Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Kelimeler yoktu.

Bu... bir şelalenin içinden uçmaktı. Düşen bir nehirde yüzmek. Yağmur damlalarının çağıladığı, mekanik gök gürültüsünün gümbürdediği ve en güçlü, en sıcak koruyucunun tüm kabuslarımda bir rota çizdiği bir su dünyasında yarışmak.

Zander köşeye eğildi, ben ona arkadan sarılırken beni de yanına aldı. Motorun homurtusu gök gürültüsünün homurtusunu gölgede bıraktı. Yağmurun kayganlaştırdığı yollardan aşağı düşerken ve siyah örtülü ağaçların yanından geçerken yukarıda.

Başımı arkaya eğdim ve yüzüme su sıçrayınca titredim. İkimiz de sırlıslık olmuştuk ama ben üşümüyordum. Zander kavurucu vücut ısıyla beni sıcak tutarken, heyecan verici, bağımlılık yapan adrenalin kalbimi pır pır ettiriyordu.

Islak gecede kükrerken, fırtına sadece endişelerimi silip süpürmekle kalmadı, *yeniden doğduğumu* hissettim.

İhtiyacım olan şey buydu.

Arzuladığım şey buydu. Pervasızlık değil, tehlike değil.

Bağlantı.

Benimle elementler, toprak, yağmur ve yıldızlar arasındaki bağlantı.

Ve bu büyü deneyimi her zaman orada olan, bekleyen biriyle paylaştım.

Çığ gibi büyüyen bir şefkatle Zander'in belini sıktım. Bana Lori dediği gerçeği zihnimde tekrarlandı.

O tek kelime beni durdurmuştu. X'in görüntüsü Zander'la birleşmişti ve bir an için bana başından beri yalan söylediğinden *emin* oldum.

Ama sonra gençliğimizde Zander'in bana Lori dediği zamanları hatırladım. Bu lakabı kullanması için X'e veren bendim ama bu isim her zaman Zander'a aitti.

Peki kim gerçektir?

Bunun benim gerçek adım olduğunu düşünen sapık mı yoksa bunu bulan çocuğu mu?

Ona açıkça sormak istedim.

Ama birlikte uçtuğumuz süre uzadıkça bunun önemi azaldı.

Daha az endişelendim çünkü... önemli değildi.

Pek sayılmaz.

İki adam da inanılmazdı. İkisi de nazikti.

Ve her birini tanıdığım için inanılmaz şanslıydım.

Ona tekrar sarıldım, kendimi kaygısız ve inanılmaz derecede hafif hissediyordum. Sertleşti.

Omzunun üzerinden bakmaya çalışırken sırt kasları esnedi ama sonra doğruldu ve gözlerini yoldan ayırmadı.

Bileği kayarak bir hız hırıltısı daha ekledi.

Dünya sıvı bir bulanıklığa dönüşürken gözlerimi kapattım. Kanatlarımı açıp uçabilecekmişim gibi hissettim. Onları yeniden inşa etmiyordum. Artık bir milyon kanadım vardı. tüyler ve uçmak için yeni keşfedilen güç.

Zander'ın eldivenli parmakları aniden benimkilere dokundu.

Tek eliyle sürerken elimi karnına bastırdı, tek bir dokunuşla kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar çok şey paylaştı. Parmaklarımı açarak eldivenli parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde nefesim kesildi. Birlikte, birleşik tutuşumuzu bir yumruk haline getirdik. Dokunduğum yerde karnı gerildi, sanki bu basit el tutuşu beni etkilediği kadar onu da etkilemişti.

Beni sıkarken titredim.

İki eliyle arabayı sürmeye devam ederken onu bırakmak için mücadele ettim.

Ve bizi yağmurla ıslanmış bulutlara doğru bir tepeye fırlattığında, saf mutluluk beni buldu.

Yapılması ve yapılmaması gerekenlerle lekelenmemiş.

Yarışan düşünceler ya da şüpheler tarafından mahvedilmemiş.
O anda tamamen mevcuttum, uyanıktım, hayattaydım *ve onunla birlikteydim.*

* * * * *

Virajlı, uykulu banliyölerden geçip Ember Drive'a döndüğümüzde motosikletin homurtusu da şiddetli görünüyordu. Hızlı uçuşumuzun ardından gelen yavaş hız, sanki bir şahin gibi süzöldükten sonra bir salyangoza dönüşmüşüz gibi görünüyordu.

Yağmur hâlâ yağıyordu ama o kadar şiddetli değildi, damlacıklar beni tokatlamak yerine tenimi öpüyordu. Zander dikkatli bir beceriyle araba yoluna saptı ve bizi çöpçatanlık yapan, her şeye burnunu sokan hayaletleriyle yan yana duran iki eve götürdü.

Garaj kapısı hâlâ açıktı, komşularımıza olan güveni sokağımızın ne kadar güvenli olduğundan belliydi.

Motoru durdurdu ve yağmurda kulaklarımı çınlattı. İkimiz de hareket etmedik.

Ona sarılmayı bırakmam gerektiğini biliyordum ama bu sıcak bağı koparma düşüncesi olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

Çok uzun zamandır kördüm.

Kendi trajik hikâyeme dalmış ve yan olan çocuğa dikkat etmeyi unutmuştum. Nana'nın hep benim olduğunu söylediği çocuk.

Bana Lori dedi.

Zander ıslak giysilerinin gıcirtısıyla sehpayı tekmeledi ve dik oturdu.

Kollarımı çektim ve sırtından sıyrıldım. Artık ona yapışık değildim, anlık bir ürperti içime işledi.

Peng'i bulup özür dilemem gerekiyordu. Sıcak bir duş, rahat bir yatak ve beni sarıp sarmalayacak kafatası maskeli bir takipçi arzuluyordum.

Bu gece beni Zander'a karşı hoşlantıdan tam bir çekime sürüklemiş olsa da, hâlâ X'e karşı bir şeyler hissettiğim için kalbim suçluluk duygusuyla çarpıyordu.

Bencilce, aynı kişi olmalarını *istedim* çünkü o zaman ikisine de veda etmek zorunda kalmayacaktım.

Zander bacağını bisikletten sıyrıp kendi bacağını çıkarırken ben kaskımla boğuştum, sonra da benimkini çıkarmama yardım etti.

Her iki kaskı da deri koltuğa yerleştirirken yağmur ateş gibi koyu saçlarında parılıyordu. Sıçrayan damlacıkların sessiz çınlaması şarkı söylüyordu. Mercekler

Gözlüğünün camlarında su izleri vardı ve fermuarı açık ceketinin altındaki gri tişörtü sıırıslıkladı, kaslı göğsünün her kıvrımına yapışıyordu.

Yağmurun altında duran Zander'ı incelerken gözlerimi kıstım ve onu yakışıklı yüzünü ikiye bölen bir maskeyle hayal ettim. Denedim gözlüklerini çıkarıp ateş saçlarını mavi siyaha boyayabilirdim... ama yapamadım.

Tek görebildiğim yirmi dört ayar altından yapılmış bir kalbi olan, biraz inek, son derece yakışıklı bir doktordu.

Göğsüm taze sancılarla ağrıyordu.

Beni X'in yaptığı gibi bastırılmış bir tutkuyla öptüğünü hayal edemiyordum. Onu boşaltırken nefesinin altında küfrettiğini hayal edemiyordum. Yatakta o kadar agresif olacak bir tipe benzemiyordu.

Tatlı, nazik, yumuşak ve-

Öğrenmek için onu baştan çıkarabilirsin.

Donup kaldım.

Eğer Zander'i soyarsam, belki boyutundan ve şeklinden anlayabilirdim-

Gözlerin bağılydı. X'i hiç çıplak görmedin.

Omuzlarım çöktü.

Sahte bir kimliği olduğunu düşündüğüm için komşuma saldırmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce uyumam gerekiyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedim usulca, bir adım geri çekilerek.

"Arabam için endişelenme. Sabah Lily'nin beni bırakıp sağlayabilirim."

Tek kelime etmeden deri eldivenlerini çıkardı ve gidonun üzerine fırlattı. Evine bir göz attıktan sonra parmaklarımı yakaladı, tıpkı bisiklette yaptığı gibi kendi parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni arabaya doğru çekti.

Nefesim kesildi.

Bekle. Beni evine mi götürüyor?

Aklımı okumuş ve çılgın fikrimi paylaşmış mıydı?

Bir yanımlı onu durdurmak için hazırlandı - aşırı düşünmeye ve korku içinde yaşamaya alışmış bir yanımlı. Ama sonra yumruk sallamayı ve bir motosikletin arkasında uçmayı sevdiğine karar veren cadaloğ biraz yaşamayı seçti.

Bu gece bizi arkadaştañ öteye götürmüştü. Ben bekardım.

Bekardı.

Peki ya bir fırtınayı paylaşmanın romantizmi yatakta son bulduysa?

X bu gece ya da başka bir gece penceremden içeri süzölmeyecekti.

İşimizin bittiğini açıkça belirtmişti.

Acı sıkıştırdı, ardından sıcak, şiddetli bir heyecan geldi.

Birkaç gün önce bir erkekle birlikte olduktan sonra başka bir erkeği öpmekten mutlu olmam benim hakkımda ne söylüyordu?

"Bu seni bir sürtük yapar, bu."

Zander'in elini tutarak cesurca yanına yürüdüm, bakışlarım ön kapısına kilitlenmişti. Bunu yapacak cesaretim var mıydı? Beni içeri aldığıında ne olacaktı? Sadede gelip onu öpmeli miydim yoksa onun beni öpmesini mi beklemeliydim?

Zander önümü kesti.

Ona doğru daldım, tüm odağım ön kapısındaaydı.

"Ooof." Ayağı takıldı ve az kalsın beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu, onun arazisini benimkiyle sınırlayan çimenlikte .

Beni dik tutmak için belimden kavradı ve sırlıslıkam olmuş tenimiz birbirine yapışmış halde bana . "Kahretsin, Denizci, iyi misin?"

Göz

kıptım.

Kaşlarımı

çattım.

Yönümü bulamadım.

Gözleri benimkileri aradı, yavaşça kararan gözleri tekrar kendi gözlerine baktı.

evi ve yörüngeyi. Sertçe yutkundı, boğazı yağmurdan kayganlaşmıştı. "Eh... Seni evine bırakacaktım ama... içeri gelmek ister misin? Geç olduğunu ve Peng'i görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Ama-"

"Hayır! Hayır, haklısın!" Yanaklarım güneş kadar sıcaktı. "Tabii ki yavru kedimi görmek istiyorum. Bu kadar uzun süre dışarı çıkmakla çok zalimlik ettim! Gitsem iyi olacak.

Yardımanın ve gezinti için tekrar teşekkürler ve-iyi geceler!"

Elimi onunkinden çekerek önümdeki patikadan yukarı fırladım. Beni evine kadar sürüklememişti.

Büyük olasılıkla su birikintilerinde kaymamı engellemek için elimi tutmuştu. O bir beyefendiydi. Cinsel sapık değil. *Tabii ki* beni kapıma kadar geçirecekti. *Elbette* ıslak kıyafetlerimi yırtıp diliyle beni ısıtmayacaktı.

Tanrım, Lor, ne düşünüyordun?!

"İçin çok teşekkürler!" Anahtarlarımı karıştırdım. "Ve yardımın için. Bunu zaten söyledim ama teşekkür ederim!"

Gel . , neredesin?

"Biraz dinlensen iyi olur!" Konuşmadan duramadım. "Bu gece ne kadar yorgun olduğunu biliyorum. Beni almaya gelmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm!"

A-ha, sonunda!

Küçük çantamın dibinden anahtarlarımı kaptığım gibi doğru olanı bulmak için göz .

Ensem diken diken

oldu. Kalbim

çarpmaya başladı.

Zander nazikçe kalçalarımı kavradı, sonra beni döndürerek yüzünü ona çevirdi. Gözlerimiz kilitlendi.

İkimiz de nefes almak için mücadele ettik.

Yumuşak bir sesle "Neden benden kaçıyorsun?" diye sorarken yerin dibine girmek istememe neden oldu. Sesi çakıl taşlarıyla kalınlaştı ve acı verici bir şekilde tanıdık geldi. "Milton'ın yaptıklarını hatırladığın için mi yoksa..."

Sertçe yutkundum.

Sakın sorma. Sakın sormaya

kalkma. "Yoksa?"

Lanet olsun, Lor!

"Yoksa vücudumdaki her kemik seni öpmem için yalvarırken seni istemediğimi düşündüğün için mi?"

İçim dışıma çıktı.

Kalbim kaotik bir kelebeğe dönüştü.

Söyleyecek sözüm yoktu.

Puf. Hepsi gitti.

Daha da yaklaştı. "Bana neden senin evine değil de benim evime doğru gittiğini söyle."

Yutkundum.

Yapamadım.

O kadar cesur değildim.

"Bana neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiğimi söyle. Sonsuza dek beklediğim bir fırsatı kaçırmışım gibi." Beni ön kapıya doğru sıkıştırdı, yağmurdan korudu ama kanımda yarattığı fırtınadan korumadı. Bakışları ağzıma düştü. "Bana gitmemi söyle, ben de gideyim."

Bana durmamı söyle, durayım.

Zander'ın sesi kafamda X'in sesiyle karıştı. Çok benzer. Çok derin.

Parmakları çenemi kavrayıp başımı geriye doğru eğdiğinde nefes alamıyordum. Omurgam kapıya ve kalçaları milimetrelerce uzağımdayken, dudaklarımın üzerinde gezinirken hareket edemiyordum.

Gözlerimiz kilitlendi; gözlükleri Peng için açık bıraktığım ışığı yakaladı. Ağzı lezzetli bir işkenceyle benimkinin üzerinde geziniyordu.

Sırılsıklam ayakkabılarımın içinde titredim ve bekledim, bekledim ve... daha fazla bekleyemedim.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ürperdi ve bana doğru yığıldı.

Ağırlığımız kapıya çarpınca kapı gıcırdadı.

Tokmak tam kürek kemiğime saplandığında haykırdım. "Oww
-"

"Kahretsin." Gözleri panikle parladı. "Kahretsin, ben çok
Özür dilerim. Ben... Ben istememiştim-"

"değil. Sadece biliyordum-"

"İyi değil. Kendimi . Ben sadece...lanet olsun, ne düşündüğümü
bilmiyorum. Benim yüzümden seni incitti. Çok erken oldu. Asla
yapmamalıydım-"

"Zander, sorun yok-"

"Sana asla zarar vermem, Denizci. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gözleri
korku, stres ve suçlulukla parlıyordu. Gözlükleri burnundan aşağı kaydı ama
sonra tekrar yerine oturttu. Tiki öylesine kendisiydi, öylesine sinir doluydu ki,
X olduğuna dair tüm umutlar son yağmurla birlikte yok oldu.

Kapıma yaslandım. Kalbime
bir ürperti girdi.

Zander'ın beni isteyebileceğini kabul ediyordum, ama bunu iddia
edemeyecek kadar utangaçtı.

Be

n. Ve ben cesur olan olmaya hazır değildim. Henüz hazır
değildim. Arkamı dönerek kapının kilidini açtım ve içeri
girdim.

İlk panik atağımı geçirdiğim halının üzerine damlayarak arkama baktım.
ve gülümsemeye zorladı.

Kıpırdamamıştı, yürümeyi unutmuş gibi ellerini iki yanında
kavuşturmuştu. "Denizci, ben-" Ağzını sildi ve kısa süreli öpüşmemizin
izlerini sildi. "Söylemem gereken bir şey var-"

"Bu gece olmaz." Gözyaşlarımdan acısına lanet ettim. "Eğer kurulanmazsak
ikimiz de grip olacağız. Kendine iyi bak, tamam mı Zander? İyi uykular."

Kapıyı kapattım ve dünyanın en iyi yavru kedisi kollarıma atlayıp bana
sevgiyle saldırırken sendeleyerek geri çekildim.

Zander'ın yapmasını umduğum ama yapmadığı şeyi yapıyor.

* * * * *

"Demek bu gece ikizimi öptün, ha?"

X mutfağımdan geçip yenilenmiş oturma odama girerken gülümsedim. Kahverengi gözleri kafatası boyalı maskesinin üzerinden parlıyordu. Onun Mavi-siyah saçları ve kaş piercingi onu tam bir kötü çocuk yapıyordu. Ağır çizmeleriyle etrafta tepinen ve beni parmaklarında parçalayan koruyucu bir canavar.

Yeni kanepeye uzandım, cesurca ve fazlasıyla yüz­süzce. "Kim? Zander'ı mı?" Göz kırparak omuz silk­tim. "İkinizden de hoşlanmamak elimde değil."

Bana doğru yaklaşan X, eşiğe yaslandı. "Bunun beni kışkandıracağını hiç düşündün mü?"

İçimde belli belirsiz bir endişe sarmalı dolaştı. "Aynı kişi olduğunuzu umarken kıskanabilir misin? Onun kardeşin olduğunu fark etmemiştim."

Soğuk ve acımasızca burnunu çektir­ti. "Artık aynı olmadığımızı biliyorsun... Ne yapacaksın? Benimle mi yoksa onunla mı olacaksın?"

, korku omurgamı diken diken ediyordu. "Benden ayrılan sendin, unuttun mu?"

"Ben aranızdan çıkar çıkmaz kendini başka bir atmanı beklemiyordum. Aslında, eski sevgilinle aynı fikirdeyim." Bana doğru yaklaşarak omuzlarımı kanepeye sabitledi, maskesini indirdi ve dişlerini gösterdi. "Sen bir sürtüksün-"

Tıkandım ve ayağa fırladım.

Sadece bir

rüya.

Sadece bir

rüya.

Tavşan kalbimi ovuşturarak pencere­mden giren parlak güneş ışığında gözlerimi kısıtım. Peng yastığımdan gözlerini kırpıştırarak miyavladı, kızıl kürkü onu ilk aldığım zamankinden çok daha parlaktı.

Onu kucaklayarak tekrar uzandım ve yumuşak, sıcak ağırlığını göğsüme yerleştirdim. Beni yoğurdu, hiç şüphesiz altında hızla çarpan kalbimi hissediyordu.

Ay Savaşçısı üzerine bisküvi yaptıkça nabzım daha da yavaşladı.

Sadece bir rüya, hepsi bu.

Dün gece karakterime çok aykırı bir şey yapmışım. Vicdanımın beni cezalandırmaya karar vermesi çok doğaldı.

X bana asla zarar vermez.

Kıskanmış olsa bile, bu onu Milton'ın yaptığını .

Ben güvendeyim.

Peki neden bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için telefonuma uzandım? Dün geceki panik mesajıma cevap vermediği için neden hem üzgün hem de kızgın hissettim?

Bildiği tek şey, benim hâlâ sinema salonunda olduğum ve bir köşede top gibi kıvrıldığım.

Zander bile bana mesaj atmamıştı.

Ama Lily gönderdi.

Aman Tanrım, aç şu lanet telefonu. Çok endişelendim.

Lily: Zander neden beni arayıp dün gece nerede olduğunu öğrenmek istedi?

Öldün mü sen? Çünkü beni görmezden geldiğin için öleceksin.

Denizci, beni ara!

Lily: Sails... Senin için çok endişeleniyorum.

"Uh-oh." Peng'i göğsümden kaldırıp onu aramaya gittim-

Birisi çılgın bir hayvan gibi ön kapıma vurdu. "Ay Savaşçısı, *hemen* bu kapıyı aç!"

"Eep, başım belada." Yüzümü buruşturdum ve Peng'in burnuna vurdum. "Beni koruyabilir misin? Kızdığında çok korkutucu oluyor."

Esnedi ve bana küçük sivri dişlerini gösterdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Yataktan kalkıp yavru kedimi kaptığım gibi gece şortum ve büyük boy tişörtümle merdivenlerden aşağı indim. Lily kapıyı çalmaya devam etti, ben sürgüyü çekip kapıyı açarken ses koridorda yankılandı.

Gözleri üzerimde gezindi. Siyah gömleği ve topuklu ayakkabılarıyla zengin gri takım elbisesi içinde kusursuz görünüyordu, saçları sarmal ve mükemmeldi. "O zaman ölmemişsin."

Kendimi doğru atarak sarıldım ve Peng'i sıkıştırdım. "Ben *Çok* üzgünüm, Lils. Hiçbir mazeretim yok. Ama filmde olanlardan sonra

Sonra otoparkta, sonra da Zander'la, eve döner dönmez yorgunluk beni ele geçirdi ve yere yığıldım. Düşündüğümde *çok* daha sert düştüm ve-"

"Vay, ne? Zander'a ne oldu?"

"Odaklanmaya karar şey *bu mu*?" Ofladım, çekildim.

Yanağımı öperek o *kadar* da kızgın olmadığını gösterdi ve beni kenara çekerek mutfığa doğru yürüdü. "İyi. Otoparkta ne oldu?

Filmde ne oldu? Dün gecenin her dakikasını bilmek istiyorum ve sonra bana sakladığın her şeyi anlatacaksın."

Onu takip ederek Peng'i üzerine yatırdım, sonra da kâsesini alıp içine sabah yemeğini koydum. Turuncu tüy yumağı, ben su ısıtıcısına su ve büyük bardaklara iki limonlu zencefilli poşet çay koyarken ikimizi de görmezden gelerek balıklama atladı.

Çaydanlık kaynarken, saçlarımı dağınık bir at kuyruğu şeklinde topladım ve ona sapığımle oynadığımı, komşumdan hoşlandığımı ve beni soymaya çalışan bir adamı dövdüğümü nasıl anlatacağımı düşündüm.

Ama donup kaldım.

Aklım sonunda kapıyı açtığımda dışarıda gördüklerime takıldı.

Orada olmaması gereken bir şey.

". " Eve doğru koşarak kapıyı açtım ve ön güverteye takılıp düştüm.

Arabam sanki bütün gece oradaymış gibi garaj yolunda huzur içinde uyuyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Zander'in evine baktığımda, onun bu kadar erken uyandığına dair hiçbir kanıt göremedim. Saat sekiz erken sayılmazdı. Çılgın vardiyaları yüzünden çoktan ameliyata girmiş olabilirdi.

Bu çok garip.

Verandasında bulunan ve genellikle garajını gösteren kamera, ön bahçemi gösterecek şekilde açı vermişti. Bunu rüzgar mı yapmıştı? Neden-?

"Konuşmaya başlasan iyi olur, Sails. Aksi takdirde cevap alana kadar seni tutup çocukken yaptığımız gibi gıdıklayacağım." Parmaklarını oynattı.

"Kaburgalarının arasındaki o noktayı bulduğumda ne kadar çabuk ciyakladığını unutmadım."

Ondan ürkerek uzaklaştım. "Tehdide gerek yok. Sana söylemek için her türlü niyetim var. Ama... bu düşünceni unutma."

"Aman Tanrım, beni delirtiyorsun." Bahçe yolunda yalınayak ilerleyip arabanın kapısını açtığımda Lily yüksek topuklarını yere vurdu. Buraya kendi başına nasıl geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Not yoktu. Cevap yoktu.

Lily dikilmiş, sanki ona ne sakladığımı söyleyecekmiş gibi eski arabamı inceliyordu. "Dökülmeye başla. Hemen şimdi."

Dün gece Zander'ı öptüğüm anılar. Kavurucu sıcakın tutuşması ve ardından bir kova buzlu su. Keşke o lanet kapı tokmağı sırtıma saplanmasaydı. Keşke iyi olmadığımı varsaymak yerine iyi olup olmadığımı sorsaydı.

Kalbim bitkin atışlarını yeniden hızlandırdı. Zander'ın evine olsam bile, onunla yatacağımı dürüstçe söyleyebilir miydim? Yani... özgür olmak istiyordum ama *bu kadar* özgür mü? Bir adamın yatağından diğerine atlayacak kadar bağısız?

Belki de kapıyı çalanın bizi durdurması iyi bir şeydi.

Dün gece her ne kadar adrenalinin doruklarına çıkmış olsam da, bu sabah Zander'ın yatağında uyansaydım... nasıl tepki vereceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Denizci." Arabanın kapısını kapatıp eve doğru ilerlerken Lily yüzüme doğru el salladı.

Onu bana kim geri getirdi? Ve nasıl? Anahtarlar çantamdaydı. Yanımdan hiç ayrılmadılar. X dün gece zorla girip onları çalmadıysa tabii. Ama arabamı geri verecek kadar önemsiyorsa, neden bana mesaj atmamıştı?

Bu iş için biçilmiş kaftan değilim.

Lily beni evin içinden mutfığa kadar takip etti. "Dünya'dan Sails'e."

Çay poşetlerimizin üzerine sıcak su dökerken, bir bardağı ona verene ve benimkini yemek masasına taşıyana kadar konuşmadım.

Sıcak rahatlığımı yudumlarken her şeyi ağzımdan kaçırmayı düşündüm ama bir şey beni durdurdu.

anlam veremiyordum.

Artık kim olduğumu ya da kim olacağımı bilmiyordum.

Tek bildiğim... X benim kirli sırrımdı, Zander benim suçlu zevkimdi ve şu anda en iyi arkadaşımın beni yargılamaması için neler yaşadığımı saklamam gerekiyordu.

Elini tutarak parmaklarını sıktım. "İyi olduğuma dair bana güvenmeni istiyorum ve sana her şeyi anlatacağım ama bugün değil. Bugün bana dün geceki iş karmaşasını anlatmanı istiyorum. Hallettin mi? O inşaatçı nasıl? Görüştüğün kişi? Aubrey, mi?"

Derin bir iç çekti, gözleri hüzünlüydü. "Ne yaptığını biliyorum ve bunu daha fazla yapmana izin vermeyeceğim."

Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Sadece... kafamı toparlamam için bana birkaç gün daha ver. Sonra sana her şeyi anlatacağım."

"Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

Zander

Gece Yarısı İzleme

CEHENNEMDEN BİR HAFTA DAHA UYUMAK İÇİN ZAMANIM
OLMADI,

Aşk hayatımın olmamasından ya da kaç yalan söylediğimden korkmak şöyle dursun.

Vardiya larım arasında Sailor'ı kameralarımla gözetledim ve onun evde mutlu bir şekilde dolaştığını bilmek beni rahatlattı.

X'e bir daha mesaj atmayı denememişti ve iki gün önce onunla Zander olarak iletişime geçtiğimde, cevabı açık ve dürüst olmak yerine kibar ve çekingen olmuştu ve bunu yapamazdım.

Çok yorgundum.

Tükenmişim. Onu
özlemiştim.

Yeni bir mesaj geldiğinde kalbimin sıkışmasını özledim. Beni normalde asla izin vermeyeceğim parçalarımı kabul etmeye zorlayan açık sözlülüğünü özledim.

Ama ne kadar yakınlaşmış ve ne kadar harika orgazmlar yaşamış olursak olalım, her şey yalanlar üzerine kuruluydu. Ve bitirmekten başka seçeneğim yoktu.

Çantamı omzuma asarak hastaneden çıktım ve personel otoparkına doğru yöneldim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen araba kullanmamalıydım. Doğru dürüst göremiyordum bile. Sanırım en son elli üç saat önce uyumuştum ve en son ne yediğimi bile hatırlamıyordum.

Boş bir eve, boş bir buzdolabına ve boş bir yatağa dönme düşüncesi neredeyse Colin'in hala ofisinde olup olmadığını görmek için tekrar arkamı dönmeme neden oluyordu.

Ama yapmadım. Çünkü yakında kaza , sadece arabamı , sağlığımı da kaybedecektim.

En azından üç gün iznim var.

İki gün izinliydim ama sırf bu kadar kısa sürede buraya geri dönme düşüncesi neredeyse istifa etme isteği uyandırdığı bir tatil günü ekledim. İnsanlara yardım etmeyi ve hasta insanların girip sağlıklı insanların çıktığını görmeyi ne kadar sevsem de, artık yolun sonuna gelmişim.

Belki de düzgün bir tatile ihtiyacım vardır?

Güneş, kum ve iki hafta boyunca tropiklerden başka bir şey olmayan bir yer.

Arabamın kilidini açarak içeri girdim ve gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturdum. Bir mola kulağa harika geliyordu ama kokteylleri paylaşacak kimsesi olmayan bir şezlongdaki tek salak olma düşüncesi kulağa korkunç derecede cazip gelmiyordu.

Pekala.

En azından eziyet tekrar başlamadan önce yetmiş iki saat özgürlüğüm vardı.

Ve yaptığım ilk şey yatağa girip her şeyi unutmak oldu.

* * *

Gece iki gibi uyandım.

Açlık sancıları karnımı yarıp geçiyor, uykuya geri dönemeyecek kadar rahatsızlık .

İsteksizce yataktan kalkıp merdivenlerden mutfığa doğru tökezleyerek inerken yorgunluk düşüncelerime yapıştı. Esneyerek, saati kontrol ettim. Buzdolabı ve erzak eksikliği, geçen hafta aldığım ve tamamen unuttuğum bir torba üzümde karar kıldım.

Musluğun altında çalkaladıktan sonra bir kâseye koydum, yavaş yavaş kendi penisilinini üreten peynirin geri aldım ve gece yarısı atıştırmalığımı oturma odasına taşıdım.

Gökyüzünde gümüş yıldızlarla süslenmiş bir hilal asılı duruyordu. Işık yok evlerin hiçbirinde parlamadı. Yaya ya da araba yoktu. Herkes derin uykundaydı.

Ağızma birkaç üzüm attım, peynirin bir köşesini ısırdım ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum. Manzara Sailor'ın ön bahçesine doğru açılıyordu, bir noktada çimenleri biçtiğini ve bir birkaç rahatsız edici ot.

Tadilat nasıl gidiyordu?

Hâlâ oturma odasını boyuyor ve Milton'ın varlığını siliyor muydu?

Akıl sağlığı nasıl gidiyor?

Ameliyatlar arasında onu ara sıra kameralarımda görmek mutlu olup olmadığını anlamak için yeterli değildi. Hayattaydı evet, ama başka bir şey... Hiçbir fikrim yoktu.

Üzüm ve peynirlerin arasında ilerlerken bir hareket dikkatimi çekti.
Denizci.

Ön kapıdan çıkıp parmaklığın yanındaki sallanan yumurta sandalyeye doğru ilerlerken donakaldım. Salıncağın üzerine kaykılmış, sanki dışarıda kar yağıyormuş ve cırcır böceklerinin cıvıldaacağı kadar sıcak değilmiş gibi iki eliyle bir fincanı sararak bir şeyler içiyordu.

Yüzü benim yerime doğru eğildi. Karanlıkta yüz hatlarını seçemiyordum ama yemin ederim tam olarak ön kameramın olduğu yere bakıyordu. Gölgelerin içine büzüşerek beni görmemesini umdum.

Bu kadar geç saatte ne yapıyordu?

Yine kabus mu görmüştü? Panik
atak mı?

Kendi başına mücadele edeceğini düşündükçe kalbim sıkıştıyordu. X ile iletişimimi asla kesmemeliydim. Ya hâlâ dökmeye ihtiyacı varsa? Yüzü olmayan bir yabancıyla konuşmaya ve içindeki tüm karanlıktan kurtulmaya?

Sikeyim.

Boş kâsemi yere bırakıp telefonumu bıraktığım mutfığa geri döndüm.

Cihazı kaydırarak Colin ve küçük kız kardeşimden gelen bir mesajı taradım ve Sailor'la ilgili başlığa tıkladım.

Orada tek başına oturmasına izin
veremezdim. Bu mümkün değildi.

Ona Zander olarak mesaj atardım.

Ne de onun komşusuydum.

Ürkütücü olmadan onu pencereden görmeme izin var.

Boxer-şortlarımla oturma odasına geri dönerken başparmaklarım ekranın üzerinden uçtu. Beni görme ihtimaline karşı pencereye yaklaşmadım.

Bacaklarını yukarı kaldırmış ve içkisini yudumluyordu. Peng de ona katılmış ve kucağına kıvrılıp oturmuştu. Çok genç, çok masum görünüyordu.

Tıpkı benim
hissettiğim kadar
yalnız. Göğsüm
ağrıyordu.

Anlaşılan ikimiz de gece kuşuymuşuz. Eğer uyuyamazsan, benimle konuşabilirsin.

Gönder tuşuna bastım ve tepkisini bekledim.
Hareket etmedi.
Telefona uzanmadı, muhtemelen içeride bıraktığını ima ediyordu.
Dakikalar geçti, sonra yarım saat.
Göz kapaklarım sarktı ve omuzlarım çöktü. Ayaklarımın üzerinde sallanırken, bir yandan da uyanık kalmak için elimden geleni yapıyordum.
Nihayet sabahın üçünde tekrar içeri girdi ve ben de merdivenleri çıkarken tökezledim.
Bayılmadan önce zar zor yatağa dönebildim.

* * * * *

Bir sonraki uyanışım parlaklık ve gürültüyle oldu.
Telefonum iğrenç zil sesiyle cızırdayarak sistemimi adrenalinle doldurdu.
Tanrım, lütfen iş olmasın.
Eğer çağrılırsam, dürüst olmak gerekirse günü atlatabileceğimi düşünmüyordum. Hiç bu kadar...*ağrım* olmamıştı. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Sanki o meşhur tren geri gelmiş ve beni ezmekle kalmayıp kilometrelerce arkasından sürüklemiş gibi hissediyordum.
Yatak örtülerini karıştırarak ağlayan cihazı buldum ve açtım. "Dr. North konuşuyor."
"Oooo, merhaba Dr. North konuşuyor. Arayanın kimliğine bakmıyor musunuz?"
Kaşlarımı çattım ve yastığıma geri yaslandım. "Beni bu kadar erken arayarak ne halt ediyorsun?"
"on bir." Colin kıs kıs güldü.
"Siktir, öyle mi?" Gerinerek gözlüklerime uzandım. Buğulu görüşüm birden berraklaştı ve güneşin gökyüzünde yükseklerde olduğu ortaya çıktı.
"Kahretsin, demek öyle."
"Anladığım kadarıyla sert düşmüşsün?"
"Bana dünyanın dün gece sona erdiğini ve yaşayan son kişinin sen olduğunu söyleseydin, itiraz edemezdin."
"Öldüğün geceleri sev."
Dik oturarak kaşıldım ve arkama bir yastık koydum. "Yine de hâlâ ezilmiş gibi hissediyorum."
"Bunun için mükemmel bir tedavim var. Bir arkadaşım bu akşam teknesiyle göle . Ben de yanımda birini getirebilir miyim diye sordum."
"Ah... ve sen beni düşündün." Esnedim. "Çok tatlısın."

Aramayı hoparlöre alarak gelen kutumu açtım ve acil bir şey kaçırmadığımdan emin oldum.

Christina ve Jolie aile sohbetinde bana mesaj atmışlardı. birkaç iş arkadaşımı aradım. Colin'in bir saat önce muhtemelen benimle iletişime geçmeye çalıştığı mesajı cevapsız görünüyordu.

"Eğer hevesliyseniz, hoş geldiniz. Tek getirmen gereken kendin ve biraz bira. Yolumun üzerindeyken uğrayıp seni alabilir miyim?"

Kaydırmaya devam ettim.

"Elbette, kulağa hoş geliyor-" Gözlerim bir isme kilitlenince tılandım. Gelen kutumda bu kadar yeni olmaması gereken bir isim.

Lori.

Ne oluyor lan?

Colin'in sesi konuşurken yankılanıyordu ama onu anlayamıyordum. Mesaja dokunmak dışında tek bir şeye odaklanamıyordum.

Görünüşe göre sadece bir sapık değil, aynı zamanda bir yalancısın. Eğer beni izlemiyorsan şu anda uyanık olduğumu nereden biliyorsun? Söylesene X, seni tekrar görmemi yasaklarken beni hâlâ gözetliyor musun? Çünkü bu adil değil. Karşılıklı olarak beni izlemeni sorun etmeyebilirdim, ama bunun tek taraflı olmasına katlanacağımı sanıyorsan, bir daha düşün.

"Kahretsin, ne yaptım ben?"

"Ne?" Colin sordu. "Ne yaptın sen?" "Her şeyi berbat ettim, olan bu."

"Nasıl?"

"Dün gece yarı koma halindeyken ona X olarak mesaj attım. Ona Zander olarak mesaj attığımı sanıyordum. Tamamen unutmuşum. İki tane lanet olası telefonlar."

"Sen kesinlikle bu casusluk işine uygun değilsin Süpermen."

Sailor'ın sabah üç buçukta gönderdiği ikinci mesajı okuduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kameralarınızı nereye koyduğunuzu söylemeniz için size 12 saat veriyorum, böylece onları söküp çıkarabilirim. Eğer ... Polise gideceğim. Bu sefer onlara telefonumu vereceğim ve sizinle onlar ilgilenecek.

"Siktir, gitmem lazım."

"*Gitmek* de ne demek? Seni almaya geliyorum, unuttun mu?"

"Hayır, demek istediğim. Göle gelemem. Yapmam gerekenler var....

Kahretsin, çok önemli bir şey çıktı."

"Çok önemli, ha? Bu önemli görev S ile başlayıp R ile mi bitiyor?"

Yataktan fırlayarak pencereye koştum ve Sailor'ın arka bahçesine baktım.

Dondum kaldım.

İşte , kendisinin iki katı büyüklüğünde bir merdiveni arka kapıdan verandanın oluklarından yabani otların çıktığı evinin köşesine taşıyordu.

Onları kendisi temizlemek istemedi, değil mi?

Aptallar ve merdivenler yüzünden acil serviste kaç tane kaza gördüğümü bilmiyor muydu?

Sikeyim.

Colin'in telefonunu sonra Sailor'ın numarasını tuşladım ve onu aradım.

Zil sesi kulağımda yankılanırken volta attım ve onun hayatını mahvedecek bir merdivenle evine doğru yürüyüşünü izledim.

Hiç cevap vermedi.

Denizci

Bütün Erkekler Berbattır, Özellikle Maskeli Olanlar

Merdiveni evin yan tarafına doğru sallayarak Jim'in ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. Bu sabah başka bir şeftalili tartla dolaşmış, şekerli aletlerle değiştirmiştim.

Ne demişti?

Bacakları kilitle, ortayı kaldır, eklemleri destekle?

Hantal tahta şey bir ton ağırlığındaydı. Daha bir basamak çıkmadan kollarım titremeye başlamıştı bile.

Bu kısmen onu buraya taşımanın zorluğundan ama çoğunlukla da X'ten kaynaklanıyor olabilir.

Dün gece bana mesaj atmaya nasıl *cüret* eder?

Beni gözetlemeye, benimle iletişime geçmeye ve cevap verdiğimde beni hayalet gibi göstermeye nasıl *cüret* eder?

Neredeyse iki hafta boyunca iletişimi kesti ve sonra birdenbire beni izlediğine *ve sohbet* edebileceğimize dair bir mesaj aldım. Ne tür bir oyun oynuyordu? Hangi dünyada bunun kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu?

Telefonum jean şortumun arka cebinde çınladı.

Merdiveni çimenlerin üzerinde taşırken çaldığını duymuştum ama cevap vermeye niyetim yoktu. Riske girmek istemedim. Bu sabah beni sarsan bir telefona zaten cevap vermişim; bir başkasına hazır değildim. Milton'ın tutukluluğuyla ilgilenen memurun bana birkaç ay sonra bir mahkeme tarihi belirlendiğini söylediğini hatırlayarak kendime rağmen irkildim.

İfade vermem gerekecek.

O sohbet beni neredeyse, *neredeyse* geri döndürüyordu.

Parmaklarımı telefonumun üzerinde gezdiriyordum, ona kızgın olmama rağmen X'e mesaj atmak için yanıp tutuşuyordum. iletişimi tekrar açmıştı ve Milton'ı tekrar gördüğümde içimde oluşan tırmalayıcı, korkutucu hissi paylaşma isteği beni neredeyse boğuyordu.

Ama ben onu tehdit ettikten sonra bile bana mesaj atmamıştı.

Bana hiçbir şey göndermemişti ve ben de acımı sadece hiçlik diyarında asılı kalması için ortaya koymayı reddettim.

Boya lekeli gömleğimin kollarını kıvrarak sabahın kavurucu sıcağında sarktım. Milton'la ilgili telefonda beri meşguldüm. Jim ve Zander için kek yapmıştım. Peng'le oynamış, oturma odasındaki süpürgeleklere son bir kat boya atmıştım ve şimdi de kibirli karahindibaların büyüdüğü oluklarda.

Sonbahar geliyordu, bu da kötü hava ve yağmur demekti ve yeni dekore ettiğim evimin su sızdırmasını asla istemezdim.

İçeri girip bir çift lastik eldiven ve birkaç çöp torbası kaptım. Peng, ona aldığı buz matının üzerinde serinlediğı yerden koşarak geldi. Sıcaktan hoşlanmadığını öğrenmiştim ve matı gece boyunca dondurduktan sonra, günün büyük bir kısmında güzel ve serin kalarak ona rahat bir nefes aldırdı.

Miyavladı ve ayak bileklerime sarıldı.

Eğilerek çenesini kaşıdım. "Bugün dışarıda olmak istemezsin. Hava kavruluyor." Dik dururken, cep telefonum sığ arka cebimden düşerek yere çarptı.

X'in bana verdiğı -hâlâ umursamamam gereken- telefonun SIM gelen kutusu yeni bir mesajla yanıp söndü.

Utanç verici derecede hızlı hareket ettim.

Lütfen polise gitmeyin. On iki saatlik sürenin içindeyim. Ve dün gece sana mesaj attığım için özür dilerim. Bir hataydı. Bir daha olmayacak.

Hayal kırıklığına uğramış bir öfke içimde kükredi. Neredeyse ekranımı yumruklayacaktım.

Ben: Bir hata mı? Hata neydi? Beni gözetlerken yakalanman mı yoksa bir türlü duramıyor gibi görünmen mi?

Telefonuma bakarak, onu engelleyecek ve cihazı atacak iradeye sahip olmayı diledim. Polise gitmezdim. Bana yardım eden birini incitecek biri değildim. Ama benden ayrılmış biriyle de iletişimde kalamazdım.

Senden ayrılmadı! Tanrı aşkına, sen çıkmıyordun!

Gerçek değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptığım her duygu öfkeyle ortaya ıktı.

X'i aklımdan ve kalbimden çıkarıp yerine Zander'ı koymuştım. Bu sabah komşuma hem Peng için teşekkür etmek hem de cesur davranıp ona çıkma teklif edeceğim için vanilyalı sünger pişirmiştim.

Çok erken olabilirdi, tetikleyicilerim hala alevlenebilirdi ve başka bir adama karşı çözülmemiş duygularım olabilirdi ama... AMA... Hayatıma devam etmeye, bu evden çıkmaya ve yeniden yaşamaya başlamaya hazırdım.

Haklısın. Seni hâlâ izlememeliydim. Ama iyi olduğunu bilmeliydim.

İyi olduğunu bilmeyi hak etmediğimi mi ? Birinin hayatına girmenin, onu nemsemesini sağlamanın ve sonra hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmanın zalimce olduğunu düşünmüyor musun?

Özür dilerim.

Ben: Bu mı?

X: Ne söylememi istediğini bilmiyorum.

Ben: Bana adını ve nerede yaşadığını söylemeye ne dersin? Neden bu kadar soğuk davrandığını söylesen? Benimle bu şekilde birlikte olup sonra nasıl ortadan kaybolabildiğini söyle?

Öfkeli gözyaşlarım gözlerime battı ama düşmelerine izin vermedim.

Peng yine miyavladı ve bileğime kafa attı. İşim bitmemişti. Bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Bana aşık olduğunu söyledin ama bu kadar kolay çekip gittin. Bu bana senin bana karşı hiçbir şey hissetmediğini ya da tamamen kalpsiz olduğunu düşündürüyor çünkü bunları söyleyen ve yaptıklarını yapan hiç kimse veda etmeden çekip gidemez.

X: Tüm bu noktalara katılıyorum. Ben iyi bir adam değilim. Seni uyarmıştım. Seni güvende tutmak için seni izlemeye başladım ve seninle kalarak

seni tehlikeye attım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Gerçekten bu saçmalığa inandığımı mı sanıyorsun? Beni nasıl tehlikeye attın?

Birkaç dakika sürdü ama sonunda telefonum titredi.

X: Seni tehlikeye atıyorum çünkü seninleyken kontrolümü kaybediyorum.

Beni başka biri haline getiriyorsun. Ve yaşadığın onca şeyden sonra, bunu sana asla yapamam.

Ben: Yani o piçin yaptığı gibi beni boğarak öldüreceğini mi ?

X: Hayır, tabii ki değil.

Ben: Sadece komşumla konuştuğum için beni eşek sudan gelinceye kadar döveceğini mi ?

Asla. Ben deli değilim.

Ben: Aslında öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü beni boğmayacak ya da dövmeyeceksen, beni nasıl tehlikeye atarsın?

Tanrım, musun? Sana karşı siyah ve beyaz olmak zorunda mıyım?

Evet. Çok siyah ve beyaz ol.

Peki. Senin yanında olamam çünkü seninleyken seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki kendimi durdurabilir bilmiyorum.

Tüm vücudumu saran bir ürperti tüm sinir uçlarımı ve arzularımı uyandırdı. Kalbim bir kuyruklu yıldız gibi yandı.
Çekirdeğim sıkıştı.

İslandım, muhtaç oldum ve öfkələndim. Hayatımda ilk kez bir erkeğe her zaman umduğum şekilde karşılık verdiğim için çok ama *çok* öfkeliydim. Sadece okuduğum şekillerde zevk vermişti ve sonra beni bırakırsa kırılacak kırılğan küçük bir kurban olduğumu düşündüğü için terk etmişti.

Aptal, geri zekalı adam.

Ben şehvet içinde kıvranırken o bir mesaj daha gönderdi, o kadar şiddetli, o kadar gaddardı ki, hiçbir şeye hırlamadım ve mutfakta volta attım.

X: Yatak odanda ilk kez boşalmana yardım ettiğim o gece beni oldukça kötü yerlere sürükledi. Pazar gününe kadar beş şekilde sikileceğin zaman söylediklerimde ciddiye dim ve sana böyle davranılmamalı.

Bu görüntü karşısında neredeyse sarsılıyordum.

X'in beni özür dilemeden almasını. girmesi. Milton'ın beni sardığı zincirlerden kurtarması.

Çürük hapishanemi yıkmak için sekse ihtiyacım vardı.

Geçmişimi şimdiki zamanla değiştirmem gerekiyordu ve karanlıkta tuhaf bir misyonerlik istemiyordum. Birinin bana tatlı sözler fısıldamasını ve kadife eldivenlerle dokunmasını istemiyordum.

Eski çürüklerin yerini alacak çürükler istedim.

Gerçek ve dağınık, sert, hızlı ve *bağlantı* istedim.

Ve bu canımı yakıyordu çünkü Zander'a ne kadar aşık olsam da, onun ihtiyacım olan patlayıcı, saplantılı, hayvani kaosu sağlayacağını göremiyordum. Ve acı yerine zevk içinde savrulana kadar hayatıma devam edebileceğimi düşünmüyordum. Başka bir adam beni Milton'ın o gece yaptığı kadar zayıf ve savunmasız hissettirene kadar, sadece hayatımı çalan dehşet yerine zihnimi parçalayan orgazmlar yaşatana kadar nasıl tamamen iyileşeceğimi bilmiyordum.

Bu beni berbat mı yaptı?

Benden başkasına mantıklı gelir mi?

Bilmiyordum ve bilmemekten bıkmıştım ama bilmeye *ihtiyacım* vardı. Alınmak, yönetilmek, korunmak ve zevk almak istiyordum ve X'in içimde çarpışan tüm bu karanlık, kaotik ihtiyaçları uyandırmış olması beni çok . Beni boşaltacak kadar erkek olabilirdi ama beni iyileştirecek kadar erkek değildi ve bu sorun değildi.

Sorun değil.

*Bu onun işi değil.
Ona ihtiyacım
yok.
Benden bu
kadar.*

Ben: Benim adıma varsayımda yerine ne istediğimi sorabilirdin. Eğer sorsaydın, az önce söylediğin her şeyi istediğimi bilirdin. Ama artık çok geç. Sen gittin ve ben meşgulüm. O kameraları kaldırmak için 24 saatin var.

Birkaç saniye içinde cevap verdi.

X: Yoksa ne olur?

Fury beni deli bir kadın gibi sırttırdı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama Tanrım, beni ediyordu. Sadece birkaç mesaj ve beni öptüğünde kanepemde olduğum kadar ıslanmışım.

Ben: Yoksa bana verdiğin hediye alırsan ve arka bahçemde mastürbasyon yaparım. Sana ihtiyacım olmadığını kanıtlarken neleri kaçırdığını göstereceğim.

"İşte." Peng'e sırttım. "Bu ona ders olur." At kuyruğumu savurarak arka kapıya doğru yürüdüm. "Eğer ona nasıl karşılık verdiğimi ya da onu ne kadar çok istediğimi görmediyse, o zaman bir yarasa kadar kördür ve iyi ki kurtulmuştur."

Merdivene doğru koşarak çöp kutularını belime soktum, sonra bir elimi basamağa doladım.

Telefonum çaldı.

X: Eğer o merdivene tırmanırsan, kırılacağım.

Kalbim yanan kuyruklu yıldızına tüyler ekleyerek uçan bir ateş topuna dönüştü.

Ben: Ne istersem onu yaparım.

gibi. Kendini öldürmen için seni hayatta tutmak için bu kadar zaman ve çaba harcamadım.

Beni izlemeyi bırak. Bana mesaj atmayı kes. Beni rahat bırak.

Son şansın, Lori. Oluklarını temizlemesi için başka birini tut. Kendi başına yapman güvenli değil.

Benim iyiliğimi bu kadar önemsiyor olması. Evin bakımı gibi sıradan bir şeyle ilgili bir mesajın bir şekilde ön sevişmeye dönüşebileceği gerçeği, beni daha fazla zorlamamam konusunda uyarmalıydı.

Ama... siktir et.

Şaklatma sırası *bendeydi*.

Gülünç, vahşi ve aptal olma sırası bende.

Ben: Bu merdivenden çıkmamamın tek yolu senin beni zorlaman.

Sonra telefonumu sandalyenin üzerine fırlattım ve koşarak çatıya çıktım.

Zander

Tehditlerin Sonuçları Vardır

KAHVERENGİ lensleri içeri sokmaktan gözlerim karardı. Saçlarım hâlâ siyah saç boyası kokuyordu. Ve o kadar hızlı giyinmişim ki, nasıl olup da iki farklı ayakkabı giymediğimi gerçekten bilmiyordum.

Kış bahçesinden hızla çıktım, maskemin arkasından sertçe nefes aldım ve çit parmaklıklarının arasından kaydım. Çimlerin üzerinden koşarken, yan taraftan dolanırken onu gördüm. Bir kolunu merdivene dolamış, diğerinde de açık bir çöp kovası ile tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Lastik eldivenleri oluklara uzandığı için çoktan çürüyen çamurla kaplanmıştı.

"Lori! Kıçını kaldır ve hemen buraya gel!"

Peng miyavlayarak içeriden saldırdı ve neredeyse neden oluyordu. Onun üzerinden atlayarak, eski ahşap basamaklardan biri çatlayıp parçalandığında merdivenin dibinde durdum.

Kalbim sıkışmıştı.

Sailor en sessiz şekilde "Oh" dedi.

Ve sonra yuvarlandı, çamur ve yabani otlar uçuştı, çöp kovası çırpındı ve son derece kırılabilir vücudu geriye doğru devrildi.

Düşünmedim. Sadece .

Kollarımı açarak yörüngesini değerlendirdim ve kendimi destekledim.

Ölü bir ağırlık olarak yere indi, kucağımda bir gelin gibi yayıldı. "Oof."

Geriye doğru sendeleyerek dengemi korumak için mücadele ettim, böylece ikimiz de

çiçeklerin içine düşmedi. Omuzlarım çılgılık attı. Kollarım titredi. Ağırlık merkezini bulmak için savaştım.

Sonunda dengemi sağlayıp ona sımsıkı sarıldığımda panik içindeki gözleri benimkilerle buluştu.

Bir an için hareket etmedi. nefese kaldı, şok yerini belini kırmaya ya da daha kötüsüne ne kadar yaklaştığının farkına varmaya bıraktı.

Onun canlı mavi gözlerinde boğuldum. Kalbimin altında sakat kaldım.
İçimde duygular *kabardı*. Koruyucu duygular. Sahiplenici olanlar.
Minnettar, kızgın ve muhtaç olanlar.

, onu özlemiştim.
bir hayatın ne kadar yanlış olduğunun farkında değildim. Kollarımın ne kadar boş olduğunun. Yalnızlığım ne kadar acı verici hale gelmişti.

Onu öpmem gerekiyordu. Ona dokunmalıyım. İyi olduğundan emin olmalıyım.
Ama tek düşünebildiğim, kendini kasten tehlikeye atmasıydı. Dik kafalı ve umursamazdı ve bu beni çok kızdırıyordu. Onun için uykusuz geçen onca gece. Onun sağlığını iyileştirmek için kendi sağlığımı tehlikeye attığım onca an.

Bana borçluydu, lanet olsun.
değer verdiği için borçluydu ve borcunu böyle mi ödedi?
Hayır.
Sadece hayır.
Öyle bir şey olmayacak.

"*Sen!*" İki elini de göğsüme bastırdı ve siyah tişörtümü yapış yapış yaptı.
Geriye doğru takıldım ve onu düşürdüm. Ayakları onu ayakta tutmak için tam zamanında aşağıya indi. Benden uzaklaşırken ayağı takıldı ve kirli lastik eldivenlerini çıkarıp çimlerin üzerine fırlattı.

Yumruklarını sıkarak tısladı, "Burada ne halt ediyorsun? Ne cüretle-"
"Burada ne halt ediyorum *ben*? *Sen* ne halt ?" Bir kolumu köhne merdivene doğru savurdum. "O yadigar özüne kadar çürümüş. Seni öldürebilirdi!"

"Bu kadar dramatik olma. Bu öldürmezdi-"
"İşi benim bitirmeme ne dersin? Kendini riske bu kadar kararlı olduğuna göre!"

"Beni tehdit etmeye cüret etme-"
"Neden?" Maskemin arkasından öfkelenerek ona doğru yürüdüm.
"Hayatın senin için bu kadar önemsizse, neden umurumda olsun ki? Neden seni güvende tutmak için elimden geleni yapayım?"

Ne yapıyorsun lan sen?
Bu ben değildim.

Böyle olsun istememiştim ama duramadım.

"Senden beni güvende tutmanı istemedim, seni pislik!" Dişlerini gösterdi. Peng mutsuz miyavlamalarla etrafta zıplıyordu. İkimiz de ona hiç dikkat etmedik. "Kendini benim koruyucum ilan eden sensin!"

"İyi ki de yapmışım. Yoksa şu anda paramparça olurdun!"

"Ben zaten parçalara ayrılmıştım, seni pislik!"

"O zaman rica ederim! Görünüşe göre sana bakarak o kadar iyi bir iş çıkarmışım ki artık sakat bırakmak gibi aptalca şeyler yapabilecek kadar iyileşmişsin.

kendin!"

"Ben olsam kendimi sakat *bırakmazdım!*" Yanakları öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Ve beni hayalete çevirdiğin anda benim için endişelenme hakkını kaybettin! Sinemaya hiç gelmedin. Cevap bile vermedin!"

"Seni istememe neden olmasaydın, seni hayalet olarak görmek zorunda kalmazdım!" "Oh, yani bu *benim* hatam, öyle mi?" Ellerini havaya kaldırdı.

"Of

Tabii ki. Devam edin. Davranışları için bir kadını suçlayan tipik klişe moron olun. Onun takipçiliğı, casusluğu, karanlık *aptal* davranışları!"

Onu omuzlarından yakalayarak sıkıca tuttum. "Dikkatli ol, Lori. Gerçekten çok dikkatli ol."

"Yoksa ne olur? Yine mi gideceksin?"

Maskemin arkasından sertçe nefes aldım, parmaklarım derine indi. Öfkemin altında, kıran bir minnettarlık sel gibi akıyordu. Hâlâ hayattaydı, hâlâ bütündü, hâlâ benimdi.

Benimkini.

O hep benimdi.

Sesim hırıltıya dönüştü. "Yoksa seni eve götürür ve ne kadar öfkeli olduğumu gösteririm."

Tüm vücudu titreyerek sarsıldı ve ellerimi itti. Gözleri ateşle doldu. "Hayır, yapmayacaksın. Ona asla elini sürmezsin. ve lanet olası sorun da bu!"

"sana üç parmağımı koyduğumu hatırlıyorum," diye tısladım, kontrol edemediğim şehvet içime yayılıyordu. "Ve bir dil."

Erimiş bakışlarında hınzır bir parıltı belirdi. "Komik, daha fazlası için yalvardığımı ve senin reddettiğini hatırlıyorum."

"Hazır değildin."

"Bana ne ya da olmadığımı söyleme, seni kendini beğenmiş pislik."

"Hâlâ çürükler içindeydin-"

"Ve beni boyamanı istedim. Benim seçtiklerimle!" Öfkesi benimkiyle eşleşecek şekilde kabardı. Yumruğunu kıvrarak göğsüme vurdu. "Beni düzeltmeye o kadar odaklanmıştın ki, gözünün önündeki şeyi görmedin. Neden bana bu seviyede bir zevk hissettirmek zorundaydın ki? Neden beni tüm bu duygulara uyandırdın ve sonra *ortadan kaybolma cüretini* gösterdin?" Bana tekrar vurarak hırladı, "Sana çok kızgıyım. Burada olmandan nefret ediyorum. Bu kadar aptalca bir körlük içindeyken hâlâ beni korumaya çalışmandan nefret ediyorum." Gülererek omuz silkti. "Ama ne var biliyor musun? Sorun değil.

Ben *iyiyim*. Artık seni istemiyorum. Artık kurban değilim. Balonlu ambalaja sarılacak kırılabilir bir bebek değilim. Hayattayım ve azgıyım ve bu oyunu oynamaktan bıktım. O yüzden , X. Her zaman yaptığın gibi ortadan kaybol. Beni yalnız bırak ki bana verecek başka birini bulabileyim-"

"Kimseyi bulamıyorsun."

"Beni durduramazsın. Bir adam seçeceğim-"

"Böyle bir şey asla olmayacak. Hiçbir *şekilde* başka bir adamın sana dokunmasına izin vermeyeceğim. *Asla*."

"Bana sahip değilsin! Ne istersem onu yaparım!"

Sahiplenmeye, saplantıya teslim olurken kalbim küt küt atıyordu. "Beni dene ve ne olacağını gör."

"Peki, tamam. Bakalım neler olacak. Bak ne diyeceğim, şimdi dışarı çıkıp senin yapmayı reddettiğin şeyi yapacak bir adam bulacağım ve sen de *izleyeceksin*."

"Son uyarı." Sesim katran ve çakıl taşını andırıyordu. "Seninle kavga edecek havada değilim."

"Evet, öyleyim. Bana ilk dokunduğundan beri havamdayım!" "İçeri girmeni istiyorum. Hemen şimdi."

"Daha fazla talep, ha? Pekâlâ, bu oyunu iki kişi oynayabilir." Bana doğru bir adım atarak tısladı: "Senden tek istediğim buraya gelip beni öpmen."

Sikim neredeyse siyah pantolonumdan dışarı çıkacaktı.

Sarsıldım, paramparça oldum ve kendimi kontrol edebilmemin son kırıntılarına tutundum. "Ben emirle gelmem."

"Bundan emin misin? Geçen sefer geldiğine eminim." "Dikkatli ol-"

"Hayır, *sen* dikkatli ol." Gülümsemesi iğrençti. "Sadece , tamam mı? Tehditlerin işe yaramayacak çünkü boş olduklarını biliyorum."

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım. "Hayatını tehlikeye attığın için seni cezalandırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Hemen dur.

Bu güvenli değildi.

İçimdeki doktor bunu bitirmek için çılgılık attı. Bu kavga tek bir sonuca doğru gidiyordu. Onun tüm iyileşmesini bozacak ve beni ona zarar veren adam olarak bırakacak bir sonuca.

Gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu. "Aslında bence sen bastırılmış ve korkmuş birisin ve kendini bırakmaktansa çekip gitmeyi tercih ediyorsun."

"Bıraktım ve bu iyi bitmeyecek."

Kibirle burnunu çekti. "Senin için, muhtemelen. Ama benim için, başından beri yalvardığım şeyi elde edeceğim."

Titreme, yanma ve *özlem* duyma sırası bendeydi.

Düşüncelerim karardı. Eğer teslim olursam, bu besleyici ve hoş olmayacaktı. Ona tatlı ve yumuşak bir şeyler veremezdim. Bu kadar öfkeliyken onu becermek, bir fizyoterapistin kırık bacağından iyileşmekte olan hastasının maratona katılmasına izin vermesi gibi olurdu.

Bu onu tekrar kıracak.

"İçeri gir, Lori. Kapıyı kilitle."

Korkunç küçük bir sırıtişla gülümsedi. "Hayır. Ne yapacağım biliyor musun? Tam olarak söylediğim şeyi yapacağım ve tehditlerini yerine getirmeye istekli bir adam bulacağım." Arkasını dönerek arka kapıya doğru fırladı. "Görüşürüz."

Dişlerimi öyle sıktım ki çatladı.

Ne bok yiyoruz biz?

Bu hiç mantıklı değildi.

"Başka bir adama yaklaşmaya cüret edersen, tüm borçlarımı çağırırım."

Yavaşça bana doğru döndü. "Bu da ne demek şimdi?"

Borçlar mı? Ne borcu?"

Kelimelerin oluşmasını

engellemeye çalıştım. Daha iyi

olmak için elimden geleni yaptım.

Başaramadım.

Hayatım boyunca sınıksız sarıldığım kibarlık ve profesyonellik parça parça kırılırken, çizmelerle kaplı ayaklarım ona doğru gümbürdedi.

"Gerçekten bunca zamandır seni *bedavaya* mı koruduğumu sanıyorsun?"

Başımı eğdim. "Sırf başka bir adam sana sahip olabilsin diye senin yeniden bir bütün olmanı sağlamak için bunca saatimi harcadığımı mı?"

Siktir, ne yapıyorsun?

Gözleri irileşti, arzu mavi bir bağımlılık gibi birikti. "Ne diyorsun sen?"

"Benim olduğunu söylüyorum. Eğer bir erkek istiyorsan -seni incitebilecek, kullanabilecek ve sana saygısızlık edebilecek, hak etmeyen bir o zaman sanırım o erkek ben olmalıyım."

Yutkundu ve kapıya doğru geri geri gitti.

Korkuyu görmek için bekledim. Panik görmek için. Tek gördüğüm göğsünün kabardığı, dudaklarının parladığı ve söz verdiğim her şeye teslim olduğuydu.

Onu avladım. Yavaşça. "Nereye gidiyorsun? Birden korktun mu?"

Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Tabii ki hayır. Senden korkmuyorum."

"Güzel. O zaman buraya gel ve ona dokunmasına izin verilen tek erkek olduğumu kanıtla.

sen."

Burnu havaya kalktı. "Ben senin değilim, seni pislik. Ben kendimim. Ben _."

"Öyle düşünebilirsin ama değilsin. Sen *benimsin*, Gül Savaşçısı. Ve Seni pencereden izlerken beni zorladığın her gece için bana borçlusun. Bahçede seni izlerken sana aşık olmamı sağladığın her sabah için bana borçlusun. Her gülüşün, dokunuşun ve anın için bana borçlusun. Beni delirttin. Beni tanımadığım birine dönüştürdün. Ve ben bittim. Çıldırıldığımı görmek istiyorsun? Tebrikler. Dileğin gerçekleşmek üzere."

"Tam adımı nereden biliyorsun?"

Gözlerimde siyah noktalar.

Düşüncelerime baygınlık geldi.

Kahretsin, sadece kaydım. Özür dilemeliydim. Kendime gelmeli ve bu pislik gibi davranmayı bırakmalıyım.

Ama pes etmişim.

Geri dönüşü yoktu.

"Biliyor musun?" Dişlerimi gösterdim. "Benden bu kadar." Ona doğru adım atarak belinden tuttum ve omzumun üzerine kaldırdım.

Kıçına şaplak atarak arka kapıya doğru yürüdüm ve bizi kovalayan turuncu kedi yavrusunun yanından geçtim.

"Beni yere bırak!" Sırtıma vurdu. "X, ne oluyor?"

Konuşamıyordum.

İki kelimeyi bir araya getiremedim.

Çok korkmuştum, çok sinirlenmiştim, çok . Başımı salladım ve ona tekrar şaplak attım. Sert değil ama nazik de değildi.

Onu içeri taşıyarak, kapıyı çarpıp ayaklarının üzerine fırlatmadan önce Peng'in eşikten atlamasını bekledim.

Serbest kaldığı anda geri çekildi ve parmağını yüzüme doğru itti. "Çık dışarı. Hemen şimdi."

"Hayır." Ellerimi birleştirerek onu takip ettim. Kim olduğuma, ettiğim yemine, olabileceğim en iyi adam olmak için verdiğim kararlara dair tüm kalıntılar, bir saniye daha geç kalmış olsaydım onun çok ama çok kötü bir şekilde incinmiş olacağına dair çok gerçek, çok *acı verici* bilgiyle ayaklarımın altında parçalandı.

Ve bu onun hatası olurdu.

Onun aptal, inatçı hatası çünkü kimseye güvenmek istemiyordu.

İnsanların bana güvenmesinden bıkmıştım ama aptalca bir hareketle artık yardımına ihtiyacı olmadığını kanıtlamıştı.

Ve işim bitti.

Onu korumayı bıraktım.

Onu şımartmayı bıraktım.

Eğer bir merdivene tırmanıp ölümle flört edecek kadar cesursa, o zaman benimle başa çıkabilecek kadar iyileşmişti.

Sırtını buzdolabının yanındaki duvara, onu son kez öptüğüm yere yasladı.

O gece kendimi kontrol etmenin bir sınırını bulmuştum.

Çizgiyi aşmış ve onu hiç kimseyi öpmediğim kadar sert öpmüştüm.

Ve şimdi, başka bir sınır buldum.

Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir öfke buldum.

Tüm kibarlığımı çiğneyip geçen ve beni

Öfke.

Ellerimi başının iki yanına koyarak onu duvara . "Bu sana boş bir tehdit gibi mi geliyor?"

içleri göğsüme indi, beni itmeye çalıştı. Ayaklarımın üzerinde zar zor sallanarak onun itişini emdim.

Gözleri kısıldı. "Beni sıkıştırmayı bırak."

"Senden emir almaktan bıktım. Sana nazik davranmaktan bıktım. Sen kendini tehlikeye atabiliyorsan, ben neden atamayayım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana istediğini vermemi mi istiyorsun? Tamam o zaman." Bakışlarım onun ayırık dudaklarına kaydđ. "Sana her şeyi vereceğim ve ikimiz de parçalanana kadar durmayacağım."

Elimi gözlerinin üzerine kapatırken diğerk maskemi indirdim. "Oh, bu arada, muhtemelen güvenli bir kelime seçmelisin."

Denizci

Duygusal Patlama

X beni elleriyle boğarken, KIVRANDIM VE ÇIĞLIK ATTIM.

Sonra da ağzını benimkine yapıştırdı.

Beni tek bir *vahşi* öpücükle sahiplendi.

Üzerime çökerek kalbimin durmasına, kırılmasına ve ruhumun ayaklarının dibinde lime lime olmasına neden oldu.

Beni acı verecek kadar sert öptü, *zarif* bir şekilde sert.

Tek bir öpücükle, özenle inşa ettiğim kaleyi buldozerle yıktı. Tuğlaları toza dönüşene ve ben tanımadığım bir yaratığa dönüşene kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir kale.

Onunla mücadele etmek yerine onu öpmeye başladım.

Kavgamız havayı keskinleştirdi. Gerginlik ve hayal kırıklığı. Kendi adıma konuşurken ve vahşiliği kucaklarken hissettiğim özgürlük. Kaos ve ihtiyaç, çılgınlık ve çaresizlik. Onun yanında saklanmak zorunda değildim. Saldıracağından korkmadan ona bağırabilirdim. Tüm yalanlarımdan sıyrılabilir, kaba, muhtaç ve hatalı olabilirdim.

Tanrım, bu kadar önemsiz bir şey için daha önce hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

Bu seviyedeki duyguları hissetmeme asla izin vermedim.

Ama şimdi?

Şimdi hepsini hissediyordum.

İhtiyaç ve kırgınlık, ihanet ve rahatlama hissettim.

Ama hepsinin altında aşk, şehvet ve kemik sızlatan bir özlem hissediyordum.

Dili dudaklarımın arasından geçip dudaklarımı keserken ona karşı koydum. ve beni mutlu bir şekilde özgür bıraktı. Sevdiklerim ve sevmediklerim, sınırlarım ve arzularımdan oluşan özenle işlenmiş kişiliğim içi boş domino taşları gibi devrildi.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle, kötü, güzel, morartıcı ve mutluluk verici bir girdap içinde bana saldırdı. Açlıkla, vahşice öpüştük. Bana dokunduğunda, beni öptüğünde, sonra bacaklarımı ayırıp kalçalarını benimkilere bastırdığında düşünme yeteneğimi kaybettim.

Dilini ağzıma sokarken yukarı doğru itti.
Artık onunla mücadele mi ettim yoksa onu daha yakına mı sürükledim, .
Ellerinin, dudaklarının, dilinin izini kaybettim. Beni saygıyla tutarken
kuduz parmaklarıyla bana dokundu.

Korkmuyordum

Özgürleşmişim.

Ben de onu öptüm. Daha
sert, daha derin, daha
acımasız.

Kan tadı alana kadar alt dudağını ısırdım. İzimi bırakana kadar boynunu
tırmaladım.

Hırladı ve ihtiyacıyla beni neredeyse duvara itiyordu.

Yumruklarım omuzlarını yumrukluyor, tüm duygularımı fiziksel forma
dönüştürüyordu. Ama o durmadı. Sadece şiddetimi kabul etti. Her düşüncemi,
dileğimi ve hayalimi tüketmeye niyetli bir adam gibi beni öperken onu
yumruklamama izin verdi.

Ve onu bunun için sevdim.

Bu çılgınlığa boyun eğebilmeyi ve boyun kendimi savunma ihtiyacımı
kucaklayabilmeyi sevdim. Bana hükmetmesini sevdim ama asla, *bir kez bile*
kendimi güvensiz hissetmedim.

O aradığım her şeydi ve bundan sonra ortadan kaybolacağı düşüncesi?
Saçlarını avuçlamama ve onu acı verici bir şekilde kendime çekmeme neden
oldu. Sıkı tutunmak için. Sarsmak, cezalandırmak ve *incitmek* için.

Ağzımın içine hırladı, tüm gücünü bana bıraktı ve beni ona boyun eğmeye
zorladı. Onun kontrolüne teslim oldum ve beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak
özgürlüğe sürüklerken kum torbam olmak için yaptığı fedakârlık karşısında
ürperdim.

Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağım. Bundan sonra asla başka bir
adam istemem.

-

"Sürtük!"

Goblin-Milton düşüncelerimi yarıp geçerken nefesim kesildi.

"*Senin bir fahişe olduğunu hep biliyordum.*"

Zamanda geriye doğru düştüm.

Geçmiş ve şimdiki zaman bir araya gelerek Milton'ın yumruklarının her
birini atıyor,
tekmeler ve boğulma. X'in kollarında kaskatı kesildim. Hayali acı uzuvlarımı
parçaladı. Gözyaşlarım kontrolüm dışında aktı.

Dondu kaldı.

Parmakları gözlerimi sıkıca kapattı ve ağzını çekip uzaklaştırırken beni kör etti.

"Hayır, yapma-" diye mırıldandım.

"Durma." "Nasıl durmam?" diye boğuldu.

Çılgınlığımız acıya dönüştü. Fırtınanın gözünde durduk, birbirimizi parçaladık.

"demek istemedim... Sen değilsin." Parmaklarının altında kıpırdandım.

"Bir bakayım. Elini bırak."

Cevap vermedi. Hareket etmedi.

Kapana , kalbim sıkışıyor, göğüslerim ağrıyor ve bacaklarım ayakta durmakta zorlanıyordu.

Hayal kırıklığıyla dolup taşan avucunun altından daha fazla gözyaşı süzüldü.

Çılgılık atmak istedim.

Neden ağlamak zorundaydım ki?

Milton neden hâlâ beni elinde tutuyordu?

Neden durmak zorundaydın?

"Hey... sorun ." Ürperdi, burnunu usulca, nazikçe benimkine yaklaştırdı. "Sadece benim. Şu anda sana kızgın olduğumu biliyorum ve sen de

Bana kızgınsın ama ben sana asla zarar vermem. Bunu biliyorsun, değil mi? Fikrini değiştirdiğin an bu iş biter. Sadece bir kelime söyle ve gideyim."

"Sorun o değil." Gözlerimi bağlı tutmasına boyun eğerek ona doğru sarktım. "O bile değil. I..." Kelimelerle ifade etmekte zorlandım. verdiği en tatlı coşkuyu tarif etti. "İlk kez özgürdüm. Her zaman olmak istediğim kişiye dönüştüm."

Sessiz kaldı, gerçeğimi gözden geçirmeme izin verdi. Ama sonra sanki gitmeme izin verecekmiş gibi değişti.

Tırnaklarımı beline geçirdim. "Eğer gidersen, bir daha asla burada hoş karşılanmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

Parmakları gözlerimin üzerinde esnedi. "Ama eğer durumu daha da kötüleştiriyorsam-"

". Her şeyi daha iyi hale getiriyorsun." Sertçe yutkunarak çenemi yukarı kaldırdım. "Öp beni."

"Bunun hakkında konuşmalıyız-"

"Konuşmam bitti. Senden istediğim başladığın işi bitirmen." Sert bir hırıltı çıkardı. "Lori, ben-"

"Bekle."

Lori.

Bana daha önce Gül Savaşçısı demişti.

Nasıl?

Titrek bir nefes alarak fısıldadım, "Bana Denizci dedin. Bahçede."

Ölümçül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Omurgamdan aşağı soğuk su damladı. "X... gerçek adımlı nereden biliyorsun?"

Boğazının arkasından acı dolu bir ses geldi. Kalçaları, sanki başlattığımız saplantı üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi benimkilere doğru sallanıyordu.

Ondan gözlerim kamaştı, diğer duyularım devreye girdi, ta ki her parçasının suçluluk, pişmanlık ve kederle zonkladığına yemin edene kadar.

Nefret ettim.

Tutkumuzun özbilince dönüşerek her şeyi mahvetmesinden nefret ediyordum.

Ve o anda, istediğim her şeyi elde etmenin eşiğindeyken, bilmek istemedim. Onun yüzünü görmek, adını bilmek ya da gerçekliğin bunu mahvetmesini .

İyi kalpli komşumla çıkmak yerine bir yabancıyla yatmayı seçtiğim için kendi suçluluk duygumu yaşadım ama... bir parçamın X'e aşık olduğunu da inkâr edemezdim.

Bahçede ağlarken beni izlediği, sonra da beni sıcak tutmak için battaniyeye sardığı gece . Her mesaj ve fısıltıyla, her dokunuş ve mesajla düşmüştüm.

Komşuma aşık olurken bir yabancıya aşık olmuştum ve şimdi kalbim durmak istemediğim için ikiye bölündü.

Öfke geri döndü, içimi kıvılcım ve ateşle doldurdu. Parmaklarımı gürleyen kalbinin üzerinde gezdirdim ve onun da benim kadar şaşkın hissedip hissetmediğini görmek için göğsünü delme isteğimle savaştım. "Aslında, buna cevap verme. Ben-"

"Bir süredir seni izliyorum," diye homurdandı, sanki kelimeler içinden sökülüp alınmış gibi. "Arkadaşın Lily'nin sana tam adıyla hitap ettiğini duydum. I..." Yarı gerçekleri bulmaya çalışıyormuş gibi sertçe yutkundu. "Mektuplarını ben de gördüm."

Elindeki karanlık mutlaktı; yalan söyleyip söylemediğini göremiyordum.

Parmakları göğsünde benimkilerle birleşti. Tek kelime etmeden avucumu, çarpan kalbini tutuyormuşum gibi hissedene kadar aşağı bastırdı. Vücudu sıcaklıkla titriyordu. Dudaklarının yakınlığı içimi ürpertirken, bir şehvet şimşegi yıldırım gibi çakarken midem alt üst oldu.

Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Neden ona bu kadar çekildim?

Çok . Çok yoğundu. Çok *acı vericiydi*.

Yer değiştirdi ve dudaklarını kulaklarıma bastırarak tüylerimin diken diken neden oldu. "Komşunu da izledim."

Eridim.

Ben

istedim.

"Öyle mi?"

Dilinin ucu kulağımın kabuğunda gezinerek beni ürpertti. "O bir aptal. Eğer biraz cesareti olsaydı, sana seni sevdiğini söylerdi. Yıllardır sana böyle dokunmak istediğini itiraf ederdi."

"Nasıl olur da-"

"Seni sevdiğini biliyor mu?" Ondan kırık bir kıkırdama döküldü. "Bunu görmek için ona bakman yeterli."

Kalbim göğsümde burkuldu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bana gitmemi ve onun yerine onunla birlikte olmamı emretmelisin."

Yan odaya geçip Zander'ı bu şekilde öpme düşüncesi beni titretti.

Bunu hayal bile edemezdim. Bana karşı bu kadar sert, bu kadar aç olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ve bu beni üzdü çünkü Zander bunu asla bilmemeli. Lily asla bilmemeli.

X benim kirli sırrım olmaya söz vermişti ve öyle de kalacaktı.

"Komşum hakkında konuşmayı kes."

"Ona bir şans vermelisin," diye mırıldandı. "Sana çok daha iyi davranacaktır-"

"Ve işte orada. *Biliyordum*." Meydan okuyan bir kızgınlık, ardından da acı veren bir hayal kırıklığı yükseldi. Kör edici avucundan kurtulmak için mücadele ettim. "Tehditlerinin boş olduğunu biliyordum. Hiç niyetin yok-"

"Seni becermek mi?" Kalçalarını içime soktu, sertliğiyle beni . "Bundan o kadar emin misin?"

Titredim, şehvet beni tekrar karanlık girdabına sürükledi. "Kelimeler ucuzdur."

"Kelimeler güvenlidir." Dudakları kulağımdan çeneme doğru kaydı. "Bu arada bir tane düşündün mü? Bana bunu yaptırmaya bu kadar kararlı olduğuna ve az önce geri dönüşler yaşayacağını kanıtladığına göre, bir kelimeye ihtiyacım var. Bana öyle bir kelime söyle ki, söylediğin anda durayım. Çünkü o olmadan,

Yapmayacağım. Bir dahaki sefere ürktüğünde seni kontrol etmeyeceğim. Sormayacağım.

Ben taşaklarımı içine soktuğumda iyi olacaksın. Bu benim sana sözüm. Şimdi durarak bunu berbat ettim. Ve bunu tekrar yapacak gücüm olmayacak. Seni bir daha öptüğümde, hiçbir şey beni durduramayacak." Sesi sert bir hırıltıya dönüştü. "Bir kelimedenden başka hiçbir şey, yüzden çok geç olmadan bana bir kelime ver."

"Beni mı çalışıyorsun?" Kalbim hızla çarpıyordu. "Çünkü işe yaramıyor."

"Anlamıyor musun?" diye tısladı. "*Kendimi* korkutuyorum. Bu senin için değil, benim için. Bana lanet olası bir kelime söyle, böylece geçmemem gereken bir çizgim olsun çünkü kendimi şimdiye kadar istediğim her şeye kaybediyorum ve dürüst olmak gerekirse

nasıl başa çıkacağımı biliyorum." Biraz geri çekildi, maskesini tekrar yukarı çekecekmiş gibi pamuk hışırdadı. "Tek kelime et Denizci, yoksa gidiyorum."

Denizci.

Bana böyle seslenmesi çok garip hissettirdi. Sesinin çaresizlikle acıdığını duymak.

Beni kalbimden yakaladı ve son korkumu da üzerimden atmamı sağladı.

Aklıma gelen ilk kelimeyi seçtim.

"Kuzey," diye nefes nefese kaldım, tırnaklarım göğsüne batıyordu. "Benim güvenli kelimem kuzey."

Hayvani bir homurtu koptu ondan. "Seçtiğin kelime bu mu?" Gözlerim elinin altında parlamaya çalıştı.

Aman Tanrım.

Neden?

Neden olmak zorundaydı? Neden

Zander'ı bununla ilişkilendirdim?

Neden onun soyadını söyledim?

Cevabımı değiştirmek için ağzımı açtım. Başka aptalca bir harf seçmek için ama X kalbime ok gibi saplanan ve beni paramparça eden bir ses çıkardı.

"Kuzeyde." Ağzını tekrar ağzıma dayadı ve ruhumun derinliklerinden bir inilti kopardı. Dilini içeri soktuğunda haykırdım.

Kontrolünü kaybetti, tüm direncimi kırdı ve beni *yuttu*. Ve ben de ona izin verdim.

Beni boşalttığı ilk gece verdiği akıl almaz zevkin aynısını sunarken saçlarına yapıştım. Her yalayışı, her nefesi, Onun her taşı beni geçmişe dönüşlerin ve korkuların ötesine, doğrudan özgürlüğe ve fanteziye sürükledi.

ya da ürkmedim. Çünkü ona güveniyordum.

Beni iyileştirdiği kadar inciteceğine de güveniyordum.

Ona *güvendim* ve *Tanrım*, bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Artık kendi güvenliğim için endişelenmiyorum ya da sorumluluk almıyordum Çünkü *o* buradaydı. Sanki hep buraya aitmiş gibi hayatıma giren bu adam. Beni kollarına hapseden ve ruhunu dudaklarıma nakşeden bu adam.

Kalbi sanki girmek için savaşıyormuş gibi kaburgalarıma çarpıyordu. Sanki her an yok olacaktım gibi beni pençeledi.

Beni aniden tek koluyla kaldırıp bacaklarımı beline dolamamı beklerken haykırdım. Ereksiyonunun zonklayan sıcaklığı aramıza damgasını vururken ikimiz de tısladık.

Avucunu gözlerimin üzerinde tutarak beni oturma odasına götürdü ve öpüşmemizi hiç kesmedi.

Beni tekrar ayağa kaldırırken dudakları şeytani bir hal aldı.

Ben de ona vahşi bir açlıkla karşılık verdim.

Ne kadar derin öpüşürsek, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. İsimlerin değil.

Geçmişler, hatalar ya da gerçekler değil. Sadece bu.

Sadece kalp atışları ve kan, ihtiyaç ve aidiyet.

Kollarımı omuzlarına attım, başı dönerken, dudakları kayarken ve öpüşmemizi delilikten zalimliğe çekerken ona tutundum.

Her bir parçayı teslim ederken gözyaşlarım kabardı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Beni kırmasına ihtiyacım vardı. Benimle *birlikte* kırmasına.

Şiddete ihtiyacım vardı çünkü hayatta kalmak için yeterince güçlüydüm.

Kan dökülmesine ve vahşete ihtiyacım vardı çünkü bunlar hayatın ve yaşamanın kanıtıydı.

"Sırf ağlıyorsun diye durmayacağım. Güvenli kelimeyi söylemedin, bu yüzden bana sunacağın her şeyi kabul edeceğim." Dönüyor

Beni etrafımda döndürdü, enseme çimdikledi ve gözlerimi oturma odasının duvarına bakacak şekilde tuttu.

Kullandığım taze beyaz boya güneşten altın gibi parlıyordu. Eski kutu televizyon karla birlikte tıslıyordu, hırpalanmamızın bir noktasında kendini açmıştı. Peng pencere kenarına büzülmüş, geniş yeşil gözleriyle bize bakıyordu.

X arkamdan kulağıma tısladı. "Sakın arkanı dönme. Dönersen, ben giderim."

Nefes nefese kalmıştım, ihtiyaçtan sıırılsıklam olmuşum, o koridorda tepinirken ben oturma odasının ortasında sallanıyordum. Çamaşırhanede hareket etti. Nana'nın eski erzak kutularını karıştırırken çıkardığı sesler , tam da geri dönüp tenimi hassasiyetle tutuşturmadan önce.

Onun benimle aynı odada olması bile tüm bedenimin zihnimi yakan alevler içinde kalmasına neden oldu.

Arkama geçerek gözlerimin üzerine yumuşak ve ağır bir şey bastırdı. Tek kelime etmeden kelebek boncuklu maskeyi yerine bağladı ve sonunda kendini kaybedip onu boşaltmama izin gece yaptığımız şeyi tekrarladı.

Beni döndürüp gömleğimi çekiştirirken titriyordum. "Çıkar."

Kollarımı kaldırarak siyah gömleğimi çıkardı ve altındaki sütyenimi çözerken konuşmadım. Kıyafetlerimin fırlatılıp atılma sesiyle meme uçlarım diken diken oldu.

Parmakları çıplak göbeğime dokunup kot şortumun düğmesini açıp fermuarımı indirdiğinde kalbim fırlayacak gibi oldu. "Gerekirse bana tutun."

Omuzlarına yapıştım, kördüm ve tamamen onun merhametine kalmıştım. Tek ayağımın üzerinde dengede dururken, şortumu çıkarıp iç çamaşırımı indirirken alt dudağımı ısırdım.

Önünde çırılçıplak ve göremez bir halde dururken nabzım hızla atmaya başladı.

Ellerimi omuzlarından çekerek, "Orada dur. Kımıldama." Soyunurken giysileri hışırdadı. Botları sanki onları bir kenara fırlatmış gibi gümbürdüyordu. Perdelerimin çekilme sesleri ve güneşin tenimde aniden kaybolması, bizi kendi içimizde kozaladığını ima ediyordu. özel dünya.

Yaklaştığında zor nefes aldım.

Çenemi beni aşağı doğru iterken tüylerim diken diken oldu. "Diz çök."
Rahmimi sıkan şehvetin sekmesi dizlerimi titretirken . Ağzım onu
emmek için sulandı.

Ama dizlerimin üzerine çöktüğüm anda beni geriye yayılana kadar
itti, bacaklarımı tekmeledim ve yeni bir kanepenin teslim edilmesini
beklerken yere saçtığım minderlerin üzerine .

Hayal kırıklığı içimi
doldurdu. Onu emmek
istedim.

Onun beni kırdığı kadar ben de onu kırmak istiyordum.

"Neden bu kadar muhteşem olmak zorundasın?" diye fısıldadı, parmağı
göbeğimin dikişlerinde gezinirken.

Samimi dokunuş karşısında irkildim.

Tek bir parmağıyla içime girerken inledim.

Derinlere dalarken, hazır olup olmadığımı test ederken, beni doğrudan
cehenneme sürüklerken çırpındım.

"Kahretsin, . İnanılmaz derecede
ıslaksın." Söyleyecek sözüm yoktu.

Yok.

Nasıl görüldüğüm, nasıl ses çıkardığım umurumda değildi. Gözlerim
bağlıyken ve tüm duyularım alev alev yanarken, buna daha ne kadar
dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Yap şunu," diye inledim. "Lütfen."

"Ne yapmak?" İkinci bir parmak daha soktu. "Seni boşaltmak
mı?" "Sik beni. Aklımı kaçıracağım."

Ve orada, X'in neden olduğu sayıklamamda Milton beni bulamadı.
Geçmiş . Geleceğin bir önemi yoktu. Ödeyecek faturam, boyayacak duvarım,
çözecek iyileşme sorunum yoktu.

Ben sadece ve beni becermesine *gerçekten* ama *gerçekten* ihtiyacım vardı
çünkü kalbim patlamak üzereydi ve akıl sağlığım paramparça olmak üzereydi.

Dişlerim takırdayacak kadar titreyerek beni kör eden maskeye uzandım.
Onu görmem gerekiyordu. İzlemeye. Ama parmaklarını geri çekti ve
uyarırcasına kalçama vurdu. "Eğer seni becermemi istiyorsan, maskeyi olduğu
yerde bırakacaksın."

Suratımı astım ama kollarımı indirdim. "Bu adil değil. Seni görmek
istiyorum." "Bir dahaki sefere." Sesi kükürt ve cam kırıklarını
andırıyordu.

Bir dahaki sefere vaadi orgazmın oluşmasına neden oldu. Ağır bir sıcaklık kemiklerimin etrafını sarıyor, kanımı karıncalandırıyordu.

Yine bir şey hışırdadı, ardından prezervatif paketinin çıkardığı ses geldi. Cüzdanının yere çarpması hazırlıklı geldiğini gösteriyordu.

Hem minnettar hem de kıskançtım.

Eğer bu malzemeleri başka bir kız üzerinde kullanmaya kalkarsa, beni takip ederken çiğnediğinden çok daha fazla yasayı çiğnemiş olurum.

Bacaklarımın arasında hareket ederken minderler biraz kaydı ama . Bunun yerine kollarını omuzlarıma ve beni oturttu. Birbirimize dönük otururken avuç içleri yanaklarımı kavradı.

Dudakları tekrar

benimkileri buldu. Eridim.

Alt dudağımı ısırıp beni öperken yandım, yandım ve *yandım*.

Yumuşak bir çığlık atarak kucağına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım.

Beni durdurmadı.

Bir hırıltıyla beni acıyla kavradı ve yakıcı, yakıcı çıplaklığımızı birbirine yapıştırdı. Göğüslerim onun göğsüne, ıslaklığım aramızda dik duran ereksiyonunun sert uzunluğuna karşı.

Öpüşmemiz eskisi kadar derin oldu. Eskisi kadar şeytani.

Kendimi sonsuz derecede güvende, trajik *bir* şekilde başıboş ve inanılmaz, harika *bir şekilde özgür* hissettim.

Öpüşmemiz vahşileşirken içinden bir homurtu koptu. Yalamaya karşılık yalama, ısırma karşılık ısırma.

Ama bu en iyi kısmı bile değildi.

En iyi kısmı bana *sarılmasıydı*. Sıkmasıydı. Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi kollarında boğmasıydı.

Ben de ona sarıldım. Başlarımız eğiliyor, nefeslerimiz birleşiyor, bedenlerimiz bir olmak için savaşıyordu.

Kalçaları bana karşı sallandı, aç küçük itişlerle titreşti.

Aramıza girmeye çalıştım ama bileğimi kavradı ve avucumu tekrar göğsüne yerleştirerek gürleyen kalp atışlarını kontrolüm altına aldı. Ağzı ardına kadar açıldı, beni öptü, bağladı, yağmalamak için tutsağı yaptı.

Savaşamadım.

Koşamadım.

Ama neredeyse ölmek üzere gecenin üzücü çaresizliğinin aksine korkmuyordum.

Mest olmuşum, elektriklenmişim ve büyülenmişim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok daha fazlası.

Parmaklarını boğazıma dolayarak biraz sıktı. Geçmiş, şu anın üzerine eklenmek için elinden geleni yaparken donup kaldım.

Bir keresinde başka bir adam bana dokunmuştu.

Başka bir adam neredeyse beni öldürüyordu.

Ama o gitmişti ve X ve verdiğim tepkiden ben sorumlu değildim.

Boğazımı daha da sıkarak elimi göğsünden çekti ve parmaklarımı prezervatifle kayganlaştırılmış sikinin etrafına sardım.

Onu sıktığımda homurdandı. Parmakları benimkilerle eş zamanlı olarak boynumun etrafında büküldü.

Beni çılgına çevirdi.

Aynadaki görüntülere dönüştük, aynı çılgınlığa kapıldık ve birbirimizi eşleşen parmak darbeleriyle taklit ettik.

O beni sıktıkça nefesim kesildi. Ben

onu sıktıkça onun nefesi tıkanıyordu.

Birlikte kıvrandık, çaresizlik sadece bir kelime değil, varoluşsal bir kriz haline geldi.

"Lütfen," diye inledim. "*Lütfen-*"

"Siktir, bana ne yapıyorsun?" Ben onu aşağı yukarı sarsarken alnı benimkine yaslandı, dudakları ve havayı içine çekti. "Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Sana bu kadar ihtiyacım varken zar zor işlevimi yerine getirebiliyorum."

"O zaman al beni." Aletinin tabanını yumrukladım.

Patlayıcı bir nefes verdi, ereksiyonu elimde zonkluyordu.

"Sailor...*fuck*." Beni tekrar öptü, acımasızca, umutsuzca. "Sen aklımı kaçırmama neden oluyor."

Karanlık beni kör ederken, diğer duyularım acımasızca keskinleşti.

Onun sesi. Kokusu. Enerjisi. Bunlar

bilinmeyen şeyler değildi.

Sesini yıllardır duyuyordum. Yaz esintisinde onun keskin, temiz kokusunu almıştım. Onun ruhunun elektriğini neredeyse

Benim.

Beni kör tutarken ve benimle yemek yerken bir şey bizi aşinalıkla birbirimize bağladı.

İnsanlar ruh eşlerini bulduklarını söylerken bunu mu kastediyorlardı? Yüzünü bile tanımadığınız birini varlığının kadar tanıyormuş gibi hissetmek normal miydi?

"Beni sok," diye fısıldadı kulağıma. "Şimdi. Her yerine boşalmadan önce." Her parçam erimiş bir itaate dönüşürken ürperdim. Dizlerimin üzerine çökerek ona doğru eğildim ve havada asılı kaldım.

Yere çökmediğimde inledi, "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Ne bekliyorsun?" Elini boğazımdan çekip göğsüme götürdü ve sertçe sıktı. "Yap şunu. Ben kırılmadan önce."

". " Dudaklarımı yaladım. "Nerede olduğunu bilmiyorum-"

"İzin ver." Büyük eli küçük elime dolandı ve onu daha da sert sıkmamı sağladı. Biraz ileri iterek burnumun ucunu öptü. "Şimdi otur."

İtaat ettim.

Kendimi cennette hissedene kadar yavaş gittim.

Tacı girişime doğru bastırdı, özür dilemeyecek kadar kalın, sıcak ve sertti.

"Tanrım, beni öldürüyorsun." Diğer kolu belime dolandı, beni öne doğru çekip aşağı itti.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına rağmen sırttım. İlk santimi içime girdiğinde haykırdım. "Durmamı ister misin?"

En ateşli, en seksi iniltiyi çıkardı. "Sen durursan ben de ölürüm. Bu kadar basit."

"Peki o zaman..." Omuzlarına yapıştım ve biraz daha derine battım. "Buna izin veremeyiz."

Bir santim daha.

Başka bir

çılgınlık.

İkimiz de Titriyorduk.

Ben aşağıya ve aşağıya batarken, onun üzerine uzanırken, onu içimde derin, *derin* bir şekilde talep ederken konuşamadık. İkimiz birlikte sikini kavradıktan sonra yanaklarımı tekrar yakaladı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Hava kesilmeleri ve işkence inlemeleri arasında beni öptü.

Ben batmaya devam ederken o beni öptü.

Cüssesi beni sahiplenmesiyle sıkıştırdı. Sanki kontrolünü kaybetmesine saniyeler kalmış gibi vücudu .

Kalçalarının üzerine oturduğum, mümkün olan her şekilde birleştığımız anda ikimiz de donup kaldık.

Çekirdeğim yavaşça onun girişini kabul etti. Bedenlerimiz hızla bir oldu.

Kolları beni sıkıca sardı ve yere yatırdı, ağzı benimkini buldu ve vahşice yukarı iterken beni derinden öptü.

Beni yavaş ve sert bir şekilde becerdi, yüzünü omzuma gömdü ve ihtiyaçla beni ısırdı.

"Daha fazla..." Tırnaklarımı sırtında gezdirdim, itişlerine teslim oldum ve kendimi yalvarmaya verdim. "Lütfen."

Tersledi.

Öne doğru fırlayarak beni itti ve yere yapıştırdı.

Her iki elimi de tutarak başımın üzerine koydu ve bileklerimi kavradı.

"Eğer bu çok fazla olursa bana hangi kelimeyi söyleyeceğini biliyorsun." Boğazımdan aşağıya doğru öptü. "Eğer söylemezsen, durmam."

Tenim terle buğulandı. Nabzım fırladı. Bileklerimi tutup sikini içime soktuğunda saplantı sınırına .

Bir dehşet enjeksiyonu bekledim. Milton'ın tacizini hatırlamak ve bu inanılmaz deneyimi mahvetmek için.

Ama hiçbir şey yok.

Ondan başka hiçbir şey hissetmedim, görmedim, duymadım.

Ağzı tekrar benimkini buldu ve beni eskisi kadar sert öptü.

Kendimi kontrolüne bıraktım ve teslim oldum, sahiplenici diline ardına kadar açıldım.

Kalçaları benimkilerin arasında titreşiyor, siki klitorisime baskı yapıyordu.

Beni ısırıp yaladıkça kıvrandım. Bacaklarım beline sıkıca sarılmış, dansa, açlığa, susuzluğa ve özleme kapılmıştı.

Ben ona sarıldıkça sırtı gerildi, kalçaları içime doğru daha da sertleşti.

Alt dudağımı ısırdı.

Sert.

Çok zor.

Otomatik olarak mücadele ederek haykırdım.

Beni tuttu ve daha sert sikti.

Tekrar tekrar içime girip beni savaş ganimeti gibi sahiplenirken ağzım açık kaldı.

Acımasız ve merhametsizdi ve hiç bu kadar *iyi bir* şey hissetmemiştim.

İki yanım -savaşçı ve kırılgan- bir kıvılcım çarpıştı. Öpücükleri beni sevdiğini söylerken, beni benden nefret ediyormuş gibi aldı. Bana şiddet ve kurtuluş verdi.

Düşüncelerimi ve duygularımı aştım. O tekrar tekrar daldıkça ben onunkinden başka bir şey olmadım. Karşılığında kendini verirken sunabileceğim her şeyi alıyordu.

Sırtım kamburlaştı.

Karşı konulmaz bir tamamlanmışlıkla parçalandım.

Bu seksti.

Bu özgürlüktü.

Birliktelik.

Güven.

Benliğin tamamen yok edilmesi.

Her yerim ağrıyordu.

Kalbim, kemiklerim, ruhum, özüm.

İçimin her köşesini doldurdu ve her gölgeyi parçaladı.

Geri çekildi ve ait olduğu yere geri döndü, beni yere doğru daha da sert itti. Minderler dağıldı. Parmakları bileklerime daha sıkı yapıştı.

Ama durmadı.

Beni almaya, kırmaya, özgür bırakmaya devam etti.

"*Lanet olsun,*" diye kulağıma hırladı. "Neden... *Nasıl?* Bunu bana nasıl yapıyorsun? Neden bu kadar *iyi* hissediyorsun?"

Çok dolu olma ve acımasızca sürülme hissi tüm ilkel içgüdülerini ortaya çıkardı.

Kalçalarım yukarı kalkarak onu daha da derine

zorladı. Homurdandı ve cevap olarak beni

becerdi.

karşı zorlandık. Titriyor, terliyor ve ihtiyaçtan aklımızı kaçıırıyorduk.

Nabız atışları gittikçe hızlanıyor, tekrar tekrar içime saplanıyor, kanımı *ateşe* veriyordu.

Damarlarımda yıldızlar patlarken gerildim.

O saf cenneti yaratırken nefesim kesildi.

Her şey patlamaya hazırlanırken gözbağımın arkasından gözlerim kapandı.
dayanamazdım, hayatta kalamazdım.

Parçalanmak istedim. Beni tuttuğu yerle savaşıırken zar zor
konuşabiliyordum ve "Lütfen... *lütfe*" diye yalvardım.

Üzerime çökerek tekrar ağzımı buldu ve beni öptü. Almayı hiç
bırakmadı, kalçaları vahşi bir ihtiyaçla pompalanıyordu.

Aynı şiddetli hastalık bize de bulaşmıştı. Aynı kontrol edilemez bağlantı.

"... Daha bekleyemem." Alt dudağımı yaladı. "Benim için boşalmalısın.

Hemen şimdi."

Tüm vücudumu saran bir ürperti beni çok yaklaştırdı.

Aletine açı vererek, derinliği değiştiğinde ve içimde karıncalanan bir
noktaya bastırıldığında ikimiz de inledik. Tabanı klitorisime mükemmel bir
şekilde sürtündü.

"Oh Tanrım. Evet... tam orada. Yapma-" Sesim, beni yüzüstü parlak,
keskin ve lezzetli bir şeyin içine itmesiyle kesildi. "Durma. Tanrım, *lütfe*
durma."

"Asla." Homurdandı, tekrar tekrar sürdü. "Yapamam."

Gerçek anlamda kayan yıldızlar gördüm.

Kalçalarım onun kalçalarının etrafında titriyordu. Beni becerirken
çıkardığı sesler son tepeye doğru dönmemi sağladı.

Nefesini içine çekerek dudakları kulağıma değerken, elleri bileklerimi
bırakıp saçlarıma yapıştı ve beni tuttu. Ağırlığı beni yere bastırdı.

Gidecek bir yer yok.

Onu durdurmanın bir yolu yok.

Korkunç bir an paniğe kapıldım ama sonra fısıltısı beni özgür bıraktı.
"Senin içinde olan benim, Denizci. Seni siken benim. Şu andan itibaren,
sadece ben varım. Sen bana aitsin ve benim için geleceksin. Çünkü bunu
yaptığın an, sana katılabilirim ve, ah *siktir*-"

Ben geldim.

Paramparç

a oldum.

Beni

hissetti.

Ben , vücudumu saran dalgalarla sarsılırken bir küfür yuttu.

Kasılma üstüne kasılma, hayatımın en iyi orgasmıyla patladım, onu sağdım, kavradım, onu-

"Yüce *Tanrım*." Temposu, kendi serbest bırakılmasıyla yakalanan sığ kızışma pompalarına dönüştü. Parmaklarımın altında sırtı kilitlendi; iniltisi yankılandı

Odaya.

Onun serbest bırakması benimkine başka bir seviye ekledi ve kendimi ona kaptırdım.

Düşüp paramparça olurken birbirimize sarıldık ve patlama durduğunda yapışkan, terli bir karmaşanın içine düştük ve tek kelime etmedik.

Yapamadık.

Söylenecek bir şey yoktu.

Sadece... mükemmeldi.

Zander

Kimin Mobilyaya İhtiyacı Var

Geçtiğimiz ay boyunca sağlığım için ciddi anlamda kötü olan BİRÇOK ŞEY YAPTIM... ve bu uzun liste Sailor Melody Rose ile başladı ve bitti.

Onun için yasaları çiğnemiş, onun için kılık değiştirmiş, onunla daha fazlasını istediğimi fark etmiş ve hafiften delirmiştim. İçimde daha önce hiç hissetmediğim ihtiyaçlar uyandırmış ve beni iyi adam olmaktan bıktığım gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamıştı.

Neredeyse otuz yıl boyunca kendimi asla kimseyi incitemeyeceğime ikna ettikten sonra, şimdi öfkeden kudurmak ve kendini tehlikeye attığı için ondan başlayarak tüm bu kafa karıştırıcı, pençeleyici, sakatlayıcı öfkeyi serbest bırakmak için inkar edilemez bir dürtü duyuyordum.

Daha önce yatakta hiç bu kadar özgür olmamıştım. Tüketmek ve hükmetmek için o kara saplantıyı hiç hissetmemiştim. Ama onunla? Özür dilemeden onu yere sermemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Zaten öyle yaptım.

Derin bir iç çekerek onu daha da yakınımaya çektim, uyumsuz minderlerin üzerinde terden yapış yapış olmuş ve nefes nefese yatıyorduk. Oturma odası yeni boya kokuyordu, kanepeden ve mobilyalardan kurtulmuştu. Odanın çıplak kemiklerinin artık o piçin ona yaptıklarının anılarını taşımaması ve yerini tamamen benim ona yaptıklarımın alması hoşuma gitmişti.

Ben de bir piçim ama en azından onu kıskançlık yerine orgazmla öldürdüm.

Sailor inledi ve bacağına üzerine attı. Daha derine sokulurken kolunu belime attı ve bizi birbirimize yapıştırdı. Kalbi benimkiyle aynı kaotik ritim.

Seksin en iyi sakinleştirici olduğunu duymuştum ama hiç deneyimlememişim. Şimdi sanki bir şişe uyku hapi içmiş gibi hissediyordum.

Dudaklarımı yalayarak ve nefesimi geri almaya çalışarak, kendimi az önce ona pis şeyler yapan canavar değil de yeniden bir erkek olmaya zorladım.

Başının üstünü öperek, "Az önce bana ne yaptın?" diye inledim. Her parçam sanki bir boks ringinde bayılana kadar birbirimizi yumruklamışız gibi hissediyordu.

Ağır iç çekişinin sesi son derece memnun geliyordu. "Sanırım sonunda pes ettin ve değişiklik olsun diye istediğini aldın." Bana daha sıkı sarıldı. "İyi hissettiriyor, değil mi?"

"İyi mi?" Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. "Bu kelime nasıl hissettiğimi anlatmak için yeterli bile değil."

"Geçen sefer sana mastürbasyon yaptırmak için neredeyse seni domuz bağıyla zorunda kalıyordum."

Bir kahkaha attım. "Tüm bu ilkeliliğin altında böyle bir baştan çıkarıcı olduğunu nasıl bilemedim?"

Göğsümü öperek fısıldadı, "Beni o kadar uzun zamandır izlemiyorsun. Beni istismardan kurtulan biri sanmış olman affedilebilir."

Kalbim sıkışmıştı.

Neredeyse unutuyordum.

Tanrım, onu X olarak becerdiğimi neredeyse unutmuştum. Burada, onun evinde çıplak, siyah saçlı, kahverengi gözlü ve sahte bir kimlikle yattığımı.

Mide bulantısı boğazımdan yukarı fişkırdı.

Sırrım ortaya çıkarsa, maskeli bir yabancı olarak onu korumam affedilebilirdi. Ama gerçekte kim olduğumu söylemeden onu öyle becermek?

Tanrım, benden sonsuza kadar nefret edecek.

Bu noktada mesele sadece yalanlar değildi. Bana verdiği inanılmaz güvene ihanet etmektir. Birkaç kez irkildiğini hissetmiştim. Onun tuzunu tattım Travmasının içinden buldozerle geçerken gözyaşları döküyordu ama onu incitmeyeceğime ve durmamı istediğinde güvenli kelimeyi kullanacağına güvenmişti.

Ama söylememişti.

Cesur, mükemmel ve harikaydı ... *Boku yedim. Senin soyadını güvenli kelime olarak kullandı.*

Bunu söylediğinde neredeyse kalbim duracaktı. Belki de başından beri ben olduğumu biliyordu ve bu onun itiraf etme şekliydi diye içimde kabaran bir umut belirdi. Beni tanıyor, affediyor ve yine de beni istiyordu.

Ama bu sadece bir rüyaydı.

Ve şimdi uyandığımda bunun onun bir sürçmesi olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmiştim. Zander olarak bana karşı bir şeyler hissedebileceğini ortaya koyan Freudyen bir sürçme, ama ona ne kadar kötü ihanet ettiğimi öğrendiği anda her ne kadar aşık olmuş olsa da parçalanacaktı.

Kahretsin, ne yaptım ben?

Ona daha sıkı sarıldığımda kolum titredi. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku içime işledi. Onu kaybetmiştim. Öfkeme yenik düşmüş ve ona gerçeği söylemeden onu almıştım ve şimdi... *şimdi* mi? Kahretsin, şimdi sırf onun gözlerindeki hayal kırıklığını ve ihaneti görmemek için çok uzaklara taşınmam gerekecekti.

Sailor göğsüme bir öpücük kondurdu. "Düşüncelerin yine yüksek sesle konuşuyor. İyi misin?"

Tek yapmak istediğim patlamakken kendimi sakın kalmaya zorladım. "Üzgünüm, ben..." Gerçek dilimi kapladı, birçok yalanımın üzerini boyadı. Ona bir daha asla bu şekilde sahip olamayabilirdim, ama ona sahipken, ona derinden, çılgınca, *aptalca* aşık değilmişim gibi davranamazdım. "Seni düşünmeden duramıyorum," diye fısıldadım. "Ne kadar iyi hissettirdiğini. Hayatımın en iyi seksiydi ve bunu tekrar yapmak istiyorum."

Gururla kabardı. "Kalbimi nasıl sıkacağını çok iyi biliyorsun. Bunu söylediğini duymak benim için dünyalara bedel." Sırıttı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Az önce yaptığımız şeyi hiç yaşamamıştım. *Hiç.*"

Gözlerim yaşardı.

İçimde aşağılık bir kıskançlık kükredi.

Kendimi kıskanıyordum.

Aynı kızın tamamen farklı yönlerine sahip olan iki versiyonuma lanet olsun.

Bunu neden yapmıştım? Neden buraya geldim? Neden bir maske taktım ve bunun sonuçlarından kurtulabileceğimi düşündüm?

Sertleşerek, ayakta duracak kadar güç toplamak için elimden geleni yaptım. Veda etmek için. Sonsuza dek ayrılmak için. Ama tembel bir bebek gibi bana sarıldı ve yüzünü boynuma gömdü. "Gitmiyorsun. Asla."

Kelebek göz bağı onun büyüleyici mavi gözlerini saklıyor, sırrımı saklıyordu. Maskem atılmış bir su birikintisinde yatıyor, iskelet sırtışıyla benimle alay ediyordu.

izin veremezsin.

Eğer gerçekte kim olduğumu öğrenirse... hapse girmek, benden nefret etme şeklinin yanında cennet gibi kalırdı.

Kalbim tek bir kararlılıkla yavaşladı. Bu karmaşadan tek bir çıkış yolum vardı.

X'in ölmesi ve Zander'ın bir çift lanet olası taşak büyütmesi ve üçüncü şahıs olarak kendimden bahsetmek yerine ona gerçekten nasıl hissettiğini söylemesi gerekecekti.

Colin'in uyarısı kafamın içinde yankılandı.

X ve Zander'ı iki farklı insan olarak ayırmamam konusunda beni uyarmıştı çünkü gerçeği öğrendiğinde onun için daha zor olacaktı. Ama şimdi ona komşusuyla çıkmasını söylerken onu deli gibi için mutlu son umudunu da yok etmiştim. Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu ikinci kişiliğimin sefil bir şekilde ölmesini sağlamak ve bu işi bitirmektir.

Tanrım, neden beni kendine aşık etmek zorundaydın ki?

Neden büyükannelerimiz bizi tekrar tekrar bir araya getirmek zorundaydı?

Neden varken onu Zander olarak takip etmeyecek kadar zayıftım? "Yine yapıyorsun," diye fısıldadı uykulu uykulu. "Şimdi ne yapıyorsun?

ne düşünüyorsun?"

Her zamankinden daha dürüst olduğum halde dürüst olamadığım için utançla ürperdim. "Gitmene izin vermek istemediğimi düşünüyorum."

Nefesini içine çekti. "O zaman yapma."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kalbimin acıyla sıkışmasına lanet ettim. "Gitmem gerek. Burada olmamalıydım. Yapmamalıydım-"

"Hayatının en iyi cinsel deneyimi olduğunu itiraf ettikten sonra benimle yattığın için pişman olduğunu söylersen beni çok kızdırırsın." Geri çekildi ve gözbağını çıkarmaya gitti.

Ayağa kalkarak bileklerinden tuttum ve ellerini aşağı doğru çektim.

"Yapma." Yerdeki maskeme bakarak, "Bana on saniye ver, sonra sana görüşünü geri vereceğim" diye emrettim. Onu bırakarak atkılı kar maskemi kaptım, boynuma dolanması için başımın üzerinden çektim, sonra siyah malzemeyi neredeyse kirpiklerime değecek kadar yukarı çektim.

Dişlerimi sıkarak başının etrafına uzandım ve yayı çözdüm. Kelebek kanatları düştü ve onu göz kırparken bıraktı.

Bakışları benimkileri yakaladığı anda dizlerinin üzerine oturdu ve ellerini kavuşturdu.

Ne kadar çarpıcı olduğu konusunda beni enayi yerine koydu. Çıplak, doymun ve ateş doluydu.

Kendimi durduramadan sikim tepki verdi.

Ayağa fırlayarak prezervatifi çıkardım ve atmak için mutfağa yöneldim.

Peng saklandığı yerden çıktı, tırıs tırıs yürüyerek bileğimin yanında miyavlamaya başladı.

Sailor arkamdan mırıldandı, "Hâlâ sana takmış durumda."

Turuncu yavru kediyi ya da beni başarılı bir şekilde kıran kadını tanımaya cesaret edemedim. Bunun yerine, yalınayak ve çıplak bir şekilde mutfağa girdim ve çarparak durdum.

"Eh..." Gözlerimi kırtım. Gözlerim ne olduğunu görmekte zorlandı. "Biz meşgulken soyuldun mu?"

"Ne?" Kollarının hışırtısı ve ayaklarının yere basışıyla yerden kalkıp yanıma geldi. Çenesi düştü. "Aman Tanrım. Bu da ne böyle?"

Her dolap açıktı. Her ekmece aralıktı. Buzdolabı bile açıktı ve buz gibi havayı yere döküyordu. Peng miyavladı ve akşam yemeği aramak için ona doğru yöneldi.

Sailor şaşkınlık içinde onu kucakladı ve kollarına aldı. Bu güzel çıplak kadının turuncu bir kedi yavrusunu -ona benim verdiğim bir kedi yavrusunu- kucakladığını görmek çok fazlaydı.

fkem alevlendi, beni hissedemediğim duygulardan korudu.

İlerleyerek prezervatifi çöpe attım, ardından tüm dolapları kapattım ve tüm çekmeceleri karıştırdım. Mutfak normale döndüğünde ancak lavabonun yanında dehşetle ürperdim.

Mary ve Melody.

İki çöpçatanlık yapan hayalet-

"Yani, hayaletlerin olduğunu duydum ve televizyonumun bensiz açılmasına alışkırım ve Peng düzenli olarak göremediğim şeylerle konuşuyor, ama bu...?" İleriye doğru sürüklenen Sailor, kediyi yemek masasının üzerine bıraktı ve cesurca çıplak durdu. "Bu başka bir seviyede. Eğer görmemiş olsaydım, inanmazdım. Aslında, az önce her şeyi kapatmanı izlemiş olmama rağmen buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Yumruklarım kıvrıldı. "dklerinde bile bizi rahat bırakmıyorlar.

-" Homurdanarak sözümü kestim.

Sikeyim.

X, Mary ve Melody'nin soylarını birleştirmek için ömür boyu anlaşmayı bilemezdi. Bir Gl ile bir Kuzey'i evlendirmek ve sonsuza dek aile olmak.

Sailor'la yüzleşmek için döndüğümde, yüreğim ağızıma geldi. Duymuş muydu? Biliyor muydu?

Titreyen elim maskeme gitti ve yerinde olduğndan emin oldu.

Fark ettiğne dair hiçbir belirti vermedi, alt dudağın çiğniyor ve şaşkınlıkla mutfağına bakıyordu. Kırmızı pckl dudaklarından yavaşça sinsi bir gülümseme geçti. "Sanırım Nana az önce bize onay verdi."

Geriye doğru tökezledim. Konuşamadım. Kendime güvenmiyordum. Bir kez daha, Sailor'ın benim yerime X'i seçmesini kıskanıyordum. Bana sanki bir geleceğimiz varmış gibi baktı. Zander olarak kalbimi kırmaktan çekinmiyordu çünkü X ile olan bağı çok daha güçlüydü ve

Bu acıttı. *ldrd.* Beni katletti çünkü bundan sonra Ember Drive' yaşamaya nasıl devam edebilirdim? Onu penceresinden nasıl gzetleyebilirdim ve X'i öldürdükten sonra onun için yas tuttuğnu nasıl grebilirdim?

Zander olarak hiç şansım olmazdı çünkü tıpkı onun benim kalbimi kırdığı gibi ben de onun kalbini kırardım ve *Tanrım ben ne yaptım böyle?*

Kendimi korumak için kendimi .

Artık burada kalamazdım.

Onun yanından geçerek oturma odasına dağılmış kıyafetlerime doğru ilerledim.

"Hey!" diye ciyakladı ben bakmadan yanından geçip giderken, çıplak tenimiz kimyayla titreşiyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"şimdi hatırladım. Yapmam gereken acil bir şey var." fke süzülüyor, kendimi kurtarmak için zalim olma gibi çok gerçek, çok korkutucu bir yetenekle i içe geçiyordu. "Sana bittiğimizi söylemiştim. Sırf birlikte yattık diye

bunu daha az doğru yapmaz."

Eşiğe çarparak durdu.

Ona bakmamak için elimden geleni yaptım ama siyah pantolonumu yerden alırken ona bir bakış fırlatmaktan kendimi alamadım.

Bir an için gözyaşlarına boğulacaktım gibi baktı. Bir sonraki an ise beni tavayla dvecek gibi görünüyordu. Sonunda omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarında mavi bir sıcaklıkla bana doğru yürüdü. "Saçmalık."

"Affedersiniz?"

"Yine kaçıyorsun." "Hayır, ben-"

"Sana söylüyorum X, eğer gidersen seninle bir daha *asla* konuşmayacağım." "Farkındayım." Pantolonumu yumrukladım, çekme ihtiyacıyla titriyordum.

üzerinde. "Bu birbirimizi son görüşümüz. Bu bir hataydı-" "*Hata* mı?"

"Beni buraya gelmeye zorlayan sendin. Neredeyse kendini öldüren sendin. Sonrasında olanlar ikimizin de hatasıydı ama artık bitti ve-"

"Hayır."

"*Hayır* mı?" Kaşlarım kalktı, maske şaşkınlığımı gizliyordu. "Ne demek hayır?"

"Yani, adını, adresini ya da senin hakkında tek bir şey bilmiyor olabilirim ama korktuğun zaman yaptığın şeyin bu olduğunu biliyorum." Dişlerini gösterdi. "Bir şey hissettiğin anda kaçarsın."

Alay ettim. "Kaçmıyorum. Sadece işim bitti-"

"Beni korumak mı?" Burnunu havaya kaldırdı. "Güzel. Benim koruyucum rolünü oynamayı bıraktığına sevindim. Bu, bana sanki kırılacakmışım gibi davranmayı bırakabileceğin anlamına geliyor."

"Seni yerde becerirken kırılacakmışsın gibi davrandım mı?" "Hayır." Seksi ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Yapmadın."

"Peki o zaman." Pantolonumu çıkararak giyinmek için bir bacağıma yukarı kaldırdım. "İkimiz de şu andan itibaren kendi iyileşmenden senin sorumlu olacağın konusunda hemfikiriz.

Her ne yaşadıysak artık sona erdi."

Bana doğru atılarak pantolonu elimden çekip aldı ve omzunun üzerinden fırlattı. "*Argh*, sen inatçı bir baş belasısın."

"Az önce bana ne dedin?"

"Sana aptal dedim."

"Ve bana isim takmanın kapıdan çıkıp gitmemi engelleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Bence kısa bir süreliğine özgür olduğunu kabul etmek için iyi bir tokat yemeye ihtiyacın var. Kendini bıraktın. Seni tanıdığım haftalar boyunca, karşılığında sana değer vermeye çalıştığım *anda* sertleşiyorsun. Huysuz ve soğuk oluyorsun ve kastetmediğin şeyler söylüyorsun çünkü nasıl dayanacağını bilmiyorsun. diğerleri."

"Nesin sen? Birdenbire psikoloğum mu oldun?" Onu iterek tekrar pantolonuma uzandım.

Onları tekmeleyerek uzaklaştırdı ve ellerini göğsüme bastırarak sendelememe neden oldu. "Senin bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım etmeye çalışıyorum, seni sinir bozucu aptal!"

"Yine o salak." Ellerim kıvrıldı, Chad Harris'i dövdüğüm için hâlâ silik olan morlukları çekiştirdim. Parmak eklemlerimdeki izleri fark etmemişti. Colin'in beni gözlerden saklayacağına söz verdiği kılık değiştirme yüzünden gözleri o kadar kör olmuştu ki.

Bir an için maskemi çıkarıp itiraf etmeyi düşündüm. Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyordum.

Bu sırrı hayatımın sonuna kadar nasıl saklayabileceğimi.

Ama denemek zorundaydım çünkü az önce söylediğim şeylerden sonra, kazmaya kararlı olduğum çukurdan sonra, X hayatında olduğu süreç Zander'a asla bakmayacaktı. Ve eğer bunu anlarsa, beni asla affetmezdi ve *ben de biterdim*.

"Yolumdan çekil, Denizci. Ben gidiyorum-"

"Kalıyorsun." En yumuşak nefes alışıyla dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kalçalarına koydu. Peng mutfaktan koşarak çıktı, onu sevmek için kafa attı ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bana ne istediğini söyle X, çünkü sana bir borcum daha var. Bana öfkeyle alınmayı ne kadar sevdiğimi gösterdin, ama sadece çok güvendiğim bir adam tarafından. Beni boğmasından duyduğum tüm korkuyu yok ettin ve bana yeni bir şehvet ve arzu anısı verdin. Bu öğleden sonra benim için tüm haftaların toplamından daha fazlasını yaptın ve bu yüzden... Sana borçluyum."

Bakışları sertleşmiş sikime kaydı. Daha yaşlı, daha bilge... tehlikeli bir isyanın ipuçlarıyla daha seksi görünüyordu.

"Senin benim için yaptığını ben de senin için yapana kadar o kapıdan çıkmana izin vermeyeceğim. Ve eğer bu senin için yeterince siyah ve beyaz değilse, sana söylüyorum, seni inatçı baş belası, seni *istiyorum*. Kim olduğun umurumda değil. Yarın umurumda değil. Adının X, A ya da Z ile başlaması umurumda değil. Tek umursadığım bu kadar özgür kalabilmek..." Dizlerinin üzerinde daha yükseğe oturdu. "Başka bir seçim yapmalısın."

"Ne seçimi?" Boğazım düğümlendi, nefesim kesildi.

"Özgür olma seçimi. Tüm rollerini bırakma seçimi. Gerçekte kim olduğunu itiraf etmekten neden korktuğunu bilmiyorum ama... benimleyken korkmana gerek yok."

Her yerim *ağrıyordu*.

Çok acı vericiydi.

Körleştirici.

Doğru şeyi yapmaya sarıldım. "Bunu benim için imkânsız hale getiriyorsun. Seni *korumaya* çalışıyorum. Bu seni kendimden korumak anlamına gelse bile. -"

"Ve sana , korunmak istemiyorum. Artık istemiyorum. Burada istemiyorum.

İstediğim şey beni kırman. Benimle *birlikte* kır." Tüm vücudum sıkıştı.

Aletim o kadar ağrıyordu ki, bir yumruğumu karnıma sıkıştırarak içimdeki amansız arzuyu görmezden gelmeye çalıştım. "Beni öldüreceksin."

"Kabul etmeniz için gereken buysa, tamam."

Kendimi tutma ve onun acıyı dindirme dürtüsüne direndim.

"Yapmayacağım-"

"Biliyor musun, bugüne kadar kanımın cızırdayabileceğini bilmiyordum. İçimin sıvıya dönüşebileceğini ya da zihnimin boşluğa dönüşebileceğini bilmiyordum." Sesi sıcak bir fısıltıya dönüştü. "Sana bunun nasıl bir his olduğunu göstermek istiyorum."

"Ben zaten biliyorum. Bunu hissettim.

Seninleyken." "O zaman sana tekrar hissettirmeme izin ver."

Vücudum dayanılmaz bir şehvetle kasılırken bir iniltiye boğuldum.

"Denizci, sana yalvarıyorum."

"Ve *sana* yalvarıyorum." Cesareti yüzü biraz düştü. "Başkalarını düşünmeyi bırak, X. Kendini en sona koymayı bırak. Olmayı bırak korkuyorum."

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti.

Onun üzerinde durarak eğildim ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Sesim nehir kayalarında geziniyordu. "Korkmuyorum. Ve sana bir daha dokunmam için beni kışkırtmana izin vermeyeceğim. Beni dinlemiyor musun? *Dinleyemem*."

Omuz silkti. "Şu anda bana dokunuyorsun." Maskemi inceledi, güzel yüzü okunamaz haldeydi. Dumanlı gözleri ve öpücüklerle şişmiş dudakları, genellikle bitkilerini toplarken ve karışımlarını pişirirken takındığı güneşten öpülmüş, makyajsız görünümünden çok farklı görünüyordu.

Onu komşunun utangaç kızı olarak tanımıştım ve şimdi diz çökmüş, kendini bana sunan bir cadalog olarak.

Onun iki versiyonu benim iki versiyonumu karıştırdı.

Doğru ve yanlış. Aziz ve
günahkar.

Şehit ve canavar.

"Az önce herkesten çok sevdiğim tek kişi tarafından onaylandın," diye fısıldadı. "Ninem senin iyi bir insan olduğunu biliyor ve sen saklanırken, acı çekerken ve tamamen saçmalarken gitmene izin vermeyeceğim. Bana ne istediğini söyle, X. Beni nasıl istediğini söyle ve ben senim. Orgazm için orgazm. Bu oyun böyle değil mi?"

Kafamı deli gibi salladım, yönümü bulmaya çalışıyordum. Sikim tamamen kalktı. Taşaklarım kalktı. Karnım sıkıştı. Tüm o şehvet, o özlem, gerçekten ihtiyaç duyduğum şeyi hayatım boyunca inkâr etmek beni boğuyordu.

"Yapamam. Ben... yapmamalıyım."

"Neden ki?"

"Çünkü..." Tüm nedenler aklımdan uçup gitti. İyi adam, şefkatli doktor, nazik arkadaş olmak için tüm bahaneler. Bunların hepsiydim, ama aynı zamanda daha fazlasıydım. Yalnızdım, öfkeliydim ve o kadar ihtiyaç doluydum ki önümü bile göremiyordum.

Ama ben Zander değilim.

Onu dizlerinin üzerinde incelerken nefesim ciğerlerimde tılandı. Çok kolay olacaktı.

Tek bir komut yeterli olacaktı.

Zander olarak asla söyleyemeyeceğim iki küçük kelime ama X olarak? Bu maske ve gizli kimlikle... neden söyleyemeyeyim?

Zaten cehenneme gidecektim.

X'in uçurumdan atlamasını karar vermiştim.

Yarın geldiğinde, artık var olmayacaktı, onun numarasını engelleyecektim ve komşusu tarafından becerildiğini asla bilmeyecekti.

Ve bu kirli, aşağılık sırrı hayatımın sonuna kadar taşıyacak, bu öğleden sonrayı tekrar tekrar yaşayacak, bu şekilde görülmek, bu şekilde özgür olmak, bu şekilde *istenmek* için çaresiz kalacaktım.

Yavaşça doğruldum, saçlarını parmaklarımın arasından geçirdim. Burun delikleri açıldı, diz çöktüğü yerden bana bakıyordu.

Göz bağı olmadan aramızdaki bağ başka bir seviyeye ulaştı.

Derin, yürek burkan bir seviyeydi ve ben kaybettim.

Onun teslimiyetine yenildim.

Bağımlılığımın altında ezildim.

Ve o iki unutulmaz kelime, bir gölge ve kıvılcım telaşıyla serbest kaldı.
"Em beni."

Dudaklarından yavaş bir gülümseme geçti. Gözleri zaferle parladı. Sonra bana doğru uzandı, başını eğdi ve tam olarak emrettiğim şeyi yaptı.

Sıcak, ıslak ağzı beni çevrelediğinde gözlerim kapandı. Sertçe emerken neredeyse bayılacaktım.

İnanılmaz bir yalamayla beni kırdı ve saçlarını toplayıp tutunurken ayakta kalmak için mücadele ettim.

Başı üzerimde sallanırken ve beni becerebildiği kadar derine konuşamıyordum. Tükürüğünü kullanarak uzunluğumu kapladı ve elini yukarı ve aşağı doğru çevirdi.

İnledi, yaladı ve beni deliliğe sürükledi. Peng çılgılık attı ve kaçtı.

Perdeler, sanki mutfağı yeniden düzenleyen hayalet hâlâ izliyormuş gibi dalgalanıyordu.

Onu daha da yaklaştırıp başını aşağıya doğru iterken bir izleyicimiz olabileceğini umursamadım. İyi olup olmadığını sormadım. Kuralları belirlemiştik. Beni nasıl durduracağını biliyordu. Beni bu canavara dönüşmeye zorlamıştı ve şimdi... şimdi, bunu ona ödetecektim.

"Daha sert," diye homurdandım, beni acı noktasına kadar sıkarken gözlerim başımın içinde geri yuvarlandı. Dili tepemi okşuyordu. Sıcak nefesi karnımı gıdıklıyordu.

Onu ne kadar pis istediğimi düşünerek utançla ürperdim. Ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledim.

Bana üflelemeye devam etti, beni doruk uçurumunun daha da yukarısına itti. Ağzına boşalmayı, onu yutturmayı düşündüm ama bu sondu. Bir daha asla bu kadar kaba, bu kadar bencil olmayacaktım ve... eğer içimdeki her karanlık ve çaresiz gölgeyi kucaklayacaksam... siktir et.

Saçlarını tutarak ittim.

Öğürdü.

Dişleri beni yakalayınca irkildim.

"Isırma, yoksa ısırırım," diye boğuldum.

Dizlerinin üzerinde titredi ve beni daha derine çekti.

Bacaklarımın arasında süzülen uyarı baloncukları toplandı. Çok erkendi.

Henüz veda etmeye hazır değildim.

Ağzını üzerimden çekerek dirseklerinden tuttum ve onu kaldırdım. Onu omzuma attığımda çıplak tenimiz birbirine yapıştı ve minderlerin olduğu yuvaya dönüp onu yere bıraktım.

Hemen tekrar diz çöktü, dudakları parlıyordu. Kıyafet karmaşası içinde el yordamıyla cüzdanımı bulup açtım ve başka bir prezervatif aradım.

Hiçbir şey bulamayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Tanrım, iki tane olduğundan emindim. Tıp geçmişim, biriyle yatmak söz konusu olduğunda her zaman son derece katı olmamı sağlamıştı. Hiç korunmadan gitmemiştim. Asla dürtü-

"Dışarıda mısın?" Sessiz sorusu bende hırlama isteği uyandırdı.

Omuzlarım çöktü, bir yandan da zayıflatan serbest bırakma ihtiyacıyla savaşıyordum. "Daha fazlasına sahip olduğumu sanıyordum." Gözlerim onunkilerle buluştu, maskem çok kısıtlayıcı hissettiriyordu. "Sende hiç var mı?"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Milton'ın eşyalarını kaldırırken hepsini dışarı attım."

"Kahretsin." Gözlüğümü bulamadığım için irkilerek burnumun kenarını sıktım ve kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. "Bu kadar o zaman." Ona en yakın giysiyi fırlatarak, "Bunu giy" diye emrettim. Bakamıyorum sen."

Onu yakaladı ama itaat etmedi. Dili alt dudağının üzerinde gezindi, alnı çatıldı. "Biliyorsun... hiç... yani... Milton'la bile, her zaman... şey... söylemeye çalıştığım şey..."

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle olmaz."

Gözleri benimkilerle buluştu, hafif utangaçtı, yanakları hafif pembeydi. "Sen hiç...?"

"Hayır, ama bu dışında."

"Yani bu açıdan ikimiz de bakır mıyız? Güvende ..."

Tanrım, başka hiç kimse beni bu kadar kontrolden çıkmış hissettirmemişti. Bu kadar kızgın, bu kadar kaybolmuş, bu kadar aç.

"Denizci, ben-"

"Döngümü takip ediyorum. Hap kullanmıyorum ama her gün ateşimi ölçüyorum ve... güvenli aralıkta olduğumu biliyorum. Senin için de sorun yoksa benim için de sorun yok." Bana doğru sürünerek dizlerinin üzerinde dik durdu. "Emin olmasaydım teklif etmezdim. Ninem bana eski doğum kontrol yöntemlerini öğretti. Yıllardır bunu yapıyorum. Ve ben... Gerçekten bırakmanı istemiyorum."

Tanrım, vücut ısısı. Çıplak göğüsleri. Baştan çıkarıcılığı, masumiyeti ve ihtiyacı.

Bununla nasıl rekabet edebilirim? Çekip gidecek iradeyi nasıl bulabilirim?

"Ne istiyorsun, X?"

Seni tutmak istiyorum.

Sana her şeyi anlatmak

istiyorum. Benden nefret

etmemeni istiyorum.

Başımı eğdim, yarı baygın gözlerle onu izliyordum. "Seni becermek istiyorum."

"O zaman yap."

"Eğer yaparsam... birlikte çıplak kalabileceğim tek kız

sen olacaksın." Titredi. "O zaman kesinlikle yap."

Tüyleri diken diken olmuş tenini izleyerek inledim. "Tanrım, seni böyle görmeye bayılıyorum."

"Ne gibi?"

"Aç... benim gibi."

Sertçe yutkundu. "Açlıktan ölüyorum."

Kahretsin, bu işi çok kötü batırmıştım.

Hayatım boyunca bir şey aramıştım ve o şey hep burnumun dibindeydi.

Onunla.

Komşum, arkadaşım ve ruh eşim.

Düşünmeden taşındım.

İleri atılarak onunla çarpıştım.

Onu yakınımaya çekerek gözlerinin üzerine koydum ve maskemi indirdim.

Ve sonra onu öptüm.

İçgüdü ve delilikle onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Dilimi

ağızına daldırırken, sadece teslim olmadım; kırıldım. Kendimi

kontrol edemedim.

Ahlakım parçalandı.

Onu deli gibi öptüm.

Dudaklarını zorla haykırdı. Ama ben

durmadım.

Çenesini sıkıca tutarken durmadım.

Onu ısırırken, *yalarken ve yutarken* durmadım.
tüm o dürtüler. Görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım tüm o açlıklar.

Kurallarımı ve nedenlerimi unuttum.
Bunun beni ne hale getirdiği ya da işimiz bittiğinde ne olacağımız umurunda değildi.

Önemli olan tek şey hayatım boyunca izlediğim kızın içine girmektir.
Gözetlediğim, özlediğim ve her şeyden çok ihtiyaç duyduğum kız. Doğduğu andan itibaren beni tasmalayan kız.

Onu derinlemesine yaladığımda inledi ve beni geri yaladı. Elleri saçlarımı buldu ve sertçe çekiştirdi. Beni üzerinden çekmeye mi çalışıyordu yoksa daha yakına mı çekiyordu bilmiyordum ama mantıklı düşünme noktasını geçmiştım.

Öpüşmeyi keserek maskemi geri çektim ve onu belinden yakaladım.
çevirip kürek kemiklerinin arasından iterek ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmesini sağladığımda haykırdı.

Sırtını kamburlaştırdı, benimle alay etti, beni inletti.
Tenim aşırı duyarlılıkla patladı. Beni daha önce hiç bulunmadığım bir yere fırlattı. Tehlikeli ve bencil bir yere ve ben duramadım.

Duramıyorum.

Bu şekilde götürülmesinin sorun olup olmadığını sormadım. Ona güveniyordum. O da bana güveniyordu. Ve aramızdaki harika bağın yalanlar üzerine kurulu olmasından nefret ediyordum.

Kalçalarını tutarak, arkasında yükselirken onu sıkıca kavradım.
Nefes nefese ve titreyerek döndük. Kendimi o mükemmel parıltılı noktaya doğru eğerken hırladım. En keskin elektrik kemiklerimde çatırdadı, bacaklarımda patladı.

Çıplaktım.

Denizci ile.

Onu becermek

üzereydim. Çıplak.

Kalp krizi geçirmek üzereyim.

Kalçalarım öne doğru atıyordu.

Onu tek bir santim beslediğimde haykırdı. Başı öne düştü, saçları yüzünün etrafına dökülürken ensesi ortaya çıktı.

Boynunun arkasını kavrayıp ona tutunurken kendimi kontrol edemiyordum.

Her kasımı gererken ve düşünmeyi, denemeyi, umut etmeyi bırakırken tüm benlik duygumu kaybettim.

Ona binerken aynı zamanda onu geri çektim. Şiddetle.

Tamamen. Acımasızca.

Bir an, iki ayrı kişiydik.

Bir sonraki adımda, dayanılmaz derecede akıl almaz bir şekilde birleştik. İpeksi bir ıslaklık ve başka bir şey yok.

Onun çıplaklığı benim çıplaklığıma.

Vücudum onunkinin içindeydi ve hiçbir engel yoktu. Bu *inanılmaz* bir şeydi.

En tehlikeli şey.

Çekirdeği esneyip hoşnutlukla dalgalanırken dişlerimin arasından tısladım.

Birlikte hareket ederken ikimiz de kim olduğumuzu kaybettik. Derin ve acımasız. Ensесinden tutarken içine girdim. Diğer elim kalçasına kilitlenmiş, onu yerinde tutuyordu. Hızım arttı, daha hızlı, daha hızlı, daha sert ve daha sert, o inledi ve inledi ve beni kaya için kaya karşıladı.

Onu becerirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Çok yaklaştığımı bildiğim halde hiç bitmesini istemedim.

Doruk noktam sadece taşaklarımda değil, kanın her damlasında ortaya çıktı. Sanki tenimiz buharlaşmıştı ve birbirimize enerji veriyorduk, bedenlerimiz aynı lezzetli ihtiyaçla, aynı yürek parçalayan tutkuyla sifonlanıyordu.

"Daha derine," diye yalvardı, sırtını kamburlaştırdı ve dirseklerinin üzerine düştü. Ben de itaat ettim.

Tırnaklarımı omurgasında gezdirirken, diğer kalçasını tuttum ve ona bindim. Tekrar ve tekrar.

Tekrar ve tekrar.

Ve o ayrılıp etrafıma geldiğinde kükredim ve kendimi bıraktım. Hayatımda ilk defa tamamen özgürdüm. Tamamen akılsız. Onu aldım, ona hükmettim ve orgazmımın patlaması nefesimi kesti,

Ruhumu, kalbimi, her şeyimi ona verdim.

Sonsuza kadar.

Denizci

Zemin En İyi Yuvadır

PENG'IN BURNUMU YALAMASIYLA UYANDIM.

Yumuşak miyavlaması alacakaranlıkla dolu oturma odasında zar zor duyuluyordu. Hareket etmek için kıpırdandım, sonra donup kaldım. *Her yerim* ağrıyordu. İçim ve dışım. Ama beni hareketsiz kılan hareket etmenin verdiği rahatsızlık değil, X'in hâlâ burada olduğu gerçeği idi.

Beni arkadan kaşıklarken kolu yan tarafıma sarkıyordu. Parmakları göğsümü koruyucu bir tutuşla kavradı. Nefes alıp vermesi yavaş ve sabitti, yorgunluk ve hayallerle doluydu.

Peng tekrar miyavlamaya başladı.

"Şşt," diye fısıldadım, onu kucakladım ve sarıldım.

Kızgınlığı bir mırıltıya dönüştü. Boynuma sarıldı ve saçıma bisküvi yaptı.

Muhtemelen açtı ama biraz da endişeli görünüyordu. Bana sarılma şekli, insan yoldaşının neden bana sarıldığından şüphelendiğini gösteriyordu. maskeli çıplak bir adam onun vücut ısını bir tür ilkel battaniye gibi paylaşıırken, yerde soğuktan donuyordu.

Sırıttım ve ipeksi kızıl kürkünü öptüm. X

ile yatmak akıllara durgunluk vericiydi.

Korunmadan onunla birlikte olmak gibi pervasızca bir şey yapmak kendimi yaramaz ve günahkâr hissetmeme neden oldu. Bugün onunla yaptığım her şey tamamen karakterimin dışındaydı.

Bunu başka biriyle *asla* yapmazdım.

Bana bu kadar kaba davranılmasını asla istemezdim ya da ona hizmet etmemi emrettiğinde heyecanlanmazdım.

Ama hayatımın en iyi deneyimiydi. Beni değiştirmişti.

Beni değiştirmiş, uyandırmış ve *her zaman* mükemmel bir oyun arkadaşı bulmayı bekleyen cinsel bir yaratık olduğumu kanıtlamıştı. Hiç bu kadar

Ne istediğimi dürüstçe söyledim ya da beni neyin ettiğini paylaştım. Onu boşaltırken hiç bu kadar ateşlenmemiştim ya da güçten titrememişim.

Her hamlesinde beni alevler içinde bırakıyor, yerde paramparça yatarken küllerin yükselmemi sağlıyordu.

Zihnim isteğim dışında Zander'e kaydı.

Suçluluk duygusu memnuniyetimi yiyip bitirdi.

Bugün olduğum kadın artık onun dünyasına asla uymazdı. Ne kadar tatlı ve harika biri olsa da, muhtemelen ışıklar kapalıyken öpüşüyor ve her dokunuş için izin istiyordu.

Ve... tam tersine ihtiyacım vardı.

X sadece derimin altına girmemişti; kalbime de girmişti.

Beni hem savunmasız bir şekilde küçük hem de kadınsı bir şekilde güçlü hissettirmişti. Ve ben onu bırakmaya hiç niyetim yokken onun hâlâ bizim için bir gelecek olmadığını düşünmesinden nefret ediyordum.

Mutfakta olanlara bak. Nana'nın geride bıraktığı mesaja bak.

Dönüştüğüm şıfıntıyı onayladı. Evrimime karşı çıkmadı ve beni kutsadı.

Bu nedenle, X hiçbir yere gitmiyordu.

Onu bu eve kilitler, maskesini çıkarır ve her şeyi itiraf zorlardım.

Ne tür sırları olduğunu umursamadığım bir noktaya gelmişim.

Eğer bir suç geçmişisi varsa, oh iyi.

Eğer insanları gizlice öldürdüyse, umarım bunu hak etmişlerdir.

Kaçak olduğu ya da zimmetine para geçirdiği ya da herhangi bir günahı biriktirdiği ortaya çıkarsa... Umurumda değildi.

Çünkü onu seviyordum.

Ve aşk her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Zander

Utanç Sinsiliği

Hayatımın en kötü göğüs ağrısına uyandım. Nefes nefese kalmama neden olan sarsıcı bir kayıp. Gördüğüm saçma rüya dağıldı. gerçekliğe daha çabuk döndüm, ama acı azalmadı.

Daha da kötüleşti.

Hâlâ kollarımdaydı ama... Her şeyi öğrenmesini hayal etmişim. Bana karşı hissettiği tüm sevginin mutlak bir nefrete dönüşmesini.

Ürpererek, kendime gelmek için elimden geleni yaptım.

Gitmem gerek.

Akşam çökmüştü ve yeni boyanmış duvardaki altıgen rafların üzerine asılmış peri ışıkları sanki bir zamanlayıcıya bağlıymış gibi yanıyordu.

Donup kaldım, uyanmasını bekliyordum.

Ancak o sadece minderlere daha sıkı sarıldı, kalçaları benim sıcaklığımdan daha fazla çalmak için geri çekildi.

Sadece bir hareket bile beni tekrar sertleştirdi.

Onu yüzüstü yatırmak ve son bir kez almak çok kolay olurdu. İçine girmek ve-

Seni durduran ne?

Karşı çıkmazdı.

Ama... onu uyandırırsam, oradan gizlice kaçma fırsatımı kaybederdim. Nereye gittiğim ve neden geri dönmeyeceğim hakkında daha fazla yalan uydurmak zorunda kalacaktım.

Tanrım, neden bu kadar acıtıyor?

Peng esnedi ve küçük kafasını yattığı yerden kaldırdı.

Sailor'ın başının üzerindeki minderde turuncu bir top vardı. Kılıklı bıyıklarıyla burnunu çekerken bana baktı.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım. Yaşadığım suçluluk duygusu sayesinde bir kediyle bakışmayı kazanacak gücüm yoktu.

Sailor uykusunda iç çekerek beni kalbimden vurdu.

Onunla bir daha konuşamayacağım, onunla bir daha yatamayacağım, onunla bir daha bu kadar özgür olamayacağım düşüncesi neredeyse onu öpmek için ağzımı omzuna indirmeme neden oluyordu. Hâlâ maskemi takıyor olmam umurumda değildi; pamuk, tenini değil öpücüğümü emecekti.

Ona dokunmak
zorundaydım. Ona
sarılmalıydım.

Çok özür dilerim.

Arkasında dururken, teninin çiçeksi kokusunu içime çekerken ve şehvetin sinsi sarmalına teslim olurken gözlerim yarıya indi.

Gözlerim bir gölgeye takıldı.

Teninde parmak şeklinde bir gölge. Doğrudan
kalbime saplanan bir hançer daha. Çürükler.

Ona bintutunduğum yerlerden dolayı ensesinde renkli morluklar oluşmuştu. Omurgasında birkaç çizik vardı. Kalçasında onu tuttuğum yerde el büyüklüğünde bir çürük vardı.

Neredeyse kusuyordum.

Kendimi ondan nefretle yerine yavaşça uzaklaşmak için tüm gücümü harcadım. Çarpıcı vücudunda daha fazla çürük belirirken kendimden nefret ederek titredim.

Benden.

Bunu ben

yaptım.

Onun

gibi.

diz çöktüğümde hayallerinde kaşlarını çattı. Titredi ve soğuğu hissetmiş gibi daha sıkı kıvrıldı.

Duvara dayalı battaniyeyi kaptığım gibi dikkatlice üzerine örttüm ve bir yandan da sürünerek uzaklaştım.

Çok fazla çürük onu süsledi.

Çürükler acil servistekilere çok benziyordu. Elbette, o piçin bıraktığı gibi bağ izleri ya da hematomları yoktu ama onu işaretlemiş, yaralamış ve fiziksel zarar vermişim çünkü kontrolümü kaybetmiş ve kendimin en kötü versiyonu olmuşum.

Sikeyim.

Ayağa fırlayarak pantolonumu kaptım ve geçirdim. Kıyafet molozları arasında tişörtümü bulmaya zahmet etmedim.

Bu çarpıcı, harika kız beni sınırlarımın bir kısmıyla tanıştırmıştı ve şimdi beni sonuncusuna itti.

Bu benim nihai çizgimdi. Bir yemin etmiştim.

Zarar vermeyeceksin.

Ve ben onu geçtim.

Kendimi asla affetmeyecektim. Bundan daha iyi yetiştirilmiştim. Büyükanнем beni çok hayal kırıklığına uğrattı.

Tamamen kendime yönelttiğim öfke ve beni parçalayan ıstırapla Cüzdanımın yanımda olduğundan emin oldum, botlarımı kaptım ve yerdeki hasarlı meleğe son bir kez .

Sonra da arka kapıdan kaçtı.

* * * * *

"N'aber?"

Mutfaktan sallanarak çıktım, yürümek gibi basit bir işi yapmak için normalden çok daha fazla odaklandım. Yine de kış bahçesine açılan eşikteki fayanslı kenara takılıp düşmeyi başardım.

Aptal viski.

"N'aber?" Colin kulağıma doğru esnedi. "Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın?"

"Onu . bu." Sertçe yutkundum. *Oda neden dönüyor?* "O gitti."

"Eğer beni cinayete suç ortağı yapmak için arıyorsanız, size söylemeliyim ki, benim limitim takip etmeye yardım ve yataklık etmektir. Bu arkadaşlıkta en fazla bu kadar ileri gidebilirim." Komik olduğunu düşünerek kıs kıs güldü. "Neden beni akşam onda arıyorsun? Şehirde gezip tozduğunu, birkaç günlük izninin tadını çıkardığını sanıyordum. Ya da daha iyisi, komşulardan biriyle yatakta."

İnledim ve büyükanнемin eskiden örgü örmeyi çok sevdiği rattan sandalyelerden birine çöktüm. Rüzgâr çanları yukarıda asılı, durgun havada sessizdi. Eğer aniden şarkı söylemeye başlarsa çıldıracaktım.

Sailor'ın mutfağındaki olay hâlâ tüylerimi diken diken ediyor.

Doğaüstü şeylere hiç inanmamıştım. Ben batıl inançların değil bilimin adamıydım, ama orada olanlara hiçbir açıklamam yoktu.

"Perili olduğumu biliyor muydun?" Hıçkıldım, ağzımı elimin tersiyle sildim ve tekrar Johnny Walker'a uzandım.

Şişeden bardağa dökmeyi çoktan bırakmıştım. Ne zaman kaybıydı. Doğrudan kaynağından içmek çok daha kolaydı.

Colin'in sesi keskinleşti ve mizah duygusunu yitirdi. "Perili misin? Sen neden bahsediyorsun?"

"Yani..." Dudaklarımı yaladım ve dönen kış bahçesine karşı gözlerimi kapattım. "Büyükannem ve onun büyükannesi hâlâ bize oynuyorlar, şimdi bile."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çok fena sıçtım," diye inledim, öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime gömdüm. Keskin likörden bir yudum daha alarak gözlüklerimi çıkardım ve eskiden büyükbabamın günde dört tane çözdüğü bulmaca kitaplarının yığılı olduğu yan masaya fırlattım.

"Uh-oh, şimdi mantıklı geliyor." Colin dilini şaklattı. "Sen sarhoşsun."

"Değilim."

"Ağzını ."

"Acıtmaktan daha iyidir."

"Neyin var? İyi misin?" Arka planda bir şey kırırdadı. "İçki içerken ağır makine kullanmaman gerektiğini biliyorsun."

"Onu incittim," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Kimi incittim?" Ses tonu anında hastalarına karşı kullandığını duyduğum destekleyici doktor havasına büründü. İkna edici ve nazik, ama aynı zamanda saçma sapan. "Denizci mi? Komşunuza zarar verdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de onun

gibiyim." "Kim gibi?"

"Gerçekten batırdım, Col."

"Kahretsin, beni korkutmaya başladın. Bak, buraya gel ve ayıl, tamam mı? Bir Uber çağır ve geç bir akşam yemeği yiyelim. Muhtemelen bu gece orada uyumasan iyi olur."

"Hayır..." Bir ağız dolusu daha acı viski ateşi yuttum. "Ona öldüğümü söylemem gerekiyor ve sonra da yere yığılacağım."

"Bekle. Kim ölüyor? İçkiyi vücudundan kadar hiçbir şey yapma."

"Yapamam. Çok geç olmadan bunu ."

Nefesinin altından küfretti. "Ne kadar içtin, Zan?" Şişeye bulanık gözlerle baktım ve omuz silktilim. "İdesha yok."

Bir yudum daha aldım.

Onu aramak istememiştim.

Ancak sarhoş oldukça daha da üzülüyordum ve delirmeden önce kalbime saplanan acı verici hançeri nasıl çıkaracağımı bulacak birine çok ihtiyaım vardı.

Sandalyede arkama yaslanıp elimi saçlarımda gezdirdim.

En azından yeniden kızıl olmuştu.

Duş alıp siyah bir eşofman ve beyaz bir tişört giydikten sonra amaçsızca ne yiyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

İşte viski burada devreye girdi.

Yiyecek bulamamıştım, sadece bu şişeyi bulmuştum.

Aç karnına içmek ve kırık bir kalp hiç uymuyordu. "Sence benden sonsuza dek nefret edecek mi?" Mırıldandım. "Mesela... eğer dönersem "Sence tüm bunları ortadan kaldıracak mıyım?" "Tamam, bu kadar. Geliyorum."

"Hayır." şişeyi salladım, kehribar rengi sıvı kprd. "Yalnız olmayı seviyorum. Ben yalnız olmak için *yaratılmışım*. Yaptıklarımın sonra kimseyi hak etmiyorum."

"Vay canına, depresif bir sarhoşsun. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Telefon hattında bir anahtarlık sesi yankılandı ve ardından bir araba kapısı çarptı. "Bana neler olduğunu anlat. Neden içiyorsun? Ve bu şifreli saçmalıklar yerine tam cümleler kullan."

Sanki bu dünyanın en komik isteğiymiş gibi güldüm. Ve sonra neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum çünkü bulduğum en iyi şeyi kaybetmiştim. "Her şeyi berbat ettim. Sana söylemiştim."

Bir motor kükredi. "ama Zan, bu sen değilsin. Ayılman ve benimle konuşman gerek."

Derin bir i çektim ve sandalyeye çöktüm. "Dırdır etmeyi kes."

"Sen asla sarhoş olmazsın. Nedenini hatırlıyor musun? Hastaların yüzünden sarhoş olmuyorsun. Bana içki içmek gibi aptalca bir şey yaparak beyin hücrelerini asla ldrmeyeceğini söylemiştin, oysa klinik olarak sarhoşluğun her seviyesinde beyin hücrelerinin birçoğunu öldürdüğü kanıtlanmıştır."

"Sinir bozucusun."

"Haklıyım, sinir bozucu olan da bu." Ofladı pufladı. "On dakika uzaklıktayım.

şişeyi bırak ve git bir şeyler ye."

"Hiç yiyeceğim yok." İçimi . "Benimle birlikte olmak istememesine şaşmamalı. Buzdolabımı bile dolduramıyorum."

"Tamam, yeni plan. Yirmi dakika içinde orada olacağım ve bir pizza alacağım. Ama seni uyarıyorum Zander, içmeyi hemen bırak. Seni rahatsız eden her neyse, oraya vardığımda benimle konuşabilirsin."

Telefonu kapattı.

Biraz daha viski çektim.

Keşke boğazımdaki yanma kalbimdeki yanmayı silebilseydi.

Denizci

Kazara Casusluk

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM, sanki bir şeyler çok yanlış gidiyormuş gibi hissediyordum.

Yere uzandığım yerde dik otururken, X bahçede üzerimi örttükten sonra sakladığım battaniye omuzlarımdan kayarak belime dolandı.

Yine yaptı.

Serin hava çıplaklığımı yaladı.

Bir an için, aynı derecede çıplak olan oturma odamın ortasında neden çıplak olduğumu hatırlayamadım.

Ama sonra hatırladım.

X.

Seks.

Hayatımın en güzel günü.

arkama baktım, sapığımdan dönüşen sevgilimin uyuduğu yere.

Ve dondu.

Boş.

Parmaklarımı minderlerin üzerinde gezdirdim ve geri çekildim. Soğuktu.

Bir süredir yok.

Ayağa fırlayarak yere saçılmış giysilere baktım.

Tişörtü benimkiyle karışmıştı ama pantolonu ve botları yoktu.

Kalbim bir buz kütesine dönüştü.

Hayır.

Battaniyeyi omuzlarıma sararak tökezleyerek mutfığa girdim.

Dolaplar hâlâ kapalıydı, buzdolabı bir hayalet tarafından açılmak yerine sıkıca kapatılmıştı. Tezgâhları tarayarak X'in ortadan kaybolmadığına dair bir not ya da işaret aradım. Bir veda bile etmeden çekip gitmediğine dair.

Benim telefonum.

Oturma odasına geri dönerek kot şortumu kaptım ve cebimden telefonumu çıkardım. Telefonu açıp sosyal bildirimleri taradım ve Lily'den birkaç mesaj geldiğini ama X'ten bir şey gelmediğini fark ettim.

Tek bir kelime, özür ya da açıklama yok.

İçimde sürünen, batan bir acı, organlarımın etrafında kıvrılıyor ve kaburgalarımın basamak merdivenine tırmanıyordu.

Öylece gidemezdi... Yaptıklarımızdan sonra olmazdı.

Hissettiklerimizden sonra olmaz.

Sıcak, kabarcıklı gözyaşları dökülmek üzereydi ama onları burnumla geri çektim. Hayır.

Ben

ağlamazdım.

Bunun için

değil.

Onun yüzünden değil.

Geri gelebilir.

Zihnimin bahanesine sarıldım.

Bu doğru.

Yemek yemek için çıkmış olabilir. Geri geliyordu ve-

Tişörtünü almadı.

Gecenin bu saatinde üstsüz nereye gidebilir ki?

Üst katta olabilir.

Nefes nefese kaldım ve koridora doğru koştum. ikişer atarak, battaniyem bir pelerin gibi kabararak eski yatak odama, ofise ve nihayet ön taraftaki yeni odama girdim.

Her biri boş.

Her biri karanlık ve tehlikeli gölgelerle dolu.

Goblin-Milton kulaklarıma iğrenç küfürler savurmaya hazır bir şekilde düşüncelerimi takip ediyordu. Ev çatırdadı ve yerleşti, kapıların arkasını kontrol etme ve banyoya saklanma dürtüsüyle karıncalanmama neden oldu.

Ama artık daha

iyiydim. Kazanmasına

izin vermeyeceğim.

Ellerimi birleştirerek karanlıkta durdum ve geçmişimin hayaletine benimle alay etmesi için meydan okudum.

Ve hiçbir şey.

Duyduğum tek şey kalbimin çarpması ve sessizlikti.

Peng'i aldığımdan beri duymadığım acı verici, ağır bir sessizlik. Sadece

Evdeki küçük ruhu o boşluğu yok etmişti. Kendi frekansı varmış gibi görünen o kavernöz yalnızlığı.

İçimi taze bir korku kapladı. "Peng?" Merdivenlerden aşağı koşarak indim ve tüm ışıkları açtım. Gözlerim her köşeyi tarayarak kızıl tüy yumağını aradı.

"Penguen mi?"

Mutfakta olmaz.

Oturma odasında, yatakta ya da çamaşırhanede değil. "Peng?!"

Dışarı fırladım, güvertede durdum ve büyümüş bahçeye göz kırptım.

"Peng!"

Miyavlam

a yok.

Tıslama

yok.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Gözyaşlarım kontrolümü kırdı ve yuvarlandı. "Buradayım, kedicik, kedicik. Neredesin?"

Titreyerek bekledim, bana cevap vermesi için yalvardım.

Onu bulmak zorundayım.

Güverteden uçarak çıplak ayakla çimlerin üzerinde koştum. Battaniye alev aldı; parmaklarım tutuşunu kaybetti. Ağır koruma yere düştü ve beni yıldızların altında çırılçıplak bıraktı.

Kahretsin!

Ne kadar birbirimize bağlı olursak olalım, mahallede çıplak koşamazdım.

"Peng!"

Hala cevap yok.

mıydı? Araba mı çarptı? Çalındı mı? "Penguen, lütfen!"

Dörtnala içeri dönerken korku beni boğdu. Hıçkırıklarına yenik düşmemek için dişlerimi sıkarak, X beni soymadan önce giydiğim kıyafetleri üzerime geçirdim ve geceye geri döndüm.

Arka kapıdan hızla geçerek bahçe yolundan aşağı kaydım ve yola düştüm. "Peng? Buraya gel, küçük adam. Neredesin?"

Olduğum yerde dönüp Ember Drive'a baktım. Kuyruğu görünmüyordu.

Yeşil gözlerin parıltısı yok.

Bir tur daha sonra Zander'in arabasının park bir araba gördüm.
Daha önce görmüştüm. Colin'e aitti, iş arkadaşına.

Belki de onu görmüşlerdir?

Zander'in ön verandasına doğru koşarak kapı zilini
çaldım. Ayağımı yere vurdum ve sokağı taramaya
devam ettim.

Hadi, hadi. Acele et.

Kimse gelmedi.

"*Argh!*" Merdivenlerden inerken, onun araba yolunda durakladım. Bütün
komşularımın kapısını çalabilirdim ama Peng Zander'i tanıyordu. Birini
ziyaret , bu o olurdu, değil mi?

İzinsiz girdiğim için kendimi biraz suçlu hissederek evinin yanından aşağı
koştum ve arka bahçesine doğru yöneldim. Çok kötü bir şekilde rahatsız
etmiyordum. Misafiri varsa uyuyor olamazdı. Peki neden kapıyı açmamıştı?

Bir peyzaj tasarımcısının onun için yaptığı karmaşık kutu çitlerin
etrafından dolanırken, Colin'in Zander'in eline büyük bir bardak su
tutuşturması için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Zander kış bahçesindeki rattan sandalyede kambur bir şekilde oturuyordu.
Tamamen cam duvarlar, saksıdaki eğrelti otlarını ve ezilmiş gibi görünen kızıl
saçlı doktoru mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Sempati, ağrıyan kalbimi sıktı. Çok
fazla çalışıyordu.

Başkalarını çok fazla önemserdi.

Ameliyatta bir şey mi oldu? Bir
hastasını mı kaybetmişti?

Öyle olmalı çünkü çok önemli bir şey kaybetmiş gibi görünüyordu. Gözleri
kısıldı, çenesi sıkıştı ve başını geriye attığında suyun çoğunu bacağına döktü,
sonra da neredeyse bardağı düşürüyordu. "O yaptı. O olduğunu biliyorum."

Colin ona uyan sandalyeye kayd ve onu dik tutmak için küçük masaya
uzandı. Bardağı arkadaşının parmaklarından alarak güvenli bir şekilde masanın
üzerine koydu ve başını salladı. "Keşke mucizevi bir hap olsaydı.
Senin gibi sarhoş aptalları tedavi etmek için."

Bahçede, budanmış bir çalının arkasına saklanarak donakaldım.

Zander kötü bir gece geçiriyorsa rahatsız istemedim. Duymuştum.
doktorlar, hastaları için olabileceklerinin en iyisi olabilmek adına ruh
sağlıklarını sakladılar.

Ama Zander bu kadar kötüyse, bu işlerin *çok* kötü gittiği anlamına geliyordu ve benim buna hakkım .

"Kapıyı açmalıyım," diye inledi Zander. "Onu kaybetmemek için beni böyle istemesini sağlamaya başlamalıyım."

Konservatuvarın açık kapısı seslerini doğrudan bana ulaştırıyordu. Gizlice dinlememeliydim ama... Duracak gibi de görünmüyordum.

"Evet, inan bana kimse senden bu halinle hoşlanmayacak. Seni bu halde görmesine kesinlikle izin vermemelisin," diye mırıldandı Colin. "Berbat durumdasın. Seni gördüğü anda her şeyi anlayacaktır."

"Hayır." Zander başını sallamaya çalıştı ama sandalyeye daha da gömüldü. "O yapmazdı. Dediğin gibi, Süpermen işe yaradı. Hiçbir fikri yok. Hiç." Sarhoş bir yüz ifadesiyle dudaklarını büzdü. "Bu yüzden öldüğünde, asla bilmeyecek."

"Sen de saçma sapan konuşmaya geri döndün." Colin gerindi ve bir iniltiyle bacaklarını tekmeledi. "Bana seni neyin yediğini söylemeye ne dersin, sonra o pizzanın yarısını suratına tıkacağım ve sen de yatağa gideceksin."

Zander ona kaşlarını çattı. "Arabasını geri getirdim."

Colin inledi. "Dostum, bunu daha yeni konuştuk. Şifreli konuşmayı bırak. Çok sinir bozucu."

"Ben ." Zander daha uzun oturmak için mücadele etti. "Sözümü kesmeyi bırakırsan sana neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

Colin sırttı. "Elbette, elbette. Devam edin."

Zander bilgece başını salladı. "Arabası için yedek anahtarlarım var. Büyükbabası yıllar önce onları büyükanneme vermiş ve ne zaman olursa arabasını kullanabileceğini söylemişti. Bu bir hataydı çünkü onu fren pedalı yerine gaza basarken yakaladığım gün araba kullanmasını yasaklamıştım. Neredeyse garajı ve kendini dümdüz ediyordu."

"İlginç. Bu küçük hikayenin bir anlamı var mı?"

"Mesele şu ki-" Zander sallandı ve gözlerini kapattı. "Mesele şu ki, anahtarlar , bu yüzden sinemaya geri döndüm ve arabasını geri getirdim. Onu bisikletimle eve getirdikten sonra orada mahsur kalması benim hatamdı. Sen O gece onu öptüğümü biliyor musun? Sana söyledim mi?"

". Nasıl gitti?" Colin kollarını kavuşturdu.

"Beklediğiniz kadar iyi." Zander iç çekti. "Buna öpücük bile denemez. İzin istemeliydim, değil mi? Onu öpmeye çalıştım ve çıldırdı ve lanet olsun, bunu yapmadan önce sormalıydim."

Peng için duyduğum endişe, komşumun sarhoş anlarını dinleme isteğimin önüne geçti. Arabamı geri getirenin kendisi olduğunu bana söylememişti. Bu, karşılığında hiçbir şey beklemeden yaptığı bir başka iyilikti.

Yarın uğrayıp ona yaptığım vanilyalı süngerini teslim edecektim. Gözlerinin içine bakar ve benim için yaptığı her şey için ona bol bol teşekkür ederdim, ama sonra ona sadece arkadaş olabileceğimizi, çünkü maskeli, kaçma riski olan bir adama aşık olduğumu ve onu yönlendirmenin adil olmayacağını söyledim.

Her ne kadar inanılmaz biri olsa da -tatlı, nazik ve düşünceli olduğunu kanıtlamış olsa X'le özgürlüğün tadına vardıktan sonra... Her öpücük için izin isteyen bir adamla birlikte olabileceğimi sanmıyordum.

Gölgelere doğru geri çekilirken, beni fark ederlerse diye nefesimi tuttum.

Tanrım, duyduklarımdan sonra bu bir sonraki seviye utanç olurdu.

Geriye doğru bir adım daha atarken, bir şey gıcırdayınca ciyaklamamı yuttum.

Etrafımda dönerek karanlıkta gözlerimi kısıtım... sonra rahatlamış bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. "*Penguen!*" Asi yavru kollarımın arasına alarak, ünlemimi fısıltıyla söylemeye özen gösterdim. "Nerelerdeydin, seni yaramaz kedi?" Yüzümü ensesine gömüp onu salladım ve ezdim. "Tanrım, çok endişelendim."

Mırıldandı ve kıpırdandı, küçük bedeni benim içimde hissettiğim kadar köpüklüydü.

Onu kendimden uzaklaştırarak dik tuttum; küçük bacakları sallanıyordu ve yeşil gözleri masumca kırışıyordu. "Bunu bir daha asla yapma; beni duyuyor musun?"

Sessizce miyavladı.

Onu göğsüme bastırarak ayağa kalktım ve eve gitmek için çitlere doğru ilerledim. Lanet kedi yavrusu muhtemelen kaçmıştır.

Çünkü acıkmıştı. X'in dikkat dağıtması yüzünden onu ihmal etmişim. Bu nedenle, onu paytak paytak yürüyemeyecek kadar şişmanlayana kadar beslerdim. "Cezalısınız, Bay Fluff-"

"-ve hayatımın en iyi seksiydi."

Donup kaldım, bakışlarım Zander'in dirseklerini dizlerine dayayarak oturduğu kış bahçesine kaydı. Sesi bahçede yankılanıyor, ayaklarımı yalıyordu. "Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim..."

Acı veren bir kıskançlık beni vurdu.

Bu da hiç mantıklı değildi, çünkü daha yeni kararımı vermişim. Aramızdaki sınırlar, yine de... aslında onun dışında bir hayatı olduğunu duymak

Bu banliyöde mi?

Acıdı.

Yani... gerçekten

acıttı.

yattı?

Az önce yaptığım şeyden sonra sahiplenmeye hakkım olduğundan değil.

"Tamam, yani ona aşıksın. Bunu sana yıllar önce söyleyebilirdim.

"Tamam, ona aşıksın.

Aslında, yaptığımdan oldukça eminim. Birçok kez." Colin burnunu çekti, Zander'a çok az sempati ile bakıyordu. "Sana ona çıkma teklif etmeni söyledim ve sen ne yaptın? Kimliğini gizlemenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdin."

Bekle, ne?

Zander ellerini saçlarında gezdirirken kollarım Peng' etrafında sertleşti.

"Her şeyi o kadar berbat ettim ki."

"Meh, kendini . Böyle şeyler olur. Sadece temize çık ve

."

"İtiraf edemem." Zander'in kırmızı çerçeveli gözleri yukarı fırladı. O değildi

Gözlüklerini takıyordu ve bir aşinalık acısı karnıma vurdu.

X'in bir görüntüsü Zander'in üzerine eklenmiş. Kızıl saç siyahla değiştir ve

-

"Bu gece onu incittim, Albay. Onun yaptığı gibi onu yaraladım ve-"

"Dur bakalım." Colin hasta-doktor pozu takınarak arkadaşını süzdü.

"Bunu telefonda da söyledin. Bu çılgın fikir konusunda seni desteklediğimi biliyorum ama bunu sadece doğru nedenlerle yaptığın için yaptım. Ona yardım etmen gerekiyordu Zan, peki... nasıl oldu da ona yardım etmekten ona zarar vermeye dönüştü?"

Kalp atışlarım hızlandı.

İçimde bir şeyler kaşınıyor, orada durdukça daha da şiddetleniyordu. Peng bile koymadı, kollarımda yatıyor ve iki adamı izliyordu.

." Zander inledi. "Bana başkalarını düşünmeyi bırakmamı ve bir değişiklik yapıp önceliği kendime vermemi söyledi."

"Akıllıca bir tavsiyeye benziyor. Devam et."

"Oraya kızgın gittim. Ve... bir şey yaptım." "Onu becerdin demek istiyorsun."

Zander cevap vermedi.

Kaşıntı gittikçe kötüleşti, sezgiler gittikçe daha parlak bir şekilde alevlendi. Zander'in sarhoş sesi, çakıl taşlarına o kadar benziyordu ki

X beni arkadan yakaladığında kulağıma fısıldadı. Zander'in aniden sandalyesinden fırlaması ve sanki koşması gerekiyormuş gibi kış bahçesinde volta atması, duramaması...

Hayır... Kollarım Peng'e daha sıkı sarıldı. Olamaz.

"Kendimi kaybettim, tamam mı?" Zander arkasını döndü, yüzünü acı kaplamıştı. "Kahretsin, ben ne yaptım Col? Neden bunu yapabileceğimi düşündüm? Neden bu kadar ileri gittim? Sınırıma geldiğimi bildiğim halde neden oraya gittim? O merdivene tırmanarak beni kesinlikle dehşete düşürdü. Güvenli bir şekilde yere indiği anda oradan uzaklaşmalıydım. Maskemi ona söylemeliydim. Yani... Zaten çok ileri gitmiştim ama en azından onunla yatmamıştım. *Siktir!*"

Ağzını silerek sarsak ve dehşete düşmüş adımlarla yürümeye devam etti. "Tanrı aşkına, ona güvenli bir kelime seçmesini söyledim. Kim olduğumu söylemeden onu becerdim. Bunun hayatımın en iyi deneyimi olması umurumda değil. Bunu yapmaya hakkım yoktu. *Hem de hiç.* Ve şimdi her şeyi berbat ettim çünkü ona söylememin hiçbir yolu yok ve taşınmak zorundayım. çünkü onun gözlerinin içine bakamıyorum ve X geri dönmediğinde zaten erkeklere tövbe edecek. Şansımı denedim ve mahvettim. Ve bunu hak ediyorum.

onu mahvettim. Ne tür bir piç benim yaptığımı yapar? Nasıl bir şerefsiz, başka bir şerefsizin yaraları daha yeni iyileşmişken onu bu kadar kötü yaralar?"

Colin'e hışımla yaklaşarak, "Sana ne tür bir pislik olduğunu söyleyeyim. Benim. Pislik olan *benim*. Ve eğer öğrenirse, polisi arayacak ve lanet olsun... Hâlâ bencillik yapıyorum. Polisi aramalıyım. Onu ihbar etmeliyim. Çünkü yaptığım şey yanlış ve bu ben değilim. Bunu *yap.*"

Kendini sandalyeye atarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. Colin hiç istifini bozmadan orada oturmuş, arkadaşının sinir krizi geçirmesini izliyordu.

Hareket

edemiyordum.

Nefes

alamıyordum.

Her kelimesini duymuştum ama yine de anlayamamıştım.

X olmasaydı bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Sesi aynıydı.

Davranışları aynıydı. Yine de zihnim ve kalbim onu tamamen farklı iki insan olarak görüyordu.

Gerçekten onları birleştiremedim.

Neredeyse hiç uyumayan ve ev ziyaretleri yapan hafif çekingen doktorumun diz çöküp onu emmemi istediğini göremedim.

Sadece *aynı değiller*.

Peng daha yakınımda kıpırdandı, şüphesiz gürleyen kalbimi hissediyordu. Öptüm.

başının tepesinde, zihnim dönüyor. X'in Peng ile etkileşime girdiğı her an çarpıştı. Peng'in X'e sarılması. Peng'in onu tanıyormuş gibi davranması.

"Aman *Tanrım*! Başından beri biliyordun," diye soluk soluğa yavru kediye baktım. "Seni küçük hain!"

Sanki bu eski bir habermiş ve ben sadece cahil bir insanmışım gibi esnedi.

Muhtemelen Zander bu gece erken saatlerde ayrıldığında onu takip etmiş, sanki evine aitmiş gibi gizlice evine girmişti.

Filmler.

Mesajlar.

Her ipucu yerine oturdukça nefesim kesildi.

Sinemada X'e mesaj atmıştım ama gelen Zander'dı. Yalnız kalmaktan korkuyordum ve Zander bana bir kedi hediye etti.

X bana mesaj atarken marketteydim, ama Zander da oradaydı...

Uykumda çığlık attım ve X geldi... çıplak ayakla. Bana söylenecek tüm doğru şeyleri biliyordu.

Rutinlerimi biliyordum. Alışkanlıklarım. Sevdiklerimi ve sevmediklerimi ve...

Bana bir dildo aldı.

Daha fazla anı birbirinin içine geçerken donup kaldım. Yedek anahtarımın nerede olduğunu biliyordu.

Yatak odamın nerede olduğunu biliyordu, yorganımın altından gizlice girip Ben.

Milton'ın beni ne kadar üzdüğünü biliyordu çünkü o da oradaydı. Acil serviste.

Bir doktor olarak. Ne kadar kötü durumda olduğumu kendi gözleriyle .

Aman Tanrım.

Ona yalvardıktan sonra beni orgazm etti.

Yalanları yüzünden beni reddetmeye çalıştı.

Beni kandırdı ve yüzüme karşı yalan söyledi ve... her gece beni izlediğini söyledi, bunu kamerayla değil, lanet olası bir pencereden yapmıştı.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Gözlerim evinin yan tarafına, olukların altına kaydı. Evinin güvenlik kamerası karanlıkta kırmızı bir nokta gibi yanıp sönüyordu. Tıpkı evinin önündeki kamera gibi.

Ev benim gösteriyordu, arka taraftaki de öyle; açtığım bahçemle mükemmel bir içindeydi.

Tamam, sadece bir pencereden değil.

Beni kaydetmek için evindeki ağı kullandı. Sokakta durmadı ya da çalışanlarımın arasından bakmadı; kelimenin tam anlamıyla beni bir video akışına aldı.

Nerede olduğunu.

Öfke fokurdadı, daha sıcak ve daha sıcak. Bu ne cüret.

Hayatıma girip yalanlarla dolu bir ağ örmeye nasıl cüret eder?

Etrafımda inşa ettiği dayanıksız kartlardan oluşan ev bir rüzgarla yıkıldı.

Posta kutumdaki plaka.

Gerçek baritonunu gizlemek için zoraki cızırtılı sesi.

Evimin planını bilme şekli.

Başta çıkamadığım zamanlardaki esrarengiz zamanlama.

Ben... Ben kendimi korunurken tecavüze uğramış hissettim. İhanete uğramış ve kafam karışmış ve- "Şimdi bunu içinizden göre, bunun yerine mantıklı olalım.

duygusal, tamam mı?" Colin belli belirsiz bir kızgınlıkla burnunu çekti.

Zander cevap vermedi, yüzünü gömülü tuttu.

Colin ayağa kalkarak elini kaldırdı. "Gerçeklere bakalım, olur mu? Eminim düşündüğünüz kadar kötü göreceksiniz. İlk olarak..." Tek bir parmağını kaldırarak gülümsedi. "Onu küçük bir inek olduğundan beri seviyorsun ve o pisliğin -evet, o bir pislik değil, bir amcık- ona yaptıklarından sonra onun incindiğini görünce, yardımını nasıl kabul edeceğini bilemeyeceğini ya da kabul etmeye istekli olmayacağını biliyordun, bu yüzden... en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

İkinci bir parmağını kaldırarak ekledi, "İkincisi, ona bir telefon verip ihtiyacı olduğunu bilmediği terapist olmayı teklif ettiğin anda itibarını, akıl sağlığını ve kalbini tehlikeye attın. Ona konuşması için bir çıkış noktası vererek en iyi doktor ve insan oldun.

çünkü haklıydın... agorafobiye batıyordu ve

Klostrofobisi vardı ve bunu ele almazsa daha da kötüleşecekti."

Üç numaralı parmak havaya kalktı. "Üçüncüsü, onu şahsen görmeye hazırlıklı olmanı öneren bendim ve sana ihtiyacın olan kılığı verdiğim için suçlu . Sana söylediğimi söylemekten nefret ediyorum, ama tüm içgüdüleri siyah saçların ve lenslerin arkasındakinin sen olduğunu söylese bile, bu iki şey artı

Maske, seni gözlerden uzak tutmak için yeterliydi. Bu konuda kendini kötü hissetme Zane, bu sadece biyoloji. Biz insanlar aptal yaratıklarız."

Colin derin bir nefes alarak dördüncü parmağını kaldırdı. "Dördüncü - bu bir kelime mi? Kulağa doğru gelmiyor. Önemli değil. İş dışında, hastane dışında bir hobin ya da ilgi alanın olduğunu hiç görmedim. Elbette, en sevdiğin eğlence olarak takip etmeyi seçmek en iyi şey olmayabilir, ama bu affedilebilir çünkü niyetin saftı. Onun için oradaydın.

Panik atak geçirdiğinde oradaydın. Her zamankinden daha uykusuz geceler geçirdin çünkü onun ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koydun. Ve onu iyileştirmek için kendi huzurunuzdan vazgeçmek de dahil olmak üzere kesinlikle her şeyi yaptınız ki bu da beni beşinci ve son şeyime götürüyor."

Zander yavaşça başını kaldırdı. "Neymiş o?"

Colin nazikçe gülümsedi ve elini indirdi. "Onu incittiğini mi söylüyorsun? Gitmesine izin verdiğini mi? Bence saçmalık ve aferin sana. Aynı cümle içinde."

"Ne oluyor, Col? Onu yaraladım ve-" "Durman için sana yalvarıyor muydu?"

"Hayır, ama-"

"Sana koyuyor muydu?"

"Hayır, ama bu-"

"Birinin onu kurtarması için çılgılık atıyor muydu?" "Hayır, o-"

"Davamı geri çekiyorum." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yerine oturan Colin, Zander'in omzunu sıvazladı. "Sen, dostum, sonunda kendini bırakmayı ve bir kez olsun kendini ön plana çıkarmayı öğrendin ve görünüşe göre ikiniz de *harika* vakit geçirmişsiniz."

"Ama ben incindim-"

"Dostum, bırak *artık* şunu." Colin ellerini havaya kaldırdı. "Yani onu biraz hırpaladın mı? Ona güvenli bir söz verdiğini söylemiştin. Neye bulaştığını biliyordu. Kullandı mı? Onu görmezden mi geldin? Ona tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?"

Çünkü eğer , seni polise kendim götürürüm, ama yapmadıysan, o zaman seni dövmekten birkaç saniye uzaktayım çünkü hayatını bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğini anlamalısın. Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. herkesten önce. Bunu büyükanne ve büyükbabanızla, kız kardeşlerinizle ve onunla yaptınız. Senin de en az bir başkası kadar bakıma ihtiyacın var. Sert seks yaptın. Aman ne önemli. Bunu herkes yapar. Birini ne kadar seversek sevelim - aslında, muhtemelen birini ne kadar çok seversek, o kadar çok

Bu içgüdüler . Seks, tüm bu şiddet ve çaresizliğin ortaya çıktığı yerdir ve iyi hissettirir. *Her iki* taraf için de."

Zander yavaşça nefes verdi. "Neden buraya o aptal mantık sesinle gelmek zorundaydın ki?"

"Çünkü sarhoşsun ve saçmalıyorsun ve arkadaşlar böyle yapar." Colin parmak eklemlerini kırdı ve diğer elini yumrukladı. "Ancak bu, ayılıp aptallık etmeyi bırakmazsan sana birkaç kez vurmayaacağım anlamına ."

"Bu ona yalan söylediğim gerçeğini düzeltmez."

"Hayır, değil. Kızmakta sonuna kadar haklı olacak ve sen de ayaklarına kapanmak zorunda kalacaksın. Hem de çok."

Zander burnunu çekti ve burnunu ovuşturdu. "Ona söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Onunla sahte bahanelerle yattıktan sonra bile mi?"

Colin omuz silkti. "Birkaç hafta önce senden onunla yatmanı istediğini ve bu çizgiyi geçip geçemeyeceğini bilmediğini hatırlıyor musun?"

"Açıkça söyledim."

"Evet, hayat bir yolunu bulur dostum." İçini çekti ve başını salladı. "Siz birlikte olmak için yaratılmışsınız, Zan. Ve eğer bunu şimdiye kadar öğrenemediyse, onu kaybetmeyi hak ediyorsun demektir."

Sessizlik çöktü.

Peng daha yakına sokuldu. Nefes almakta zorlandım. Ne hissettiğimi bilmiyordum.

Öfke, kesinlikle.

İhanete uğradım, tabii ki.

Ama Colin'in söyledikleri doğrudu. X olmasaydı, iyileşme sürecimde ne kadar ilerlemiş olurdu bilmiyordum. Muhtemelen hala eski yatak odamın köşesinde sallanıyor olurdu, kalmaya çok korkardım ve kesinlikle dışarı çıkmaya da çok korkardım.

Tamamen farklı bir cehennemde kapana kısılmış olurdu ve Zander'ın benim için bir tetikleyici haline geldiğini bilmesi ve bir maskenin arkasından bana yardım etmek için elinden geleni yapması çok... oydu.

Çünkü o en iyi doktor, komşu ve arkadaşı ve...

Gitmem gerek.

Yakalanmadan önce gitmem gerekiyordu.

Bunu düşünmem, üzerinde kafa yormam ve bunun affedilebilir olup olmadığına karar vermem gerekiyordu.

Peng'i kollarımda daha yükseğe kaldırarak gitmek için döndüm ama Zander'in yumuşak itirafı ayaklarımı yere köklememe neden oldu.

"Onu seviyorum. Sanırım hep sevdim. Her zaman seveceğimi biliyorum. Onunla bir daha asla dürüstçe konuşamayacağım düşüncesi mi? Onun yanında yaşayıp bir daha ona dokunamama fikri? Tanrım, kalbimi parçalıyor." Onun sesi kalınlaştı. "Onun evine gitmeye başlayana kadar ne kadar yalnız olduğumu bilmiyordum. İlk bisiklet sürüşümüzden sonraki gece tek yapmak istediğim onu içeri davet etmektir. Takılmak için değil, sadece ondan uzak kalmaya dayanamadığım için. Ama teklifimi reddetti ve onun yerine X'e mesaj attı. Ona pasta verdi, onu öptü ve-"

"Ve sen de kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeye geri döndün." Colin uzandı ve Zander'in elini okşadı. "Sana bu saçmalık hakkında ne demiştin?"

Zander gerçekten de sırtıttı. "Peki, seni ukala. O gece X olarak onunla takıldım ama eve döndüğümde beni kesen sadece yalnızlık değil, içimi parçalayan bir kıskançlıktı. Çok kıskançtım çünkü bu ikinci istediğim her şeyi kazanmıştı."

"Bu bir şey ifade etmiyor mu? Senin bu versiyonunu seviyor. Senin 'iyi adam'ın nasıl olması gerektiği fikrine uymadığı için yokmuş gibi davrandığın bu versiyonunu mu?"

Zander onu duymazdan gelerek mırıldandı: "X benim olmaktan korktuğum her şey oldu. O maskeyi taktığımda özgürdüm Col ve... bana hiçbir zaman X'e baktığı gibi bakmadı ve dürüst olmak gerekirse... artık buna gücüm olduğunu sanmıyorum."

Colin'in kaşları havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Zander cevap vermekte gecikmedi. "Onu sevdiğimi söylüyorum. Ona aşığım. Ama o bana aşık değil. Ve benden nefret etmesini sağlayacak cesarete sahip olmadığım için bunu ona söyleyemiyorum. Bu sır beni hayatımın sonuna kadar yiyip bitirecek ama ben bittim. Zaten tek başıma daha iyi çalışıyorum. Onu hak edebileceğimi asla düşünmemeliydim." Kaskatı kesilmiş bir otururken, kararını vermiş gibi başını salladı. "X'i öldüreceğim ve bu işi bitireceğim."

"Yani... bekle." Colin kaşlarını çatı. "bu mu? Onunla kendin olarak çıkmayı bile denemeyecek misin? Kızıl saçlar, gözlükler ve hepsi?"

Zander başını eğdi ve parmaklarını gözlerinin içine soktu. Başını kaldırıp baktığında gözleri şüpheli bir şekilde ıslaktı. "Yapamam. Kendimi asla affedemeyeceğim."

"O zaman ona her şeyi anlatmaya ve *seni* affetmesine izin vermeye ne dersin?"

"Beni affetmeyecek, sorun da bu. Ve ben onu suçlamıyorum. Yaptığım şey affedilemez." Zander ayağa kalkarak mutfığa doğru iki basamak çıktı. "Geldiğin için teşekkürler Col, ama ayıldım ve gerçekten yatmak istiyorum, o yüzden... seni geçireyim."

Colin ayağa fırladı ve ellerini kavuşturdu. "Sen sinir bozucu bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun?"

Zander cevap vermedi.

Ona doğru yaklaşan Colin, Zander'ın karnına tek bir yumruk attı. Zander bir iniltiyle iki büklüm oldu. "Bu da ne-?"

"Bu Sailor içindi." Colin bileğini açarak evin tepindi ve gözden kayboldu. Zander yavaşça durduğu yerde diz çöktü, ortasını kucakladı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken ben gecenin içinde kaybolmuştum.

Zander

Göç Etme Zamanı

"KAHRETSİN, EMİN MİSİN?"

Hastanenin işe alım bölümündeki masanın önünde otururken dizlerimin zıplamasını engellemek için elimden geleni yaparak başımı salladım. Her kasım grip olmuşum gibi ağrıyordu. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Her nasılsa, Sailor'la birlikte olduğumdan beri bir hafta geçmişti ve bana tek bir mesaj bile göndermemişti.

Ne X'e ne de Zander'a.

Ona o kadar çok mesaj yazdım ki, X'ten nefret etmesini ve onu hayatından tamamen çıkarmasını sağlayacak en hızlı, en kesin yolu bulmaya çalıştım, ama her biri ne zaman bir şeyler yazsam - her seferinde satırları yazdım: 'dilerim', 'beni affet', 'tek yol bu', 'seni incitmek istememiştim'- kendimden nefret ettim. Biraz daha.

"Bunun üzerinde biraz daha düşünmeye ve-"

"Hayır, eminim." Avuçlarımı uyluklarıma sıkıştırdım. "Nakil olmak istiyorum. Önerceğiniz herhangi bir hastaneyi memnuniyetle değerlendiririm. Yurtdışına bile açığım."

"Peki, tamam o zaman." İşe alım müdürü başını salladı. Ağarmış saçlarının tepesi hafifçe kelleşmişti. "Gerekli duyuruları yapmak ve yerinize birini bulmak birkaç ayımı alacak."

"değil." Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. "Hey, Dr. North?"

Döndüm ve zorla gülümsedim. "Evet?"

"Neden aniden taşınmaya karar verdiniz? Bağışlayın ama burada doğup büyüdüğünüzü . Genç yaşıınıza rağmen şimdiden etkileyici bir sicile sahip olduğunuz için sizi bir gün tıbbi direktörlük görevini devralmak üzere şimdiden seçtiğimi itiraf etmekte sakınca görmüyorum."

Kibarca başımı salladım. "Bana olan güveniniz için teşekkür ederim Dr. Parker, ama işler değişiyor."

"Gerçekten de öyle." Bazı evrakları karıştırırken hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu durumda, sanırım irtibat halinde olacağım."

"Teşekkürler."

Ofisinden çıkıp alt kattaki personel odasına yöneldim ve bir hastayı kontrol etmeden önce on dakikam vardı.

Telefonumu milyonuncu kez kontrol ettim, Sailor'dan bir mesaj gelmesini umdum, diledim, korktum.

Ama hiçbir şey yok.

X'ten her şeyi bitiren o son mesajı gönderecek cesareti kendimde bulamadım.

Ve X'e ne yaptığını bildiğim için ona Zander olarak mesaj göndermenin acısına dayanamazdım.

Benim dışımda başka bir adamla yattığı için ona kızamazdım. O benimle yatmıştı.

Ama aynı zamanda benim onun için X kadar önemli olmadığımı da göstermişti ve artık elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Denizci

Cupcake İtirafı

"O halde... sana tüm sırlarımı anlatmama hazır mısın çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve sonra uygulamaya koyacağım bir planım var ama seninle konuşmadan uygulamaya koymak istemedim çünkü tavsiyene ihtiyacım var ve sekiz korkunç gündür durmadan bunu düşünüyorum ve artık doğru düzgün göremeyene kadar kafamı yoruyor ve bu yüzden evet... bunu sadece bir kez söyleyeceğim."

"Tanrım, Louise, o korkunç koşuşturmada hiç nefes aldın mı? cümle?" Lily sıırttı. "Artık sana kahve yok." Boş cappuccino fincanımı alıp yerine tabağıma küçük bir vanilyalı kek daha koydu.

Yerel bir kafeye ilk gidişimdi ve bu Lily'nin emlak ofisine en yakın olanıydı. Buraya tek başıma gelmiş, bir ara sokağa park etmiş, kalabalık bir caddede yürümüş ve hiçbir sorun yaşamadan kalabalık bir restoranda onu beklemiştim.

Goblin-Milton hiç sesini çıkarmadı.

Biri bana baktığında ya da çok yaklaştığında zıplamadım, ürkmedim ya da korkmadım.

Kendime dönmüştüm.

Ve suçlayabileceğim tek kişi Zander'dı.

"Bu sabah beni aradığında baklayı ağzından çıkarmak istediğini bilseydim, daha sessiz bir yer seçerdim."

Başımı salladım ve peçetemle oynadım. "Bu mükemmel. kaçırabilirim, küçümsemene maruz kalırım ve sonra giderim. En azından beni saatlerce azarlayamazsın."

"Uh-oh, oluyor?"

"Oh, bilirsin... pek bir şey yok. Az önce adını bilmediğim bir adamla hayatımın en iyi seksini yaptım ve bana yalan söylediğini öğrendim ama nedense kızgın kalamıyorum ve şimdi... şimdi ciddi ciddi onun peşinden koşmayı düşünüyorum."

Lily kekini düşürdü. Buz . Beyaz krema soluk pembe elbisesine sıçradı. "Tamam... Bunu bir kızın üzerine öylece atamazsın."

Ona yıpranmış peçetemi uzattım. Peçeteyi aldı ve ceketini ovaladı. "En baştan başla, Sails. Hiçbir şeyi atlama."

Gözlerimi masaya kilitledim ve bunu en iyi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalıştım.

X ve Zander'ın, Zander ve X'in her ayrıntısını gözden geçirdim ve. Kendime bu şekilde işkence etmeye devam edemezdim. Binlerce liste yapmıştım. Milyonlarca bahane uydurdum. Haklı öfkeme tutunmak için elimden geleni yaparken onun bakış açısından gördüm.

Gece geç saatlerde uyuyamadığımda şeytanın avukatlığını yaptım. Birinin beni kurtarmasına ihtiyaç duyan kötü adam oldum, ancak kendi ahlakını ve akıl sağlığını tehlikeye atan komşu çocuk tarafından kurtarıldım.

Beni ilk sıraya koyardı.

Bana bir çıkış, bir güvenlik ağı vermişti.

O benim koruyucum, kollayıcım ve... *Tanrım* oldu.

Kimi kandırıyordum ki?

Kızmamıştım.

Dileğim gerçekleşmişken nasıl kızabilirdim ki?

Kalbim ikiye bölünmesin diye Zander ve X'in aynı kişi olmasını dilememiş miydim? İkisine de çekilmemiş miydim? Her zaman tek bir erkeğe sadık olmak için yaratılmışken iki erkeğe birden ilgi duymak kafamı karıştırıp beni incitmemiş miydi?

O zaman anlamamıştım ama bedenim . Kalbim anlamıştı. Her ikisi de başından beri biliyordu, tıpkı Peng gibi. Sadece benim aptal gözlerim görmemişti.

"Konuşacak mısın Ay Savaşçısı, yoksa seni tokatlayarak yaşayanların dünyasına geri mi göndereyim?"

Gözlerimi kırptım ve zorla gülümsedim. "Beni yargılayamazsın."

"Oh, yargılıyorum." Sırıttı ve kollarını kavuşturdu. "Ve her ayrıntıyı duymak istiyorum. takıldın? Hayatının en iyi seksi nasıldı? Bunu bana nasıl söylemezsin?"

Sorularını diğer her şey için basamak olarak kullanarak, "Onun En iyisiydi çünkü ne istediğimi sordum ve o da bana bunu utanmadan ya da korkmadan verdi. Beni yaraladı ama en iyi şekilde ve... sana söyleyemem çünkü... o benim sapığımdı."

"Neyiniz?" Çenesi masaya düştü. "Seni takip mi ediyordu?!" Onun gözleri yarıklara dönüştü. Parmağıyla yüzümü işaret ederek tısladı:

"Biliyordum!"

Posta kutunuzdaki telefon, açıklamadığınız 'bakım' paketi. Bu o muydu?"

"Evet."

"Ve sen onunla *yattın*? Delirdin mi sen? Polisiye TV seyretmiyor musun?"

"İnanın bana... Bana ilk mesaj atmaya başladığında ben de aynı şeyleri düşünmüştüm ama..."

"Ama?"

"Ona güvenmeye başladım."

Kollarını kavuşturdu. "Açıkla. Derhal." Ben de açıkladım.

Her şey hakkında.

Her an, her mesaj, her hata, zafer ve düşüş.

İşim bittiğinde Lily, alkole ihtiyacı olduğunu söyleyerek kahve iki kadeh şarap sipariş etti.

İkimiz de gevrek beyaz şarap gelene kadar bekledik.

Kocaman bir yudum aldıktan sonra keskinliğin etrafından öksürdü. "Beni seni aramak için aradığını biliyorsun. Zander, yani. Seni ektiğim gece filmlerde." Yüzü düştü. "Bu arada, o sürüngenin otoparkta sana saldırmasına çok ama çok üzıldüm. Eğer ben gitseydim asla-"

"Zander beni kurtarmak için oradaydı." Omuz silktim. "Ve sanırım... sanırım onu o şekilde görmeye ihtiyacım vardı. Bilirsin işte... birine şiddet uyguladığını? X'in yaptığı gibi beni korumasına. Eğer bunu yapmasaydım, beni başından beri takip edenin o olduğunu kabul etmekte hâlâ çok zorlanırdım."

"Hiç şaşırmadım. Saçını boyayacak ve göz rengini değıştirecek kadar ileri gitti. Bu bağılıktır. *Korkunç* bir bağılık."

Şarabımı yudumlarken başımla onayladım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sesi yumuşadı. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu tahmin etmeliydim. Beni arayıp seni sorduğu gece, sesi her şeyi anlatıyordu."

"Ne yazıyordu?"

"Panikliyordu. Çaresizdi." Nazikçe gülümsedi. "O sana aşık."

Başımı eğdim, yüzümün kızarmasıyla savaştım. "Yani... deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Bence sen yemişsin." Güldü. "Ama sonra tekrar... o da öyle. Sanki senin için kendini düğümlemiş gibi görünüyor. Buraya gelmek Gecenin köründe, sana baskı altında orgazm yaşatarak, Tanrı aşkına sana lanet bir kedi yavrusu hediye ederek. Yani *hadi* ama." Bileğini alnına bastırdı ve sahte bir baygınlık geçirdi. "O yürüyen bir romantizm mecazı."

Kendimi şaşırtarak güldüm. "Ve sen bana kızgın değilsin?"

Gülümsemesi düştü. "Gerçekten mi? Evet, biraz kızgıyım."

İrkildim.

Elimi tuttu ve sıktı, bir yandan da beni azarlıyordu. "Senin adına mutluyum, Sails. Gerçekten öyleyim. Böyle bir çılgınlığa .

Eğer sana sıırıslıklam aşık olmasaydı. Sana konuşman için bir çıkış noktası verdiği için minnettarım. İtiraf edecek bir yabancıya ihtiyacın olduğunu bilecek kadar zeki olduğu için. Tekrar ayaklarının üzerinde durmana yardım etti, ama bana güvenecek kadar bana güvenmediğini hissetmekten alamıyorum. Seni kabul etmeyeceğimi düşündüğün için incindim. Ne durumda olursan ol seni severdim."

"Biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum. Bunun her kelimesinin doğru olduğunu biliyorum ama... Biraz kaybolmuştum, Lils. Kendi gölgemden korkuyordum ve sen bana çok güçlüymüşüm gibi baktın ve benim buna inanmaya ihtiyacım vardı. Ne kadar mücadele ettiğimi görseydin başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama panik atak geçirdiğin için senin zayıf olduğunu *asla* düşünmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Milton seni *öldürmeye* çalıştı, Sails. Neredeyse boğularak olsan bile, böyle bir şey insanın içinde kalır."

İçkimi yudumladım ve devam etmesine izin verdim.

"Zander'ın sana yalan söylemesi ve en iyi arkadaşımı takip etmesi önemli değil.

Size yardım ettiği için ona her zaman minnettar olacağım ve neden sahte bir isim kullandığını ve maske taktığını bile anlayabiliyorum, özellikle de Milton'ın sizi Zander'i havluyla gözetlerken yakaladığı için incittiğini bildiğim için-

"Casusluk yapmıyordum." Ağız dolusu alkolü yuttum. "İş hakkında düşünüyordum ve-

"Üzgünüm, ayışığı, ama bu bir yalan."

Geri çekildim ve tutunduğumuz yeri kırdım. "Ne? Nasıl yaparsın-?"

"Ben senin en iyi arkadaşınım." Nazikçe sıırttı. "Ben senin evindeyim Her zaman. Milton taşınmadan çok önce de uğruyordum. Gerçekten seni komşuna bakarken yakalamadığımı mı sanıyorsun?"

"Ne? Hayır, ben-"

"Farkında olmayabilirsin ama Zander ne zaman onun oturma odasında ya da mutfağında görünse, her parçan bunu biliyordu. Onun nerede olduğunu algılayan lanet bir anten gibisin." Gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

"Monopoly oynadığımız geceyi hatırlıyor musun, ilk defa bütün oteller sendeydi ve ben senin karene düşüp fahiş bir para ödemek zorunda kalmıştım?"

Kaşlarımı çattım ve artık bir gelenek haline gelen eğlenceli oyun gecelerimize geri döndüm. Monopoly oynamaya büyükannem ve büyükbabama bir övgü olarak başlamıştık ama aynı zamanda Lily bunun geliştirici tarafıyla temasa geçmesine yardımcı olacağını söylemişti. Oynamaya devam ettik çünkü atıştırmalıklar ve şeker yerken didişmek ve alay etmek eğlenceliydi.

Ama ne kadar denesem de o geceyi hatırlayamadım. Genelde kaybederdim. Banka bakiyesini silip süpürdüğümü hatırlardım. "Sanırım hile yaptın çünkü hiçbir oyunu kaybettiğini hatırlamıyorum."

"İşte kadar. Davamı geri çekiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Anlayamadım."

"Benden para almayı unuttun çünkü Zander'ı evinde telefonuyla volta atarken dikizlemekle meşguldün. Üzerinde çok aşağıya sarkan bir eşofman vardı ve tişört giymemişti. Ben bile ikinci kez baktım. Ama sen?" Kendini yelpazeledi. "İzlemek için neredeyse pencereye tırmandın."

"Ne?" Yanaklarım alev aldı. "Yapmazdım. Yapmadım-"

"Yaptın ve sorun değil. Onu yıllardır istiyordun. Bunu itiraf edemesen bile."

Midem sıkıştı.

Senden hoşlanıyorum.

Bu aptal aşk kontrolden çıkmaya başladı.

Senden hoşlanıyorum.

X ve Zander'ın sesi kafamın içinde birbirine karıştı. Sırtımdan aşağı tüylerim diken diken oldu.

Bir anda her şey önemini yitirdi. Yalanlar.

Sinsilik. Takip etmek.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çünkü oydu.

O kadar hızlı kalktım ki sandalyem geriye düştü.

Lily sırtıttı ve bir prenses gibi elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Dur tahmin edeyim, yapman gereken bir şey mi var?"

Masanın etrafından dolanarak onu yanağından öptüm. "Seni seviyorum, Lily McBride."

"Evet, evet. Git şu Dr. Stalker'ını getir."

Kafeden uçarak çıktım.

Oh, Zander, Zander, ... Seninle ne yapacağım ben?

Yeni bir planım vardı.

Ufacık bir intikamın tadını çıkaracağım bir yer. Zander'a ciddi bir uyandırma çağrısı. Ve bizi ayıran tüm engeller paramparça olacaktı.

Arabama atladım, kendimi içeri attım, kapılarımı kilitledim çünkü... güvenlik... ve sonra hastaneyi aradım.

Titredim ve ürperdim, hattın bağlanmasını diledim.

Dr. Colin Marx'a bağlanmak istediğimde sesim çatallaştı.

Ve bağlandığında bir soru patlattım, "Zander North'a siyah saç boyası ve kahverengi göz kontağı verdin mi, vermedin mi?"

"Beni takip etmek için kılık mı değiştirdin?"

Colin öksürdü. "Ah... şey, kahretsin. Sanırım bu Gül Savaşçısı?"

"Evet, öyle. Bana cevap verecek misin?"

". " İçini çekti. "Onun hakkında bir rapor hazırlamak için bilgi mi topluyorsun? Çünkü seni uyarmak zorundayım, bunu sevgisinden yaptı. O seni seviyor, Denizci. Her zaman sevdi ve-"

"Boya kolayca çıkıyor mu?"

Tekrar iç çekti. "Tamamen su bazlı. Sabuna bile gerek yok."

"Mükemmel."

"Bak, Sailor. Kızmakta haklı olduğunu biliyorum ama lütfen-" "Seni aradığımı ona söyleme. Sana söz veriyorum, seni incitmeyeceğim. Onu. İkinizi de duydum. Bir hafta önce, o sarhoşken ve sen geldiğinde."

"Ah, kahretsin... yaptın mı?" Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Bu yüzden ne kadar acı çektiğini biliyor musun? Sana yalan söylediği için nefret ediyor. Seni kaybettiği için. Naklini bile istedi. Bunun en iyisi olduğunu düşünüyor ve-"

"Hiçbir yere gitmiyor." sıkıca kavradım. "Birazcık intikam almanın tadını çıkaracağım, sonra da ona yardım edecek birini bulmasını sağlayacağım. hayatının geri kalanında ona bakacağım."

Aceleyle nefesini verdi. "Ciddi misin? Bu aldığım en iyi haber- bekle." Ses tonu şüpheli bir hal aldı. "Ne demek istiyorsun? İntikam mı?"

"."

Telefonu kapattım ve yol boyunca çılgın bir gülümsemeyle arabayı sürdüm.

Zander

Ne Dilediğimize Dikkat Edin

LORI: BU GECE GEL. Bu bir istek değil.

Bütün gün o mesaja baktım.

Ben isteyken ortaya çıkmıştı ve hastalarla ve ameliyatla uğraşırken bunu görmezden gelmek için sahip olduğum tüm profesyonellik kırıntılarını kullanmıştım. Onu görmeye gitmeyi her düşündüğümde içim diken diken olmuyormuş ya da kalbim çarpmıyormuş gibi davranmak.

Eve gidene kadar mesajını görmezden gelmeyi başardım.

Aldığım az miktardaki yiyecekleri bir kenara bırakıp şarküteriden aldığım basit bir Yunan salatasını mideye indirirken bunu takıntı haline getirmeyi reddettim.

Kendimi sadece duş alacağıma, boktan bir televizyon izleyeceğime ve sonra yatağa girip uyuyacağıma ikna ederek üst kata çıktım.

Son sekiz gündür yaptığım şeyin aynısını.

Sekiz uzun gün boyunca iletişim kurmadım, merhabalaşmadım, vedalaşmadım ya da Sailor'ı bahçesinde gözetlemedim. Bir sürü erken vardiyam vardı ve kendimi kameralar evime göz kulak olmak için geri döndü, böylece artık onları tetiklemedi.

Ona olan bağımlılığımın kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. düşündüğümünden *çok daha* zordu. Bu, yüksek gelen hastaları daha iyi takdir sağladı. Uyuşturucudan kurtulmak için yardıma ihtiyacı olanlar. hayatlarını mahveden maddeler.

Sailor'dan vazgeçebileceğimi hiç sanmıyordum ve bu yüzden taşınmam gerekiyordu.

Burayı satmazdım ama zamana ihtiyacım vardı.

Aklımı başıma toplamanın ve komşusuna gizlice aşık olan bir ahmak olmamayı öğrenmenin zamanı geldi.

Tüm bu düşünceler ve tüm bu inançlar, yatak odamın penceresine gidip Sailor'ın kendi penceresinde durduğunu gördüğüm anda parçalandı. Gölgelemin arasına saklanmış, küçük siyah elbisesini düzeltişini izlerken kendime engel olamadım. İnce ve zarif, dizlerini sıırıyordu. İnce spagetti askıları

omuzlarına kadar uzanıyordu. Kum rengi saçları yumuşak bukleler halinde sarkıyordu ve gözleri farla koyulaştırılmıştı.

Onu hiç bu kadar lezzetli ya da tehlikeli görmemiştim.

Benim için giyinmiş.

X'e mesaj atmış, gelmesini emretmiş ve onun gelişi için, *benim* gelişim için giyinmişti-

Lanet olsun, neden bu kadar zordu?

Gözlüklerimi çıkarıp acıyan gözlerimi ovmak istedim ama tuvalet masasından bir şey kaldırıncı donup kaldım. Uzun ve gümüş bir şey...

Ona aldığım dildo.

Bakışları yatak odamın penceresine yöneldi; geriye doğru sendeledim. O kadar kötü takıldım ki, kendimi yerde kırımın üstünde buldum.

Vazgeçtim.

Sırt üstü düşerek tavana doğru hırladım.

Lanet olsun, daha kötüsü olabilir mi?

Beni yanına çağırdı, seksi siyah bir elbise giydi ve ona aldığım oyuncağı okşadı. Eğer gitmezsem, onu kullanacaktı. Benim olmadığım bir şeyden zevk alıyordu ve ani kıskançlık beni sakat bıraktı.

Yerde yatarken, yeni bir dibe ulaştım.

Cansız bir nesneyi resmen kıskanıyordum.

Kendimi durduramadan hareket ettim.

Ayağım takılarak banyoya girdim, kravatımı çıkardım, gömleğimi sıyırdım ve saç boyası kutusuna uzandım.

Denizci

İntikam En İyi Tatlıyla Servis Edilir

PENG BENİ ONUN GELİŞİNDEN HABERDAR ETTİ.

Mutlu bir miyavlama ve kuyruk sallama ile X'in açtığı gibi arka kapıya doğru fırladı ve davet edilmeden mutfağa adım attı.

". " Hayatımın en büyük, en abartılı gülümsemesini takındım.

Tezgâhın yanında durmuş, fındıklı çikolatalı pastanın son köşelerini krema ile kaplarken gözleri benimkilere kilitlendi. Üstüne de bir krema sıkıyıştım.

Karmaşık X çiçek yapraklarıyla kaplı.

Peng, X'pantolonunu pençeleyerek dikkatini dağıttı.

Hafifçe mırıldandığı bir küfürle yavru kediye kemerine asılı olduğu yerden aldı ve ellerinin arasına sıkıştırdı. "Sen bir baş belasısın." Peng'i kendisinden uzak tutarken, kedi her parmağına kafa atmak ve elektrikli testere gibi mırlamak için elinden geleni yaptı.

X'in kim olduğunu ilk kez pasta yemeye geldiğinde anlamalıydım. Peng, Zander'a olan saplantısını gizleyemiyordu çünkü hayatını sonsuza dek mutlu bir sona dönüştüren kişi oydu. Eğer Zander'ı Peng kadar sevmeseydim, onu fena halde kıskanırdım.

Ama şimdi paylaşabiliriz.

Zander/X'in Peng'i üzerinden çekip almasını izlerken kendi kendime kıs kıs güldüm.

Artık onun kim olduğunu biliyordum... siyah saçları ve kahverengi gözleriyle bile belliydi. Alnının şekli, kalın saçlarının düşüşü, belli belirsiz Gözlerinin etrafındaki çizgiler, omuzlarının genişliği, zayıf güçlü boyu ve güçlü zarif elleri... hatta enerjisi bile aynıydı. Aynı koruyucu, tatlı, şefkatli aura beni anında evimde hissettirdi.

"Yani." Megawatt gücünde bir gülümseme daha sııttım. "Günün nasıl geçti canım?"

"Canım?" üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri kafatası maskesinin üzerinde daraldı. "Kimsin sen ve hangi yeni tuzakla geldin?"

"Sana X'ten başka bir şey diyemez miyim?" Burnumu kırıştırdım. "Yani... bu hoş bir harf bile değil. Bana sorarsan biraz sert." Olduğum yerde döndüm ve krema kaplı spatulayı sallayarak sııttım. "Biliyor musun? Bana gerçek adını söyleyebilirsin, ben de sana öyle hitap ederim."

Ofladı ve Peng'in aşk saldırısından kaçmayı başardı. "Ne yaptığını görüyorum ve bu işe yaramayacak."

"Ne işe yaramaz?" Masumca göz kırptım.

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Tahmin etmeme ne dersin?" Parmağımla alt dudağıma dokundum. "Bir bakalım. Herhangi bir harfi seçebilirdin ama sen X'i seçtin. Bu da bana gerçek adında bir yerlerde bir X olduğunu düşündürüyor."

Öksürdü ve ellerini yumruk yaptı. "Bu çok saçma-"

"Bir Max'e benzemiyorsun." Başımı eğip onu inceledim. "Ya da Jaxon'a, Braxton'a ya da Axel'a." Spatulayı kâseye geri fırlattım ve çıkardığı sesle irkilmesine neden oldum. "Ben buldum. Alexander."

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Gözleri keskin nişancı bakışına dönüştü. "Neden Alexander? Bir Felix ya da Dexter olabilirdim."

"Doğru. . Pekala, kadar rastgele birini seçeceğim." Elimden geldiğince parlak bir şekilde gülümseyerek, uzun bir günün ardından çalışkan kocasını evde karşılayan saygılı bir ev kadını gibi davranarak sorumu tekrar sordum. "Ee, Hendrix... günün nasıl geçti?" Soruyu geçiştirdim. "Hayır, bu sana yakışmıyor. Oh, biliyorum." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım. "Lex'e ne dersin... bilirsin? Superman'den? Clark Kent seksi gözlükler takıp uçabilen seksi bir uzaylıya dönüşürken o hep kötü adamdı?"

Boğuldu ve olduğu yerde sallandı.

İntikamımın tadını biraz çıkararak kıs kıs güldüm. "Oh, doğru mu tahmin ettim?"

"Sanırım Bronx'u tercih ederim."

"Hayır, o pek seksi değil. Oh, biliyorum." Kıkırdadım. "Pax. Buna ne dersin?"

"Bunun artık eskidiğini düşünüyorum ve neden burada olduğumu bilmek istiyorum."

"Peki, tamam." Başımı eğip kabullenmiş gibi yaparak sorumu üçüncü kez sordum. "Ama önce... günün nasıl geçti?"

Derin bir iç çekti. "Birdenbire günlük aktivitelerimle ilgilenmeye başladın. Neden?"

"Çünkü merak ediyorum. Benimle paylaşmanı istiyorum." "Eğer bana bu yüzden mesaj attıysan-"

"Vay canına, birinin seni önemsemesine nasıl izin vereceğini gerçekten bilmiyorsun, ha?" Surat astım. "Bunu aşman gerekecek."

"Neyi aşmak?" "Tek olmayı."

Kaşlarını çattı. "Senin içine ne girdi böyle?"

"Pek bir şey yok." Bakışlarım ağzını kaplayan alaycı iskeletten kurtulmaya çalışıyordu. Öptüğüm ve tadına baktığım aynı ağız. Kılık değiştirmesini engellediğimde bile maskesini takmasına izin veriyordum. Hatta bazen takmasını bile istiyordum çünkü... Zander'ın benden hep sakladığı katmanları olduğunu kabul etmeme rağmen, söylediği her yalanı affetmeye hazır olmama rağmen çünkü yaptığı her şey X'e veda etmek istemedim. Seçim yapmak istemedim.

Eğer Zander X'i öldürmeye çalıştıysa... *bir sorununuz var demektir.*

Pastayı alıp, şamdanın üç mumla titreştiği yemek masasına götürdüm. Sıkıştırılmış kumaş peçeteler cilalı gümüş çatal bıçakların altında bekliyordu ve posta kutuma bıraktığı gibi iki porselen tabak kullanılmayı bekliyordu.

Pastayı masanın ortasındaki karmaşık standın üzerine yerleştirerek oturmasını işaret ettim. "Bana cevap verecek misin?"

Gözlerini kırıştırdı ve kafası tamamen karışmış gibi başını salladı. Sorumu milyonuncu kez duymazdan gelerek pastanın üzerindeki X işaretine baktı, sonra da en yakındaki sandalyenin arkasına tutundu. Onu boğarak, "Sen... o gece gittiğim için bana kızgın değil misin?" diye sordu.

"Olmalı mıyım?" Omuz silktim.

Kahverengi gözleri benimkileri aradı.

Bu, küçük operasyonumun nasıl bulamadığım tek parçasıydı. Zander'ın zümrüt bakışlarını özlemiştim. Çamurlu kahverengi gitmeliydi. Ancak saçındaki mavi siyah benim ilk kurbanım olacaktı.

Neyse bu gece siyah bir tişört giymişti ve ben de mutfağımı henüz yenilememiştim çünkü ortalığı fena halde dağıtmak üzereydim.

Sandalyemi öldürmeye çalışırken parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Anlamıyorum. Bir haftadır bana mesaj atmadın. Rol yapıyorsun garip."

Karakterime bürünüp hazırladığım repliklerin üzerinden geçtikten sonra dondurucuya yöneldim ve vanilyalı dondurmayı çıkardım. Küveti masaya taşıyarak pastanın yanına koydum ve küçük siyah elbisemin içinde ilkel bir şekilde oturdum. "Ben mi tuhafım? Asla."

Şeffaf saten, sütyen ve külot çizgilerinden kaçınmak için iç çamaşırı giymediğim anlamına geliyordu, ancak aynı zamanda meme uçlarımdan oldukça görünür olduğu anlamına geliyordu.

Ve tabii ki fark etti.

Bakışları göğüslerime kaydı ve onları ihtiyaçla büzüştürdü. Zorlukla yutkunarak bir kez başını salladı ve . "Neler oluyor?"

Lori?"

"Hiçbir şey." Kıkırdadım, biraz kalın bir şekilde koydum. "Sadece seni özledim ve düşündüm ki... sana sahip olmak varken neden bana verdiğin dildoyu kullanayım?"

Öksürdü. "Affedersiniz?"

"Özür dilerim, çok mu sessiz konuştum?" Öne doğru eğilerek çenemi ellerimin arasına aldım ve gülümsedim. "İyileşmeme yardımcı olmak için kendini benim yüzüstü terapistim olarak ve... bu kadar iyi bir iş çıkardığına göre, seni bu pozisyondan kovuyorum ve yeni bir rolde işe alıyorum."

"Ne yeni rolü?"

"Orgazm teslimatçım tabii ki."

Kaşlarını çattı. "Bu yüzden mi gelmemi emrettin?"

"Dikkatli ol, X." Parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Sana boşalmanı emrettiğimde, bunu bileceksin."

Titredi. Gözleri benimkilerden pastaya kaydı ve tekrar geri döndü. "Lori, her ne yapıyorsan, bu-"

"Sana iki seçenek daha sunuyorum canım." Dirseklerimi masaya dayayıp ellerimle çenemi kavrayarak gülümsedim. "Bu sana bağlı, bu yüzden akıllıca seçim yapmanı öneririm."

Sertleşti. "Bana başka bir seçenek sunmana ihtiyacım yok. İlişkimiz bitti, Lori. Bunu sana en son de söylemiştim." Gözleri suçlulukla parladı. "Sana nasıl davrandığım için özür dilerim. Seni asla incitmeyeceğime söz verdiğim halde arkamda morluklar bıraktığım için nefret ediyorum ama... bu gece buraya sadece sana gideceğimi söylemek için geldim."

"Ah?" Beyni ölmüş bir baykuş gibi göz kırptım. "Nereye gidiyorsun?"

"Önemli değil. Önemli olan tek şey-"

"Kendini sanıyordum? Bu seçenek çok daha nihai olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Ne?" Kaşları havaya kalktı. "Sen nasıl...?"

Arkama yaslanıp omuz silktim. "Eğer her şeyi dramatik bir şekilde bitirmek istiyorsan - seni aramaktan vazgeçmemi istiyorsan - o zaman bana ölümcül hasta olduğunu ve sadece bir haftalık ömrün kaldığını söylemeliydin. Elbette yasını tutardım ama bir ya da iki ay içinde aramaktan vazgeçerdim çünkü ölü bir adamı neden arayayım ki?"

Peng masanın üzerine sıçradı. Pastaya doğru sinsice ilerleyerek ona vurdu. Buzlanma pençelerini kapladı ve küçük iblis kedinin oturup pençesini yalamasına neden oldu.

X gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. "Bu gece seni okuyamıyorum. Ne diyorsun? Neyin var? Bir şey mi oldu?" Sesi koruma ve öfkeyle kalınlaştı. "Milton mı? Temasa geçti mi?"

Rolümü hiç bozmadan . "Ona karşı ifade vermem için çağrı aldım ama bu gecenin konusu bu değil."

Kendini durduramadan hareket etti. Elini masanın üzerinden benimkine uzattı. Parmaklarımı sıkıca kavradı. "Nasıl olmaz? Onu görmem gerektiğini biliyor musun? İyi misin? Onunla yüzleşecek kadar güçlü olduğunu biliyorum... ama sen bunu biliyor musun?"

Ben de onu sıktım, kalbim yeniden sıkışmaya başladı.

Onu buraya kavga çıkarmak için davet etmişim ve yarı yolda kılık değiştirmişti. İntikam planım ona her şeyi bildiğimi ve onu affettiğimi göstermekti ama... Yüzleşme konusunda hiçbir zaman iyi olmamışım ve onu olduğundan daha fazla incitmeye niyetim yoktu.

Çok iyi biriydi.

Çok şefkatli.

Şimdi bile... son derece şüpheli ve tetikte olsa bile, yine de benim iyiliğimi kendi iyiliğinden üstün tuttu.

Oh, Zander, Zander, . Kalbimi mahvetmeye devam ediyorsun ve ben de sana izin veriyorum.

"İyi olacağım." Parmaklarını sıkarak ayağa kalktım ve kasap tezgâhına yöneldim. Pastayı kesmek için büyük bir bıçak çıkardım, bıçağı geri götürüp yavaşça masanın üzerine koyduğumda X kaskatı kesildi.

"Ne zaman mahkemeye çıkmam gerekecek?" diye sordu sessizce, gözlerini bıçaktan hiç ayırmadan.

"Neden?" Tekrar . "Benimle gelir misin? Sana söylemekten nefret ediyorum X, ama orada maske takmana izin verileceğini sanmıyorum."

"Orada olmayacağım, Lori. Sana bunu söylemişim. Bu geceden sonra beni bir daha asla görmeyeceksin."

"Bu doğru mu?" Ben de başımla . "O zaman hemen konuya girsem iyi olacak, ha?"

Sanki tüm gücünü tüketmişim gibi derin bir iç çekti. "Bu harika olur. Teşekkürler."

Bıçağı kaptığım gibi X'in tam ortasına sapladım ve pastayı öldürücü bir hassasiyetle dilimledim. "Tamam o zaman..."

Sarsıldı. "Bu bir tehdit miydi?" "İşe yaradı mı?"

"Biraz, evet." Kıkırdadı. "Ketum olduğun zaman korkutucu olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Sanırım benim hakkımda bilmediğin şeyler var." Sırıttım. "Onca takipten sonra bile."

Kaşlarını çattı. "Bunu hak ettim." Ayağa kalkar gibi yaparak mırıldandı: "Bak, geçen sefer burada yaptığım şeyle seni kızdırdığımı biliyorum. Benden gitmememi istediğinde gittim. Çok sert davrandım ve çok fazla şey aldım. Ne mesaj attım ne de-"

"Meh, geçmiş hakkında konuşmayalım, olur mu?" Göz kırptım. "Ben daha çok gelecekle ilgileniyorum."

"Gelecek yok, Lori-"

"Bana Sailor de. Bana her Lori dediğinizde, çocukken saç örgülerimi çeken komşumu hatırlıyorum."

Nefes almayı bıraktı.

Şeker gibi gülümsedim. "Bu yüzden sana o takma adı kullanmanı söyledim. Hayatım boyunca Zander North'a aşık oldum. Bunu sana söylemiş miydim? Muhtemelen değil çünkü ben de yeni fark . Yakın zamana kadar onu ne kadar izlediğimin farkında bile değildim. Her zaman onu izlediğimi sanırdım. saygıdeğer bir sınır vardı. Her zaman başka tarafa baktığımı. Meğer...bakmamışım."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kötü bir komşu oldum demek. Ne de olsa kendi evinde dolaşmaktan kendini alamıyor, değil mi? Spor salonundan yeni döndüğünde komşusunun ona bakmasına katlanmak zorunda kalmamalı. Komşu kızın bir zamanlar tam bir gece boyunca ayakta durduğunu fark etmek yerine mahremiyete sahip olmalıydı.

Saatlerce onu kanepede uyurken izledi çünkü çok bitkin görünüyordu ve tek yapmak istediği oraya gidip ona sarılmaktı."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Elini burnunun kenarına götürdü; öyle bir Zander tiki ki kalbim aşkla çarptı. Ama sonra ne yaptığının farkına vardı ve maskesini biraz daha yukarı çekti. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." Sesi cızırtılı çıkmıştı. "Ben gidiyorum."

"Henüz değil, değilsin."

Alnı çatıldı. "Beni isteğim dışında burada tutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Denemeye hazırım." Çılgın bir gülümsemeyle parmağımı bıçağın üzerinde gezdirdim. Yutkundum. "Bak, Denizci... Ne istediğini bilmiyorum-"

"Orada oturup dinlemeni istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Ve sonra gidebilirsin. Eğer gerçekten istediğin buysa gidebilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirsin."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim-"

"Göreceğiz."

Bakışları arka kapıya yöneldiğinde ürperdi.

Eğer giderse, saçları kıpkırmızı olana kadar hortumla püskürtmek niyetindeydim ama... kaçma dürtüsüne direndi ve bana doğru döndü. "Peki. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Oh, bilmiyorum. Direkt sulu şeylere geçsek ve en derin, en karanlık sırlarımızı itiraf edelim mi?" Pastadan bir parça keserek önündeki tabağa koydum.

Kaşlarını çattı. "Maskem takılıyken onu yiyemeyeceğimi biliyorsun." "Oh, biliyorum."

"O zaman neden-"

"Misafirperverlik mi? Konuşmamız bittikten sonra maskeni çıkaracak kadar bana güveneceğini mi ?" Güldüm, onunla alay etmekten fazlasıyla zevk alıyordum. "Ancak, bana kötü şeyler yaparken maskeni takmaya devam etmek istiyorsan

tekrar, bu tamamen kabul edilebilir olurdu." Alt dudağımı yaladım.

"Sırlarımdan de... bana başarılı bir şekilde maske fetişi kazandırmış olman."

Seğirdi ve boğazını temizledi. "Denizci, ben-" Bakışları tekrar göğüslerime .

Göğsü ağır bir nefesle gerildi.

Kızardım.

Zander kişiliğinin sadece X yaşındayken ortaya çıkan karanlık yönlerini saklıyor olabilirdi ama... ben de saklıyordum.

Hayatım boyunca dürtülerim yokmuş gibi davranmış olabilirdim - normal, *basit* dürtüler. Şimdi itiraf etmekten mutluydum, bir erkeğin bana tapmasını ama aynı zamanda beni yönetmesini istiyordum. Hem feminist hem de gelenekçi biriydim. Canavarlarla savaşacağına güvendiğim bir adam tarafından bakılmayı arzuluyordum ama aynı zamanda yatakta sadece ikimiz olduğumuzda o canavara dönüşecektim. Buna karşılık ben de onun eve geldiği ocak olmak istiyordum. Ona bakmak, onu korumak ve birlikte hem erkek hem de canavar olabileceği kişi olmak istedim.

Ve eğer Zander'ı, bir şey istemekten korkmaması gerektiğine ikna edemezsem

aynı normal, *harika* dürtüler, o zaman... sert adımlar atılması gerekecekti.

Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak burnumu çektim. "Tamam, önce ben başlayacağım." Ellerimi kucağıma koyarak kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Bir numaralı sır... Milton'ın beni öldürmeye çalıştığı gece... Dikkatim dağınıkken ve işimi düşünürken beni komşumu izlemekle suçladığını söylemiştim.

Bu bir yalan. Bugüne kadar itiraf bile edemediğim bir yalan. En iyi arkadaşım beni hayatım boyunca Zander North'un ne kadar farkında olduğumu anlamaya zorladı. Evet, bu eve nineme bakmak için taşındım ve evet, bu evi diğerlerinden daha çok seviyorum ama... asıl sebep *oydu*." Omuz silktim, yutulması zor gerçekle sırtım karıncalandı. "Şehirde yaşarken onu özledim. Burayı her ziyaretimden döndüğümde onu özliyordum.

Büyükannem ve büyükbabam evleneceğimizi her fısıldadıklarında çok seviniyordum ve onun başka biriyle birlikte olacağı düşüncesiyle fiziksel acı hissediyordum. Yaşamak

Yakınında olmak, onu uzaktan da olsa görebilmek, görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü bir ."

X tek kelime etmedi, sandalyesinde donup kaldı.

Zander hakkında sanki o burada değilmiş gibi konuşmak hâlâ tuhaf geliyordu ama kendimi onu kırmaya adadım ve bu süreçte kendimin de kırılmasına izin verdim. "Milton'ın o geceki davranışının sorumluluğunu üstlenmiyorum ya da mazur görmüyorum. Onu asla affetmeyeceğim ve bir erkeğin sevgilisini öldürmeye çalışması için asla yeterince iyi bir neden olmayacak ama... ilişkimizde hatanın sadece onda olmadığını kabul ediyorum. Bunu kabul ettim çünkü istediğim adama sahip olamayacağımı düşündüm. İstedığimi bile kabul etmediğim adam.

istedim. Bir başkasını arzularken, hak ettiğimi düşündüğüm şeylerle yetiniyordum. Komşumu gözetlediğimde çok sinsi olduğumu sanıyordum ama meğer değilmişim. Lily fark etti. Milton fark etti. Ve işte o zaman çatlaklar ortaya çıkmaya başladı. Milton beni yatak odasında Zander'ı izlerken bulduğu gece tek kelime etmedi. Beni komşumu izlerken izledi ve havlusunu düşürdüğünde nasıl tepki verdiğimi gördü."

Kızardım, bunu casusluk yaptığım adama itiraf ettim ve ondan üçüncü şahıs olarak bahsetmeye devam etmek için elimden geleni yaptım. "İlk kez o zaman pencerenin önünde kendini teşhir etti. Bana tam olarak ne olduğunu gösterdi

Bunca yıldır bunu istiyordum. Sanırım kendimi ele verecek bir şey yapmış ya da nefes almış olmalıyım ve... Milton da buna karşılık verdi."

Boğazımdaki hayali acı geri döndüğünde titredim. Tekmeler, yumruklar, hakaretler ve küfürler. "O gece beni bir et yığını gibi oradan oraya savurdu. Jim olmasaydı canımı alabilirdi,

Ama... tüm bu dehşetin altında yatan en büyük sır... Zander benim tetikleyicim değildi. Ona olan hislerimdi."

"Denizci, dur. Gerek yok-"

"Dinliyorum. Ve senin de dinlemen gerekiyor."

Sandalyede kambur duruyordu, gözleri sonsuz derecede hüznünlüydü.

Nefesimi tutarak devam ettim: "Bunca zaman suçu Zander'in üzerine attım. Milton'ın yaptığı affedilemez olsa da körlüğün beni kısmen hatalı olduğumu anlamaktan alıkoymasına isteyerek izin verdim. Ama sonra *sen* hayatıma girdin. Panik ataklar boyunca elimi tutan ve dehşet içindeyken bana sarılan yüz­süz, isimsiz bir koruyucu ve bir şekilde beni yeniden hayata döndürdün. Ancak bilmediğin bir şey var... Sen beni başka biri haline de getirdin. Beni yaraladığın ve diz çökmemi emrettiğin gece-"

"Yanlış-"

"Hayatımın en güzel gecesiydi." Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Bana bunca zamandır kendime yalan söylediğimi gösterdin. Tatlı komşumu istiyor olabilirim ama beni onunla bir ilişki denemekten alıkoyan tek ... Yatak odasında tatlı istemiyorum. Bana verdiğin şeyi istiyorum. İlkel, tutkulu ve o kadar duygu doluydun ki geride bıraktığın yaralar istismarın değil, bağlantının tılsımlarıydı. Milton bana yara izleri bıraktı ama sen... sen bana asla unutamayacağım anılar bıraktın. beni ikinci sırrıma getiriyor."

X inleyerek gözlerini ovuşturdu. "Bir tane daha duymaya . I Bana söylemek istediğin her şeyi duymak için her zaman orada olacağımı söylediğimi biliyorsun, ama Denizci, bunu duyamam. Duyamam çünkü ben senin düşündüğün gibi bir adam .
_"

"İtiraf etme sırası yakında sana gelecek. Bırak da bitireyim."
Gözleri yanlış renkte parladı ama sonunda başını salladı. "Devam et."
Çenemi eğerek, "İkinize de aşığım. Zander'ı seviyorum, ve seni seviyorum. Kalbim bu yüzden ikiye bölündü ve kendimi berbat bir insan gibi hissetmeme neden oldu ama artık bunu nasıl düzeltebileceğimi biliyorum."

"Nasıl?" diye sordu çaresizce.
Boğazıma dokunarak gülümsedim. "Kusura bakma, itiraf etmek susuzluk işi. Bir bardak su alacağım. Hemen dönerim." Ayağa kalktım ve Peng dondurma küvetinin yanında uzandığı yerden masaya doğru koştu, minik karnını serinletti ve tüyleri buz gibi oldu.

Onu yakalayıp yere yatırdım. Bundan sonraki kısmı takdir etmeyecekti.
Ben dolaba gidip karıştırma alırken, X maskeli yüzünü ellerinin arasına gömdü ve kamburunu çıkardı.

Kaseyi ağzına kadar doldurduğumu görmedi.
Ben susuzluğumu gideriyormuş gibi yaparken bana bakmadı bile.
Su kabını ona doğru götürdüğümde hâlâ başı öne eğikti ve hep arkasında durdu.

"Biliyor musun, bir ömür boyu ninem tarafından azarlandıktan ve benimle aynı evlilik vaadiyle büyütüldükten sonra, bir Rose'a bulaşmaman gerektiğini bilmelisin, Z." diye fısıldarken kollarım ağırlığın altında titriyordu.

Sonra bir kase dolusu suyu kafasına boşalttım.

Zander

Su ile Çözölme

BUZ, ISLAK, SOĞUK, *DONDURUCU*.

Ayağa fırladım, sıçradım ve öksürdüm.

Su her yere yayıldı, hızla berraktan siyaha dönüştü.

Hayır

.

Sikey

im.

Maskemden içeri sızarak nefes almamı zorlaştırdı. Tişörtümün yakasının altından aktı ve saçlarımın uçlarından damladı. Pencerelelerin yansımasında, mavi-siyah kutu boyasının hızla durulanıp Kuzey'i kınayan kırmızıya dönüşmesini dehşet içinde izledim.

Arkamı döndüğümde, sırtarak tezgâha geri koyan Sailor'la karşılaştım.

Siyah damlacıklar kirpiklerimden ve yüzümden aşağı damlamaya devam ediyordu ama düşünemiyordum, odaklanamıyordum. Tek bir harfe odaklandım. Nadiren kullanılan küçük bir harfe ve kalbim her yöne doğru patlama tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

"Az önce bana ne dedin sen?"

Sırtışı düştü.

Bana doğru yürüdü.

Masaya çarpana kadar geri geri gittim. Tek kelime etmeden uzandı ve parmaklarını damlayan saçlarımın arasından geçirdi.

Eli simsiyah oldu.

"Neden?" Nefes aldım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Alt dudağını ısırarak, siyah lekeli eliyle uzandı ve çenemdeki kumaşı topladı.

Kaşları kalktı.

Neredeyse .

Yavaşça çekiştirdi.

Ve... Başımı

salladım.

Pes ettim.

Vazgeçtim.

Nasıl yapamam?

Sırlarını dökmüştü.

Bana o kadar çok şey anlattı ki, ruhum alev alev yandı ve umudum yıldız tozu gibi parladı.

Çok yavaşça, *acı verici bir şekilde* yavaşça maskemi indirdi. Burnum boyunca süzüldü, elmacık kemiklerime yapıştı, sonra aceleyle dudaklarımın üzerine döküldü.

Boynumda vıcık vıcık bir dağınıklığa dönüştüğü anda bıraktı.

Tüm yalanlarım ortaya çıkmış bir şekilde onun önünde dururken doğru düzgün nefes alamıyordum.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi... Onu kaybetme düşüncesiyle haftalardır peşimi bırakmayan umutsuzluk yavaş yavaş başka bir şeye dönüşüyordu.

Keskin ve yakıcı bir şeydi ve o kadar özlem doluydu ki zar zor konuşabiliyordum. "Neden?" Tekrar sordum.

pek çok şey saklayan basit bir kelime.

Neden beni ifşa etti?

Bana neden söyledi? Neden beni affetti?

Beni neden sevdi?

Tanrım, beni seviyor.

Masaya doğru sendeledim, avucumu çatal bıçak takımının üzerine vurdum ve çatalı kendime sapladım. Dişlerimin arasından tıslayarak, ben-

"Sana Z dedim," diye fısıldadı. "Ve bunu yaptım çünkü... Geçen hafta seni duydum. Peng'i arıyordum. Kapını çaldım ve onu aramak için arka bahçene koştum. Dürüstçe bir hataydı -bu konuda yalan söylemiyorum- gerçekten o gece seni izlemek istememiştim. Ama... ne zaman bir pencerede kendimi ayıramama geçmişime sadık kalarak kaldım. Ve gördüm. Ve duydum. Her şeyi."

"Her şey mi?" İnledim.

Bana doğru adım atarak avucunu acıyla çarpan kalbimin üzerine yerleştirdi. "Yaptığın şeyi neden yaptığını duydum. Neden kendini gizlediğini. Neden kendi uykunu ve sağlığını tehlikeye attığını. Neden her zaman gibi beni ilk sıraya koydun ve neden... neden o kapıdan çıkıp gitmene izin vermeme imkânsız hale getirdin çünkü... sen istediğim her şeysin, Zander. Seni saçları örgülü aptal küçük bir kız olduğumdan beri seviyorum.

Ona Lori diye seslenen çocuğa aşık oldum, ama sadece son zamanlarda, ona yalvardığım için bana dokunan maskeli koruyucuya şehvet duymaya başladım. Ahlaki değerlerine, doğru ve yanlışla dair sarsılmaz kurallarına karşı gelen iyi kalpli kötü adam. Bunu yaptım çünkü... beni özgür bırakarak kendini özgür bıraktığını düşünüyorum ve eğer beni kucaklarsan eskiden olduğun adam olamayacağından korkuyorsun.

bu yeni versiyonun. Ama..." Tırnakları göğsüme battı. "Sana söylüyorum, Z...yapabilirsin. Bana erotik olarak acımasız davranırken hala umursayabilirsin. Beni cezalandırırken de koruyabilirsin. Ve tam olarak ihtiyacın olan şeye sahip olabilirsin çünkü ben sana her şeyi vermek istiyorum, tıpkı *senin bana* her şeyi verdiğin gibi."

Gözyaşları kabardı ve yanaklarından aşağı döküldü. "Hayatım boyunca bana baktın ve... şimdi de ben sana bakmak istiyorum. Eve geldiğinde ev yemeği istiyorum, böylece bu kadar çok çalıştıktan sonra yeterince yemek yediğini biliyorum. Evini yenilememe yardım etmeni istiyorum çünkü senin evin benimkinden çok daha iyi görünüyor ve artık geleceğe adım atma zamanı geldi. Bir ilişki istiyorum

Sen... iyi, kötü, güvenli, günahkâr... Ben sadece... Ben sadece seni istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Bir an için kulaklarımı sadece beyaz bir gürültü doldurdu. Düşüncelerimi bastıran tıslayan, sinir bozucu bir kar.

Sailor gözlerini oturma odasına doğru devirdi. "Lanet nine yine televizyonu açmış." Geriye doğru sallanarak usulca güldü. "Gidip kapatacağım ve-"

Bileğini yakaladım.

Onu kendime doğru
çektim.

Başka bir sınıra ulaştım.

Sonuncusuna.

Her zaman bitiş çizgisi ve başlangıç çizgisi, öncesi ve sonrası olacak .

Saçlarından bir tutam kaparak başını geriye çektim ve onu öptüm. Sertçe.

Acı verici, *lezzetli* bir şekilde
sert. Patladı.

Genişçe açtı ve ağzına dalmama izin verdi. Bana
karşılık verdi, ateşe ateşle karşılık verdi.

Öpüşme, ısırma, kayma, kayma.

Çenesini kavrayıp acımasız bir şehvetle öpüşmeyi derinleştirdiğimde kıvrandı.

Dönerek onu kucağıma aldım ve masanın üzerine fırlattım, bağlantımızı hiç kesmedim. Dillerimiz savaştı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Ellerim vücudunun her yerinde dolaştı, siyah elbisesinin kayganlığı beni doğrudan cehenneme gönderdi.

Cezalandırıcı parmaklarımla göğüslerini avuçlarken, tüm ihtiyaçlarımı serbest bıraktım.

İçimde. parçalama ve bozma ihtiyacı. Beni kırma gücüne sahip olduğu için onu kırma arzusu.

Sırtını kamburlaştırdı ve etini daha fazla avucumun içine itti.

Bacaklarını açarak beni kucakladı ve ben ona doğru adım atıp kendimi ona yasladım.

Su saçlarımdan damlamaya devam etti ve gece yarısı damlacıklarıyla ona sıçradı.

Ben onun içinde olma ihtiyacıyla homurdanırken kalçaları sallanıyor, beni arıyordu. İçimden bir ses durmamı söyledi.

Bu kadar manyak olmamak için.

Ama sonra sırtımı tırmaladı ve ben de kendimi kaybettim.

Yüzümü boynuna gömüp onu ısırdım. Dişlerimi Milton'ın parmaklarının bir zamanlar onun muhteşem tenini morarttığı noktaya batırdım ve kendi imzamla onu özür dilemeden işaretledim.

Ağızına giden yolu öptüğümde bana sarıldı, giderken kemerini fermuarını açtım.

Dudaklarımız tekrar birbirini buldu.

Alt dudağımı ısırdı ve kan tadı aldı.

Hırladım ve sırtını ısırdım, kalçalarımı bacaklarının arasında sallayarak ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettirdim.

Göğsünü sıkarak başparmağımı dik meme ucunun üzerinde gezdirdim.

"Şimdi söyle bana, seni bu masada becermek sorun olacak mı?"

Başı gırtlaktan gelen bir iniltiyle geriye doğru eğildi. "Tanrım, sorun değil. Hem de hiç sorun değil."

Elbisesini tutup kalçalarına doladım.

Bakışlarım bacaklarının arasındaki çıplaklığa kilitlendi. "Lanet olsun, hiç iç çamaşırı giymemişsin."

Sırıttı. "Sana bundan biraz daha fazla işkence etmeyi planlamıştım. İntikam almak istedim ama... siktir " Açılmış kot pantolonumu tutarak beni

ve elini boxer-şortumun içine soktu.

Beni bulduğunda hırladım. Beni sarsarken ürperdim.

Birkaç vahşi pompayla beni neredeyse boşaltıyordu.

Bileğini yumruklayarak onu kendimden uzaklaştırdım ve pantolonumu indirdim.

Ereksiyonum serbest kaldı. Dudaklarını yaladı. "Bana... bana bir iyilik yapar mısın?" diye fısıldarken bakışları benimkilerle buluştu.

"Her şey," diye nefes aldım. "Her zaman." "Lensleri çıkarabilir misin?"

Dudaklarıma orantısız, aptal bir gülümseme yayıldı. "Yeşili özledin mi?" "Bu gece Zander'la yatmak istiyorum. X'le değil."

Kahretsin, bu nasıl oldu?

Onun hayatına gizlice girenin ben olduğumu sanıyordum ama asıl hırsız oymuş. Ruhumun her parçasını başarıyla çalmıştı.

Titreyen ellerimle uzandım ve filmi gözbebeğimin üzerine sıkıştırdım. Bırakın şehvetten kırılmayı, aynanın karşısında bile bu işi beceremiyordum. Çırpındım, irkildim ve kendimi dürterek gözümü sulandırdım.

Burnunu kırıştırdı. "Tanrım, onları çıkarmanın bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle değil. Sadece bu işte berbatım."

Bana doğru bayıldı. "Ve hala onları benim için mi koyuyorsun? Kıpırdama atan kalbim."

Sonunda kaygan emiciyi yakalamayı başardım. Zaferle sol teması keserek parmaklarımin arasında ezdim ve yere fırlattım.

Peng hemen araştırmaya gitti.

Yüzümü buruşturarak diğer gözüme uzandım ama Sailor kolumu tutup beni durdurdu. "Yapma. Kendine zarar vermeni istemiyorum."

Yukarı baktım.

Göz teması kurduk.

Nefesi kesildi. "Vay canına... bu... evet, bu bana bir şeyler yapıyor." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Daha yakından bakınca tüyleri diken diken oldu. "Biri yeşil, biri kahverengi.

Sanki... sanki aynı anda senin iki versiyonunla da yatıyor gibiyim."

Buna söyleyebileceğim pek çok şey vardı.

Gülüp geçebilir ya da onunla dalga geçebilirdim ama yapabileceğim tek şey başladığım işi bitirmektir.

Yanaklarını tutarak üzerine eğildim ve onu öptüm. "Bana söyle," diye yalvardım ağzına. "Bana bunun bir rüya olduğunu ve üzere olduğumu söyle."

"Neden? Bana sahip olamayacağını düşündüğün için mi?"

"Çünkü bunun gerçek olmamasından korkuyorum." Sırlarını çoktan dökmüştü.

Şimdi de benimki dilimden döküldü. "Aslında gerçek şu ki... Seni hak etmek için yeterince uzun süre çalışmadığımdan korkuyorum. Size gerçekte kim olduğumu gösterirsem, bir sahtekâr olduğumu düşünmenizden . Korkuyorum ki eğer

mutluluğu kariyerime tercih edersem, hastalarım acı çekecek çünkü kendi hayatımı istediğim için bencilim. Sana güvenmeyi öğrenirsem, beni terk etmeye karar verdiğinde hayatta kalamayacağımdan korkuyorum. en sevdiğim insanları almasından korkuyorum. Onları iyileştirecek kadar iyi olamamaktan korkuyorum. Olabildiğimin en iyisi olmaya çalışmayı bırakıp en kötü yanlarımı davet edersem her şeyi kaybedeceğimden korkuyorum."

Konuşmak istedi ama elimi ağzına kapattım.

"Sanırım..." Yumuşak bir sesle söyledim. "Sanırım en çok şey bu. İçimde bir açlık var ve senin etrafında oldukça daha da kötüleşiyor. Sana ne kadar aşık olursam, Denizci, seni elimde tutmayı o kadar çok istiyorum ve ben içimde bunun bir saplantıya dönüşebileceğini biliyorum. Senden nasıl alacağımı ve sana nasıl vereceğimi bilmiyorum. Benim için ya biri ya diğeri. Ve ihtiyacım var... ihtiyacım var-" Sertçe yutkundum. "Sana o kadar ihtiyacım var ki seni incitmekten çok korkuyorum. Benden nefret etmenden. Beni terk etmenden. Kendimden bile saklanırken kim olduğumu tam olarak bilmenden."

Sessizlik üzerimizi örttü, tüm itiraflarıma yapıştı. Hiçbir şey söylemediğinde nabzım fırladı.

Sonunda elimi çekti ve "Zander?" diye fısıldadı. "Evet?"

"Kapa çeneni." Dudakları

benimkileri buldu. Beni öptü.

Teslim oldum.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokarak sabit tuttum ve derinleştirmeden önce öpücüğünü kabul ettim. kaos yavaş yavaş yatıştı ve uzaklaştığımızda kendimi biraz daha akli başında hissettim. "Üzgünüm... Ben-"

Kolumu çimdikledi. Sertçe.

"Ah, bu da ne?"

"Uyandın mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

"O zaman bu gerçek. Bu bir rüya değil. Ve az önce söylediğin her Şey çok saçma. Ben hiçbir yere , sen bencil değilsin ve sana durmanı söyleyemem." Nefes nefese ses tonu iimin sıkışmasına neden oldu. "Gerçekten yapamam çünkü ben de seni en az senin beni istediğin kadar istiyorum ve eğer hemen teslim olmazsan, ben-"

"Nazik olmayacağım, Denizci. Bu gece olmaz."

"Sana söyledim... Nazik olmanı istemiyorum. *Kendin* olmanı istiyorum."

İçimde ezici bir sahiplenme duygusu kabardı. Titreyen ellerimle onu yeterince geriye ittim ve kendimi ıslak girişine doğru yönlendirdim.

İkimiz de aşağı baktık. O ve ben. Birleşmemize milimetreler kalmıştı. Ve o benim olmadıkça bunu yapamazdım.

Sonsuzluk için.

Bu kadını sadece sevmedim.

Onunla ilgili her Şeyi sevdim. Evini, cesaretini, kedisini, büyükanne ve bykbabasını... Ortak geçmişimizi. Her zaman sevdim. Her zaman da sevecektim. Ve eğer parmağına bir yüzük takamazsam, her zaman onu kaybetmekten birkaç dakika gibi hissederdim. Her zaman bunun çılgın ve harika bir rüya olduğundan ve bir gün uyandığımda yapayalnız kalacağımdan korkardım.

Kendimi içine entikledikten sonra başımı kaldırıp ona .

Tekrar inledi. "Bana o rengarenk gözlerle bakıp beni sikmeden duramazsın, Z."

Bana taktığı yeni lakap karşısında tüm vücudum titredi. İki kelimedede boğuldum.

Ne yeri ne de zamanıydı.

Bu yeniydi. . Bu kaderdi. "Evlen benimle," diye fısıldadım.

"*Ne?*" Gözleri faltaşı gibi açıldı, zaman durdu, televizyon tıslamaya devam etti ve Peng yerde bir yerde miyavladı.

Soruyu geri almak için gerildim. Havayı bozmamışım gibi davranmak için, ama sonra televizyon daha yüksek sesle tısladı ve artık korkmayı bıraktım. Kendimi en sona koymayı bıraktım. Sonuçları ne olursa olsun, istediğim Şey için savaştım.

Yanaklarını avulayarak, "Evlen benimle, Melody Rose Denizcisi. Hayatımın her günü benden intikamını al. Seni tutmama izin ver, tamam mı? Söyle sen benimsin ve-"

"Ama bu çılgınlık," diye inledi, gözleri arzuyla parlıyordu. "Biz çıkmıyoruz bile."

"Ben altı yaşındayken sen doğduğundan beri nişanlıyız. Neredeyse iki yıldır nişanlıyken daha ne kadar çıkmamız gerektiğini düşünüyorsun? Onlarca yıl mı?"

Güldü ve kollarını omuzlarıma doladı. "Yani bunu bizim işgüzar çöpçatan hayaletlerimizi onurlandırmak için mi yapıyorsun?"

"Hayır." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken gözlerimi öpücükler saçan ağzından ayıramıyordum. "Bunu söylediğin için yapıyorum. Bir kez olsun kendim için savaşmamı mı istiyorsun? Peki o zaman..." Sırıttım. "Benim *istediğim* sensin ve eğer sana sahip olmama izin vermezsen -benim olmayı kabul etmezsen, o zaman-"

"Z..." Ağzını benimkinin üzerine kapatıp beni arafta bekletti. Sonra beni öptü ve karşılığında tek bir kelime söyledi. "Tamam."

Kendimi geri çektim, kalbim alev alev yanıyordu. "Tamam mı?"

Kızardı. "Tamam, seninle... evlenirim."

Ben ileri doğru iterken dudakları aralandı.

Yavaşça, sahiplenerek, onu mümkün olan her şekilde sahiplenerek içine girdiğimde ikimiz de inledik. "Bunu geri alamazsın." Sıcak, ıslak bedeni benimkini karşılayıp beni kendi bedenine hapsederken ürperdim. "Senin içinde olabileceksen yıllarımı boşa harcadığımı düşünmek." Son santimi iterken inledim. "I

daha cesur olmalıydım. Yasal olduğun anda yan kapıya yürüyüp seni almalıydım."

Omuzlarıma sarıldı. "Tanrım, neden ? Çok şey kaırıyordum."

"Güzel soru." Onu usulca öptüm. "Belki hazır değildim. Belki ikimiz de değildik."

"Şimdi hazır mısın?"

Gürleyen hırıltım onu tekrar titretti. "Bacaklarını aç ve sana ne kadar hazır olduğumu göstereyim."

İtaat etti, her parçasını bana teslim etti.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, geri çekildim ve içine tekrar girerek masayı salladı. "Beni mahvediyorsun, Lori. Her zaman yaptın." Onu tekrar, daha sert ve daha sert bir şekilde becerdim, ta ki mutfak deri tokatlama ve mobilya gıcırtısı sesleriyle dolana kadar.

Daha hızlı ittike haykırdı, onu güvende tutmak için kollarımda kucakladım, hepsi onu mahvederken.

"*Daha fazla,*" diye inledi. "Bırak. Özgür ol... benimle." Hırladım ve tam olarak emrettiği gibi yaptım.

Endişelenmeyi bıraktım ve yaşamaya başladım. Ensesinden tuttum ve onu kendime doğru çektim, sert ve derin bir şekilde öptüm.

Birbirimize şiddetle, kaotik bir şekilde bindik. Islak ve dağınaktık ve biraz aklımız başımızda değildi.

Ve hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Hiç bu kadar özgür ya da mutlu olmamıştım.

Klitorisini bulup ovuştururken nefesimi tutamıyordum.

Doğru noktayı bulduğum anda sırtı kavislendi. Bacakları benimkilerin etrafına dolandı ve beni derin uzun pompalardan vahşi küçük darbelere geçmeye zorladı. "Oh Tanrım! *Evet*, tam oraya."

Dudaklarını başka bir öpücükle yakaladım. Bacaklarının arasına dalmamla eş zamanlı olarak dilimi ağzına soktum.

Artık komşu çocuğu olmaktan hoşnut olmadığımı kabul etmek için bir maske takmam gerekti. Onun kâbuslarını öldürmek, zorluklarında onu taşımak ve ona izinsiz elini uzatan her orospu çocuğuyla savaşmak istiyordum.

Ve bunu onun kocası olarak yapmak istedim.

Tırnakları kıcımlı deliyor, ben onu sürerken o da benimle birlikte sürüyordu. Kalçalarımın her hareketinde o da bana uyuyordu.

"Z!" Amcığı sikimin etrafında kilitlendi, bacakları kalçalarımın etrafında kasıldı ve orgazmının lezzetli sıcaklığı beni sıkan dalgalar halinde sağdı.

Beni insan yapan her şeyi kaybettim.

Sadece onu mutlu etmek için yaşadım.

Onun olmak için.

Cevap orgazmım acı ve enfes bir yoğunlukla birbirine karıştı. Ağrıyan ihtiyaç beni uçurumun kenarına iterken kalp atışlarım gümbürdedi.

Pençeledik, hırladık, sallandık ve seviştik.

Ruhum benim olmaktan çıkıp onun ruhu olurken yalnızlığım da yok oldu.

Bir ömür boyu birbirimize söz verdik.

Böyle aptalca bir kararnameyle savaşarak geçen bir çocukluk.

Bunu hayaletlerimizin haklı olduğu, kaderimizde olduğu ve şimdi nihayet tam olarak ait olduğumuz yerde olduğumuzun tartışılmaz bilgisi izledi.

Birlikte.

* Sonsöz *

Denizci

Kaderle Savaşamazsın

Vitray pencerelerinden güneşin ışıldadığı küçük, şirin kilisenin tepesinde durdum. Genç ve yaşlılarla dolu sıralar Ember Drive'daki komşular nefeslerini tutmuş bizi izliyordu ve North ve Rose ailesinin hayaletleri hayatımı ve aşkıma yan komşum olan çocuğa adamamı izliyordu.

Evlenme teklif edeli iki ay olmuştu ve şimdi beni mihrapta bekliyordu. Bir kasırga gibiydi, ama... her adım kesinlikle doğru hissettiriyordu.

Kaçınılmaz olanla savaşmayı bıraktığımız anda kader devreye girmişti. Arkadaşlarımıza nişanlandığımızı duyurmamızın ertesi günü herkes bir araya geldi ve nişanımızın gerçekleşmesini sağladı.

Çok kolay görünmüştü -korkutucu derecede kolay- neredeyse tüm bu olay evrenin kendisi tarafından koreografisi yapılmış gibi.

Lily mercan pembesi nedime elbisesiyle arkamda duruyordu. Colin de siyah smokiniyle Zander'in arkasında duruyordu.

Peng bile davet edilmişti ve Christina'nın dizindeki küçük sepetinde, Zander'in diğer kız kardeşi Jolie'nin yanında itaatkâr bir şekilde oturuyordu. Süsleri tahrip etmemesi için tasmaı takılıydı ve sevgi dolu yeşil gözlerini kırpttırıyordu, bana evlenmek üzere olduğum adamı hatırlatıyordu.

"Sen, Denizci Melody Rose, Zander North'u hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Gözlerimi kırptım ve ayini yöneten kişiye odaklandım. Büyükannele düzenli olarak birkaç şeri içen sevimli, yaşlı bir rahipti.

Zander ve ben küçük bahçe düğününü ya da kaçarak evlenmeyi tercih ederdik, ancak banliyö nihayet evleneceğimizi öğrendiği anda - Melody ve Mary neredeyse otuz yıldır bu uğurlu günden bahsettikten sonra - tüm kasaba katılmak istedi.

Kilise ev sahipliği yapmayı teklif etti, yerel çiçekçi dükkânı sahibi (Zander'in bir budama makasıyla geçirdiği kötü bir kazadan sonra diktiği) ücretsiz çiçekler sundu ve pasta, pazarda yakınlaştığım ve benim yapabileceğim pastalardan çok daha iyi pastalar satan sevimli bir kadın tarafından bağışlandı.

Büyük bir memnuniyetle iç çektim.

Kendimi çok sevilmiş, çok mutlu ve güvende hissediyordum.

Zander parmaklarımı sıkarak beni bir kez daha şimdiki zamana getirdi. Gerçekleşen harika bir rüyanın içinde dalıp gitmeye devam ettim. "Eh, beni sinirlendiriyorsun, Küçük Lor."

Babamın bana taktığı lakap kalbimi patlama tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı.

Zander beni yatağına aldığımda düzenli olarak bana her türlü şeyi söylüyordu. Ben de maske takıp bana sert davrandığında ona sık sık X diyordum. Her iki dünyanın da en iyisine sahiptim. Hayatını hastaları iyileştirmeye adanmış harika, zeki bir adamım vardı ama onu sadece tenimde iz bırakmakta zorlanan acımasız, baskın bir sevgili olarak görebiliyordum.

Onun iki yönüne de bayıldım.

İçten içe sağlıklı olacak kadar iyileştiğim için sonsuza *dek* minnettardım. yatak odasının dışında.

Ve sadece ona teşekkür etmeliydim.

Benim koruyucum. Takipçim. Doktorum. Kocam.

Sırtarak onu biraz daha yaklaştırdım. Siyah smokinin içinde kesinlikle büyüleyici görünüyordu. Zümrüt rengi bakışları cilalı siyah gözlüklerinin ardında parıldıyor, koyu kırmızı saçları güneşin ışıltısı sayesinde cicili bicili bir ateş gibi parlıyordu.

Kalbim döndü, takıldı ve onun cebine düştü. Sonsuza kadar.

"Seviyorum." Gülümsedim.

Rahip rahat bir nefes aldı. "Ve sen, Zander North, Denizci Melody Rose'u hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle." Zander sırttı. "Her zaman."

Kalabalıktan birkaç kahkaha yükseldi.

"Mükemmel." Rahip gülümsedi ve geri adım attı. "Bana söylenen Siz de kendi yeminlerinizi hazırladınız. Yüzüklerinizi takmak ve bunları paylaşmak isterseniz, o zaman sizi anons edeceğim."

"Bu benim ." Colin öne doğru eğilerek Zander'e bir yüzük uzattı. "Bu arada, tam olarak böyle bir şey olacağını söylediğimi hatırlıyor gibiyim." O

güldü. "Ve bu üç ila beş yıl bile sürmedi."

"Evet, evet." Zander alay etti. "Kimse her şeyi bilenlerden hoşlanmaz." "Senin adına sevindim, Zan." Colin Zander'ın omzunu sıvazladı ve

Geri.

"Al bakalım, ay ışığım." Lily yanağıma bir öpücük kondurdu ve sade altın yüzüğü avucuma bastırdı.

Öpücüğüne karşılık verdim, sonra Zander ve ben ayrı insanlar olarak son bir kez yüz yüze geldiğimizde gözyaşlarımı çektim.

"I-"

"I-"

İkimiz de güldük. "Üzgünüm, sen git."

"Hayır, önce sen."

Zander kızardı. "Tamam." Elimi tuttu, en çarpıcı çiçek şeklindeki pırlantayı parmağıma taktı ve parmak eklemlerimi öptü. "Bir Sana hayranlık duymadığım, sana minnettar olmadığım ve sırılsıklam aşık olmadığım tek bir gün bile geçmedi. Gerçekte kim olduğumu anlamam için sahte bir kimliğe bürünmem gerekti ve artık benim olduğuna göre seni asla bırakmayacağım. Seni seviyorum, Lori. Sonsuza kadar."

Altın bileziği parmağına takarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve fısıldadım: "Burada televizyon yok, ama sonunda bunu yapmamızı onaylamak için kendini açacağını biliyorum. Komşu çocuğu her zaman gizliden gizliye sevdim, ama o beni gölgelerde koruyana kadar ona da aşık olduğumu fark etmemiştim. Her parçanı seviyorum, Z. Dün, bugün ve yarın."

Bizi izleyen yaşlı kadınlardan birkaçı "aw" diye seslendi. Gözlerini sildiler ve Zander'e aşık bakışlar attılar.

Lily sırtıttı, Colin güldü ve rahip tam "Sizi karı koca ilan ediyorum" dediği anda bir serçe koridordan uçarak Zander'in saçlarına kondu. Cıvıladı, omzuma doğru kanat çırpı ve sonra kilisenin girişlerine doğru uçtu.

Kar yağan bir televizyon

değildi. Ama bir işaretti.

Sonunda isteklerine kavuşan iki çöpçatan kadından bir onay işareti.

* * * * *

Yargıç Milton'ın kararını okurken Zander elimi tuttu.

Ona karşı tanıklık etmek kolay olmamıştı. Birkaç uykusuz gece geçirmiştım ve adliyeye giderken hafif bir panik atak geçirmiştım ama... Zander sağ olsun beni tutmuş, rahatlatmış ve bana güç vermişti. Beni inanılmaz mutlu hayatımdan mahrum bırakmaya çalışan adama karşı ifade verirken başımı dik tuttum.

Milton kilo vermişti ve gözlerinde artık insanlığa dair hiçbir şey kalmamıştı, sanki kötülük onu içten dışa doğru eritmişti. Avukatlara cevap verdiğim süre boyunca beni saf bir nefretle izledi. sorular sordu ve hastaneye yatırıldığımda yaralarımın ve boğulma izlerimin çekildiği fotoğrafları inceledi.

Onunla yüzleşmenin beni iyileşme sürecime geri göndereceğinden korkuyordum... ama tokmağın indiğini ve cezasının verildiğini duyunca, hala ondan korkan küçük bir parçam rahat bir nefes aldı.

Dokuz yıl şartlı tahliye olmaksızın on beş yıl.

Bu sonsuza dek sürmeyecekti ve on yıl sonra, ikinci kez peşime düşecek kadar aptalsa onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalabilirdim ama... artık yalnız değildim. Zander vardı. Güvendeydim. Adliye binasından çıkıp sonbahar güneşine geri dönerken, başımı gökyüzüne doğru eğdim ve bizi izleyen herkese teşekkür etmek için hızlı bir dua gönderdim.

* * * * *

"Hayır, ." Peng'i ortasından tutup tekrar yatağın üzerine yatırdım. yere. Bir saniye içinde tekrar tezgahın üzerine çıktı ve fırından yeni çıkardığım sarımsaklı tereyağlı balığı koklamaya başladı.

Gözlerimi devirerek en sevdiğim kabarık baş belasını yakaladım ve onu ezdim.

Aşağı inmek için kıvranmak yerine, kemiksiz bir portakal gibi sallanıyordu. erişteyi kollarıma aldım ve yüzümü onun karın tüylerine gömerken mırıldandım. "Sen bir dehşetsin. Harika, yaramaz, fazlasıyla sevimli bir dehşetsin."

Büfenin üzerinde şingirdayan anahtar sesleri gözlerimi yukarı kaldırdı ve dudaklarımda daha büyük bir gülümseme yayıldı. "Yaşasın, evdesin."

"Tanrı'ya şükür." İçinde mevcut hastalarla ilgili gözden geçirmek istediği birkaç not olduğuna şüphe olmayan çantasını yere atarak, kravatını onu boğmasından bıkmış gibi çekip çıkardı. Zander ağır bir iç çekişle ayakkabılarını tekmeledi ve bana doğru ilerledi.

Peng hemen ihanet etti, sanki dünyanın en kötü kedi kucaklayıcısı benmişim gibi kurtarılmak için miyavladı.

Zander Penguen'i kucağımdan alıp omzuna atarken sırtıttı. "Merhaba karıcığım." Yorgun bir gülümsemeyle beni kendine çekti ve sarıldı.

Peng sıkıntıyla homurdandı ve aşağı atladı.

Ben de Zander'a sarıldım, sonra güçlü kolları belimi sararak beni kaldırıp ev yapımı patates kızartması ve taze bahçe salatasının yanınatezgâhın üzerine yerleştirdiğinde ciyakladım.

Elleri kalçalarımın indi ve özür dilemeden bacaklarımı açtı. Gözlerinde ateşli bir bakışla eğildi ve beni öptü.

Dikkatimi dağıtmak için beni öptü.

Kablolu elbisemin altından iç çamaşırımı aşağı çekerken beni öptü ve kemerimi çözüp fermuarımı açtıktan sonra hemen yanımda içime gömüldü.

Onun için pişirdiğim akşam
yemeğini.

Ben de onu öptüm.

Kendimi şehvete, aşka ve özleme kaptırdım.

Eli boğazıma gelip beni okşadığında ve aynı ölçüde tehdit ettiğinde, sırtını tırmaladım ve beni daha sert alması onu yemledim.

Tatlı bir merhabadan şiddetli bir iddiaya geçtik.

İstediğim her şeyi elde etmiştim.

Evimi yenilemek için planlar yapmıştık ve ben de bazı büyük yapısal işlere hazırlanmak için onun evine taşınmıştım. Konuşmuştuk. Nana'nın evini kiralamayı düşündük ama bahçe çok değerliydi. İş için gereken tüm bitkilerim oradaydı ve ikimiz de bahçeyi kiraya verme düşüncesinden hoşlanmıyorduk.

Yan komşumuz olan yabancılar.

Yani... burayı orayla birleştirmek için bir mimar tutmuştuk.

Sadece hayatlarımızı birleştirmekle kalmadık, aynı zamanda iki ev de sonunda tek bir ev haline gelecekti.

Zander beni orgazma doğru sürükleyerek düşüncelerimden uzaklaştırdı. Geri çekilirken hayal kırıklığı içinde miyavladım, beni tezgahımdan çekti, sonra beni döndürdü ve önce karnıma bastırdı.

Bir iniltiyle tekrar içime girdi. Beni arkamdan tutarak, bir yumruğunu belimde tuttu, böylece kaçamadım, diğer eli ise klitorisime gizlice yaklaştı.

Kirişı sıklım.

Beni iki saniye içinde nasıl paramparça edeceğini çok iyi biliyordu.

Benim boşalmam onun boşalmasını tetikledi ve yavaşça ayrılıp kıyafetlerimizi düzeltirken ve yaramaz gençler gibi gülümserken neredeyse yere yığılıyorduk.

"Üç aydır evliyiz ama hâlâ sana doyamıyorum."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek iç geçirdi. "Ne zaman gelsem Senin ve Peng'in evi. Ne zaman lezzetli bir yemeğin kokusunu alsam ve daha sonra seninle kanepede sarılacağımı ve sonra seni yatağa götüreceğimi bilsem sadece..." Başını salladı ve kalbini sıkıca kavradı. "Acıyor, Küçük Lor. Tam burası."

Yanına giderek avucumu atan kalbinin üzerine koydum ve parmak uçlarımda onu öptüm. "Benim de aynı sorunum var. Ne zaman bana eve dönmek üzere olduğunu mesaj atsan, beklentiyle titriyorum."

Sırıttı. "Yani ikimiz de takıntılıyız?"

"Ben de öyle derdim." Sırıttım. "Bir tedavi biliyor musun? Ne de olsa çok zeki bir doktorsun."

"Korkarım hayır." Burnumu öptü ve masaya doğru ilerledi. "Hayatımızın geri kalanında tedavi edilemez olarak kalmamız ."

"Bununla yaşayabilirim."

"Evet, ben de." Kendini yeniden yemek masasına otururken günahkâr bir sırıtışla gülümsedi. İç çekerek arka cebinden telefonunu çıkardı ve eve giderken kaçırdığı bildirimleri kontrol etti.

Bu, diğer türlü mutlu olan evliliğimizdeki tek kırılmaydı.

Zander hâlâ çok çalışıyordu. Bazı geceler kediciğimle yalnız başıma yatağa giriyordum, ancak uyandığımda onun bitkin bir iniltiyle kollarını bana doladığını görüyordum. Bazen planlı izin günlerimiz onun acil bir durum için çağrılmasıyla sona eriyordu ve ben de içimdeki koruyucu eş ortaya çıkarken destek olmak için elimden geleni yapıyordum.

Bu kadar çok çalışmasını sevmiyordum ama... anlıyordum.

Yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden o başkalarıyla ilgilenirken ben de onunla ilgileniyordum, bir yandan da gizlice emekli olacağı ve onu kendime sakgünü planlıyordum.

En azından bu günlerde düzenli yemek yiyordu.

Kendi işim o kadar ki, pazar tezgahlarını yönetmesi ve her hafta çevrimiçi siparişleri göndermeme yardımcı olması için birini işe almak zorunda kalmıştım. Harcadığım para

Zamanımın çoğunu ninemin tariflerini pişirerek, tentürler ve ilaçlar yaparak geçirdim. Zander'in ilaçlardan ziyade doğal tedaviyi tercih eden bazı hastaları birkaç şey bile satın almıştı.

Büyükanne ve büyükbabalarımız tarafından bize bahşedilen kaderimizi bilmeyen yeni biriyle tanışsaydık, çiçek çocukla evlenen doktora kuşkuyla gülümserlerdi. Aslında birlikte olmamalıydık ama onlarca yıl önce yapılan bir anlaşma sayesinde geleceğimiz çoktan yazılmıştı.

Ayrıca, onlar sadece namuslu, riskten kaçınan doktoru görürken, ben biraz tehlikeli, maske takan, bazen beni sabahın ikisinde yataktan kaldırıp yıldızlara doğru uçuran motosiklet sürücüsünü görüyordum. Kalçasının üzerine en küçük kafatası dövmesini yaptıran sapık, önlüğünün altında gizlenmişti ve sadece benimle kirli, harika bir aşk yaşadığında görülebiliyordu.

"Önemli bir şey var mı?" İki tabak hazırlayıp masaya taşıırken sordum.

Zander telefonundan başını kaldırmadı, kaşları çatılmıştı.

"Uh-oh." Oturdum ve çatalımı aldım. "Bu bakışı biliyorum. Tekrar içeri girmek zorunda mısın?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Üzgünüm, hayır, ben... Personel ofisinden bir e-posta aldım."

"Oh? Ne diyordu?" Sulu, tereyağlı balıktan bir ısırık aldım.

"Bana balayımda harika vakit geçirmemi dilediler. Ve hiçbir koşulda telefonuma cevap vermememi."

"Ne? Balayı yapamayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Sen çok meşgulsün ve-"

"Yaptık." Telefonunu bana uzattı. "Ama nasıl olduysa, üç hafta için izin aldım. Yarından itibaren."

"Nasıl?" E-postayı taradım, sonra Colin'den gelen bir mesajla sarsıldım.

"Colin az önce sana mesaj attı. Onu aramanı söylüyor."

Kaşlarını çatı ve telefonunu geri aldı. "peşinde bu?" Omuz silktim.

"En iyisi onu arayıp öğrenmek, sanırım?"

Zander endişeli bir bakışla Colin'in numarasını tuşladı ve telefonu aramızda hoparlöre verdi. Colin açmadan önce sadece bir kez çaldı.

"Şimdi... bana kızmadan önce, sana söylemememin bir nedeni var." "Neden

kızayım ki Col?" Zander parmak eklemlerini sanki arkadaşı onu yumruklamak için buradaydı. "Ne yaptın sen? Ben istemediğim halde üç hafta izinli olmamın arkasında sen mi varsın?"

"Öyleyim."

"Neden?"

"Çünkü ben olmasaydım izin almayacaktın. Zavallı küçük karını balayından mahrum bırakacaktın çünkü sen bir işkoliksin."

"Yaklaşan birkaç önemli ameliyatım var. Öylece yapamam-"

"Önünde *her zaman* önemli ameliyatlara olacak, Zan. Mesele de bu zaten. İşe hiç ara vermeyeceksin. Kaçmak için asla iyi bir zaman olmayacak. Bir tane bile, beni duyuyor musun? Ölüm döşegindeyken biri en çok neyden pişman olduğunu sorduğunda ne diyeceksin biliyor musun? Nefis karınla daha fazla vakit geçirmediğin için pişman olduğunu söyleyeceksin... Rica ederim."

Colin sinirlerine dokunduğu için Zander irkildi. O cevap veremedi. Colin ekledi: "Başka doktorlar da var. Başka cerrahlar. Hastalarınız zarar görmeyecek ve birkaç haftalığına kendinizi ön planda tutarak kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaksınız. Bana daha iyi bir iş-yaşam dengesi bulmak istediğini söylememiş miydin?"

Artık evlendiğine göre? Bu benim dileğimi yerine getirmem."

"Bunu istemenize nasıl izin anlamıyorum. Bir çeşit-"

"Evet, o konuda. Biraz yardım aldım. Yasal türden." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu tamamen Colin' hatası değildi, Zander," diye araya girdi bir kadın, sesinde bir gülümseme vardı. "Suçun yarısı benim."

"Christina?" Zander tekrar telefonuna bakmadan önce bana kaşlarını çatı. "Neden Colin'le birliktesin? Ne haltlar dönüyor burada?"

Bir an kimse konuşmadı ama sonra Christina ağzından kaçırıldı, "Colin'in evindeyim çünkü biz ... bilirsin işte. Nasıl gittiğini görmek için. Ve siz başlamadan önce, Colin iznini ayarladı çünkü siz evlendikten bir gün sonra aile avukatı beni aradı. Bir belge verdi.

Gizli bir yerde bulunmanızı talep etti ve bunu hastaneye gösterdiğimizde size izin vermekten çok mutlu oldular."

"Bir dakika. Aile avukatı neden sizinle irtibata geçti? North'ların işlerinden ben sorumluyum."

"Çünkü büyükannemden senin yerine bana söylemesi için kesin talimat aldı." Zander arkasına yaslandı, yüzünde şaşkın, neredeyse incinmiş bir ifade vardı. "Neden?"

"Çünkü seni senden daha iyi tanıyordu ve muhtemelen istediğini yapmayacağını düşündü."

"Ne sordu?"

"Fark etmez." Christina sinsice güldü. "Oraya gittiğinde anlayacaksın. Ama... bir yolculuğa çıkmalısınız. Sen ve Sailor."

"Bir gezi mi?" Zander bir şey söylemeyince ben sordum. "Nereye bir gezi?" "Tek söyleyebileceğim Kosta Rika'da olduğu."

Zander ve ben göz göze geldik.

Çocukken - büyükanne ve büyükbabalarımızın her ikisi de hayattayken - sık sık mutlu bir dörtlü olarak Kosta Rika'ya tatile giderlerdi. Bu biraz gelenek haline gelmişti. Her yıl, birkaç haftalık çifte randevulu tatil için bavullarını hazırlar, sonra da kızarmış, mutlu ve yeniden çalışmaya hazır bir şekilde geri dönerlerdi. Bizi de yanlarında götürceklerine söz vermişlerdi ama sonra Zander'in büyükbabası vefat etti ve gitmeyi bıraktılar.

"Uçağınız bu gece kalkıyor. Kalkıştan önce dört saatiniz var, bu yüzden toplanmaya başlamanızı ve havaalanına gitmenizi öneririm."

"Ne be?" Zander bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu bizim üzerimize yıkamazsın. Peng ne olacak? Elimizde-"

"Lily üç haftalığına Sailor'ın evine taşınmayı ve ona bakmayı kabul etti bile. Erkek arkadaşı Aubrey'nin sizin için tadilata yardım ettiğini biliyorsunuz. Bu, her iki tarafın da artılarını ve eksilerini değerlendirmesi için mükemmel bir fırsat.

Böylece senin için onları nasıl bağlayacağını bulabilir. Çünkü ikimiz de havasız mimarların yanlış yapabileceğini biliyoruz ve sen doğru yapmak istiyorsun."

"Neden bu konuda başka seçeneğimiz yokmuş gibi hissediyorum?" Zander ofladı pufladı.

"Çünkü öyle değil. O uçağa biniyorsun ve seni aldıklarında ulaşım servisinin verdiği adrese gidiyorsun. Sadece... et, Zan. Hayatında bir kez olsun sırtını kendinden birine yasla. Bize güven, tamam mı?"

Zander kamburunu çıkarırken telefonum Lily'nin adıyla çalmaya başladı.

"Bunu alacağım." Masadan uzaklaşarak aramayı kabul ettim. ve Z'yi kız kardeşiyle konuşması için bıraktı. "Lils, oluyor?"

"Zaten mutfağınızdayım. Ama sinir bozucu kedinizi bulamıyorum. Yine mi kaçtı?"

Arka kapı paspasının üzerinde mutlu bir şekilde yayılmış, patilerini yalayan Peng'e baktım. "O burada. Bizimle birlikte. Zander'in evinde."

"Oh phew. Bu kedi bakıcılığı işinde çoktan başarısız olduğumu sanıyordum." "Neden hepiniz üzerimize çullanıp bizi denizaşırı ülkelerden kovuyorsunuz?" Kıkırdadı. "Sadece bekleyin."

"Yani biliyorsun?"

"Evet, biliyorum. Birkaç gün Colin'lerde harika vakit geçirdim.

Düğününden birkaç gün sonra. Aubrey'e aşık ve Christina sahiplenici hisler yaymasaydı, cazip gelebilirdi. Çok komik biri ama... aynı zamanda kibar ve Zander'a çok değer veriyor, o yüzden... akışına bırak Ay Savaşçısı ve o lanet uçağa bin."

* * * * *

"Bu çılgınlık, değil mi?" Milyonuncu kez sordum.

Toplanırken bunu sormuştum ve harika kedimi en iyi arkadaşımın kollarına teslim ederken birkaç damla gözyaşı dökmüştüm.

Havaalanında Uber'den inerken sormuştum.

Havalanıp okyanusu geçtikten sonra sıcak ve buharlı Kosta Rika'ya indiğimizde sormuştum.

Zander elimi tutup beni içeri götürürken tekrar sordum.

Gelen yolcu salonunda şoförlerin, aile üyelerinin ve otel görevlilerinin ellerinde insanların isimlerinin yazılı olduğu plaketleri tuttuğu uyumsuzluğu tanıyor.

Kuzey'i tahtaya karalayan bir adamı görünce beni ona doğru sürükledi.

"Bu delilik ve hepsinin neyin peşinde konusunda gerçekten endişeliyim, ama... artık buradayız, o yüzden sanırım bunu yapıyoruz."

Şoför ellerimizi sıkarken, aceleyle paketlediğimiz valizlerimizi taşımamıza yardım ederken ve bizi dışarıda bekleyen beyaz bir sedana yönlendirirken bir daha sormadım.

Havaalanından yolculuk çok uzun sürmedi. Bize Türkiye hakkında bilgiler verdi.

Havanın nasıl olduğunu, adada hangi olayların yaşandığını ve kaldığımız yere nasıl deli gibi aşık olduğunu ve tekrar kullanılacak olmasının ne kadar harika olduğunu anlattı.

Zander ve ben endişeli bir bakış paylaştık.

Çukurlar ve aşırı büyümüş bitkilerle giderek daha da kötüleşen sokaklarda ilerledikçe, parmaklarına daha çok yapıştım.

"İşte geldik." Şoför sırttı, bir tepenin üstünden sola döndü ve engebeli bir araba yolundan aşağıya doğru ilerledik. Palmiye ağaçları ve tropik çalılar her yeri kapatıyordu; muz yaprakları ve mango ağaçları bana yüz kremleri ve dudak balsamları için yeni fikirler veriyordu ve nihayet vahşi doğayı aştığımızda, en inanılmaz ev ortaya çıktı.

Küçük bir uçurumun tepesine tünemiş geniş bir bungalov; okyanus aşağıda pırıl pırıl akuamarin değerli taşlar gibi dökülüyordu. Sabah güneşi kristal kumların üzerinde parıltıyor ve oynaşüyor, her şeyi gülünç derecede güzelleştiriyordu.

Bagajdan bavullarımızı çıkaran şoför bize rustik görünümlü bir anahtar uzattı ve sırttı. "Buzdolabını doldurduk ve temizlik yaptık. Bahçıvan pek iyi değil, ormanın durumu da bu yüzden böyle, ama emin olun birkaç gün içinde uğrayıp ormanı ehlileştirecek. Garajda bir motosiklet var ve en yakın lokantalar sadece beş dakika uzaklıkta. Bir şeye ihtiyacınız olursa, numaram tezgahın üzerinde. Taze çarşafklar dolaplarda. Oh...ve Havuz dolduruldu, bu yüzden seyahatlerinizden arınmak için yüzmek isterseniz, hiç durmayın."

"Havuz mu?" Zander gözlerini kırptırdı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Tepenin biraz aşağısında. Bunu kaçıramazsınız." El sallayarak

Şaşkın yüzler, adam arabasına geri döndü. "Harika bir tatil geçirin Bay ve Bayan North. Bu birbirine sıkı sıkıya bağlı toplulukta hepimiz ailenizin geleneği sürdürmek üzere geri dönmesinden çok mutluyuz. Haftalık barbekümüzü evimde düzenliyorum. Lütfen bize katılın. Eski günlerdeki gibi olacak."

"Eski zamanlar mı?" Öksürdüm.

Ama şoför kapısını kapattı, bir kez daha el salladı ve zıplayarak yola geri döndü.

Zander ve ben bir kez daha bakıştık.

En az birbirimiz kadar kaybolmuştuk.

Konuşmak için ağzımızı açtık ama sonunda sadece omuz silktik ve valizlerimizi ön kapıya sürükledik.

Anahtarı oymalı girişe sokan Zander kapıyı iterek açtı ve benim ilerlememe izin verdi.

Ağzım açık kaldı.

Havadar fuaye doğrudan okyanus manzarasına bakan devasa sürgülü kapıları olan geniş bir açık plan oturma odasına açılıyordu. Sağ tarafta bir havuz parıltıyor, etrafımızı yeşil bir orman çevreliyor ve rengârenk kuşlar ağaçtan ağaca uçuşuyordu.

Kumtaşı renginde geniş bir koridor solumda bir yılan gibi kıvrılıyordu, Sağ tarafta ise granit kaplamalı devasa bir mutfak bekliyordu. Ocağın yanında meyve ve sebzelerle, peynir ve krakerlerle dolu büyük bir hasır sepet duruyordu.

"Burası da neresi böyle?" Zander fısıldadı. Bavullarımızı duvara dayayarak sersemlemiş bir halde ilerledi.

Onu takip ettim.

İkimiz de masa ve oda bölücü görevi gören uzun ahşap levhanın yanında doğal bir şekilde durduk. Arkasında manzaraya bakan keten bir kanepe duruyordu.

Deniz kabuklarıyla dolu bir cam kavanozun yanında bir mektup duruyordu. Bay ve Bayan North'a yazılmış bir mektup.

Zander zarfa uzanırken sertçe yutkundu. Zarfın yırtılması ikimizi de gerdi ve güzel çiçekli kâğıdın açılma sesi nefesimi tutmama neden oldu.

Zander dudaklarını yaladı ve okudu:

"Sevgili Sailor ve Zander,

Eğer buradaysanız, haklıymışsınız.

Elbette umut ettik ama aşık olup olmayacağınızı asla bilemedik.

İkiniz de çok farklısınız ama aynı zamanda birbiriniz için mükemmelsiniz ve keşke evlendiğinizi görmek için orada olabilseydik.

Siz en iyi dostlar olarak doğdunuz ve şimdi en iyi . İkinize de bilerek rahatlayabiliriz. Hayatınızın geri kalanında birbirinize bakacağınızı biliyoruz. Çok çalışacağınızı güleceğinizi biliyoruz, ama lütfen rahatlamayı da unutmayın.

Bu evi altmışlı yıllarda satın aldık ve o zamandan beri çok seviyoruz.

Artık senin.

Lütfen bunu kız kardeşlerinizle, arkadaşlarınızla ve gelecekteki ailenizle paylaşın. Çok uzun zamandır boştu ve onu kahkaha ve sevgiyle doldurmak size ve sevdiklerinize bağlı.

Lütfen kullanın.

Lütfen bizim gibi tadını .

Lütfen çok mutlu anılar yaratın.

Tek pişmanlığımız, fırsatımız varken sizi buraya getirmemiş olmamız, ama... sürpriz.

Bu ikinize de düşün hediye ederiz.

Hayalimiz sonunda gerçek oldu ve artık ailelerimiz her zaman birbirine bağlı olacak.

Bizi çok gururlandırdın.

Cennette size göz kulak olacağız.

İkinizi de çok seviyoruz.

Büyükanneni, büyükbabanı, nineni ve babanı seviyorum. NOT. Yukarı bak.

Evdesiniz."

Gözlerimiz açık kırılganlığa doğru yükseldi. Aynı anda fark ettik.

Tavana, ortasında gerçek kuzeye bakan bir pusula bulunan çarpıcı bir gül oyulmuştu. Amblemin altında üç kelime yer alıyordu.

Kuzey Gülü.

Ailemizin birlikteliğimizi onayladığına dair mezardan gelen son işaret.

Bunca yıl evlenmemiz umuduyla sakladıkları gizli bir ev.

öpücüklerle boğan Zander ayaklarını yerden kesti, sonra da koridora ve umarım bir yatak odasına doğru taşıdı.

, mektup yere düştü. Perdeler dalgalandı.

Ve oturma odasında bir yerde, eski bir kutu televizyon açıldı.

SON

Zander ve Sailor'ın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

*Umarım beğenmişsinizdir! Yorum bırakmanızın sakıncası var mı?
Yakında çıkacak daha birçok kitabım var.
Teşekkür ederim!*

*'Yeni Kitap' uyarıları almak için lütfen bültenime kaydolun.
Kaydolduğunuz için bir teşekkür olarak, anında Lunamare için ücretsiz bir
sesli kitap ve The Boy and His Ribbon'ın bir e-kitabını alacaksınız.*

*Umarım harika bir gün geçirirsiniz ve tüm dilekleriniz gerçekleşir.
xx*

Teşekkür

Bu kitabı düzenlememe, kaplamama ve yayınlamama yardımcı olanlara çok minnettarım!

Beta okuyucularıma teşekkür ederim: Laura, Linda, Charli, Betül, Michelle, Danielle, Selena, Rochelle, Rowan, Melissa ve Heather.

Bu kapakların farklı yorumlarını yapan sanatçılar Cleo ve Farras'a teşekkür ederiz.

Editörüm Jenny'ye teşekkür ederim.

Son düzeltmeleri kartal gözüyle yaptığı için Christina'ya teşekkür ederim.

Harika arkadaşım ve yardımcım Danielle'e teşekkür .

ARC'yi okuyan ve bu sürümü paylaşan herkese teşekkür ederim.

Bunu sensiz yapamazdım.

Bunu siz olmadan da yapamazdım, sevgili okuyucu.

TEŞEKKÜRLER

xxx

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

*Ayrıca 2025 yılında **FERN RIVERS** adı altında yayınlanacak **IMMORTAL ROMANTASY** kitapları da bulunmaktadır.*

***WATER DUST** bu yeni kalem adı altında yayınlanacak ilk kitap olacak ve daha fazla ayrıntı pepperwinters.com adresinde **Fern Rivers** başlığı altında bulunabilir.*

Diğer tüm kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

ÖLÜMSÜZ ROMANTİZM - Fern Rivers

Su Tozu

Ruh canavarı yoldaşları, karanlık tanrıları, kurnaz iblisleri, güçsüzden güçlüye ilerlemeyi, benzersiz büyü, simya yığınlarını, yavaş yanan ateşli romantizmi, aşırı güçlü ahlaki açıdan gri başrolü ve farklı diyarları seven okuyucular için mükemmel bir ölümsüz romantizm hikayesi.

BUHARLI STANDALONE'LAR

Sırlar Gösterisi Bağımsızlar Kirli

Bir Gece

Bir Sapık Gecesi

(Buharlı, baharatlı, bol ateşli ve bayıltıcı standalone'lar) Devamı gelecek...

Yok edildi

(Grey Romance)

Buna Dokunamazsın

(Romantik Komedi)

Görünmeyen Mesajlar
(Survival Romance)

KARANLIK ROMAN

Mücevher Kutusu Serisi

Yakut Gözyaşları, Zümrüt Çürükler, Safir Yaralar, Elmas Öpücükler

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları, Quintessentially Q, Twisted Together, Je Suis a Toi

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane, İki Dilek, Üçüncü Bir Öpücük, Dördüncü Bir Yalan, Beşinci Bir Öfke, Jinx'in Fantezisi, Sully'nin Fantezisi

Borçlu Seriler

Borç Mirası, Birinci Borç, İkinci Üçüncü Borç, Dördüncü Borç, Son Borç, Borçlu Epilog

Dolar Serisi

Kuruşlar, Dolarlar, Yüzler, Binler, Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Mutluluk Masalı Birinci Kitap, İkinci Kitap, Üçüncü Kitap

YASAK, EROTIK, ERGENLİK ROMANTİZMİ

Luna Düeti

Lunamare ve Cor Amare

Kurdele Düeti

Çocuk ve Kurdelesı, Kız ve Ren'i

Kurdele Düeti'ne Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı, Gerçeğin Tahtı

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı, Yaşayan Tuval

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Kural, Günah ve Acı

ILHAM VERİCİ / ÇOCUKLAR

Pippin & Mo

(Pepper'ın kendi tavşanını temel alan resimli kitap)

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

Su Tozu

2025 ve sonrası başlıklar için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: Peppers Kitapları

Instagram: @pepperwinters Facebook

Grubu: Peppers Playgound Web Sitesi:

www.pepperwinters.com Tiktok:

@pepperwintersbooks

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.